

ಗೆಲ್ಲಬಲ್ಲವರು

ಚ. ನಿಂ. ಸುಮಂತರಾಜ, ಎಂ. ಎಸ್ಸಿ.,

META ENTERED

ಪ್ರಕಾಶನ

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಆರ್. ಪುಟ್ಟಣ್ಣ ಕಣಗಾಲ್ ಪ್ರಕಾಶನ
ಕಾಗಿನಲ್ಲಿ ಅಂಚೆ, ಶಿಕಾರಿಪುರ ತಾಲ್ಲೂಕು

GELLABALLAVARU — a novel by
C. N. Sumantharaja Published by Sri S. R.
Puttanna Kanagal Prakashana, Kaginali Post,
Shikaripura Taluku.

ಹಕ್ಕುಗಳು : ಲೇಖಕರವು.

ನುಖಪುಟ : ಎಸ್. ವೆಂಕಟೇಶ್.

ಬೆಲೆ : ಹದಿನೈದು ರೂಪಾಯಿಗಳು.

ನುದ್ರಕರು : ಶ್ರೀ ನಂಜುಂಡೇಶ್ವರ ಪ್ರಿಂಟರ್ಸ್,
ಕೆ. ಆರ್. ಪುರಂ ರೋಡ್, ಶಿವಮೊಗ್ಗ.

ಅರ್ಪಣೆ

ದಿನಂಗತ ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಆರ್. ಪುಟ್ಟಣ್ಣ ಕಣಗಾಲ್
ಅವರಿಗೆ

ಪ್ರಕಾಶಕರ ನುಡಿ

ನಮ್ಮೂರ ಶ್ರೀ ಎಸ್.ಆರ್.ಪುಟ್ಟಣ್ಣ ಕಣಗಾಲ್ ಕಲಾ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಕ್ಕಾಗಿ ತಿರುಗಾಡುವಾಗ ಪ್ರಕಾಶಕರ ನೆರವಿಲ್ಲದೆ ಅನೇಕ ಜಾಣಜಾಣಿಯರು ತಾವು ರಚಿಸಿದ ಕಥೆ, ಕವನ, ನಾಟಕಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ಅಲೆಯುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡುದುಂಟು. ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವಿಲ್ಲದೆ ಮುರುಟಿ ಹೋಗುವುದನ್ನು ತಡೆಯುವ ಕಿರು ಪ್ರಯತ್ನದ ಫಲವೆ ಚ.ನಿಂ.ಸುಮಂತರಾಜ ರವರ 'ಗೆಲ್ಲಬಲ್ಲವರು' ಕಾದಂಬರಿ ನಿಮ್ಮ ಕೈಯಲ್ಲಿರುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಿ. ಈ ಕಾದಂಬರಿಯನ್ನು ನಮ್ಮ ಪ್ರಕಾಶನದಡಿ ಹೊರ ತರಲು ಸಹಕರಿಸಿದವರಿಗೆಲ್ಲ ಕೃತಜ್ಞರಾಗಿದ್ದೇವೆ. ಅಂತೆಯೇ ಕನ್ನಡ ಕುಲಕೋಟಿ ಈಕಾದಂಬರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ನೀಡಿ ಮುಂದಿನ ಯತ್ನಕ್ಕೆ ಸಹಕರಿಸಬೇಕಾಗಿ ಕೋರುತ್ತೇವೆ.

— ಪ್ರಕಾಶಕರು.

ಮುನ್ನುಡಿ

'ಕೈಗೆ ಭಾರವೆನಿಸಿತ್ತು. ತಿರುತಿರುವಿವಂತೆ ಹಗುರವಾಗಿ, ಬರಿಗೈ ಚೆಲ್ಲಿದಾಗ, ಮತ್ತಷ್ಟು ಭಾರವಿರಬಾರದಿತ್ತ?' ಎನಿಸಿತು. ನೋಟ ಕಿಟಕಿಯಾಚೆ ಹಾಯ್ದಾಗ ವೆಡುವೂ ಅಂಬರದಲ್ಲಿ ಬಂಗಾರದ ಓಕಳಿ ಚೆಲ್ಲಿತ್ತು. ಹೊರಬಂದೆ ಮನಸ್ಸು ಹಳಾರೆನಿಸಿತ್ತು. ಶರೀರದಲ್ಲಿ ಯೌವನದ ಕಾವು ಮಿಂಚಿ ಅಡ್ಡಾಡ ಹತ್ತಿದೆ. ಮಿತ್ರ ಚ. ನಿಂ. ಸುಮಂತರಾಜ ರವರು ತಮ್ಮ 'ಗೆಲ್ಲಬಲ್ಲವರು' ಕಾದಂಬರಿಯ ಹಸ್ತಪ್ರತಿಯನ್ನು ಮುನ್ನುಡಿಬರೆಯಲು ಕೊಟ್ಟು, ನಾನೊಂದು ಉತ್ತಮ ಸಂಚಿಕೆ ಕಳೆಯುವಂತೆ ಮಾಡಿದ್ದಲ್ಲದೆ ಮಾಸುತಿದ್ದ ಯೌವನದ ದಿನಗಳನ್ನು ನೆನಪು ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.

ಕಾದಂಬರಿಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಪ್ರತಿ ದಿನಗಳು ನನ್ನವು, ಸುತ್ತಲಿನ ಹರೆಯದ ಹುದುಗರವು ಆಗಿ ಉರುಳುತ್ತವೆ ಕಾಂಠ, ಬೈಕಿಲ್ಲ, ಬಂಗ್ಲೆ ಇಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಾ ಮಧ್ಯಮ. ಕನ್ನಡದ ಕಥೆ, ಕಾದಂಬರಿಗಳನ್ನು ಕೊಂಡು ಓದುವ ಮಧ್ಯಮ ವರ್ಗದ ಜನರ ಸಮೀಪದ ನಡುವೆ ನಡೆದ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಘಟನೆಯ ಜಾದನ್ನು ಹಿಡಿದು ಹಂದರವನ್ನು ಮೀರದೆ ರೂವೆಗೊಂಡಿದೆ. ಓದುತ್ತಾ ಹೋದಂತೆ ಬಿಡದೆ ಓದಿಸುವ ಘಟನೆಗಳ ಸಂಕಲನ, ಭಾಷೆಯ ಹರವು ಇಲ್ಲಿ ಗೋಚರವಾಗುತ್ತದೆ.

ನಾನು ಸುಮಂತರಾಜನನ್ನು ಹೊಗಳಿ ಅಚ್ಚಿಕ್ಕೇರಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅವರು ಹುಟ್ಟಿನಿಂದಲೇ ಗಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಓದು ಬಾರದ ಅಜ್ಜ ಭಜನೆ, ಜಾನಪದ ಗೀತೆ ಕಲಿಯಲು ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ತಿರುಗಿದವರು. ಓದಬಲ್ಲ ತಂದೆ ಬೆಳಸಿಕೊಂಡು ಸಾಹಿತ್ಯಾಭಿರುಚಿ ಸುಮಂತರಾಜನ ಮೇಲೆ ಚಿಕ್ಕಂದಿನಿಂದಲೇ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರಿದೆ. ಶಾಲಾ ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಕಥೆ, ಕವನ ಬರೆದು ಬಹುದೂನ ಗಿಟ್ಟಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಬರೆದ ಹವ್ಯಾಸ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಪತ್ರಿಕೆ, ದಾಗು ಪ್ರಕಾಶಕರಿಂದ ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸಿದಂತೆ

ವಮ್ಮವರನ್ನು ಕಾಗಿನಲ್ಲಿ ಕಣಗಾಲ್ ಪ್ರಕಾಶನದಡಿ ಹೊರತರಲು ಕಾಗಿನಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧಯ್ಯನವರು ಮುಂದೆ ಬಂದಿರುವುದು ಹೆಮ್ಮೆಯ ಸಂಗತಿ.

ಈ ಕಾದಂಬರಿಯಲ್ಲಿ ಕುಂದು, ಕೊರತೆಗಳಿವೆ. ಅವಕ್ಕೆ ಮೇಕಪ್ ಸರಳ ವಿನಿಸಬಹುದು. ಅವಲೋಕಿಸಿದಮಾ ಘಟನೆಗಳ ನೆರಳನ್ನು ನೆನಪಿಗೆ ತರಬಹುದು. ಆದರೆ ಅವುಗಳಾವುಪೂ ಓದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸದೆ ಚಿಂತನೆ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹಾರಿ ಮತ್ತೊಂದು ಘಟನೆ ಮುತ್ತನಿಕ್ಕಿದಷ್ಟು ಖುಷಿ ಕೊಡುತ್ತವೆ. ಇದು ಲೇಖಕರ ಜಾಣ್ಮೆ, ಬಾಕಚಕ್ರತೆ ಮತ್ತು ಕಸುವನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತದೆ. ಬೇಸರ ವೆನಿಸುವ ವಿವರಣೆಯಾಗಲಿ, ಪಾಂಡಿತ್ಯ ಪ್ರದರ್ಶನಕ್ಕೆ ತಿಣುಕಿ ತುರುಕುವ ವಿವರಣೆ, ವರ್ಣನೆಗೆ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲದಂತೆ ಮೂರುವ'ಗೆಲ್ಲಬಲ್ಲವರು' ಓದುಗರನ್ನು ಗೆಲ್ಲುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ. ವ್ಯಕ್ತಿಗತ ಪಾತ್ರಗಳ ಚಿತ್ರಣ ಮೆಚ್ಚುಗೆಯಾದರೆ, ಸಾವಿನಲ್ಲಿ ಅಸಹಜತೆ ಗೋಚರಿಸುತ್ತದೆ. ಇದು ಲೇಖಕರ ಸಹಜ ಗೋಳು. ಏಕೆಂದರೆ ಸಾವಿನ ಸಹಜತೆ ಕಂಡು ಬರೆಯಲು ಸೋಲುತ್ತೇವೆ. ಮುನ್ನುಡಿ ಒರೆದು ಓಂತಿರುಗಿಸುವಾಗ ಕಂಡ ಲೇಖಕರ ಬಗಲ ಬೇಲ ತುಂಬಿತ್ತು. ನನ್ನ ಆಸೆಗಣ್ಣು ಅದನ್ನು ತುಂಬು ನಿರೀಕ್ಷೆಯಿಂದ ನೋಡಿ, ಮುಟ್ಟಿ ಹರ್ಷಗೊಂಡು ಭುಜ ಚಿಪ್ಪರಿಸಿದಾಗ ಕಣ್ಣು ಹನಿಗೂಡಿದವು. ಪ್ರೀತಿಯಾದ ಪ್ರಕಾಶಕರು, ಪತ್ರಿಕೆಯವರ ಕೃಪೆಯಿಂದ ಬಹುದಿನಗಳಿಂದ ಬಗಲ ಚೀಲದಲ್ಲಿ ಕೊರಗುತ್ತಿರುವ ಕೃತಿಗಳು ಓದುಗರ ಮುಂದೆ ಬರುವಂತಾಗಲಿ, 'ಕೆ ನಿಂ. ಸುಮಂತರಾಜರವರು ಈ ಖುಷಿಯಿಂದ ನಗುವಂತಾಗಲಿ ಎಂದು ಹಾರೈಸುತ್ತೇನೆ.

- ಡಿ. ಬಿ ಶಂಕರಪ್ಪ, ಕೆಂಚಿಕೊಪ್ಪ.

ಕೃತಜ್ಞತೆಗಳು

ಆಗ ಕನ್ನಡದ ಪ್ರಮುಖ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಕತೆ, ಕವನ, ಕಾವಂಬರಿ ಅಪೇಕ್ಷಿಸಿ ಶಿಕಾರಿಪುರ ತಾ|| ಕಾಗಿನಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಆರ್. ಪುಟ್ಟಣ್ಣ ಕಣಗಾಲ್ ಕಲಾಕ್ಷೇತ್ರದ ಪ್ರಕಾಶನದಿಂದ ಕರೆ ಬಂದಿತ್ತು. ಎಂದೋ ಕಾಪಿ ಮಾಡಿಟ್ಟು 'ಗೆಲ್ಲಬಲ್ಲವರು' ಕಾವಂಬರಿಯನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದೆ. ತಿಂಗಳೊಂದು ದಾಟಿದರೂ ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರವಿಲ್ಲದಾಗ ಬಹುಶಃ ಕಸದ ಬುಟ್ಟಿ ಸೇರಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡೆ. ಅಷ್ಟ ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಾಶಕರಿಂದ ಮೆಚ್ಚುಗೆಯೊಂದಿಗೆ ಪ್ರಕಟಿಸುವುದಾಗಿ ಪತ್ರ ಬಂದಾಗ ನನಗಾದ ಸಂತೋಷ ಅಷ್ಟಿಷ್ಟಲ್ಲ. ಈ ಪ್ರಕಾಶನಕೆಂದ್ರಕ್ಕೆ ಕೃತಜ್ಞತೆಗಳು. ಪ್ರಕಾಶಕರಿಲ್ಲದೆ ಬೆಳಕು ಕಾಣದ ಸಾಹಿತಿಗಳು ಈ ನಾಡಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟಿದ್ದಾರೋ ತಿಳಿಯದು. ಹೆಚ್ಚು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ನೋವನ್ನುಂಡ ನನ್ನ ಹಿರಿ ಸಾಹಿತಿ ಬಳಗದವರಿಗೂ ಅವಕಾಶ ಸಿಗುವಂತಾಗಲಿ ಎಂದು ಆಶಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ವಾದ್ಯಲಯದಿಂದ ಸಹಕರಿಸಿದ ಶ್ರೀ ಎ. ಮುರಿಗಪ್ಪನವರಿಗೆ, ಆದರದಿಂದ ಮುನ್ನಡಿ ಬರೆದು ಕೊಟ್ಟ ಸಾಹಿತಿ ಶ್ರೀ ಡಿ.ಬಿ. ಶಂಕರಪ್ಪನವರಿಗೆ ಸಾಹಿತ್ಯಭಿಮಾನಿ, ಉತ್ತಮ ನಾಟಕ ನಿರ್ದೇಶಕರಾಗಿ ಮೆಚೆಯಿಸಿದ ಶ್ರೀ ಓ.ಎಲ್ ನಾಥೂಷಣಸ್ವಾಮಿಯರಿಗೆ, ಕಲ್ಪನೆಗೆ ಮೀರಿದ ಅಂದವಾದ ಚಿತ್ರ ಬರೆದು ಕೊಟ್ಟ ಎಸ್. ವೆಂಕಟೇಶ ಮತ್ತು ಮುದ್ರಕರಿಗೆ ಕೃತಜ್ಞತೆಗಳನ್ನು ಅರ್ಪಿಸುವ ಕೃತಜ್ಞ. ಉತ್ತಮ ವಿಮರ್ಶೆಯನ್ನು ತೆರೆದ ಪೃಥಿಯದಿಂದ ಬಯಸುವ.

— ಚ. ನಿಂ. ಸುಮಂತರಾಜ, ಎಂ.ಎಸ್ಸಿ.

ಮನೆ ನಂ-17, ಹೊಸಮನೆ ಬಡಾವಣೆ.

ಹೌಸಿಂಗ್ ಬೋರ್ಡ್ ಕ್ವಾರ್ಟರ್ಸ್

ಶಿವಪೆರ್ಗ್ಗೆ - 577 201

೧

ಮುಂಜಾವು ಕಳೆದು ಹೋತ್ತು ಮಾರು ದೂರ ಎರಿದ್ದರೂ ಮಂಜದ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಬದಿಗೆ ಮುಸುಕೆಳೆದು ಮಲಗಿದ್ದ ಮಧ್ಯ ವಯಸ್ಸಿನ ವೆಂಕಟಯ್ಯನಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಮಬ್ಬುಗತ್ತಲಿನ ಬೆಳಗು. ಅಲೆ ಅಲೆ ಯಥಾಗಿ ಗೊರಕೆಯ ಗುಟ್ಟುರು ಹಾಕುತ್ತ ವ.ಲಗಿದ್ದ ವೆಂಕಟಯ್ಯನ ಪಾಲು ಮಂಜದಲ್ಲ ಕಾಲು ಭಾಗ, ಉಳಿದ ಮುಕ್ಕಾಲು ಪತ್ನಿ ಮಂಜಮ್ತಳದು. ದೇಹದ ಪ್ರಮಾಣ ಪತ್ನಿಯ ದೇಹದ ಕಾಲು ಭಾಗದಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಇಬ್ಬರ ಎತ್ತರವೂ ಐದು ಅಡಿ. ಆಫೀಸೊಂದರಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಅಧಿಕಾರಿಯಾದ ವೆಂಕಟಯ್ಯನ ಧರ್ಮಪತ್ನಿಯ ಅಕ್ಷರ ಜ್ಞಾನ ಶೂನ್ಯ.

ಬೆಳಗ್ಗೆ ಎಂಟರ ಕನಸಿನ ಕೋಟಿಯೊಂದಿಗೆ ಹೊದ್ದ ಮುಸುಕನ್ನು ಭೇದಿಸಿ ತಲೆ ಎತ್ತಿ “ಲೇ ಮಂಜಿ ಕಾಫಿ ಆಯ್ತೇನೇ?” ರಾಗವಾಗಿ ಕೂಗಿ ಕೂತರೆ ಕೂತರೆ ಉಸಿರು ಬಿಡುವ ಮಂಜಮ್ತನ ಉಬ್ಬಸದ ಉಸಿರಿನೊಂದಿಗೆ “ಸುಯ” ಗುಟ್ಟುವ ಸ್ವಾವನ ಸದ್ದು ಅಡಗೆ ಮನೆ ತುಂಬಿತ್ತು. ಪತಿಯ ಸ್ವರ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆ “ಆಯ್ತು ಸ್ವಲ್ಪ ಇರ್ರೀ, ಯಾಕಾಗಿ ಒಂದೇ ಸಮನೆ ಕೂಗಾಡ್ತೀರಾ? ಇನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ನಿನ್ನೆ ಮಾಡಿ ತರ್ತೇನಿ” ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರವಿತ್ತು.

“ಪ್ರತಿ ದಿನವೂ ನಿಂದು ಇದೇ ರಾಗ ಆಯ್ತಲ್ಲೆ, ಒಂದಿನಾದ್ಯೂ ಕೇಳದ ಟೈಮಿಗೆ, ಕೇಳೋಕ್ಕುಂಜಿ ತ್ಲಲ್ಲ ಲೇ.. ನೀನೇ ಕುಡಿ” ಎಂದು ರೇಗಿ ಹಾಗೆ ಕಣ್ಮಿಚ್ಚಿದ. ಸಂತ್ರಯವಿಲ್ಲದಂತೆ ಮತ್ತೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಕಾಫಿ ಬರುವುದರೊಳಗೆ ಸಣ್ಣ ನಿಧ್ಲ ತೆಗೆಯ ಬಹುದೆಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದ ವೆಂಕಟಯ್ಯ ಮರಳಿ ಮುಸುಕೆಳೆದ.

ಇವರಿಬ್ಬರ ಸ್ತ್ರೀತಿಯ ಮುದ್ದಿನ ಏಕೈಕ ಪುತ್ರ ರಾಜು ಆಗಲೇ ಬಚ್ಚಲಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಗಂಟೆಗಟ್ಟಲೆ ಇರುವ ನೀರಲ್ಲಿವನ್ನು ಎರಚಿಕೊಂಡು ನೀರಲ್ಲ ಖಾಲಿ ಮಾಡುವನು ತಾಯಿ ಮಂಜಮ್ಮ ಬಚ್ಚಲು ಪುನೆಯಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬಂದಾಗ “ ರಸ, ರಸ “ದಢಂ ದುಢಂ ” ಸದ್ದು ಕೇಳಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಮುದ್ದಿನಿಂದಲೇ “ಸಾವು ನೀರಲ್ಲ ಖಾಲಿ ಮಾಡ್ಬೇಡ ಸಾವು ನಾನು ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿಸ್ಬೇನು?” ಕೇಳಿದರು.

ಮಗನಿಂದ ಮೌನವೇ ಉತ್ತರ ಮಗ ಮುದ್ದಿದರೆ ಮತ್ತೆಷ್ಟು ಮುದ್ದು ಮಾಡುವ ಮನೋಭಾವದ ಮಂಜಮ್ಮ ತಾವೆಯೇ “ಬೇಡ್ವಾ? ಸರಿ ಸ್ನಾನ ಮಾಡ್ಬಿಟ್ಟು ಬಾ ಕಾಫಿ ಕೊಡ್ತೀನಿ” ಎಂದವರೇ ಅಡುಗೆ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಕಾಯ್ದು ನೀರಿಗೆ ಸಕ್ಕರೆ, ಕಾಫಿಪುಡಿ, ಹಾಲು ಬೆರೆಸಿ, ಸೋಸಿ ಗಂಡನಿಗೆ ಕೊಡಲು ಹೊರಟಳು.

ವೆಂಕಟಯ್ಯ ಹೋಲು ಮಗ್ಗಲಾಗಿ ನಿಜವಾದ ನಿದ್ರೆಯನ್ನೇ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಬಳಿಯ ಟೀವಾಯ್ ಮೇಲೆ ಲೋಟವನ್ನಿಟ್ಟು ಗಂಡನನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ ಅಲ್ಲಾಡಿಸುತ್ತ “ ರಿ: ಕಾಫಿ ಆಯ್ತು ಏಲ್ವೀ ”ಎನ್ನುತ್ತ. ಸದೃಢ ದೇಹದ ಮಂಜಮ್ಮ ಗಂಡನನ್ನು. ಒಂಜೇ ಕೈಯಿಂದ ಅಲ್ಲಾಡಿಸಿದಾಗಲಂತೂ ವೆಂಕಟಯ್ಯನ ಇಡೀ ದೇಹ ಅಲ್ಲಾಡಿತು ಇನ್ನೂ ಅಲ್ಲಾಡಿಸುತ್ತಲೇ ಇದ್ದ ಕೈಯನ್ನು ನೂಕುತ್ತ “ಸಾಕು ಬಿಡಿ ಪುಣ್ಯಾತ್ಮಗಿತ್ತಿ ಏಲ್ತೀನಿ” ಎನ್ನುತ್ತ ಎದ್ದು ಕುಳಿತ ಪೀಚಲ ದೇಹದ ವೆಂಕಟಯ್ಯ, ಎರಡೂ ಕೈಗಳಿಂದ ಮುಖ ಒರೆಸಿಕೊಂಡವನೇ ನೇರವಾಗಿ ಕಾಫಿ ಲೋಟಕ್ಕೆ ಕೈ ಹಾಕಿದ.

“ಸಾವು ನೀರಲ್ಲ ಖಾಲಿಮಾಡಿರತಾನೋ ಏನೋ ಬೇಗ ಬಂದು ಉಳಿದ ನೀರಲ್ಲೆ ಸ್ನಾನ ಮಾಡ್ತೀ. ಇಲ್ಲಾಂದ್ರೆ ಬೇರೆ ನೀರು ಕಾಯಿಸ್ತೀನಿ” ಎಂದು ಹಿಂತಿರುಗಿದ ಮಂಜಮ್ಮಳಿಗೆ “ಹಾಂ ಮಂಜಿ ರೇಡಿಯೋ ಇಡೀ, ಸಂಗೀತ ಖರುತ್ತೆ” ಎಂದು ಕಾಫಿ ಹೀರತೊಡಗಿದ.

ಆದಿಶಾಳ, ಭೈರವಿರಾಗ, ಕೀರ್ತನೆಗಳೆಂದರೆ ವೆಂಕಟಯ್ಯನಿಗೆ ಪಂಚಪ್ರಾಣವಲ್ಲ ದಿದ್ದರೂ ಮೆಚ್ಚುಗೆ. ಕಾಫಿ ಮುಗಿದ ನಂತರ ಣ್ಣುಚ್ಚಿ ಕುಳಿತು ತೊಡೆ ತಟ್ಟುತ್ತ ತಲೆ

ತೂಗುತ್ತ ಕೂರುವುದು ಅವರ ಬೆಳಗಿನ ದಿನಚರಿಯಲ್ಲೊಂದು ಮುಖ್ಯ ಅಂಶ. ಅವರು ಬಯಸಿದ ಸಂಗೀತವೇ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ರೇಡಿಯೋ ಟ್ಯೂನ್ ಮಾಡಿದ ಮಂಜಮ್ಮ ಮರೆಯಾದ ನಂತರ 'ಹ ಹ ಹ. ಹಾ ' ಎಂದು ಆರಂಭವಾಗುವ ಸಂಗೀತಕ್ಕೆ ತಮ್ಮ ಒಳ ಧ್ವನಿಯನ್ನು ಒರೆ ಹಚ್ಚಿ ತಲೆತೂಗುತ್ತ ಕುಳಿತ.

ವೆಂಕಟಯ್ಯ ಈ ಸಂತೋಷವನ್ನು ಆನುಭವಿಸಿದ್ದು ಕೆಲವು ಕ್ಷಣ ಮಾತ್ರ ಮಿಂಚಂತೆ ಬಂದ ರಾಜು ಸಂಗೀತ ತುಂಡರಿಸಿದ. ವೆಂಕಟಯ್ಯನ ತೊಡೆ ತಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದ ಕೈ ಸ್ವಲ್ಪವಾಯಿತು ತಸಸ್ಸು ಭಗ್ನದಿಂದ ಎಚ್ಚಿತ್ತುವ ಬುಷಿಯಂತೆ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಕಣ್ಣು ತೆರೆದು ಮಗನನ್ನು ನೋಡಿ "ಯಾಕೋ ಪಾಪು ರೇಡಿಯೋ ಆಫ್ ಮಾಡಿದೆ? ಎಷ್ಟು ಒಳ್ಳೆ ಸಂಗೀತ " ಇನ್ನೂ ಮಾತು ಮುಗಿದಿರಲಿಲ್ಲ, ಅಷ್ಟರಲ್ಲೆಯೇ "ನನಗೆ ಇದನ್ನ ಕೇಳೋ ಕ್ಯಾಗಲ್ಲ ಮತ್ತೆ ಒಡ್ಡೋಡಿ ಅನ್ವೇ ಯಾಕೆ ಇಡೋದು?" ಎಂದು ಒಮ್ಮೆಲೆ ಬಾಯ್ತು ಚ್ಚಿಸಿದ.

ಆರಡಿ ಸಮೀಪ ಎತ್ತರದ ನಿಲುವು ಚಿಗುರು ಮೀಸೆಯ ಸೊಂಪಾಗಿ ಬೆಳೆ ಗೋಧಿ ಬಣ್ಣದ ದೇಹದ ತರಣ. ಬುದ್ಧಿವಂತನಲ್ಲದ ಅವನು ಮೂರು ವರ್ಷ ಫೇಲಾಗ ಹೇಗೋ ಕಡೆಯ ವರ್ಷದ ಬಿ ಎ ಗೆ ಆಗ ಶಾನೆ ಕಾಲಿರಿಸಿದ್ದ ಕೆಂಪು ಹಳದಿ ಮಿಶ್ರಿತ ಬಣ್ಣದ ಪಂಜೆ ತೊಟ್ಟು, ಹೆಗಲ ಮೇಲಿದ್ದ ಟರ್ಕಿ ಟಿವೆಲ್‌ನಿಂದ ತಲೆ ಒರೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ನಿಂತಿದ್ದ ಮಗನನ್ನೇ ದಿಟ್ಟಿ- "ಅಲ್ಲೋ ಪಾಪು, ಇದು ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಸಂಗೀತ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಹಾಡ್ಲಿಕ್ಕೆ ಬರಲ್ಲ. ನಮಗೆ ಹಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಬರ್ದಿಲ್ಲ, ಕೇಳೋಕ್ಕೇನಂತೆ? ಫಾರಿನ್ನ ರ್ಸ್ಸರೆಲ್ಲ ಇತ್ತೀಚಿಗೆ ಇವನ್ನೆಲ್ಲ ಎಷ್ಟು ಆಸಕ್ತಿಯಿಂದ ಕಲಿಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಗೊತ್ತ ಮತ್ತೆ ಆಷ್ಟ ಸೊಗಸಾಗಿ ಹಾಡ್ತಾರೆ" ಎಂದು ಒಂದಿಷ್ಟು ಬುದ್ಧಿವಾದ ಹೇಳಿದರು.

"ಪ್ರಪಂಚನೇ ಹೀಗೆ ಬಿಡು ಅವರ ಸಂಗೀತ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಹಾಡು, ಡಿಸ್ಕೋ ನಾವು ಕಲಿತಿಲ್ವಾ?" ಎಂದು ತನಗೆ ಸರಿ ಎನಿಸಿದ್ದನ್ನು ತನಗನುಕೂಲವಾಗುವಂತೆ ನುಡಿದ.

"ಕಲೀ ಬೇಡಾ ಅನ್ನೊಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಾವು ಸ್ವಾಭಿಮಾನಿಗಳಾಗಬೇಕು ಪಾಪು.

ನಮ್ಮ ಸಂಗೀತದ ಸಿರಿತನವನ್ನ, ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನ ನಾವೇ ಉಳಿಸೋಣ. ಅದೇನೆ ಇರಲಿ ನನಗೆ ಈ ಸಂಗೀತ ಕೇಳೋಕೆ ಬಿಟ್ಟ ಸಾಕು ” ಎಂದು ಮಗನ ಮುಂದೆ ಗೋಗರೆದರು.

“ ಕೇಳು ನಾನು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದಾಗ ಮಾತ್ರ ಅಷ್ಟೆ”. ಎಂದು ಕಡ್ಡಿ ತುಂಡಾಗುವಂತೆ ಕಠಿಣ ನಿರ್ಧಾರ ತಿಳಿಸಿದ.

“ಸರಿ ಬಿಡು ಪಾಪು. ನಿನ್ನಿಷ್ಟ. ನನ್ನಾಕ್ಕೆ ಬೇಡಾ ಅನ್ನಿ. ಹಾಂ ಪಾಪು ಒಂದು ವಿಷಯ ಇದೆ. ನಿನಗೆ ಹೇಳ್ವಿಕಾದುದು, ಸ್ನಾನ ಮೂಡೊಂಡು ಬಂದು ತಿಂಡಿ ತಿನ್ನೋಕಾದ್ರೆ ಹೇಳ್ತೀನಿ ” ಎಂದು ಎದ್ದು ಸ್ನಾನಕ್ಕೆ ಹೊರಟರು.

ಅನರತ್ತ ಹೊಸತ್ತಿದ್ದಂತೆ ತಲೆ ಒರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ನಿಂತ. ಕಾಫಿ ತಂದ ಮಂಜಮ್ಮ “ ಪಾಪು ಕಾಫಿ ತೋಕೋ ” ಎಂದರು. ಬಿನ್ನು ತಿರುಗಿಸಿ ಕಾಫಿ ಕೈಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ತುಲೆಗೆ ಕಾಕಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆ “ ಹಾಂ ಪಾಪು ತೋ ಈ ಮಾತ್ರೆನೂ ನುಂಗಿ ಬಿಡು ಸರಿಯಾಗುತ್ತೆ ” ಎಂದಳು.

ಹಸಿರು ಬಣ್ಣದ ತರಿತರಿಯಾದ ದುಂಡನೆ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಮುಖ ಕಿವುಕಿದ. ಉಬ್ಬು ಗಂಟಿಕೊಡವು: “ದಿನವೂ ಎನು ಮಾತ್ರೆ ನುಂಗಿಸ್ತೀಯವ್ವ, ನನ್ನಾಗುವ ಬಾಯಿಲೆ ಇದೆ ಹೇಳು? ನನಗಾಗಲೇ ಸಾಕಾಗಿ ಕೋಗಿದೆ. ಹೋಗು ನುಂಗಲ್ಲ” ಅಚಲನಾಗಿ ನುಡಿದ

ತಮ್ಮ ಕೈಗಳೆಡದನ್ನು ನೇರವಾಗಿ ಮುಖದತ್ತ ರಕ್ತೆ ಚಾಚಿ ಕೆನ್ನೆ ಸವರುತ್ತ “ಅಯ್ಯೋ ಪಾಪು ಹಾಗೆಲ್ಲ ಮಾಡ್ಬಾರ್ಡು. ಇದು ನುಂಗುತೀರೋದ್ರಿಂದ್ಲೇ ನಿನಗಾಗುವ ಕಾಯಿಲೆನೂ ಇಲ್ಲ. ಮುಂದೆನೂ ಬರಲ್ಲ. ತೆಗಳಸ್ವಾ ಫನ್ನ ಬಿನ್ನಾ” ಎಂದು ಮುತ್ತಿನಂತೆ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಪ್ರೇಣಿಸಿ ಮಗಳನ್ನು ಮಣಿಸಿದರು.

“ಇದೇ ಲಾಸ್ಟ್ ಮತ್ತೆ ನಾನು ನುಂಗೋದಿಲ್ಲ ತಿಳಿತಾ?” ಎನ್ನುತ್ತ ಮಾತ್ರೆ ಕೈಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಗಂಟಲಿಗೆ ಹಾಕಿ ಕಾಫಿಯೊಂದಿಗೆ ನುಂಗಿದ.

“ಇದು ಎಂಥಾ ಮಾತ್ರೆ ಗೊತ್ತಾ? ಸ್ವಾವಿಜಯವರು ನಮಗೊಸ್ಕರನೇಮಾಡಿ ಕಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇದನ್ನ ತಿನ್ನೋದ್ರಿಂದ್ಲೇ ನೀನು ಚನ್ನಾಗಿದ್ದೀ ಪಾಪು. ಬೇಡಂದ್ರೆ ಕೆಟ್ಟ ಕಾಯಿಲ್ಲ ಬರುತ್ತೆ. ಏನು ಮಹಾನಪ್ಪ ಎರಡು ದಿನಕ್ಕೊಂದು ನುಂಗೋದಾ?” ಎನ್ನುತ್ತ ಅವನು ಕೈಗಿತ್ತ ಲೋಟೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಒಳ ನಡೆದಳು. ಅವರ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಅಲಿಃತತ್ವ ಮುಖ ಸಿಂಹರಿಸಿಕೊಂಡೇ ನಿಂತಿದ್ದ ರಾಜು, ಕದಿಗೆ “ನೀನೂ ನುಂಗಿ ನೋಡು ತಿಳಿಯುತ್ತೆ” ಎಂದು ಗೊಣಗಿದ.

ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಲೊರಟುನಿಂತಿದ್ದ ರಾಜು “ಅಮ್ಮಾ ಅಮ್ಮಾ ” ಎಂದೆರಡು ಬಾರಿ ಕೂಗಿದ.

ಸೆರಗಿನ ತುದಿ ಸೊಂಟಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿಸುತ್ತ ಓಡಿ ಬಂದ ಮಂಜಮ್ಮ “ಏನೋ ಪಾಪು? ಕರೆದೇನೋ?” ಕೇಳಿದರು

“ಹುಂ ಕರೆ ಬರ್ಬೆಗೆಕೊಡು, ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಟೈಮಾಯ್ತು” ಎಂದ.

ಮೊದಲೇ ಹಣವನ್ನು ಸೊಂಟದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಅವರು “ಹ್ನು ತಗೋ ” ಎನ್ನುತ್ತ ಹತ್ತರ ನೋಟು ನೀಡಿದಳು.

ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಗಂಡನ ಜೇಬಿಗೆ ಕೈ ಹಾಕಿ ಸೋಸುವ ಮಂಜಮ್ಮ ಹಣವನ್ನು ಎರಡು ಭಾಗ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರು ಹತ್ತು ಅವನಿಗೆ ಉಳಿದದ್ದು ತನಗಿಗೆ, ಈ ಅನುಭವ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಉಂಡಿದ್ದ ವೆಂಕಟಯ್ಯ ಆಫೀಸಿಗೆ ಹೊರಡುವಾಗ ಖರ್ಚಿಗೊಂದು ಹೆಂಡತಿಯ ಮುಂದೆ ಕೈ ಚಾಚುವುದು ವಾಡಿಕೆ. ಭಾರಿ ಲಂಚದ ಕೆಲಸ ಎಂದ ಮೇಲೆ ಕೇಳಿರಲಿ?

ಸಂಜೆ ಹಿಂತಿರುಗುವ ಅವರ ಜೇಬು ಸಾಕಷ್ಟು ಭರ್ತಿಯಾಗಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಬೆಳಗಾಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ತಾಯಿ ಮಗನ ಪಾಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಕಣ ಪಡೆದು "ಥ್ಯಾಂಕ್ಸ್ ಅಸ್ಮಾ ಹೋಗ್ಬರೀನಿ" ಕೈ ಅಲ್ಲಾಡಿಸುತ್ತ ಅರ್ಧ ಡ್ಯಾನ್ಸ್ ಮಾಡಿ, ಸಂತೋಷದಿಂದ ಹಾರುತ್ತ ಹೋಗುವುದನ್ನು ಸಂತೃಪ್ತಿಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತ ನಿಂತಳು.

ಉಪ್ಪಿಟ್ಟು ಗಪಗಪನೆ ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದ ವೆಂಕಟಯ್ಯನಿಗೆ ತುತ್ತು ಗಂಟೆಲ್ಲ ಸಿಕ್ಕಿ "ಲೇ.. ಮಂಜ ನೀರು ಕೊಡ್ಬಾರೆ " ಅಪ್ಪರಿಸಿದರು.

"ಅಯ್ಯೋ ಯಾಕಾಂಗೆ ಒಂದೇ ಸಮ್ಮೆ ಕೂಗಾಡೀರಾ? ಪಾವುನ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಕಳಿಸ್ತೆ. ನೀರು ಅಲ್ಲೆ ಎದ್ದರಿಗೆ ಇದೆಯಲ್ಲ"

"ಎಲ್ಲೆ? ಹಾಂ ಬಿಡು ನಾನು ನೋಡಿಲ್ಲ" ಎನ್ನುತ್ತ ಲೋಟದಲ್ಲಿನ ನೀರು ಕುಡಿಯಬಿಡದರು.

"ನೋಡಿಲ್ಲ! ನೋಡೋಕೆ ಕಣ್ಣು ಸರಿಯಾಗಿ ಕಾಣ್ಬೇಕಲ್ಲ" ಎಂದು ಗಂಡನ ಅಂಧತೆಯನ್ನು ಜೇಜ್ಜೆ ಮಾಡಿದಳು

"ಲೇ ರಾಜನಾ ಕರೆಯೆ ಸ್ವಲ್ಪ"

"ಅನ್ನೆಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾನೆ? ಹೋದ ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದಲ್ಲ"

"ಹೋಗೇ ಬಿಟ್ಟಾ?"

"ಹೂಂ "

"ಅವ್ವಿಗೆ ಟ್ರಾನ್ಸ್‌ಫರ್ ಆಗಲೋದ್ದ ಹೇಳ್ಬೇಕಿತ್ತಲ್ಲೆ"

"ಈಗ ಬಾಯಿ ಬಡ್ಕೊಂಡ್ರೆ ಎನ್ನಂತು? ಆಫೀಸಿಗೆ ಹೆಂಗ್ತೀರಲ್ಲ, ಬೇಗ ಹೋದ್ರೆ ಸಿಗ್ತಾನೆ ಹೋಗಿ." ಅವಸರ ಪಡಿಸಿದಳು. ತಕ್ಷಣವೇ ಕೈ ತೊಳೆದು, ಬಟ್ಟೆ ಬದಲಿಸಿ,

ಕನ್ನಡಕ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಹೊರಗಡೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿದ್ದ ಸುವೇಗವನ್ನು ಏರಿ ಹೊರಟೇಬಿಟ್ಟರು. ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿ ನೇರವಾಗಿ, ಗುಂಪಿಯಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದವನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಸುವೇಗ ನಿಲ್ಲಿಸಿದರು.

ರಾಜು ಎಚ್ಚಿತ್ತು ಏನೆಂದು ಕೇಳುವ ಮುನ್ನವೇ “ಹಾಂ .ಪಾಪು ನಿಗೆ ಒಂದ್ವಿಷಯ ಹೇಳೋದು ಮರ್ತ್ಯಿಟ್ಟಿ. ನನಗೆ ಮಂಗ್ಯೂರಿಗೆ ಟ್ರಾನ್ಸ್‌ಫರ್ ಆಗಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ನಿನ್ನ ಟಿ.ಸಿ, ಕ್ಯಾರಕ್ಟರ್ ಸರ್‌ಟಿಫಿಕೇಟ್ ಎಲ್ಲ ತೆಗೆದುಕೊಂಡ್ಬಿಡು ”

“ಅಲ್ಲ ಕಣಪ್ಪಾ, ಅದೇ ಬೇರೆ ಯೂನಿವಾರ್ಸಿಟಿ, ಇದು ಬೇರೆ ಯೂನಿವಾರ್ಸಿಟಿ ಆಗಿರೋದ್ರಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ತೊಂದ್ರೆಯಾಗುತ್ತೆ”

“ಹೌವಲ್ವ? ಈಗ ಏನ್ಯಾರೋದು? ಮತ್ತೊಂದು ವರ್ಷ ಪೂರ್ತಿ ಇಲ್ಲೇ ಇರಬೇಕಾಗುತ್ತೋ ಏನೋ?” ಚಿಂತಿಸಿ ನುಡಿದರು.

“ಅಷ್ಟೇನು ತೊಂದ್ರೆ ಆಗಲ್ಲವ್ವ. ಯೂನಿವಾರ್ಸಿಟಿ ಫೀಂಜ್ ಮಾಡಿಸ್ಕೋಳಕ್ಕೆ ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಏನೋ ಕಟ್ಟಿಕಂತೆ” ಎಂದ ರಾಜು.

“ಹೌದೇನು? ಸರಿ ಕಟ್ಟಿದ್ರಾಯ್ತು. ಇವತ್ತು ಅದೇನಂತ ಸ್ವಲ್ಪ ಅಫೀಸ್‌ನಲ್ಲಿ ವಿಚಾರ್ಸು. ಇಲ್ಲಾಂದ್ರೆ ನಾನೇ ಬರಲೋ?” ಕೇಳಿದರು.

“ಬೇಡಾ, ನಾನೇ ಹೋಗ್ತೀನಿ. ನಾನು ಈ ಬಾರಿ ಎಲೆಕ್ಷನ್ನಿಗೆ ನಿರ್ವೇಶಂತ ಇದ್ದೆ. ಹಾಗಾದ್ರೆ ಈ ಅಸೆ ಕೈ ಬಿಟ್ಟಾಗೆ, ನಮ್ಮ ಕ್ಲಾಸಿನ ಹುಡುಗೈಲ್ಲ ಬಹಳ ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡ್ತಿದ್ರು”. ಎಂದ.

“ಸುಮ್ಮೆ ಅದೆಲ್ಲ ಯಾಕೆ, ಧಾಂಧಲೆ ಏಳೋಕೆ? ಹಾಂ ಪಾಪು ಇನ್ನೊಂದು ವಾರದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ರೆಡಿಯಾಗ್ಬಿಡಬೇಕು ತಿಳಿತಾ?” ಎಂದು ಹೊರಟರು.

“ಸರಿಯಪ್ಪ”

“ಹುಂ ನಾನು ಹೋಗ್ತೀನಿ. ನೀನು ಹುಷಾರಾಗಿ ಹೋಗು” ಎನ್ನುತ್ತ ಸುವೇಗ ಚಾಲು ಮಾಡಿದರು. ನಿಧಾನವಾಗಿ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೊರಡುತ್ತಿದ್ದಂತ ಹಿಂದೆ ತಿರುಗಿ “ರಸ್ತೆ ಮಧ್ಯೆ ಹೋಗ್ಬೇಡಾ” ಎಂದೆಚ್ಚರಿಸಿದರು.

“ಹೂಂ ” ಗುಟ್ಟಿದ.

“ಆ ಕಡಿ ಈ ಕಡಿ ನೋಡ್ಕೊಂಡು ಹೋಗು” ಎಂದರು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ.

“ಸರಿ ನಾನು ಹೋಗ್ತೀನೆ ನೀನು ಮುಂದೆ ನೋಡು ಲಾರಿ ಬರಿದೆ.” ಎಂದ ರಾಜು ಜೋರಾಗಿ ಕೂಗಿದ ಮೇಲೆ ಹೊರಟರು.

೨

ಮಂಗಳೂರನ್ನು ಸೇರಿ ಅಂದಿಗೆ ನಾಲ್ಕನೇ ದಿನ. ಹಿಂದಿನ ಮೂರು ದಿನಗಳಂತೆ ಈ ದಿನವೂ ಗೆಜ್ಜೆಯ ನಾದ ಹಿಡಿದು ಬೆಳಗಿನ ತಂಗಾಳಿಯೊಂದಿಗೆ ಕೇಳಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ರಾಜನಿಗೆ ನಿಸ್ತೆ ಭಂಗ ತಂದದ್ದು “ಧ ಧೈ” ಸಂಗೀತ ನೋಡುವ ತವಕದಿಂದ ಎದ್ದು ಅವಸರಕ್ಕೆ ಬೀದಿ ದೇಹಕ್ಕೆ ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ಟವೆಲ್ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಹೊರಟ.

ಹೊಸ ಊರು, ಹೊಸ ಮನೆ ಪರಿಸರವಾದ್ದರಿಂದ ಅವಸರವಿಲ್ಲದೆ ಕೆಳಗಿಳಿದು ಹಿಂಬಾಗಿಲ ಕಡಿ ನಡೆದ. ನಾದದ ಸದ್ದು ಅಲೆ ಅಲೆಯಾಗಿ ಏರಿತು. ನಿಧಾನವಾಗಿ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದ. ಹಿಂಭಾಗದಲ್ಲಿ ವಿಶಾಲವಾದ ಕಾಂಪೌಂಡ್, ಸುಮಾರು ಐದು ಅಡಿ ಗಳಷ್ಟು ಎತ್ತರ ಇದ್ದು, ಮನೆಗಳ ಅಂತರ ಮುನ್ನತ್ತು ಅಡಿಗಳಷ್ಟು ದೂರವಿತ್ತು.

ನಿಧಾನವಾಗಿ ಹೊರನಡೆದು ಎರಡೆಣ್ಣೆ ಮುಂದೆ ಹೋದವನು ಹಾವನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಮ್ಮೆಟ್ಟುವಂತೆ ಗಕ್ಕನೆ ನಿಂತು ನೋಟ ತೀಕ್ಷ್ಣಗೊಳಿಸಿದ. ತರುಣಿಯೊಬ್ಬಳು ತಾನು ಕಲಿತ ಭರತನಾಟ್ಯವನ್ನು ಯಾರ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನವಿಲ್ಲದೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಹದಕ್ಕೆ ತರುವ ಪ್ರವೀಣಿಯಂತೆ ನರ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ನೃತ್ಯದ ಉಡುಪು ಧರಿಸಿ, ತುರುಳಿನಂತೆ ಜಡೆ ಗಂಟು ಹಾಕಿದ್ದಳು. ಸುಶ್ರಾವ್ಯದಿಂದ ಸಂಗೀತ ಹಾಡುವವರು ಮೌನ ನೋಟಕ್ಕೆ ಎಟುಕಲಿಲ್ಲ. ದೃಷ್ಟಿ ಕೆಳಗಿಳಿಸಿದಾಗ ಚಿಕ್ಕ ಟೇಬಲ್ ಮೇಲೆ ಟೇಬ್ ರೆಕಾರ್ಡ್ ಕಾಣಿಸಿತು ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದದ್ದು ಆದೇ ಎಂದು ಗುರ್ತಿಸಿದ. ಬೆನ್ನು ತೋರಿ ನರ್ತಿಸುವ ಜಲುವೆಯ

ಮೊಗ ನೋಡುವ ಆಸೆಯಾಯಿತು. ಆದರೆ ಅರ್ಧದಷ್ಟು ಓರೆಯಾಗ ಮುಖ ತೋರುತ್ತಿದ್ದ ಆ ಯುವತಿ ಅವನಲ್ಲಿ ನೋಡುವ ತವಕವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿದಳು. ಮುಖ ತೋರದಿದ್ದರೂ ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲ, ಪುಕ್ಕಟೆ ನೃತ್ಯ ನೋಡಲು ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದರಿಂದ ಅವನೇ ಮನ ತುಂಬಿ, ಕೈ ಕಟ್ಟಿ ಬಳಿಯ ಕಂಬಕ್ಕೆ ಒರಗಿ ನೋಡುತ್ತ ನಿಂತ.

ಮನ ಮೋಹಕ ಭಾವ ಭಂಗಿಗಳೆಲ್ಲವನ್ನು ನೀಡಿದ ನರ್ತಕಿ ಒಂದು ಪೂರ್ತಿ ಹಾಡಿನ ನೃತ್ಯವನ್ನು ಪೂರೈಸಿದಳು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ “ಲಕ್ಷ್ಮೀ ಲಕ್ಷ್ಮೀ . ಆಯ್ಯೇನೆ” ಎಂದು ಒಳಗಿನಿಂದ ಹೆಣ್ಣಿನ ದನಿಯೊಂದು ಕೇಳಿಸಿತು.

“ ಆಯ್ಯ ಮಮ್ಮೀ ಬಂದೇ” ಎನ್ನುತ್ತ ಸಂಪೂರ್ಣ ತನಗೆದುರಾದ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮದರ್ಶಕ ಯಂತ್ರದಿಂದ ವೀಕ್ಷಿಸುವಂತೆ ದಿಟ್ಟಿಸಿದ. ಕ್ಷಣ ಹೊತ್ತಷ್ಟೆ ಮತ್ತೆ ಓರೆಯಾದ ಹುಡುಗಿ ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಟೀಸ್ ರೆಕಾರ್ಡ್‌ನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿದಳು. ಒಳಗಿನಿಂದ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ ಅವಳ ತಾಯಿ ಸಾವಿತ್ರಿ ನೀಳವಾದ ರಾತ್ರಿಯ ಉಡುಪನ್ನೆ ತೊಟ್ಟಿದ್ದಳು. ಅವಳ ನೋಟ ಮೈ ಮಾಟವೆಲ್ಲ ವಯಸ್ಸನ್ನು ಹಿಡಿತದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲು ಅವಣಿಸುವಂತೆ ಕಂಡಳು.

“ಬಾರೆ ಅಂದ್ರೆ ಬರ್ಬೇಕು. ಅದೇನು ಭರತನಾಟ್ಯದ ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿದಿದೆಯೊ ನಿನಗೆ” ಅಸಹನೆಯಿಂದ ನುಡಿದಳು.

“ನಿನ್ನೊಂದೆಂತ ಹಟದ ಸ್ವಭಾವ ಮಮ್ಮಿ ನಾನು ಬೇಡ ಎಂದಾಗ ಸೇರಿಸಿದ್ದಿ. ಈಗ ಬೇಕು ಅಂದ್ರೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿ ಅಂತೀರಿ ಅವತ್ತು ನಮ್ಮ ಮಾಸ್ತರ್ ಊರು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗ್ಬೇಕಾಕ್ಕೆ ನನೇಳದ್ರೆ ಗೊತ್ತಾ? ಕಲೆಗೆ ಸಾವಿಲ್ಲ. ಸಂಯಾಗ ಕಲಿತವರಿಗೆಲ್ಲ ಸಂತ್ಯಸ್ತಿಯೊಂದಿಗೆ ಅಮರರೂ ಆಗ್ತಾರಂತೆ ಅದೇನೆ ಇರಲಿ, ನನಗಂತೂ ಇದ್ದಿಂದ ಬಹಳ ತೃಪ್ತಿ ಸಿಗುತ್ತೆ” ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಮಾರುತ್ತರಿಸಿದಳು.

“ಸರಿ ಸರಿ ಇವತ್ತಿಂದು ಮುಗಿಯಿತು ತಾನೆ?” ಮಗಳ ಬುದ್ಧಿವಂತ ನುಡಿಗೇ ತಾಳ್ಮೆಗೊಪ್ಪುವಳಂತೆ ನುಡಿದಳು

“ಹುಂ ತಗೋ ಮಮ್ಮಿ ಕ್ಯಾಸೆಟ್” ಎನ್ನುತ್ತ ಟೀವರೆಕಾರ್ಡನ್ನು ತಾನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ತಾಯಿಯನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದಳು.

ಎಲ್ಲವನ್ನು ಅಲ್ಲೇ ನಿಂತು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿ, ಅಲಿಸಿದ ರಾಜುವಿನ ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಯೋಚನೆಗಳನ್ನು ತಂದಳು ಫೇಲಾಟಾಗ ಕುಗ್ಗದ, ಪಾಸಾದಾಗ ಹಿಗ್ಗದ ರಾಜನ ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಅಲೆಯ ಯೋಚನೆಯನ್ನು ಪ್ರಧಮವಾಗಿ ತಂದದ್ದು ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಸ್ಮರಣೆಯ ಮೋಹಕ ಚಿಲುವು “ಅಕೆಗೆ ತಾಯಿಯ ಬಣ್ಣವೇ ಇದ್ದರೂ, ಸೌಂದರ್ಯದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಇದುವರೆಗೆ ತಾನು ಕಂಡ ಚಿಲುಮೆಯರೆಲ್ಲರ ಅತ್ಯಂತ ಬಲಕ್ಕೆ. ಹೆಸರು? ಹಾಂ ಈಗ ಜ್ಞಾಪಕ ಬಂತು ಲಕ್ಷ್ಮಿ! ಒಳ್ಳೆ ಲಕ್ಷಣವಾಗೇ ಇದ್ದಾಳೆ ಆಪ್ತೇನು ಎತ್ತರವಲ್ಲದ ತೆಳುದೇಹ, ಉದರ, ವಕ್ಷ್ಯದಿಯಾಗಿ ಬೇರ್ಪಡಿಸುವ ಉಬ್ಬು ತಗ್ಗಿನ ರೊಪೆಗಳು ನೀಳನಾಸಿಕ, ನಿಶಾಲನಯನ, ಬಿಲ್ಲಂತೆ ಬಾಗಿದ ಬ್ರೂಲತೆಗಳು, ರಸಭೇಜ ಚೆಂಡುಟಿ. ಇದುವರೆಗೆ ಪ್ರೇಮದಲ್ಲಿ, ಹೆಣ್ಣಿನ ಸೌಂದರ್ಯದಲ್ಲಿ ನಾಸ್ತಿಕ, ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಅಸ್ತಿಕ. ಆನೇಲೆ? ಭಕ್ತ!” ಹಿಂದು ಯೋಚನೆ ತುಂಡಾಯಿತು.

ಸಾಧು ಇಲ್ಲೇಕೆ ನಿಂತೆ? ಹಿನ್ನಿನಿಂದ ತಾಯಿಯ ನುಡಿ ಕೇಳಿಸಿತು ”

“ಅಮ್ಮಾ ಬಾತ್‌ರೂಮಿಗೆ ಬಂದೆ ದಾರಿ ತಪ್ಪೋಯ್ಯು ಆದಕ್ಕೆ ಯೋಚಿಸಿ ಮಾಡ್ತೆ ನಿಂತೆ” ಎಂದ.

‘ನನೇ ಬದ್ಲಾಗಿದೆಯಲ್ಲ ಅದಕ್ಕೆ ಹಿಂಗಾಗುತ್ತೆ ಹೋಗು’ ಮಗನ ಸುಳ್ಳನ್ನು ತಾನೆ ಗಟ್ಟಿ ಮಾಡಿದಳು. ರಾಜನಿಗೂ ಆಪ್ತೆ ಬೇಕಾಗಿತ್ತು.

ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಸೇರಿದ ರಾಜು ತೃತೀಯ ಬಿ. ಎ ಯು ‘ಓ’ ವಿಭಾಗವನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಹೊರಟಿದ್ದ. ಇಬ್ಬರು ಮುನ್ಸಾರು ಎದುರಾದ ಹುಡುಗರನ್ನು ನಿಜಾರಿಸಿದಾಗ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಸುಲಭ ಉತ್ತರ ಧಾರಾಳವಾಗಿ ಸಿಕ್ಕಿತು.

“ಧ್ಯಾಂಕ್ಸ್. ನಾನು ಹುಡುಕಿಕೊಳ್ತೀನಿ ಬಡಿಸಾರ್” ಎಂದು ರಸೀದಿಯನ್ನು ಅವರಿಂದ ವಾಪಾಸು ಪಡೆದು ಮುಂದೆ ಹೊರಟ, ಇಬ್ಬರು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಸ್ವಲ್ಪ ನಗೆ ಗಲಾಟೆಯೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಎದುರಾದವರನ್ನು ತಡೆದು “ಓ ಫೈನಲ್ ಬಿ ಎ ‘ಬಿ’ ಸೆಕ್ಷನ್ ಕ್ಲಾಸ್ ಎಲ್ಲಿ ತೆಗೆತ್ತಾರೆ?” ಕೇಳಿದ.

ಅವರಿಬ್ಬರು ಮುಖ ದಿಟ್ಟಿಸಿದರು “ಯಾವ್ ಫೈನಲ್ ಬಿ ಎ. ‘ಬಿ’ ಸೆಕ್ಷನ್ನ್” ಧೃಢ ಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಕೇಳಿದನೊಬ್ಬ.

“ಹೌದ್.”

“ಅದು ನಮ್ ಕ್ಲಾಸೇ ಕೂನ್ರಿ” ಅಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತಲ್ಲ 24ನೇ ನಂಬರ್ ರೂಮ್ ಆಜಿ, ಕ್ಲಾಸ್ ತೆಗೆಂಡಿದ್ದಾರೆ, ಹೋಗೋದಾದ್ರೆ ಹೋಗಿ, ಬಿಡೋದಾದ್ರೆ ಬಿಡಿ” ಎಂದವರೆ: ಮುಂದೆ ನಡೆದರು.

ಮೊದಲಿನ ದಿನವೇ ಚಕ್ರ ಹೊಡೆಯುವುದು ಶುಭಕರವಲ್ಲ. ತರಗತಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬಿಡುವುದೇ ಸರಿಯೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿದ ಈ ಕಡೆಯಿಂದ ಒಮ್ಮೆ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ, ಆ ಕಡೆಯಿಂದ ಒಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸುವುದೆಂದು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದ. 24ನೇ ನಂಬರ್ ರೂಂ ಎದುರಿಸಿದವೇ ಗೋಡುತ್ತ ನಡೆದ. ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಮೊದಲಿನ ಬಿಂಬಿನಲ್ಲಿ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಕೂಡಿದ್ದ ಬಿಡಗಿ! ಹಾಗೆ ಲಕ್ಷ್ಯರನ್ನು ನೋಡಿದ. ಅವರು ತಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯ ಪೂರೈಸುವವರೆಂತೆ ನಾಥ ಪೀಳ್ತಿದ್ದರು ನಾಲ್ಕೈಜ್ಜೆ ಮುಂದುವರಿದು ಮತ್ತೆ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಬಂದು ಕ್ಲಾಸ್ ರೂಮಿನ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ನಿಂತು “ನೇ ಐ ಗೆಟ್ ನ ಸಾರ್?” ಎಂದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ದೃಷ್ಟಿಯೆಲ್ಲ ಅತ್ತ ಹೊರಳಿತು.

ಅಧ್ಯಾಪಕರು ‘ಎಸ್’ ಎಂದು ಅನುಮತಿ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಒಳ ನಡೆದು ಮಧ್ಯದ ಬೆಂಚೊಂದರಲ್ಲಿ ಖಾಲಿಯಿದ್ದ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತ. ಅನುಭವಿ ಅಧ್ಯಾಪಕರಾದ ಅವರು ವಾರ ನಿಲ್ಲಿಸಿ “ಏನು ಹೊಸ ಹುಡುಗನಂತೆ ಕಾಣ್ತೀಯೆ?” ಎಂದರು.

ರಾಜು ಎದ್ದು ನಿಂತು “ಹೌದು ಸಾರ್” ತಲೆ ಹಾಕಿ ನುಡಿದ.

“ಏನು ನಿನ್ನ ಹೆಸರು? ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದೆ? ಏಕೆ?” ಒಮ್ಮೆಲೇ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದರು.

“ನನ್ನ ಹೆಸರು ರಾಜು. ಬೆಂಗಳೂರಿಂದ ಬಂದಿದ್ದು ನಮ್ಮ ತಂದೆಗೆ ಟ್ರಾನ್ಸ್‌ಫರ್ ಆಯ್ಕೆ ಸಾರ್.”

ರಾಜನ ನೀಳದೇಹ, ಎತ್ತರ, ಸ್ವರದ್ರೂಪಿತನಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಬುದ್ಧಿವಂತನೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ವಿಶೇಷ ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಫಸ್ಟ್ ಇಯರ್, ಸೆಕೆಂಡ್ ಇಯರ್, ರಿಸಲ್ಟ್ ಏನಾಗಿದೆ? ಕೇಳಿದರು. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳೆಲ್ಲರಿಗೂ ಬೇರೆ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗಿಂತ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ಇದ್ದುದರಿಂದ ತಕ್ಷಣ ನಿಶ್ಯಬ್ದ ವಾತಾವರಣ ಮೂಡಿಸಿಕೊಟ್ಟರು.

ರಾಜು ಮುಚ್ಚುಮರೆಯಿಲ್ಲದೆ “ಫಸ್ಟ್ ಇಯರ್‌ನಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಒಂದು ಪಾಸಾಗಿದೆ” ಎಂದು ನಿಲ್ಲಿಸಿದ. ಎಷ್ಟೋ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಕಣ್ಣು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಹೊಳೆದವು. ಕೆಲವರ ವಯಗಳು ನಗುವಿನಿಂದ ಬೀಗಿದವು ಒಂದು ವರ್ಷದ ಫಲಿತಾಂಶ ಕೇಳಿ ಮುಗಿದಿತ್ತು. ಎಲ್ಲರಲ್ಲೂ ಎರಡನೇ ವರ್ಷದ ಫಲಿತಾಂಶ ಕೇಳುವ ತವ್ವು ಹೆಚ್ಚಿತು. ತಾನೇ ಮುಂದುವರಿಸಿದ “ಸೆಕೆಂಡ್ ಇಯರ್‌ನಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಒಂದು ಬಿಟ್ಟು ಉಳಿದವೆಲ್ಲ ಫೇಲಾಗಿವೆ ಸಾರ್” ಎಂದು ನಿಲ್ಲಿಸಿದ.

ಹುಡುಗರೇಲ್ಲ ‘ಓ...’ ಎಂದು ಉದ್ಗರಿಸಿ ಅವನ ದುರದೃಷ್ಟಕ್ಕೆ ನಕ್ಕು ಸಂತೋಷ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದರು. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ರಾಜು ಹಿಂಭಾಗದಿಂದ ಎಲ್ಲರೂ ನಗುವಾಗ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನೂ ಗಮನಿಸಿದ. ಇತರರಂತೆ ಆಕೆ ಹೆಚ್ಚು ನಗದೆ ಒಮ್ಮೆ ನಕ್ಕು ಗಂಭೀರವಾದುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ. ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಸೆಳೆಯತೊಡಗಿದಳು. ಗಲಾಟೆಯ ನಡುವೆ ಅಧ್ಯಾಪಕ “ಕೂಶ್ಯೋ, ಸಸ್ತಿ ಮೆಂಟರಿಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಕಟ್ಟಿ ಪಾಸ್ ಮಾಡ್ಕೋ” ಎಂದು ಪಾಠದ ಕಡೆ ಗಮನಹರಿಸಿದರು.

ರಾಜನಿಗೆ ಬೆಳಗಿನ ಜಾವಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಎಚ್ಚರವಾಯಿತು. ನಿದ್ರೆಗೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಪಟ್ಟಂತೆಲ್ಲ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ನೃತ್ಯ ನಿದ್ರೆಯನ್ನು ದೂರ ಮಾಡಿತು. ಹೊರಗಡೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಬೆಳಕು ಮೂಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಟೀಪ್ ರೆಕಾರ್ಡ್‌ನಿಂದ ಸಂಗೀತ ಹರಿದು ಬರತೊಡಗಿತು. ಜೊತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಗೆಜ್ಜೆಯ ಸದ್ದನ್ನು ಅಲಿಸಿ ಎದ್ದು ಹೊರಟ. ಹಿಂದಿನ ದಿನ ನಿಂತ ಜಾಗದಲ್ಲೇ ಕಂಬಕ್ಕೊರಗಿ ನಿಂತ. ಈ ದಿನವೇ ಬೇರೆ ಹಾಡು, ಹಾಡಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಬೇರೆ ಭಂಗಿಯ ನೃತ್ಯ ಸೆಲ್ವಾರ್ ಕಮೀಜ್‌ಧಾರಿಣಿ ಆಸಕ್ತಿಭರಿತಳಾಗಿ ನರ್ತಿಸುತ್ತ ಅತ್ತ ಇತ್ತ ತಿರುಗದರೂ, ಅಲ್ಲೇ ನಿಂತು ನೃತ್ಯ ವೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದ ರಾಜು ಮಾತ್ರ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಬೀಳಲಿಲ್ಲ. ನಾಟ್ಯ ವೀಕ್ಷಣೆಯಲ್ಲಿ ಭಾವಪರವಶನಾಗಿದ್ದ ರಾಜು, ಅಷ್ಟೇ ತಲ್ಲೀನಳಾದ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯು ನೃತ್ಯದ ಮುಕ್ತಾಯದಲ್ಲಿ ವೇಗವನ್ನು ಕಡಿಮೆಗೊಳಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ರಾಜು ಸಂತೋಷ ಉಕ್ಕಿ ಬಂದು ತಡೆಯಲಾರದೆ, ಚಪ್ಪಾಳೆ ತಟ್ಟುತ್ತ “ಓ ಫೈನ್... ಫೈನ್ ಒನ್ಸ್ ಮೆಸಾರ್” ಎಂದು ಕೂಗಿದ. ಯಾವುದೇ ಫಂಕ್ಷನಿಸಲ್ಲಿ ಚನ್ನಾಗಿ ಹಾಡಿದವರಿಗೆ, ನರ್ತಿಸಿದವರಿಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸುವಂತೆ.

ಅನಿರೀಕ್ಷಿತ ಸದ್ದಿಗೆ ಬೆದರಿ ಗಕ್ಕನೆ ತಿರುಗಿದ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ರುದ್ರವತಾರವನ್ನೇ ತಾಳಿದಳು ಕೆರಳಿದ ಸರ್ಪದಂತೆ ಬುಸುಗುಡುತ್ತ, ಮೂಗರಳಿಸಿ ಕಣ್ಣು ಹಿಗ್ಗಿಸಿ ನೋಡಿದಳು. ಅವಳ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ರಾಜುವಿನ ವೀಕ್ಷಣೆ ಅಕ್ಷಮ್ಯ ಅಪರಾಧವಾಗಿತ್ತು. ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಕೊಬ್ಬಿದ ದೇಹದವನು ಮುಗುಳ್ಳಗೆಯೇ ಸಮರ್ಪಕ ಉತ್ತರ ನೀಡುವಂತೆ ನಿಂತಿದ್ದ. ತಲೆ ಓರೆ ಮಾಡಿ ಮೋಹಕ ಭಂಗಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತ ರಾಜನನ್ನು ದೃಷ್ಟಿ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಎದುರಿಸಲಾರದೆ ಕೆರಳಿ, ಟೀಪ್‌ರೆಕಾರ್ಡ್ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ರಭಸದಿಂದ ಒಳ ನಡೆದಳು.

ರಾಜನ ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಯೋಚನೆ ಆರಂಭವಾಯಿತು ‘ಎಲಾ-ಇವಳಾ! ಒನ್ಸ್

ಮೌರಂತ,' ಹೊಗಳಿದ್ದೂ ಒಳ್ಳೇ ಸುಂಟರ ಗಾಳಿ ಹೋದಾಗೆ ಹೋದ್ದಲ್ಲ. ಕ್ಲಾಸಿನಲ್ಲಿನ ಮುಖ ಪರಿಚಯದಿಂದಲಾದ್ದೂ, ಆ ಚಲುನೆ ಮುಖ ಅರಳಿಸಿದಿದ್ರೆ ಏನಾಗ್ತು? ನಾನು ಹಿಂದೆ ಹೆಣ್ಣು ಗಳನ್ನು ದ್ವೇಷಿಸುವಂತೆ ಇವಳೂ ಗಂಡ್ಸರನ್ನೇನಾದ್ರೂ ದ್ವೇಷಿಸುತ್ತಿದ್ರೆ? ತಾನು ಪ್ರಶ್ನೆ ಸಿಕೊಂಡ. ನಂತರ ತಾನೆ- 'ದ್ವೇಷಿಸಿದರಾಯ್ತೆ? ವಯಸ್ಸು, ಯೌವನ ದೇಹ ಬಿಟ್ಟು ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತೆ? ನಾನಂತೂ ಇದೂವರೆಗೆ ಯಾವ ಹೆಣ್ಣಿನ ತಂಟೆಗೂ ಹೋಗಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಹೋದ್ರೆ ಇನ್ನೆ ತಂಟೆ ಮಾತ್ರ ಆಕೆ ಒಲಿದಿದ್ರೆ ನಾನು ಬಿಡ್ಡೇಕಲ್ಲ'. ಏಕೈಕ ಮಗನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿ, ಮಾತಿನಲ್ಲಿ, ಹಣದಲ್ಲಿ ಬಯಸಿದುದೆಲ್ಲವನ್ನು ಪಡೆದು ಮೆರೆಯುವಂತೆ, ತನ್ನ ಇಚ್ಛೆಯಂತೆ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದ ಹೆಣ್ಣಿನ ವಿಷಯದಲ್ಲೂ ಮೆರೆಯುವ ಬಯಕೆ ಹೊತ್ತ ರಾಜವಿನ ಕುಡಿ ಮೀಸೆ ಹಿಗ್ಗಿ ಕಣ್ಣು ಗಳು ಹೊಳೆದವು.

ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಉಡುಪುಗಳು ಒಂದು ವಿಧದವಲ್ಲ ಸಾಮಾನ್ಯ ಲಂಗ ಜಾಕೆಟ್‌ನಿಂದ ಮ್ಯಾಸ್ಕಿ, ಪಂಜಾಬಿ, ಜರ್ಸಿಪ್ಯಾಂಟ್. ಸ್ವತಿದಿನವೂ ಒಂದೊಂದು ವಿಧದ ಬೆಟ್ಟಿ ಧರಿಸಿ ಮೆರೆಯುವ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಕಾಲೇಜಿನ, 'ಬ್ಯೂಟಿಕ್ವೇನ್' ಎಂಬ ಬಿರುದು ಹೊತ್ತ ಮಹಾ ಸಿಡುಕೆ ತೀರ ಮರ್ಯಾದೆ ಬಿಟ್ಟ ಕೆಲವರನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಉಳಿದವರಾರೂ ಅವಳ ಗೋಚಿಗೆ ಹೋಗದೆ ದೂರದಿಂದಲೇ ನೋಡಿ ತೃಪ್ತಿ ಹೊಂದಿ ಮರ್ಯಾದೆ ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳುವವರು ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೂ ಇತ್ತು. ಯಾರೋ ಇಬ್ಬರು ಚುಡಾಯಿಸಿದ ತಪ್ಪಿಗೆ ಅವರಿಂದ ಕ್ಷಮಾಪಣೆ ಪತ್ರ ಬರೆಸಿಕೊಂಡ ದಿಟ್ಟಿ. ಗಂಡು ಹುಡುಗರೇನು ಸ್ನೇಹಿತಿಯರ ಹತ್ತಿರವೂ ಅವಳ ಬಾಯಿ ಬಿಗಿ ಬಹುಶಃ ಅವಳ ಗಾಂಭೀರ್ಯತೆಯೇ ಆಕೆಯ ಸೌಂದರ್ಯ ಸಾಧನಗಳಲ್ಲೊಂದು ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದಿತ್ತು. ಈ ಆಕರ್ಷಣೆಗೆ ರಾಜನೂ ಒಳಗಾಗಿಯಾಗತ್ತು.

ಅತ್ಯಾಕರ್ಷಕ ರಕ್ತವರ್ಣದ ಲಂಗ, ಬಿಳಿಬ್ಲೌಸ್ ಶೋಟ್ಪು ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಅವಳನ್ನು ಇವತ್ತು ಮಾತನಾಡಿಸಲೇಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿ ಬಂದಿದ್ದ ರಾಜವಿನ ದೃಷ್ಟಿಗೆ

ಬಿದ್ದಳು ತಡಮಾಡದೆ ಎರಡೆಡೆ ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದ ರಾಜು “ಹಲೋ ಮಿಸ್, ಎಕ್ಸ್‌ಕ್ಯೂಸ್ ಮೀ ” ಎಂದ. ತನ್ನನ್ನೇ ಕರೆದಿರುವುದೆಂದು ಅರಿತ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮುಖ ಸಿಡುಕಿನ ರೂಪ ತಾಳಿತು. ಉಬ್ಬುಗಳು ವಕ್ರವಾದವು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಧ್ವನಿ ಬಂದತ್ತೆ ತಿರುಗಿ ಒಲಿದ ಬಾಯಿ ಬಿಡಿಸಿ ‘ಏನು?’ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಖಾರವಾಗಿ ಬೆಳಗಿನ ಅವನ ವೀಕ್ಷಣೆಯನ್ನು ಮನದಲ್ಲಟ್ಟುಕೊಂಪು ಕೇಳಿದಳು

ಕೂಡಲೆ ರಾಜು-“ನೋಡಿ ನಿಮಗೆ ತಿಳಿದಿರುವಂತೆ ನಾನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಹೊಸಬನಾಗಿ ಬಂದೆ. ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಒಂದು ತಿಂಗಳು ಕ್ಲಾಸ್ ನಡೆದಿವೆ” ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಮಧ್ಯದಲ್ಲೆಯೇ ತಡೆದು “ಈಗೇನಾಗ್ಬೇಕು ಅನ್ನೋದು ಮೊದ್ದೇಳಿ?” ಪುರಾಣ ಸಹಿಸಲಾರದವಳಂತೆ ಕೇಳಿದಳು.

“ನೋಟ್ಸ್ ಬೇಕೆತ್ತು ಕೆಲಸವನ್ನು ಕೇಳಿ, ಎಲ್ಲರೂ ವೆಂಡಲಂ ತರಹ ತಲೆ ಅಲ್ಲಾಡಿಸಿಬಿಟ್ಟು” ಎಂದು ತಲೆ ಅಲ್ಲಾಡಿಸಿ ತೋರಿಸಿದ.

“ಅಂದ್ರೆ ನಾನೀಗ ನೋಟ್ಸ್ ಕೊಟ್ಟೇಕಂತನಾ?”

“ಹೌದು, ಪ್ಲೀಸ್ ಕೊಡಿ. ನನ್ನ ಪಾಸು ಮಾಡ್ತಿದ್ದ ಪುಣ್ಯ ನಿಮಗೆ ಬರುತ್ತೆ. ಇಲ್ಲೆಲ್ಲ ಹೊಸ ಹುಡುಗರೇ, ನಾನು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿನೇ ಅಲ್ಲ ಅನ್ನೋ ದೃಷ್ಟಿಲೇ ನೊಡ್ತಾರೇ” ಎಂದ.

“ನನಗೆಲ್ಲ ಗೊತ್ತು ”

“ಏನು?” ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ.

“ನಿಮ್ಮ ತವರಿಗೆ ನೋಟ್ಸ್ ಕೊಟ್ಟಿ ಏನಾಗುತ್ತೆ ಅನ್ನೋದು.”

“ಪ್ಲೀಸ್ ಒಮ್ಮೆ ಕೊಟ್ಟು ನೋಡಿ” ಬಿಡದೆ ಬೇಡಿದ.

“ಹೌದು ಒಮ್ಮೆ ಕೊಟ್ಟು ನೋಡಿ, ಆಮೇಲೆ ನಾನುನೂ ಎಷ್ಟೊಂದು ಮುಖ ನೋಡ್ತೀ ಅನ್ನೋ ಜನ ನೀವು” ಹೀಯಾಳಿಸತೊಡಗಿದಳು.

“ಏನು? ನಾನು ಹಾಗೆಲ್ಲ ಮಾಡುವವನೇ ಅಲ್ಲ. ನನ್ನ ವಿಷಯ ನಿಮಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ”. ಭರವಸೆ ಮೂಡಿಸುವವನಂತೆ ನುಡಿದ.

“ನಿಮ್ಮ ವಿಷಯ ಕಟ್ಟೊಂಡು ನನಗೇನಾಗ್ಬೇಕು? ನನಗೆ ಯಾರಿಗೂ ನೋಟ್ಸ್ ಕೊಟ್ಟು ಅಭ್ಯಾಸವಿಲ್ಲ. ಬೇರೆ ಕಡೆ ನೋಡಿ. ನನಗೆ ಕೊಡ್ಲಿಕ್ಕೆ ಆಗಲ್ಲ” ಎಂದು ಕತ್ತು ಕೊಂಕಿಸಿ ನುಡಿದು ರಭಸದಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲದೆ ಬೆನ್ನು ತಿರುಗಿಸಿ ನಡೆದಳು. ಅವನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪವಾದ್ರೂ ಅಪಮಾನಗೊಳಿಸುವ ಯತ್ನ ಸಫಲವಾಗಿತ್ತು.

ಅವಳು ಅತ್ತ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ, ಅವಳ ವರ್ತನೆಗೆ ರಾಜು ತನ್ನೊಳಗೆ ಗೊಣಗಿಕೊಂಡ “ಏನ್ ಮಹಾ ನೋಟ್ಸ್ ಕೊಟ್ಟಿ ಬಿಡ್ತಾಳೆನೋ ಅನ್ನೋ ಹಾಗೇ ಮಾತ್ನಾಡಿ, ಕೊನೆಗೆ ನನಗೆ ಯಾರಿಗೂ ನೋಟ್ಸ್ ಕೊಟ್ಟು ಅಭ್ಯಾಸವಿಲ್ಲಾಗತ ಎಷ್ಟು ನಯವಾಗಿ ಹೇಳೋದ್ಲ. ಅಷ್ಟಕ್ಕೂ ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಏಕೆ ಮಾತ್ನಾಡಬೇಕಿತ್ತು? ಹೋಗಿ ಬಿಡು ನಾನಾದ್ರೂ ಸಂತೋಷಕ್ಕೆ ತಾನೆ ಮಾತ್ನಾಡಿಸಿದ್ದು. ಹಾಳಾದ ನೋಟ್ಸ್ ಯಾವನಿಗೆ ಬೇಕು?” ಎಂದು ತೃಪ್ತಿ ಹೊಂದಿದರೂ, “ಅವಳ ಸ್ನೇಹ ಸಂಪಾದಿಸ್ಲಿಕ್ಕೆ ಆಗಿಲ್ಲವಲ್ಲ” ಎಂದು ಬೇಗರಿಸಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ, ಚನ್ನಾಗಿ ಮುಖ ಪರಿಚಯವಾಗಿದ್ದ ಇಬ್ಬರು ಸ್ನೇಹಿತರು ಎದುರಿಗೆ ಬಂದವರು ಕೈ ಎತ್ತಿ “ಹಲೋ ಏನ್ ಸಮಾಚಾರ?” ಎಂದು ಸ್ನೇಹದ ಮನೋಭಾವ ತೋರಿದರು.

“ಏನಿಲ್ಲ”- ಲಕ್ಷ್ಮಿಯಿಂದ ಮುಖ ಭಂಗಿತನಾಗಿ ಅಪಮಾನದ ಗೂಡಿನಿಂದ ಹೊರ ಬರದೆ ಚುಟುಕಾಗಿ ಉತ್ತರಿಸಿದ.

ಆ ಇಬ್ಬರು ಗೆಳೆಯರು ಇವನ ಸ್ನೇಹವನ್ನೇ ಬಯಸಿ ಬಂದವರಂತೆ ಇದ್ದರು ಒಬ್ಬ ಮೊಣಕೈನಿಂದ ಪಕ್ಕದವನಿಗೆ ತಿವಿದ. ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಪ್ರಶ್ನಾರ್ಥಕ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದ. ತಿವಿದವನು ತಾನೇ ಆರಂಭಿಸಿದ- “ಏನಿಲ್ಲ, ಏನಿಲ್ಲ ಅಂತೀರಾ ಆ ಹುಡುಗಿಗೆ ಮಾತ್ನಾಡ್ಬೇ ಬಿಟ್ಟಿಲ್ಲ!” ಹೊಗಳುವ ಧಾಟಿಯಲ್ಲಿ ನುಡಿದ.

“ಹೌದು ನಿಮಗೇನಾಯ್ತು?” ದನಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಡುಕಿನ ಎಳೆ ಲೀನವಾಗಿತ್ತು.

“ನಮಗೆ ಸಂಶೋಷ ಆಯ್ತು ಆಕೆ ಮೊದಲೇ ನಾಗಿನ್. ಅಬ್ಬಾ ನಿನ್ನೆಗೊಂದು ಧೈರ್ಯ! ನಿಜವಾದ ಗಂಡು ಅಂದ್ರೆ ಕಾಲೇಜ್‌ನಲ್ಲಿ ನೀನೆ” ಎಂದು ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಹೊಣೆಗಳು ಭಟರು ಅವನ ಅಪಮಾನದ ಭಾರ ಇಳಿಸುವಂತೆ ಕಂಡರು. ಹಾಗೆ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಸ್ನೇಹದ ಬಲೆಯನ್ನು ಒಡ್ಡ ತೊಡಗಿದರು.

ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಮುಂದುವರಿಸಿದ “ನಿಮಗೆ ನೋಟ್ಸ್ ಬೇಕಾದ್ರೆ ಬೇರೆಯವರತ್ತ ನಾವೇ ಇಸಿದುಕೊಂಡೇವೆ. ಆ ನಾಗಿನ್ ಹತ್ರ ಮಾತ್ರ ಹೋಗ್ಬೇಡಿ ಅಷ್ಟೆ”.

“ಯಾಕೆ?” ಸಸುಸೈಗೆ ಸಿಲುಕಿ ಕೇಳಿದ.

“ಅವಿಗೇ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಎಲ್ಲ ಜನ್ಮಾಗಿ ಪರಿಚಯ, ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಾಲ್ ಅವರ ಸಂಬಂಧಿಯಂತೆ” ಗೊತ್ತಿದ್ದದ್ದು ಇಲ್ಲದ್ದು ಎಲ್ಲ ಕೂಡಿಸಿ ಹೇಳಿದ.

“ಅದಕ್ಕೆ?”

“ಯಾರೂ ಅವಳ ತಂಟೆಗೆ ಹೋಗಲ್ಲ. ಸ್ವಲ್ಪ ಮೆದುಳು ಬೇರೆ ದೊಡ್ಡದು. ನೀನು ನಮ್ಮ ಸ್ನೇಹಿತ ನೋಡು, ನಿನ್ನೆಗೆ ಅಪಮಾನ ಅದ್ರೆ ನಮಗೂ ಅದಂತೆ. ಅಂದಾಗೆ ನೋಡಿ ನನ್ನೆ ಸ್ತು ಸೋಮಶೇಖರ್, ಇವೆ ಸ್ತು ರವಿ” ಎಂದು ಪರಿಚಯಿಸಿದ. ಇದುವರೆಗೆ ಯಾರೂ ಸ್ನೇಹವನ್ನು ಬಯಸಿ ಬರದಾಗ, ಇವರೇ ಬಂದದ್ದು ರಾಜು ಮನಸ್ಸು ಬಿಚ್ಚಲು ಸಹಾಯವಾಯಿತು.

ಮುಗುಳ್ಳಗೆ ತಂದು ಕೊಂಡು “ನನ್ನೆ ಸರು ರಾಜು” ಎಂದು.

“ಗೊತ್ತಾಯ್ತು. ನೀನು, ನಿನ್ನ ಚರಿತ್ರೆ ಎಲ್ಲಾ ಗೊತ್ತಾಯ್ತು.” ಎಂದು ಸೋಮಶೇಖರ.

“ಸರಿ ನನಗೆ ಸ್ನೇಹಿತರಿನೇ ಸಾಕು. ನೋಟೋ ಬೇಡ, ಓದೋದ್ಯ ಬೇಡಾ ನನಗೆ ಅದರ ಅವಶ್ಯಕತೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ಬನ್ನಿ ಕಾಫಿಗೆ” ಆಹ್ವಾನಿಸಿದ ರಾಜು.

“ನೀನು ಹೋಗು ಒಂದ್ನಿಮಿಷ ಹಿಂದೇನೇ ಬರ್ತೀವಿ” ಎಂದ ಸೋಮು.

“ಆಯ್ತು ಬರಾ ?” ಎನ್ನುತ್ತ ಎಡಗೈನಲ್ಲಿದ್ದ ನೋಟ್ ಬುಕ್‌ನ್ನು ಬಲಗೈಗೆ ಬದಲಾಯಿಸಿ ಕೈ ಬೀಸುತ್ತ ಹೋಗುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರು ಸೋಮು ಮತ್ತು ರವಿ. ರಾಜು ಮರೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಎದುರು ಮುಖವಾಗಿ ಮುಗುಳ್ಳುಕ್ಕರು.

“ರವಿ ಹೇಗಿದ್ದಾನವ್ವು. ಒಳ್ಳೆ ಅಟ್ರ್ಯಾಕ್ಟಿವ್ ಆಗಿದ್ದಾನೆ. ಗುಡ್ ಪರ್‌ಫಾರ್ಮೆನ್ಸ್ ಇದೆ. ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮಾತಾಡ್ತಾನೆ ಇನ್ನ ನಮ್ಮ ಕ್ಲಾಸಿನ ಪರವಾಗಿ ಎಲೆಕ್ಷನ್ನಿಗೆ ನಿಲ್ಲಿದ್ದೀ ಗಮ್ಮ?” ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ಕೇಳಿದ ಸೋಮು

“ನಿಲ್ಲಿ ಏನು ಸಾಧಿಸಬೇಕಂತ ಇದ್ದೀಯ?” ಕೇಳಿದ.

ರವಿ ಆ ವನ್ಯಗ ಪುರುಷೋತ್ತಮ ಈ ಸಾರಿ ಎಲೆಕ್ಷನ್ನಿಗೆ ನಿಲ್ಲಾನಂತೆ ಏನೇ ಆಗ್ಲಿ ಅನ್ನ ನಿಲ್ಲೋದು ಮಾತ್ರ ಸಹಿಸೋಕೆ ಆಗ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಅವ್ನು ದುರಿಗೆ ಒಬ್ಬನ್ನ ನಿಲ್ಲಿ ಗೆಲ್ಲಿಸೋನಿ” ಉನ್ಮಾದದಿಂದ ಆಚಲನಾಗಿ ನುಡಿದ

“ಸಹಿಸದಿದ್ದೆ ಅವತ್ತು ರಾಡಿಗಳ ಕೈಲಿ, ಬಾಯಲ್ಲಿ ರಕ್ತ ಬರಂಗೆ ಹೊದಿದ್ದೆ ನಲ್ಲ ಅದೇ ಕೆಲಸ ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಮಾಡಾನೆ”. ಅದೇ ಪ್ರಕರಣ ಮರುಕಳಿಸುವುದನ್ನು ಇಚ್ಛಿಸದೆ ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡಲಿಕ್ಕಿ ಸಿದ ರವಿ.

“ರವಿ ನಾವೂ ಹಣವಂತರು ಆದ್ರೆ ಅವನಂತೆ ಕುತಂತ್ರಿಗಳಲ್ಲ. ಆದರೆ ಸ್ವಾಭಿಮಾನಿಗಳು. ಆ ಅಹಂಕಾರಿಯ ಕಣ್ಣೆ ದುರಿಗೆ ಈ ಕೆಲಸ ಮಾಡದಿದ್ದ್ರೂ, ಹಿಂದಿನಿಂದ ಮಾಡಿ ಸೇಡು ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ತೀನಿ” ಹಲ್ಲು ಮಸೆದು ನುಡಿದ.

“ಲೋ ಸರಿಯಾಗಿ ಯೋಚ್ಛಿ ಮಾಡದ್ದೀ ಏನೋ?” ಹಿಂದೇಟು ಹಾಕಿದ ರವಿ.

“ಸರಿಯಾಗೇ ಯೋಚ್ಛಿ ಮಾಡದ್ದೀನಿ. ಆ ನನ್ನಗನನ್ನ ಸೋಲ್ಪಿದ ಮೇಲೆ ನನಗೆ ಸಮಾಧಾನ, ತೃಪ್ತಿ. ಅವ್ನದುರಿಗೆ ಇನ್ನನ್ನ ನಿಲ್ಲಿಸಿನಿ. ಬಾರಲೋ ಈಗೇ ಹೋಗಿ ನಮ್ಮ ಹೀರೋ ರಾಜನಿಗೆ ಹೇಳಬಿಡೋಣ. ಅವ್ನು ಬೇಡಾ ಅಂದ್ರೂ ಬಿಡ್ಬಾರ್ಡು ನೀನೂ ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡು. ನಡಿ ಹೋಗೋಣ” ಎಂದ ಸೋಮು. ಭುಜದ ಮೇಲೆ ಕೈ ಹಾಕಿ ರಾಜು ಹೋದ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ನಡೆದರು.

ರಾಜು ಸಿಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಸಂತೋಷದಿಂದ “ಹಾಯ್ ರಾಜು. ನಿನಗೆ ಮಿಂಚಲೆಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೆ ಅವಕಾಶ” ಎಂದ ರವಿ.

ಇವರಾಗಲೇ ತನ್ನ ಹಿತ್ತಿಷಿಗಳೆಂದು ನಂಬಿದ್ದ ರಾಜು, “ಯಾವ್ವಪ್ಪ ಅದು ಅಂತಹ ಅವಕಾಶ?” ಕೇಳಿದ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಮಿಂಚುವುದೇ ಅವನಿಗೆ ಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಅವನ ಅಂತರಂಗವನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಗಮನಿಸಿದ್ದರು ಸೋಮು, ರವಿ.

“ನಾನೇಳ್ತಾ ಕೇಲ್ತಿಯಾ ಅನ್ನೋದಾದ್ದೀ?” ಪೀಠಿಕೆ ಹಾಕಿ ಮುಖ ನೋಡಿದ ಸೋಮು.

“ನೋಡೋ ಸೋಮು ನನ್ನ ಚರಿತ್ರೆ ಎಲ್ಲ ತಿಳಿದ್ಲೋನು ಎಂದೆ, ನಿನಗಿಷ್ಟೇ ಏನು ತಿಳಿದೋದು? ನನಗೆ ಯಾವುದೇ ವಿಷ್ಯ ಮೊದ್ದೇಳ್ಬೇಕು. ಆಮೇಲೆ ತೀರ್ಮಾನ. ಹ್ಲಾ... ಓದುವುದು ಒಂದನ್ನ ಬಿಟ್ಟು” ಎಂದು ನಕ್ಕ ರಾಜು. ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಉಳಿದಿಬ್ಬರೂ ನಕ್ಕರು. ಸೋಮು ಮತ್ತು ರವಿಗೆ ಆರ್ಧ ಆಸೆ ಪೂರೈಸಿದಂತಾಗಿತ್ತು.

“ಓ ಗುಡ್. ಹಾಗಾದ್ರೆ ಕೇಳು. ಮೂರು ವರ್ಷದಿಂದಲೂ ನಮ್ಮ ಕ್ಲಾಸಿಂದ ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗನ್ನ ಎಲೆಕ್ಷನ್ನಿಗೆ ನಿಲ್ಲಿಸಬೇಕಂತ ಇದ್ದಿ. ಈ ಆಸೆ ನಂದು ಮಾತ್ರ ಅಲ್ಲ

ಇಡೀ ತರಗತಿಯದು. ಆದ್ರೆ ಇದು ಕಡೇ ವರ್ಷ. ಇದೂ ಮುಗಿತಂದ್ರೆ ಆಯ್ತು. ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಹಾಗೆ ಎಲೆಕ್ಷನ್ನಿಗೆ ನಿಂತು ಎದುರಿಸುವಂತೆ ಗಂಡು ಬೇಕಿತ್ತು. ಆ ಗಂಡು ನೀನೆ ಅಂತ ತಿಳಿತೀವಿ. ಆಮೇಲೆ ಗೆಲ್ಲೋದ್ರಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಅನ್ಯಾನ್ ಇನ್ನೋ ಬೇಡ" ಸೋಮು ಹೇಳುತ್ತ ಹೋದಂತೆಲ್ಲ ರಾಜುವಿನ ಮುಖ ಅರಳತೊಡಗಿತು. ಮುಖ ನೋಡಿ ಕೊನೆಗೆ "ಹುಡು ಈಗ ಏನು ಹೇಳ್ತೀಯಾ?" ಕೇಳಿದ ಸೋಮು.

ರಾಜನಾದರೂ ಹೇಳುವುದು ಇನ್ನೇನು ಉಳಿದಿತ್ತು? ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಎದ್ದು ಕಾಣುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಇದಕ್ಕಿಂತ ಒಳ್ಳೆಯ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲವೆಂದು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿ ಮುಗುಳ್ಳಗೆಯಿಂದಲೇ "ನಾನು ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲೇ ಎಲೆಕ್ಷನ್ನಿಗೆ ನಿಲ್ಲೇಕೂಂತ ಇದ್ದೆ. ಆಗ್ರೆ ಇಲ್ಲಿ ಹುಡುಗರ ಪರಿಚಯ ಕಡಿವೆ" ಶಂಕೆ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ.

'ರಾಜು ನೀನು ಯೋಜ್ಞೆ ಮಾಡ್ಬೇಡ ಪರಿಚಯ ಯಾಕೆಗೆ ಇರುತ್ತೆ ಹೇಳು? ನಾನು ಕ್ಯಾನ್‌ವಾಸ್ ಮಾಡಿದಾಗಲೇ ತಾನೆ ಪರಿಚಯವಾಗೋದೋ? 'ಅನುಮಾನಂ ಪೆದ್ದ ರೋಗಂ' ಅನ್ನೋದು ಕೇಳಿಲ್ಲಾ?" ಎಂದ ರವಿ

"ಸರಿಯಪ್ಪ. ನಿಲ್ಲಿನಿ. ಯಾವ ಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಸ್ಪರ್ಧಿಸಬೇಕೆಂದಂತ ನಿಮ್ಮಾಸೆ?" ಕೇಳಿದ.

"ಅವನ್ನ ನಾಳೆ ಹೇಳ್ತೀವಿ. ಸ್ಪರ್ಧಿಸೋದು ಗ್ಯಾರಂಟಿಯಾಗಿ ನಾಕು" ಸೋಮು, ರಾಜನ ನಿರ್ಧಾರ ಗಟ್ಟಿಗೊಳಿಸತೊಡಗಿದ.

"ನಿನಗೇಕೋ ಇಂತಹ ಅನುಮಾನದ ಪಿಶಾಚಿ ಹಿಡಿತು ರಾಜ ಹೇಳ್ತೆ ಅಂದ್ರೆ ಮುಗಿದೋಯ್ತು. ಅದು ರಾಜಾಜ್ಞೆ!" ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿದ ರವಿ, ಸೋಮುಗೆ ಜರೆದ.

ರಾಜು ಎಲೆಕ್ಷನ್ನಿಗೆ ನಿಲ್ಲುವುದು ನೂರರಷ್ಟು ಖಚಿತವಾಗಿತ್ತು ಎರಡು ಕೈಗಳು ಸಿದ್ಧವಾಗಿದ್ದವು, ಚೆಸ್ಪಾಳೆ ಹಾಕಿ ಸ್ಪೋಟಿಸುವುದು ಬಾಕಿ ಉಳಿದಿತ್ತು

ಬಡವರ ಗುಡಿಸಲು. ಗಾಳಿ ಬೆಳಕೇನು? ಮಳೆರಾಯ ಬಂದರೂ ಅಡೆ ತಡೆ ಇಲ್ಲದೆ ಧಾರಾಳವಾಗಿ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಇಳಿದುಕೊಳ್ಳುವನು. ಸರಳಿಲ್ಲದ ಕಿಂಡಿಯೇ ಕಿಟಕಿ. ಯಾವ ಸಿರಿ ಸಂಪತ್ತು ಕಾಯ್ದುಕೊಳ್ಳಲು ಬೇಕು ಭದ್ರವಾದ ಗೋಡೆ, ಕಿಟಕಿ, ಬಾಗಿಲುಗಳು? ಮಾನ ಮುಚ್ಚಲು, ರಕ್ಷಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಕಾಗಿತ್ತಷ್ಟೆ. ಕಳ್ಳಕಾಕರ ಭಯವಂತೂ ಅವರಿಗೆ ಮೊದಲೇ ಇಲ್ಲ ರೋಗಿಷ್ಠ ನೀಲಜ್ಜ ಮನೆಯ ಯಜಮಾನ. ದಿಣ್ಣೆಯನ್ನೇರುವ ಭರ್ತಿ ತಂಬಿದ ಬಸ್ಸಿನಂತೆ ತಡೆದು, ತಡೆಯಲಾರದ ಉಬ್ಬಿಸಬೇಸಧಿ ಇಲ್ಲದೆ ಆರೋಗ್ಯ ಸುಧಾರಿಸಿಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೋಗದೆ ಮನೆಯ ಮೂಲೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದಿದ್ದಾನೆ ಕೂಳುಗಳಿಸುವ ಕೈ ಮಾತ್ರ ಹೆಂಡತಿ ಮರಿಯಮ್ಮಳದು. ನಾಲ್ಕು ಮಕ್ಕಳು ಬೇರೆ. ಅವೇ ಅವರ ಸಿರಿ ಸಂಪತ್ತುಗಳು ಎಲ್ಲಾ. ಸಾಲದ್ದಕ್ಕೆ ಸುಖ, ಸೌಭಾಗ್ಯ ಉಣ್ಣುವ ಆಸೆಯಿಂದಲೇ ಹಿರಿಯ ಮಗ ಬಸವನನ್ನು ಕಾಲೇಜು ಓದಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆ ಮುಂದೆ ನಾವಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮ ಕರುಳ ಕುಡಿಯಾದರೂ ಸುಖವಾಗಿರಲಿ ಎಂಬ ಹೆಬ್ಬಯಕೆಯಿಂದ ಬಸವನನ್ನು ದುಡಿಮೆಯಿಂದ ದೂರ ಇರಿಸಿ ಬಂದ ಕಷ್ಟವೆಲ್ಲ ತಾವೇ ಸಹಿಸಿಕೊಂಡರು ಉಳಿದ ಮೂವಾರು ಇನ್ನೂ ಎಳೆಗಟುವರ್ಷದ ಬಾಲಕರು.

ಬಸವನಂತು ಎಂದೂ ಸಾಮಾನ್ಯ ಬಟ್ಟೆ ತೊಟ್ಟವನೇ ಅಲ್ಲ. ಸಿರಿವಂತ ಸ್ನೇಹಿತ ಪುರುಷೋತ್ತಮ ಬಿಟ್ಟುಕೊಡುವ 'ಬಿಟ್ಟಿ' ವಸ್ತ್ರಗಳನ್ನೇ ಧರಿಸುತ್ತಿರುವುದು. ಪುರುಷೋತ್ತಮನೇ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ಜರ್ಸಿ, ಪಂಚೆ ತೊಟ್ಟು ಬೆನ್ನತ್ತಿದ್ದ ದುರ್ದೈವನನ್ನು ಶಪಿಸುತ್ತ ಹೊರಗೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಬಸವನಿಗೆ ತಮ್ಮಂದಿರು ಸುತ್ತಮುತ್ತ ಕುಣಿಯ ಆಟವಾಡುವುದು ಅರಿವಿಗೆ ಬಂದಂತಿರಲಿಲ್ಲ. ನೀಲಜ್ಜನ ಗಂಟಲಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಶ್ಲೇಷ್ಮ ಅವನಿಗೆ ಆಟವಾಡಿಸತೊಡಗಿತು. ಅದರ ಆಟ ಅರಂಭವಾಯಿತೆಂದರೆ ನೀಲಜ್ಜನ ಉಸಿರು ನಿಂತು ಹೋದಂತೆ ಆಗುತ್ತಿತ್ತು. ನಿಧಾನವಾಗಿ ಅರಂಭವಾದ ದಮ್ಮು ಕೆಮ್ಮಿ ಕೆಮ್ಮಿ ಕಂಗಾಲಾಗುವ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಬಂದಾಗಲೇ ಬಸವನಿಗೆ ಎಚ್ಚರವಾದದ್ದು.

ತನ್ನ ನೆ ಬಯ್ದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಎದ್ದು “ಅಪ್ಪಾ ಎದ್ದು ಕೂತ್ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ” ಎಂದು ಎತ್ತಿ ಕೂರಿಸಲು ಕೈ ಚಾಚಿದ. ನೀಲಜ್ಜ ಉಬ್ಬಿಸದಿಂದ ಸಂಕಟವಡುತ್ತ ಕಣ್ಣು ಬೆಳ್ಳಗೆ ಮಾಡಿ ‘ಒಲ್ಲ’ನೆಂದು ಕೈ ಅಲ್ಲಾಡಿಸಿದ. ಅಲ್ಲೆ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಚಿಂತಿಸುತ್ತ ಕುಳಿತ ಬಸವ ಈ ಹಾಳು ರೋಗವನ್ನು ತಾನಾದರೂ ಅನುಭವಿಸುವಂತಿಲ್ಲವಲ್ಲ, ರೋಗ ನಿವಾರಣೆಗೆ ಬೇಕಾದ ಔಷಧಿ, ಟಾನಿಕ್, ಗುಳಿಗೆಗಳಿಗೆ ಹಣವೂ ಇಲ್ಲ. ಸುಮ್ಮೆ ನೋಡಿ ಕೊಂಡಿರಲೂ ಅಸಾಧ್ಯ. ಇನ್ನು ತನ್ನ ಓದು ಸಾಕು ರೋಗಿಷ್ಟೆ ತಂದೆಗೆ ಸಹಾಯವಾಗದ ಈ ವಿಷಯಿಂದ ಆಗಬೇಕಾದುದಾದರು ಏನು?. ಇನ್ನೊಂದ ಕೂಲಿ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ನಾನೂ ಹೋಗ್ಬೇಕು ನಂತರ ಬೇರೆಲ್ಲಾದ್ರೂ ಕೆಲಸ ಸಿಕ್ಕರೆ ಹೋದರೆ ಆಯಿತು” ಎಂದು ಕೊಂಡು ಉತ್ತತ್ತಿ ಹಣ್ಣಿನ ತರಹ ಸುಕ್ಕುಗಟ್ಟಿದ ತಂದೆಯಮುಖ ನೋಡುತ್ತ ಕುಳಿತ.

ಉಸಿರು ಹಿಂತಿರುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಓರೆಯಾಗಿ ಮಲಗಿದ್ದ ನೀಲಜ್ಜನ ಕಣ್ಣುಂಚಿನಲ್ಲಿ ನೀರು ಇಳಿಯುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದ ಬಸವ “ಅವ್ವ ಅನ್ನಾ ಹೇ ಬಾರವ್ವ ಇಲ್ಲಿ” ಎಂದೆರಡು ಬಾರಿ ಕೂಗಿದ.

“ಯಾಕ್ಲಾ ಬಸ್ಸ ಅಂಗೆ ಅರ್ಚ್ಕೋತೀಯೆ?” ಒಳಗಿನಿಂದ ಬಂದ ಮರಿಯಕ್ಕ ಕೇಳಿದಳು.

ಪಾದದಿಂದ ವೃಷ್ಟಿ ಎತ್ತರಿಸಿದ, ಹಲವು ಕಣಿ ತೇವೆ ಹಾಕಿದ ನೇರಳೆ ಬಣ್ಣದ ಸಾಮಾನ್ಯ ಸೀರೆ ಕಿವಿ, ಮಾಗು ಖಾಲಿಯಾಗಿ ಅರೆ ನಿಧನೆಯಂತಾದರೂ ಒಂದಿಂಚು ಆಗಲದ ಕುಂಕುಮ, ಬಂಗಾರವಿಲ್ಲದ ಕರಿಮಣಿ ಸರ ಸುಮಂಗಲಿಯೆಂದು ಸಾರುತ್ತಿದ್ದವು. ಬಾಯಿಯ ತುಡುಗನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಲು ಮೆಲುಕಾಕುವ ಎಲೆ ಅಡಿಕೆಯು ತುಟಿಯ ಅಂಚಿನಲ್ಲಿ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಸ್ಥಾಪಿಸಿ ಹೊರಟಿತ್ತು. ಹಲ್ಲುಗಳಾಗಲೇ ಕರಕಲಾಗಿ ಬಲಿಯಾಗಿದ್ದವು. ‘ಇಂತಹ ಅವಲಕ್ಷಣದ ಹೆಣ್ಣು ನನ’ ತಾಯಿ! ಗಂಡಾಗಿ ದುಡಿದು ಇಡೀ ಸಂಸಾರಕ್ಕೆ ಅನ್ನ ಒದಗಿಸುವ ತಾಯಿಗೆ ಎಲ್ಲರೂ ತಿಂದು ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಮಿಕ್ಕಿದ್ದು. ಇಂತಹ ದುಃಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ತಾನಾದರೂ ಇದುವರೆಗೆ ನೋಡಿ ಹೇಗೆ ಸುವ್ಯನಿದ್ಧೆ?’ ತಾನೆ

ಪ್ರಶ್ನಿಸಿಕೊಂಡ. ಮನ ಜಾಗೃತವಾಗತೊಡಗಿತು.

ಏನೋ ಹೇಳಲು ಬಾಯಿ ತೆರೆದ ಮಗ ಇನ್ನೂ ಸುಮ್ಮನಿರುವುದು ಕಂಡು “ಏನು ಗಾ ಕರ್ಡು ಹಿಂಗೆ ಮುಖ ನೋಡಿದ್ರೆ ಏನು ತಿಳಿಬೇಕೆ? ಬುಕ್ ಏನಾರ ಕೊಂಡ್ಕೆ ಬೇಕಿತ್ತೇನೆ? ನೋಡಪ್ಪ ದುಡ್, ಪಡ್ ಕೇಳಿದ. ಇದ್ದದ್ದೆ ದುಡ್ಕೆಲ್ಲ ನಿಮ್ಮಪ್ಪನ ಹಾಳಾದ ರೋಗಕ್ಕೆ ಹಾಕಿನಿ. ಇನ್ನ ಎಲ್ಲೆಂದ ತೆರ್ರೇಳು?” ಸಾಕಷ್ಟು ರೋಸಿ ನುಡಿದಳು.

ಬಸವನಿಗೆ ಕಣ್ಣು ತೇವವಾದವು. ಅಳುವುದೊಂದು ಬಾಕಿ ಇತ್ತು. ನಿಧಾನವಾಗಿ ಸಾವರಿಸಿಕೊಂಡು “ಏನೂ ಬೇಡ ಕಣವ್ವ. ಇವತ್ತಿಂದ ನಾನೂ ಕೆಲ್ಸಕ್ಕೆ ಬರ್ತೀನವ್ವ, ಮೇಷ್ಟ್ರಿಗೆ ಹೇಳಿದವ್ವ” ಎಂದು ದುಃಖ ನುಂಗಿಕೊಂಡ.

“ಒಯ್ ಇದೊಳ್ಳೆದಾಯ್ತಲ್ಲ. ಏನ್ನೂ ಈಸು ವರ್ಸ ಓದಿ ಈಗ ಬ್ಯಾಡಾಂತ ಬ್ರೈ ಯಂಗಲಾ? ಏನೋ ಕಷ್ಟಾಂತ ಅಂಗಂದೆ ಅಪ್ಪಕ್ಕೆ ಈ ಪಾಟಿ ಸಿಟ್ಟೇನ್ಲಾ? ಇರು ಯಾರ್ತಕಾರ ಸಾಲ ಇನ್ನೊಂತೀನಿ ” ಮಗ ನೊಂದು ಕಾಲೇಜು ಬಿಡುವುದನ್ನು ಇಷ್ಟವದದೆ ಮಗನನ್ನು ಸಮಾಧಾನಗೊಳಿಸಲು ಯತ್ನಿಸಿದಳು.

ತಾಯಿಯ ಮುಖ ದಿಟ್ಟಿಸಿದ ಬಸವ “ಅವ್ವಾ ನಾನು ಓದೋದು ಮುಗ್ಗಿದ ತಕ್ಕಣ ಕೆಲ್ಸ ಕರ್ಡು ಕೊಡ್ತಾರಂತ ತಿಳಿಯೇನು? ಆ ಆಸೆ ಬಿಟ್ಟೆಡು. ನಾನು ಇವತ್ತಿಂದ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೋಗಲ್ಲ, ನಿನ್ ಜೊತೆಗೆ ಕೆಲ್ಸಕ್ಕೆ ಬರ್ತೀನಿ ಅಷ್ಟೆ” ಎಂದವನೆ ತಟ್ಟನೆ ಎದ್ದು ಮರುಮೂತಿಗೆ ಅವಕಾಶಕೊಡದೆ ರಭಸದಿಂದ ಹೊರ ನಡೆದ

“ಏನು ನೋಡ್ತಾ ಅವ್ವ ಆಡ ಅಟಿನಾ ಈಸು ದಿನ ಓದಿ ಈಗ ಬಿಡೋದು ಸರಿಯಲ್ಲಂದ್ರೆ ಸೆಟ್ಟೊಂಡು ಹೋಗೋದೆ?” ಇಬ್ಬರ ಮಾತಿನ ಕಲಹವನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ಮಲಗಿದ್ದ ಗಂಡನನ್ನು ಕೇಳಿದಳು.

ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ತಡೆದು “ಹೂಂ ನೇ ಅವ್ವೇಳೋದು ಸರಿಂತಾ

ನೆಂಗೆ ಸುತ್ತಿ ತೆ ಅವು ಏಟೆ ಓದಿದ್ರೂ ಮಣ್ಣು ಹೋರಾಕೆ ಬರೇಕು. ನಮ್ ಹಣೆ ಬರ ನೆಂಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲೇನೆ ?” ವ್ಯಂಗ್ಯವಾಗಿ ನುಡಿದು ಇನ್ನೂ ಏನೋ ಹೇಳಲು ಹೊರಟ ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಉಬ್ಬಸ ತೊಡರುಗಾಲಿಕ್ಕಿತು.

“ಅಂಗೇ ಅಗ್ಗಿ ಬಿಡು. ದೇವ್ರಿಚ್ಚೆ ನಾವೇನು ಮಾಡಕಾಯ್ದೆ? ಹಣೆ ವ್ಯೂಗೆ ದೇವ್ರ ಬರ್ದಿರೋದ್ದೆ ಅಳ್ಳಿ ನಾವು ಬರೆಯೊಕಾಯ್ದಾ?” ಎಂದು ತನ್ನ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೋದಳು. ನೀಲಜ್ಜ ಹೊಟ್ಟೆ ಗಂಟಲು ಬಿಗಿ ಹಿಡಿದು ಉಸಿರಾದತೊಡಗಿದ.

ಸಂಜೆಯಾಗತೊಡಗಿತು. ದಿನದಲ್ಲಿ ಹಗಲು ಪೂರ ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಹರಟೆಹೊಡೆದು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದ ಕ್ಯಾಂಟೀನ್‌ನಲ್ಲಿ ತಿಂದು ಕುಡಿಯುವ ಭಿಕಾರಿ ನನ್ನಗೆ ಇವತ್ತೀಕೆ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಬರ್ದಿಲ್ಲ? ಬಂದಿತ್ತೆ ನಾಯಿ ಸುತ್ತರಿದಾಗೆ ನನ್ನ ಹಿಂದೆಂದೆ ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದೆ. ಇವತ್ತೇನು ಬಂತೋ? ನನಗಂತ ದೊಡ್ಡ ಆಸಾಮಿ ಏನಾದ್ರೂ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದೇನೋ? ಇರಲಿ ನೋದೋಣ ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಲೇ ಬೈಕ್ ಮೇಲೆ ಆಗಮಿಸಿದ ಅರ್ಜುನ್ ತ್ರಿಮಂತ ಶಾಸಕರೊಬ್ಬರ ಪುತ್ರ ಪುರುಷೋತ್ತಮ, ಸ್ನೇಹಿತ ಬಸವನ ಗುಡಿಸಲ ಎದುರಿಗೆ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ನಿಲ್ಲಿಸಿದ.

ವೈ ಬಿಗಿಯುವ ಉಡುಪು, ತಂಪನ್ನೀಯುವ ಕನ್ನಡಕ ಧರಿಸಿದ್ದ ಕಪ್ಪು ಬಣ್ಣದ ತೆಳು ದೇಹದ ಎತ್ತರದ ಯುವಕ. ಮೆಟ್ಟಿಲು ಮೆಟ್ಟಿಲಾದ ಕೂದಲಿನ ಕ್ರಾಪು. ಚಿಕ್ಕ ಕಣ್ಣಿನಿಂದಲೇ ತೀಕ್ಷ್ಣವಾಗಿ ಗುಡಿಸಲ ಕಡೆ ನೋಡುತ್ತ “ಬಸವಾ ” ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕೂಗಿದ.

ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಆಟವಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಜೀದಿ, ಕೊಳಕಾದ ಒಟ್ಟಿಯ ಹುಡುಗರು ಅವನನ್ನು ಗುರ್ತಿಸಿ ಅರ್ಧವಾಗದೆ ಬಿಟ್ಟಿ, ಪ್ರಶ್ನಾರ್ಥಕ ನೋಟದಿಂದ ನೋಡಿದರು

“ಹೊಯ್ಕೆ ಬಸವ ಇದಾನೇನು?” ಗಡುಸಾಗಿ ಮೂವಾರು ಹುಡುಗರನ್ನು

ಕುರಿತು ಕೇಳಿದ.

“ಇಲ್ಲ. ಮತ್ತೇ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದಾನೆ. ಸಾಯಂಕಾಲ ಬರತಾನೆ”ಎಂದ ಒಬ್ಬ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟ

ಕನ್ನಡಕ ತೆಗೆದು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು “ಬಾರಲೇ ಇಲ್ಲಿ” ತಲೆಹಾಕಿ ಕರೆದ. ಬೆದರುತ್ತಲೇ ಬಂದ ದೊಡ್ಡವನು ಅಜುತ್ತು “ಹು ?” ಎಂದ.

“ಯಾವ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದಾನೋ?” ಬಿಡದ ಅಹಂಕಾರದಿಂದ ಕೇಳಿದ.

“ನಮ್ಮವ್ವ ಬ್ಯಾಡ ಅಂತು, ಅಂಗಾದ್ರೂ ಅಣ್ಣ ಕೆಲಸಕ್ಕೋದ”.

“ಅದೇ ಯಾವ ಕೆಲಸನೋ?” ಮರಳಿ ಪ್ರಶ್ನೆ ಹಾಕಿದ.

“ಗಾರಿ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ” ಎಂದುತ್ತರಿಸಿದ.

“ಸರಿ ನಾನು ಬಂದಿದ್ದೆ ಅಂತೇಳು. ಹೇಳಿಯೇನೋ?” ಕೇಳುತ್ತಲೇ ಕನ್ನಡಕ ಏರಿಸಿ, ಬೂಟ್ ಕಾಲಿನಿಂದ ಕ್ಲಬ್ ವೀಟಿ ತುಳಿದು ಬೈಕ್ ಸ್ವಾರ್ಥ ಮಾಡಿದ “ಹು ಹೇಳಿಸಿ” ಎಂದು ಹಿಂಪ ಸರಿದ ಬಾಲಕ. ‘ಡುರ್ರೇ’ ಎಂದು ಕರ್ಕಶ ಶಬ್ದದೊಂದಿಗೆ ಡಬ್ಬಿ ಹೆಗ್ಗೆ ಕಾರುತ್ತ ಬೈಕ್ ಮುಂದೆ ಓಡಿತು.

ಕಡೆಯ ತಿರುವಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾಗಲೇ ಎದುರಿನಿಂದ ಜೋಲು ಹೊದೆಯುತ್ತ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಬಸವ ಪುರುಷೋತ್ತಮನ ತೀಕ್ಷ್ಣ ನೋಟಕ್ಕೆ ಸಿಲುಕಿದ ಪ್ರಥಮ ದಿನದಲ್ಲಿ ಲಿಸಿಲಲ್ಲಿ ಪೂರ್ತಿ ದುಡಿದ ಬಸವನ ತೋಳಿನಲ್ಲಿ, ಕಾಲಿನಲ್ಲಿ ಶಕ್ತಿಯೆ ಉಡುಗಿ ಹೋಯಿತು ಸಾಕಷ್ಟು ದಣಿದಿದ್ದ ಅವನಿಗೆ ಎಚ್ಚರವಾದದ್ದು ಮೈ ಮೇಲೆ ನುಗ್ಗುವಂತಿ ಪುರುಷೋತ್ತಮನ ಬೈಕು ಪಕ್ಕಕ್ಕೆ ಬರುವಾಗಲೇ, ಎಳೆಯವ ಎವೆಗಳು ಹಿಡಿತಕ್ಕೆ ಬಂದದ್ದು. ದೃಷ್ಟಿ ಎತ್ತಿ ನೋಡಿ, ಗುರುತಿಸಿ “ಓ ಏನ್ ಗುರು?” ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ.

ದರ್ಪದಿಂದ ಎದೆ ಸೆಚಿಸಿ ಕೂತಿದ್ದ ಪುರುಷೋತ್ತಮ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ದ್ವೇಷ ಸಾಧಿಸುವವನಂತೆ ಗಾಜಿನ ಮೂಲಕ ದಿಟ್ಟಿಸಿದ. ಪುರುಷೋತ್ತಮನ ಮುಖಚರ್ಮಿಯಿಂದಲೇ ಅವನ ಮನದ ಅಳವನ್ನು ಅರಿತು “ಏನ್ ಗುರು, ಸಿಟ್ಟು ಮಾರ್ಚೊಡ್ಡಿಯಾ? ನಮ್ಮ ಮನೆಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಲ್ಲ ಕಣೋ”

ಎಂದು ಸಮಾಧಾನಗೊಳಿಸಲು ಅವಣಿಸುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ — “ಹೇ ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚಲೇ ಸಾಕು ನಿನ್ನ ಮನೆಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ನಿನಗಿಂತ ಚನ್ನಾಗಿ ನನಗೆ ಗೊತ್ತು” ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಟಬ್ಬರಿಸಿದ ಪುರುಷೋತ್ತಮ.

ಸುಸ್ತಾದರೂ ವ್ಯಂಗ್ಯವಾಗಿ ನಗುತ್ತ “ಹೌದು ನಿನಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಗೊತ್ತು. ಇವತ್ತಿಂದ ನಾನು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೋದ್ರೆ ಏನಾಗುತ್ತೆ ಗೊತ್ತೇನ್ ಗುರು? ನಮ್ಮಪ್ಪನ್ನ ಇನ್ನೂ ನಾಲಕ್ಕು ದಿನ ಬದುಕಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ನನಗೆ ನಮ್ಮಮ್ಮ ಮುಂಡೆ ಆಗೋದು ಇಷ್ಟ ವಿಲ್ಲಕಣೋ, ಯಾವತ್ತಿಗೂ ನಾವು ದುಡಿದದ್ದೇ ದುಡಿಮೆ ನನಗೇನು ಸರ್ಕಾರಿ ಕೆಲಸ ಸಿಗೋದ್ರಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆ ಇಲ್ಲ. ದಯವಿಟ್ಟು ನನಗೆ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಬಾ ಅಂತ ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡ್ಬೇಡ ಕಣೋ, ಬರೋಕ್ಯಾಗಲ್ಲ” ತಡೆಯಲಾರದೆ ಕಣ್ಣೀರು ತಂದು ಹೃದಯವ ವೇದನೆಯನ್ನೆಲ್ಲ ಸ್ನೇಹಿತನ ಮುಂದೆ ಹರವಿದ.

ಪುರುಷೋತ್ತಮ ಸೊಂದ ಸ್ನೇಹಿತನ ಭುಜದ ಮೇಲೆ ಕೈ ಹಾಕಿ ಮೆಲು ದನಿಯಿಂದ “ನಾನು ನಿನ್ನ ಮಕ್ಕನು ನೋಯಿಸ್ಬೇಕಂತ ಅಲ್ಲವೋ, ಏನೋ ಎರಡು ವರ್ಷ ಫ್ರೆಂಡ್ಸ್ ಆಗಿದ್ದಿ. ಇವೊಂದು ವರ್ಷನೂ ಹಾಗೆ ಕಳೆಯೋಣಂತ ಅಷ್ಟೆ. ನಿನಗೆ ನಮ್ಮ ಸ್ನೇಹ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲ ಬಿಡು”- ಪುರುಷೋತ್ತಮನ ಧೂಷಿಸುವಂತ ನುಡಿಗೆ ಖಾರ ಏರುತ್ತಾ ಹೋಯಿತು. ಕೊನೆಗೆ ತಾನೇ “ಆಲ್ವೋ ಒಪ್ಪು ಇಲ್ಲಿ ಕೂಲಿ ಎಷ್ಟು ಕೊಡ್ತಾರೋ?” ತಿಳಿಯುವ ಹಂಬಲದಿಂದಲೇ ಕೇಳಿದ.

ಹೇಳಲು ಹಿಂಜರಿಯುತ್ತಲೇ “ದಿನಕ್ಕೆ ಹತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡ್ತಾರೆ ನಾನು ನಮ್ಮಮ್ಮ ಹೋದ್ರೆ ದಿನಕ್ಕೆ ಹದಿನೆಂಟು ರೂಪಾಯಿ ಸಿಗುತ್ತೆ” ಎಂದು ತಾಯಿಯ ದಿನಗೂ ಲಿಯನ್ನು ಪರೋಕ್ಷವಾಗಿ ಹೇಳಿದ.

“ಹಾಗಾದ್ರೆ ನಿಂದು ತಿಂಗಳ ಕೂಲಿ ಎಷ್ಟು?” ಗಂಟಲಿನಿಂದಲೇ ಕೇಳಿದ. ಪ್ರಶ್ನಾರ್ಥಕ ನೋಟದಿಂದ ದಿಟ್ಟಿಸಿ ‘ಏಕೆ?’ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ.

ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕಿ ಬೇಗ ವೇಳಲೇ "ಅಧಿಕಾರ ಚಲಾಯಿಸುವಂತೆ ನುಡಿದ.

ಕ್ಷಣ ಹೊತ್ತಿನ ನಂತರ ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕಿ "ಒಂದು ದಿನವೂ ತಪ್ಪಿಸದೆ ಹೋದ್ದೆ ಮುನ್ನೂರು ಅಗುತ್ತೆ ಸಮ್ಮವ್ಯಂಧೂ ಸೇರಿದ್ರೆ ಏನೂರು ದಾಟುತ್ತೆ" ಎಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ಮೊತ್ತವನ್ನು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ನೆನೆದ

"ನಿನ್ನದು ಮೂತ್ರ ಹೇಳಲೆ" ಮತ್ತೆ ಅಧಿಕಾರ ಪ್ರಯೋಗಿಸಿದ.

"ಮುನ್ನೂರು ಅಂದ್ವಲ್ಲ".

"ಮುನ್ನೂರ?"

"ಹೌದು"

ತಡವೂಡದೆ ತಟ್ಟನೆ ಜೇಬಿನಿಂದ ಪಾಕೆಟ್ ತೆಗೆದು ನೋಟುಗಳನ್ನು ಎಳೆದ. ಬಸವ ಅಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿರುವಂತರನಿ ಮಾರು ನೂರರ ನೋಟುಗಳನ್ನು ಬಸವನ ಎದುರಿಗೆ ಹಿಡಿದು "ಹ್ನು ತಗ್ಗೇ, ನನಗೋಸ್ಕರ ನಾಳೆಯಿಂದ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಬಾ" ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ನುಡಿದ.

ಬಸವನಿಗೆ ಮಂಕು ಕವಿಯಿತು "ಏಯ್ ಏನೋ ಇದು. ಫ್ರೆಂಡ್‌ಷಿಪ್‌ನ ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡ್ತಿದ್ದಿ ಏನೋ? ಪುರುಷೋತ್ತಮ ನೀನು ಸಿರಿ ಸಂಪತ್ತಿನ ತುತ್ತ ತುದಿಯಲ್ಲೇ ಇರು, ನಾನು ಕೇಗೆ ದರಿದ್ರನಾಗೇ ಇದ್ರಾ ನಾನಿಲ್ಲಾ ಸ್ನೇಹಿತರೇ. ದಯವಿಟ್ಟು ಬೇಡ ಕಗೋ, ನಿನ್ನ ಸಹಾನುಭೂತಿ ಇನ್ನೂ ಮುಂದುವರಿದ್ರೆ ಸ್ನೇಹವನ್ನೇ ಬಲಿಕೊಡಬೇಕಾಗಬಹುದು" ಹಿಂದೆ ಸರಿಯುತ್ತ ನುಡಿದ.

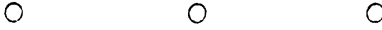
"ತಗೋ ಮರಿ, ನಾನು ನೀನಿಕ್ಕಾಗಿ ಸ್ನೇಹ ಕಡೂದಿ ಮಾಡೋ ಮೂರ್ಖ ಅಲ್ಲ. ಫ್ರೆಂಡ್‌ಷಿಪ್‌ನ್ನ ಕೊಂಡ್ಕಳ್ತಲ್ಲ. ನೀನು ಕೂಲಿ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೋಗೋದನ ತಪ್ಪಿಸ್ತೀನಿ ಅಷ್ಟೆ. ಹೂಂ ತಗೋ ನಾನು ನಿನಗೆ ದುಡ್ಡು ಕೊಡುವವರೆಗೂ ನಮ್ಮ ಸ್ನೇಹ, ಆಮೇಲೆ ಅಲ್ಲಾಂತ ತಿಳಿಬೇಡ" ಎಂದವನೆ ಅವನ ಕೈ ಹಿಡಿದು, ಹಸ್ತದಲ್ಲಿ ಮಾರು ನೋಟು ತುರುಕಿ "ಇದು ಈ ತಿಂಟು. ಕಾಲೇಜಿಗೆ ನಾಳೆಯಿಂದ ಬಾ,

ಕಾಲೇಜು ಮುಕ್ತಿಯವರೆಗೂ ತಿಂಗಳ ತಿಂಗಳ ಮುನ್ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡ್ತೀನಿ” ಎಂದು ಸಂಕೈಸತೊಡಗಿದ.

ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿದ ಬಸವ “ಪುರುಷೋತ್ತಮ ನನಗ್ಯಾಕೋ! ಇದೆಲ್ಲ ಸರಿ ಕಾಣ್ತೀಲ್ಲ ಕಣೋ!” ಶಂಕೆಯಿಂದ ಅರೆಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಕಳವಳ ಬೆರೆತ ದನಿಯಲ್ಲಿ ಘಡಿದ.

“ಸಾಕು ಸುಮ್ಮಿರಲೇ ಮುದಿಯಾ ನಾಳೆ ಬರ್ಬೇಕು. ಮೇಲೆಬೇಡ ಬರ್ತೀನಿ” ಎಂದವನೆ ಹ್ಯಾಂಡ್ಲೆ ಮೇಲೆ ಕೈ ಹಾಕಿ ಸ್ನೇಹದ ನಗೆ ನಕ್ಕ. ಗರಗಸದಂತ ಹಲ್ಲು ಮುಟ್ಟಿ ನಂತೆ ಹೊಳೆದವು! ಬೈಕ್ ಸ್ಪಾರ್ಟ್ ಮಾಡಿ ಕೈ ಬೀಸಿ ರೊಯ್ಯನೆ ಹೊರಟ.

ಮನೆಯ ದಾರಿ ಹಿಡಿದ ಬಸವನು ಪಂಚೋಷದಿಂದ ಕೈಯೊಳಗಿದ್ದ ಮುನ್ನೂರು ರೂಪಾಯಿಯನ್ನು ಮೃದುವಾಗಿ ಅದುಮುತ್ತ ತನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲೇ ಅತೀ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸೇವೆ ತನ್ನ ಕೈಯೊಳಗಿರುವುದನ್ನು ನೆನೆದು ‘ಸ್ನೇಹಿತ ಅಂದ್ರೆ ಹೀಗಿರ್ಬೇಕು ಪರವಾಯಿಲ್ಲ ನನ್ನ ಕಷ್ಟ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ ಆದರೆ ನಾನು ಸೇವೆವನ್ನೂ ದುರಪಯೋಗ ಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ಅವನ ಋಣದಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿದ್ದೇನೆ. ಇದನ್ನ ಹೇಗೆ ತೀರಿಸುವುದು? ಛೇ ಇದೇಗೆ ಋಣವಾದೀತು? ನನ್ನ ಸ್ನೇಹವೇ ಋಣಪರಿಹಾರವಾದ ಮೇಲೆ ಋಣ ತೀರಿಸುವುದು ಇನ್ನೆಲ್ಲಿ ಉಳಿಯಿತು’ ಎಂದು ತಾನೇ ತೃಪ್ತಿ ತಂದುಕೊಂಡು ಗುಡಿಸಲು ಸೇರಿದ್ದು ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ ದಿನದ ದಣಿವೆಲ್ಲ ಪರಿಹಾರವಾಗಿ ಅಧಿಕ ವಸ್ತು ದೇವನನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿತ್ತು.

ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಯಾವ ಸಮಯದಲ್ಲೂ ಸೇರಲಾರದಷ್ಟು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸೇರುವುದು ಎಲೆಕ್ಷನ್ನಿನ ಸಮಯದಲ್ಲಿ. ಇನ್ನೂ ಎಂಟುತ್ತು ದಿನಗಳಿರುವಂತೆಯೇ ಯುನಿಯನ್ ಚುನಾವಣೆಯ ವಾತಾವರಣದ ಬಿಸಿವಿರತೊಡಗಿತು ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಒಕ್ಕಚಿಕ್ಕ ; ಗುಂಪುಗಳು ಏರ್ಪಡುತ್ತಿದ್ದವು ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಗುಂಪೊಂದು ಪುರುಷೋತ್ತಮ

ನನ್ನ ತಮ್ಮ ನಾಯಕನನ್ನಾಗಿಸಿ ಅವನ ಸುತ್ತಲೂ ನಿಂತಿದ್ದರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರು ಕಾಂತರಾಜು ಮತ್ತು ಶಿವರುದ್ರ. ಇವನೊಂದಿಗೆ ಪುರುಷೋತ್ತಮ, ಬಸವ ಸೇರಿದರೆ, ಶ್ರೀರಾಮ—ನೋದರರೆ ಆಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಶಾಸಕರ ಮಗನೆಂದ ಮೇಲೆ ಪುರುಷೋತ್ತಮನಿಗೆ ತಲೆಬಾಗುವ ಚಮಚಗಳು ಬಹಳಷ್ಟು ಮಂದಿ ಇದ್ದರು.

ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಅಹಂಶಕ್ತಿ ಅಧಿಕಾರದ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಉದಯಿಸಿದ ಪುರುಷೋತ್ತಮ ಸ್ವಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯಿಂದ “ಇನ್ನೆರಡು ದಿನ ಅಷ್ಟೇ ಅಪ್ಪಿಕೇಶನ್ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳಿ. ಅಧ್ಯಕ್ಷರ ಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಮೂವಾರು, ಉಪಾಧ್ಯಕ್ಷರ ಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ನಾನೊಬ್ಬನೆ ಗಂಡು! ಇನ್ನು ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿ, ಸಹ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿ ಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೇಳಿಗೇ ಇಲ್ಲ ಅಷ್ಟು ಜನ ಸ್ಪರ್ಧಿಸಿದ್ದಾರೆ, ನನ್ನೆದುರಿಗೆ ಯಾಕೆ ನಿಂತಿಲ್ಲ ಗೊತ್ತೇನಲ್ಲವ್ವು?” ಮತ್ತು ಅವರಿಸಿದ್ದ ತನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತರಿಗೆ ಕೇಳುವುದರೊಂದಿಗೆ ಹೊಗಳಿಕೆಗೆ ಬಾಯಿಬಿಟ್ಟು ಪ್ರಚೋದಿಸಿದ.

“ಇನ್ನಾಕೆ? ಈ ಗಂಡು ಪುರುಷೋತ್ತಮನ ಎದುರಿಗೆ ನಿಂತ್ರೆ ವಣ್ಣ ಮುಕ್ಕೋದೆ ಗತಿ. ಗೆಲೋದಿಲ್ಲ ನಿಲ್ಲಿಕ್ಕೆ ಧೈರ್ಯನೂ ಬೇಕಲ್ಲ!” ಗುಣಿವಲ್ಲಿ ನಗೆಯನ್ನು ಮೂಡಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ.

“ಮತ್ತಿನ್ನೇನು? ನಾನು ಅವಿರೋಧ ಅಯ್ಯಿ ಕಣ್ಣೋ ” ಮತ್ತುಷ್ಟು ಶಾನೇ ಕೊಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಸಂತೋಷಿಸಿದ.

“ಹೌದು. ಅದ್ರೆ ಯಾರೋ ನಿನ್ನೆ ಅಪ್ಪಿಕೇಶನ್ ಕೊಟ್ಟು ಅಂತ ಕೇಳಿ” ಎಂದು ಅನುಮಾನಿಸುತ್ತ ಶಿವರುದ್ರ ನುಡಿದ. ತಕ್ಷಣವೇ ಪುರುಷೋತ್ತಮನ ಉಬ್ಬು ಸುರಳಿಯಾದವು. “ಯಾರು?” ಗಂಟಲಿನಿಂದ ಕೇಳಿದ.

“ಯಾವನೋ ಒಬ್ಬ ಹೆಸರು ರಾಜು ಅಂತೆ. ‘ಬಿ’ ಸೆಕ್ಷನ್‌ನೋನು ಹೊಸ್ತಾಗೆ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ ಅಂದ್ರೆ”-ಎಂದು ತನಗೆ ತಿಳಿದಿದ್ದ ಮಾಹಿತಿಯನ್ನು ಬಿತ್ತರಿಸಿದ

“ಅಯ್ಯೋ ಹೊಸಬನಾ? ಇಲ್ಲಿನ ಹುಡುಗರ ಪರಿಚಯ ಅವಿಗ್ನಿ ಕಲ್ಲ! ” ಎಂದು ತೃಣವಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸಿ ಸ್ವೇಹಿತರ ಮುಖ ದಿಟ್ಟಿಸಿದ ಅವರು ಸ್ತ್ರೀಂಗ ಗೊಂಬೆಗಳಂತೆ ತಲೆ ಹಾಕಿದರು.

ಕ್ಷಣ ಹೊತ್ತಿನ ಮೌನ ಮುರಿದು “ ಏನ್ ಗುರು, ಬಸವನಿಗೆ ಏನೋ ಅಂದಿಟ್ಟು ಕೂಲಿ ಕೊಟ್ಟು ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಬಾ ಅಂದಿದ್ದೀನಿ ಅಂದ್ಯಲ್ಲ. ಅವಿಷ್ಣು ನಾಪತ್ರಿ ” ಅವನು ಬರುವುದರಲ್ಲಿ ಶಂಕೆ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ ಕಾಂತರಾಜು.

“ಲೋ ಅದು ಬಡವರ ಕೂಸು ಕಣೋ, ಸ್ವಲ್ಪ ನಿಯತ್ತು ಇಟ್ಟೊಂಡಿರುತ್ತೆ. ಅದೊಂದು ನಾಯಿ, ಕಾಲ್ಕೆಳಗಿದ್ದೆಹೊಲಸು ನೆಕ್ಕಿರುತ್ತೆ. ಆಗ ನಮ್ಮ ಕಾಲು ಕ್ಲೀನ್ ಆಗಿರುತ್ತೆ. ಆ ಕುನ್ನಿ ಬರದೆ ಎಲ್ಲೋಗುತ್ತೆ? ಅವ್ನು ಒಂತರಾ ಹೆಂಗ್ಸು ಇದ್ದಾಗೆ ಕಣೋ ಅದೇನು ಬಸ್ಸು ಬಂದ್ಲಲ್ಲ ” ಎಂದು ಪುರುಷೋತ್ತಮ ದೂರಕ್ಕೆ ಬಸವ ಬರುವತ್ತೆ ಕೈ ತೋರಿಸಿದ.

ತಾನು ಬರುವುದರ ಸೂಚನೆಯನ್ನು ದೈ ಬೇಸಿ ತೋರಿದ ಬಸವನಿಗೆ ಎಲ್ಲರೂ ತನ್ನನ್ನು ಅಪರೂಪದ ಪ್ರಾಣಿಯಂತೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎನಿಸಿತು. ಬಸವನೂ ಆ ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿ ಸೇರಿದ.

“ನೋಡು ಗುರು, ಅವ್ನೇ ರಾಜು ಅಂದ್ರೆ. ನಿನ್ನ ಎದುರು ಪಾರ್ಟ್ ” ಎಂದ ಶಿವರುದ್ರ. ದೂರದಲ್ಲಿ ಸೋಮ ಮತ್ತು ರವಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿನಿಯರಿಗೆ ರಾಜನನ್ನು ಪರಿಚಯಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ತಿಳಿ ಗುಲಾಬಿ ವರ್ಣದ ಪೂರ್ಣ ತೋಳಿನ ಆಂಗಿ, ಕಪ್ಪು ಬಣ್ಣದ ಪ್ಯಾಂಟ್‌ಗೆ ಇನ್‌ವರ್ಟ್ ಮಾಡಿದ್ದ ರಾಜು, ಬಲು ಆಕರ್ಷಕವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದ. ಮೋಹಕ ನಗುವನ್ನು ಹೊಮ್ಮಿಸುತ್ತಿದ್ದ ರಾಜು ಬರಿ ನಗೆಯಿಂದಲೇ ಓಟು ಗಳಿಸುವಂತೆ ತೋರುತ್ತಿದ್ದ.

ಕೂಲಿಂಗ್ ಗ್ಲಾಸ್ ಚಕ್ಕನೆ ತೆಗೆದು “ಓ ಅವನೋ? ಗೆಲ್ಲೇಕಲ್ಲ! ಅದೇಗೆ

ಗೆಲ್ಲಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯ?" ಅವನದೇಗೆ ನೋಟ ಬೀರಿ ಜಂಭದಿಂದ ನುಡಿದ. ಅವರೊಬ್ಬ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ರಾಜು, ಸೋಮ ಮತ್ತು ರವಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ತೆರಳಿದರು.

ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿಯೂನಿಯನ್ ಚುನಾವಣೆಗೆ ಸ್ಪರ್ಧಿಸಿದ ಕಣದಲ್ಲೇ ಅವರೋಧವಾಗಿ ಆಯ್ಕೆಯಾಗುವ ಕನಸು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದ ಪುರುಷೋತ್ತಮನ ಕನಸು ನುಚ್ಚುನೂರಾಯಿತು ಹಲವು ಕಡೆಯಿಂದ ರಾಜುನೇ ಸರಿಯಾದ ಸ್ಪರ್ಧಿ ಎನಿಸಿದರೆ, ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ರಾಜುಗೆ ಸೋಲು ಕಟ್ಟಿಟ್ಟು ಬುತ್ತಿ ಎನಿಸುತ್ತಿತ್ತು ಹಣದ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಬ್ಯಾನರ್ಸ್, ಕಾಫಿ ತಿಂಡಿಯೊಂದಿಗೆ ಕ್ಯಾನ್‌ನಾಸ್ ಆರಂಭಿಸಿದ ಅವನಿಗೆ, ಆತ್ಮಸ್ತುತಿ ಮಾಡುವವರಿದ್ದು ದಂದಲೂ ಗೆಲುವು ತನ್ನದೇ ಎಂದು ಬೀಗುತ್ತಿದ್ದ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಸ್ಪರ್ಧಿಗಳ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಅಕರ್ಷಕವಾಗಿದ್ದು ಉಪಾಧ್ಯಕ್ಷ ಸ್ಥಾನ. ಕಾಲೇಜು ಗೋಡೆಯ ಮೇಲೆ ಭಿತ್ತಿ ಪತ್ರಗಳು. ಕಾಂಪೌಂಡಿನ ಮೇಲೆಲ್ಲ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಜಾಗ ಬಿಡದಂತೆ ಬರೆದು ಭರ್ತಿ ಮಾಡಿದ್ದರು 'ನಿಮ್ಮ ಮೆಚ್ಚಿನ ನಾಯಕ, ಅಭ್ಯ ಇವನಿಗೆ ನಿಮ್ಮ ಮತ. ನಿಮ್ಮ ಮತ ಇವನಿಗೆ ಮೀಸಲು ಇತ್ಯಾದಿ ಪದಗಳಿಂದ ತುಂಬಿತು.

ಬಣ್ಣ ಬಣ್ಣದ ಬ್ಯಾನರ್ಸ್‌ಗಳು ಬಿಡುಗಡೆ ಕೋಲುಗಳ ನಡುವೆ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಅಭ್ಯರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಪ್ರಚಾರದ ಮೂಲಕ ಸಹಕರಿಸುವಂತೆ ತೂರಾಡುತ್ತಿದ್ದವು ಅತಿ ಹೆಚ್ಚು ಹಣ ಚೆಲ್ಲಿದ ಪುರುಷೋತ್ತಮನ ಪಾಲು ಶೇಕಡ ಎಪ್ಪತ್ತರಷ್ಟು ಎಲ್ಲೆಡೂ ಅವನ ಹೆಸರಿನ ಬ್ಯಾನರ್ಸ್.

ಕ್ಲಾಸ್‌ನಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಇರುವಂತೆಯೇ ಪ್ರಥಮ ಭಾಷಣವನ್ನು ರಾಜುವಿನ ಪರವಾಗಿ ಸೋಮು ಆರಂಭಿಸಿದ್ದ - "ನನ್ನ ಮೆಚ್ಚಿನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಮಿತ್ರರೇ, ಈ ವರ್ಷದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಚುನಾವಣೆಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಕ್ಲಾಸಿನ ರಾಜು ಉಪಾಧ್ಯಕ್ಷ ಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಸ್ಪರ್ಧಿಸಿರುವುದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿದ ವಿಷಯವೆ. ಸ್ವಯಂ ಇಚ್ಛೆಯಿಂದ ನಾವು ನೀವೆಲ್ಲರೂ

ಅವನ ಗೆಲುವಿಗೆ ಪರಶ್ರಮ ಪಡೋಣವೆಂದು ಇವತ್ತಿನಿಂದ ಕ್ಯಾನ್‌ವಾಸ್ ಆರಂಭಿಸಿದ್ದೇವೆ ನೀವೆಲ್ಲರೂ ನಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಬಂದು ಸಹಕರಿಸಬೇಕಾಗಿ ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.” ಎಂದು ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಅಭ್ಯರ್ಥಿ ರಾಜುವನ್ನು ಪರಿಚಯಿಸಿದಾಗ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ತಲೆ ಸಿಡಿದು ಹೋಗುವಂತೆ ಕರತಾಂಡನ ಮಾಡಿದರು. ಅವಳ ನೈತೃತ್ವವನ್ನು ಕಡ್ಡಾ ನೋಡಿದ್ದು, ಅವನನ್ನು ದ್ವೇಷಿಸಲು ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣವಾಗಿತ್ತು. ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಎರಡು ಬಾರಿ ಬಿದ್ದದ ಹಠದಿಂದ ಅವಳನ್ನು ಮಾತನಾಡಿಸಿದ್ದು ಅವಳ ನೇರವಾದ ಭಾವ ಹೆಚ್ಚುವಂತೆ ಮಾಡಿತು.

ನಯವಿನಯದಿಂದ, ತನ್ನ ಅಸ್ತ್ರವೋಹಕ ನಗುವಿನಿಂದ ಕೈ ಜೋಡಿಸಿದಾಗ ರೋಷದಿಂದಲೇ ನೋಡಿದಳು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಎದ್ದು ಹೋಗುವಂತಿರಲಿಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ ಲೈಫ್‌ಗೆ ಕುಳಿತು ತನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತೆಯರ ಮುಖ ನೋಡಿಸಿದಳು. ಅವರೂ ಸಹ ನಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವಂತೆ ಕಂಡದ್ದು ಎಲ್ಲರೂ ಅವಳಿಗೆ ವಿರೋಧವಾಗಿ ಭುಗಿಲೆದ್ದ ರೋಷಕ್ಕೆ ಆಗ್ಯ ಹೋಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವಂತೆ ಯಿತು.

ಎದುರಿಗೆ ಬಂದು ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿ ನಿಂತ ನೀಳಕಾಯದ ರಾಜು, ಸುತ್ತಲೂ ಒಮ್ಮೆ ಪರೀಕ್ಷಾ ನೋಟದಿಂದ ನೋಡಿ ಗಂಟೆಲು ಕೆನೆದು, ಮೆಲುದನಿಯಿಂದ ಆರಂಭಿಸಿದ. ಇಡೀ ತರಗತಿ ನಿದ್ರಾಬ್ಧದಿಂದ ಭಾಷಣಕ್ಕೆ ಉತ್ತೇಜಿಸುವಂತಿತ್ತು. ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಉಸಿರಾಡಿದರೂ ಕೇಳುವಂತೆ ಮಾತನಾಡಿದ - “ನನ್ನ ಆತ್ಮೀಯ ಗೆಳೆಯರೇ-ನಾನು ಈ ಊರಿಗೆ ಬಂದೇ ಒಂದು ತಿಂಗಳಾಯಿತಷ್ಟೆ ನನಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟೇನು ಹೆಚ್ಚಿನ ಜನ ಪರಿಚಯವಿಲ್ಲ. ನೀವೇ ನನ್ನ ಗೆಲಿಸಬೇಕಾದ ಶಕ್ತಿ ನಿಮ್ಮ ನಂಬಿಕೆನೇ ನನ್ನ ಗೆಲುವಿನ ಸುಗಮ ದಾರಿ ಎಂದು ನಂಬಿ ಉಪಾಧ್ಯಕ್ಷ ಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಸ್ಪರ್ಧಿಸಿದ್ದೇನೆ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಅತ್ಯವಶ್ಯಕವಾದ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸಿಕೊಡುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ಭರವಸೆಕೊಡುತ್ತೇನೆ ದಯವಿಟ್ಟು ನೀವೆಲ್ಲರೂ ಓಟುಕೊಟ್ಟು ಸಹಕರಿಸಬೇಕಾಗಿ ಸವಿನಯ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ” ಎಂದು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಕೈ ಜೋಡಿಸಿದ. ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕಡೆಗೆ ನೋಡುವುದನ್ನು ಮರೆಯಲಿಲ್ಲ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಹಲ್ಲು ಮೆಸೆದಳು “ಓ ಹೋ ” ಎಂದರಚಿ, ದೆಸ್ಯ, ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಬಡಿದು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸಿದರು.

ಸ್ಟೇಜ್‌ಫಿಯರ್ ಇಲ್ಲದಂತೆ ಪುಟ್ಟ ಭಾಷಣ ಮುಗಿಸಿದ ರಾಜುವಿನ ಕಣ್ಣುಗಳು ಹೊಳೆಯುತ್ತಿದ್ದವು. ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಸೆಳೆಯುವ ಅವನ ರೂಪ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿನಿಯರನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸಿತು.

ಸೋಮು ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ ಕೈ ಎತ್ತಿ ಗಲಾಟೆಯನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸುವಂತೆ ಸೂಚಿಸಿ “ನೋಡಿ ಅಭ್ಯರ್ಥಿ ಪರವಾಗಿ ಕ್ಯಾನ್‌ವಾಸ್ ಮಾಡಲು ಇಷ್ಟ ಇರುವವರು ಹೊರಗಡೆ ಬಂದ್ರೆ ಪಾಂಕ್ಟ್‌ಟ್ಸ್ ಕೊಡ್ತೀವಿ ದಯವಿಟ್ಟು ಮುಂದೆ ಬನ್ನಿ” ಎಂದು ಸಾರಿದ. ನಲ್ಲತ್ತು ಏನತ್ತು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಸಮೂಹದ ಮುಂದೆ ರಾಜು ಹೊರಟ, ಸ್ನೇಹಿತರ ಜಯಕಾರ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಜ್ವಾಲಾಮುಖಿ ಭುಗಿಲೇಳುವಂತೆ ಮಾಡಿತು. ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮಧಿಸುವ ಮನ ಏನೋ ಬಿಂತಿಸಿತು. ಹಿಂದಿನಿಂದ ಆ ಗುಂಪನ್ನು ರೋಷನಾಸಕದಿಂದ ನೋಡಿದಳು

ಇನ್ನೊಂದೆಡೆ ಪುರುಷೋತ್ತಮನ ಪಂಗಡದವರು ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಕ್ಲಾಸನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದರು. ಅಧ್ಯಾಪಕರು ಚುನಾವಣೆಯ ಗಲಾಟೆಯಲ್ಲಿ ಪಾಠ ಮುಂದುವರಿಸಲಾರದೆ ಹೊರಗೆ ನಡೆದರು. ಪುರುಷೋತ್ತಮ ನಾಲ್ಕೈದು ಜನ ಸ್ನೇಹಿತರು, ಹಿಂಜಾಲಕರೊಂದಿಗೆ ದರ್ಪದಿಂದ ಸ್ಟೇಜ್ ಹತ್ತಿದ. ಮೊದಲಿನಂತೆ ಒಬ್ಬ ಪುರುಷೋತ್ತಮನ ಗುಣಗಾನ ಮಾಡತೊಡಗಿದ. “ಇವರು ನಮ್ಮ ನಾಡಿಗಾಗಿ ದುಡಿಯುತ್ತಿರುವ ಶಾಸಕ ಭೇದಭಾವವರ ಪುತ್ರ. ತಂದೆಯಂತೆಯೇ ಜನರ ಏಳಿಗೆಗಾಗಿ ದುಡಿಯುವ ಪುರುಷೋತ್ತಮ, ಸ್ವಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಗೆಲುವು ಪಡೆದು ಆರಿಸಿ ಬರುವುದೇ ಅವರ ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷೆಯಾಗಿದೆ, ನಿಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಕಷ್ಟ ನಷ್ಟದಲ್ಲಿ ಭಾಗಿಯಾಗುವುದು ಧೈರ್ಯವಾಗಿದೆ. ಕೆಲವರು ಇವರ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಆಪತ್ತುಚಾರ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಅವರಿಗೆ ನೀವೇ ಬುದ್ಧಿ ಕಲಿಸಬೇಕೆಂದು ಕಳಕಳಿಯಿಂದ ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ ಹಾಗೆ ತಪ್ಪದೆ ಇವರಿಗೆ ನಿಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಅಭಿಮಾನದ ಮತ ಕಾಕಬೇಕೆಂದು ಬೇಡಿ ಕೊಂಡು, ಶ್ರೀಮಾನ್ ಪುರುಷೋತ್ತಮರು ಕೆಲವು ಮಾತನಾಡಬೇಕೆಂದು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಪರವಾಗಿ ಕೇಳುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಅಭ್ಯರ್ಥಿಯ ಕಡೆ ತಿರುಗಿ ನುಡಿದ.

ಪುರುಷೋತ್ತಮ ಮುಂದೆ ಬಂದು ಮೋಹಕವಾಗಿ ನಗಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿ ತಲೆ ಹಾಕುತ್ತ ಜೇಬಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಕೈಯನ್ನು ಹೊರ ತೆಗೆದು ಕೂಲಿಂಗ್ ಗ್ಲಾಸ್ ಸರಿಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ತಲೆಕಾಕಿ, ಓಬೆಯಾಗಿ ನಿಂತು ಗಂಟಲು ಸರಿಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ಪುನಃ ಎರಡೂ ಕೈಗಳನ್ನು ಜೇಬಿಗೆ ಸೇರಿಸಿದ. ತನ್ನತ್ತ ಗಮನ ಸೆಳೆಯಬೇಕಾದ ಎಲ್ಲಾ ತಂತ್ರಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸಿ, “ಮೈ ಡಿಯರ್ ಫ್ರೆಂಡ್ಸ್ ನನ್ನನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಪರಿಚಯಮಾಡಿಕೊಡುವ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ಅನ್ನಿಸುತ್ತಿದೆ. ಏಕೆಂದ್ರೆ ಮೂರು ವರ್ಷಗಳ ಮುಖ ಪರಿಚಯ ಆ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದೆ ನಾವು ಬಂದಿರುವ ಕಾರ್ಯ ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತಿರುವಂತದ್ದೆ, ಪುನಃ ಅದನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ ಹೇಳಿಕಾ ಗಿಲ್ಲ. ನೀವೆಲ್ಲರೂ ದಯವಿಟ್ಟು ನನ್ನ ಎಬಿಲಿಟಿ ನೋಡಿ ಓಟು ಕೊಡ್ಬೇಕು ಇದರ ಒಗ್ಗಿ ನಿಮ್ಮೆಲ್ಲರಿಗೂ ಹೇಳೋದು ಒಂದು ವಿಷಯವಿದೆ ಅದೇನೆಂದ್ರೆ ನನಗೆ ನಿಜವಾಗಿಯಾ ಬಸ್ಸಿಗೆ ಲರುವಂತಹ ಹುಡುಗರನ್ನ ನೋಡಿದ್ರೆ ಆಯ್ಯೋ ಆಸ್ಸುತ್ತೆ. ಏಕೆಂದ್ರೆ? - ಸರ್ಕಾರದವರು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಪ್ರೀ ಬಸ್ ಬಿಡಿಸ್ಬೇಕು ಕೆ ಎಸ್ ಆರ್. ಟಿ ಸಿ. ಯಲ್ಲಿ ಆಗ್ತಿರುವ ನಷ್ಟ ಬಹಳಷ್ಟು. ಅದ್ರೆ ನಮ್ಮ ರಾಜಕಾರಣಿಗಳು ಈ ಕೆಲಸ ಮಾಡ್ಲಿಕ್ಕೆ ಹಿಂದೆ ಮುಂದೆ ನೋಡ್ತಾರೆ. ನಾನು ಗೆದ್ದರೆ ಈ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಪ್ರಯತ್ನಪಡ್ಬೇನಂತ ಭರವಸೆ ಕೊಡ್ತೀನಿ” ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಬೆಂಚುಗಳನ್ನು ದಪ ದಪ ಬಡಿದು ತಮ್ಮ ಅಭಿಮಾನ, ಅಭಿಲಾಷೆ ತೋರಿದರು ಇದರಿಂದ ಪ್ರಚೋದಿತನಾದ ಪುರುಷೋತ್ತಮ ಅತ್ತ ಇತ್ತ ಸ್ವಲ್ಪನಿಂದ ಓಡಾಡುತ್ತ ಮುಂದುವರಿಸಿದ.

“ಆ ಲೈಬ್ರರಿಯಲ್ಲಿ ನೋಡಿದ್ರೆ ಸರಿಯಾದ ಪುಸ್ತಕ, ಬೆಂಚು ಕುರ್ಚಿಗಳೆಲ್ಲ ಬೇಸಿಗೆ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಫ್ಯಾನ್ ಬೇಕೆ ಬೇಕು. ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಉಟಿಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ ನೀರಿನ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಲ್ಲ. ನಾನು ಉಪಾಧ್ಯಕ್ಷ ಸ್ಥಾನದಿಂದ ಹಾರಿಸಿ ಬಂದರೆ ಈ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಇದಕ್ಕೆ ನಿಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಸಹಕಾರ ಅತ್ಯಗತ್ಯ. ಮರ್ಯಾದೆ ಬಿಟ್ಟು ಮೂರು ಬಾರಿ ಒಟು ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ ದಯವಿಟ್ಟು ತಪ್ಪದೆ ಕೊಟ್ಟು ಜಯಶಾಲಿಯಾಗಿ ಮಾಡ್ಬೇರೆಂದು ನಂಬಿ ನನ್ನ ಪುಟ್ಟ ಭಾಷಣ ಮುಗಿಸ್ತಿದ್ದೀನಿ” ಎಂದು ಕೈ ಜೋಡಿಸಿ ತನ್ನ ಗರಗಸದಂತ ಹಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿದ. ಕೂಗಾಟ ಆಕಾಶ ಮುಟ್ಟಿ ತೊಡಗಿತು. ಹಿಂಬಾಲಕರಿಂದ “ಪುರುಷೋತ್ತಮನಿಗೆ ಜಯವಾಗಲಿ” ಎಂಬ ಘೋಷಣೆ ಮುಗಿಲೇರು

ತಿತ್ತು.

○ ○ ○
 ರಾಜು ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದ ಮಿತ್ರರಿಗೆಲ್ಲ ಕಾಫಿ, ತಿಂಡಿ ನೀಡಿದ. ತಾಯಿ ಮಂಜಮ್ಮಳಿಗೆನೋ ಹಿಡಿಯಲಾರದಷ್ಟು ಸಂತೋಷ. ವೆಂಕಟಯ್ಯನವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಇಷ್ಟವಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟು ಹುಡುಗರ ಮುಂದೆ ಬಂದ ವೆಂಕಟಯ್ಯ “ನೋಡ್ರಪ್ಪ, ಜಗಳಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಹೋಗ್ಬೇಡಿ, ಬೇಡಾ ಅಂದ್ರೂ ‘ನಿಂತ್ನಿಟ್ಟು ಬಡ್ಡಿಮಗ’ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಮಗನನ್ನು ಧೂಷಿಸಿದರು. ಅವರ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಅಸಮಾಧಾನ ತುಂಬಿ ತುಳುಕು ತ್ತಿತ್ತು ರಾಜು ಆಪರಾಧಿಯಂತೆ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿ ನಿಂತ. ಸೋಮು ಸುಮ್ಮನಿರ. ವವವಲ್ಲ “ನೀವೇನು ಭಯ ಪಟ್ಟೀಡಿ. ಸಾರ್ ಅವನಿಗೆ ಯಾವ ತೊಂದ್ರೆನೂ ಆಗದಂತೆ ನಾವು ನೋಡೋತೀವಿ” ಎಂದು ಭರವಸೆಯ ನುಡಿಯಾಡಿದ. ಆದರೂ ಅವರಿಗೆ ಸಮಾಧಾನವಿರಲಿಲ್ಲ. ಹೆತ್ತ ಕರುಳು, ಒಬ್ಬ ಮಗನೆಂದು ಅಂಗೈಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟು ಸಾಕಿದವರು. ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಯಾಗುವುದೆಂದರೆ ಸಹಿಸುವಂತೆ ಚೇತನಗಳಾಗಿರಲಿಲ್ಲ.

ವೆಂಕಟಯ್ಯ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ತಡೆದು “ನಾನು ಯಾಕೆ ಹೇಳ್ತೆ ಅಂದ್ರೆ ನೀವಿನ್ನೂ ಹುಡುಗರು, ಎಳೆರಕ್ತ ಯಾರೂ ಆಪಮಾನ ಸಹಿಸೋಲ್ಲ. ಅದ್ದೆ ಜಗ್ಗು ಮಾಡೋತೀರಂತೆ ಅಂದೆ. ಹುಷಾರಾಗಬ್ರೆ ಆಯ್ತು” ಎಂದು ಕನ್ನಡಕ ತೆಗೆದು ಒರಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಒಳ ನಡೆದರು.

“ಏನಪ್ಪ. ಈಗ ಏನ್ಮಾಡೋಣ ? ಹೋಗೋಣ್ವಾ ?” ಮೆಲುದನಿಯಲ್ಲಿ ಕೇಳಿದ ಸೋಮು.

“ಹ್ಲೂ ಹೊರದೋಣ. ಫಸ್ಟ್ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮನೆಗೆ ಹೋಗೋಣ. ಪಕ್ಕದ ಮನೆಗೆ ಅವರದು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ನಮ್ಮ ಕಾಲೇಜು ಹುಡುಗರಿರುವ ಮನೆಗೆಲ್ಲ ಹೋಗಿ ಬರೋಣ. ನೋಡಿ ನಿಮಗ್ಯಾರಿಗೆ ನಮ್ಮ ಕಾಲೇಜಿನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಗೊತ್ತಿದ್ದಾರೋ ಅವರ ಮನೆಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದು ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಸಿ” ಎಂದು ದನಿ ಏರಿಸಿ ನುಡಿದ ರಾಜು. ಎಲ್ಲರೂ ಗೋಣು ಹಾಕಿದರು.

ನಿಂತಲ್ಲೆಂದಲೇ “ಅವ್ವೂ, ಆಪ್ತೆ ಹೋಗ್ಬರೀನಿ” ಎಂದ.

“ ಸರಿ ಹುಷಾರಾಗಿ ಹೋಗ್ಯಾ ” ಎಂದರು ಪತಿಪತ್ನಿಯರೊಬ್ಬರು. ಎಲ್ಲರೂ ಹೊರಟು ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬಂದರು. ಚೆಲ್ ಬಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ತಂದೆ ರಮೇಶ್ ಬಂದು ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದ ಭವ್ಯದೇಹದ ಯಜಮಾನರಿಗೆ “ ನಮಸ್ಕಾರ ಸಾರ್ ” ಎಂದ ರಾಜು.

“ ಓ ನೀವಾ ? ಏನ್ ಸಮಾಚಾರ ಸೈನ್ಯವೇ ಬಂಗಿರುವಂತಿದೆ. ಬನ್ನಿ, ಬನ್ನಿ ” ಎಂದು ಸ್ವಾಗತಿಸಿದರು

ಒಳಗೆ ಅರ್ಧಜನ ಕೂರುವಷ್ಟು ಜಾಗ ಮಾತ್ರವಿತ್ತು. ಆದ ಕಾರಣ “ಪರವಾ ಯಿಲ್ಲ ಬಿಡಿ ಸಾರ್. ನಾನು ಎಲೆಕನಿಗೆ ನಿಂತಿದ್ದೀನಿ ಸಾರ್. ನಿಮ್ಮ ಮಗಳಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಕರೆಯಿರಿ ಸಾರ್. ಅವ್ರಿಗೆ ಹೇಳ್ಬೇಕು” ಎಂದ.

“ಓ ಹೌದಾ ? ಬಂದೆ ಒಂದ್ ವಿಷ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅವಳ ರೂಮ್ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬಂದು “ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಲಕ್ಷ್ಮೀ ಬೇಗ ಬಾ ಇಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಕ್ಲಾಸ್‌ಮೆಟ್ಸ್ ಬಂದಿ ದಾರೆ” ಎಂದು ಕರೆದರು. ಬಂದಿದ್ದವರಿಗೆ ಅವರು ಎಷ್ಟು ಸೋಷಿಯಲ್ ಎಂದು ವಿಧಿವಾ ಗುತ್ತಿತ್ತು. ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ರಾಜುವಿನೊಂದಿಗೆ ಸ್ನೇಹದ ಮನೋಭಾವ ತೋರಿದರು.

ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಆಕೆ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ತೊಡುವುದು ನಿಲುವಂಗಿ ತೇಹದ ಬೂದು ಬಣ್ಣದ ಬಟ್ಟೆ. ಧರಿಸಿದವಳು ಒಳಗಿನಿಂದ ಬರುತ್ತಲೇ ‘ಯಾರಿರಬಹುದೆಂದು?’ ಚಿಂತಿಸುತ್ತ ಬಂದಳು ತಂದೆಯ ಎದುರಿಗೆ ನಿಂತು ತನ್ನತ್ತಲೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ರಾಜು ಮುಗುಳ್ಳುಗುತ್ತಿದ್ದ. ಅವರು ಬಂದಿರುವುದು ಏಕೆಂದು ಹೇಳುವ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇರಲಿಲ್ಲ “ಎಲ್ಲೆ ದುರಹಂಕಾರಿ .” ಎಂದುಲಿಯಿತು ಅವಳ ಮನ. ತೀಕ್ಷಣ ನೋಟದಿಂದಲೇ ಅವನನ್ನು ತಿಳಿದು ಎದುರಿಸಲು ಹವಣಿಸಿದಳು. ಮೂಗಿನ ಹೊಳ್ಳೆ ಸೇಡು ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ನಾಗರ ಹಾವಿನಂತೆ ಹಿಗ್ಗಿದವು.

“ನಮಸ್ಕಾರ. ನಿಮ್ಮಿಂದ ದೊಡ್ಡ ಸಹಾಯ ಆಗ್ಬೇಕು ನೀವು ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು

ಮಟ್ಟಿಗೆ ನನ್ನ ಪರವಾಗಿ ಕ್ಯಾನ್‌ವಾಸ್ ಮಾಡ್ಬೇಕು. ನಿಮ್ಮ ಶ್ರೆಂಡ್ಸ್‌ಗೆಲ್ಲ ದಯವಿಟ್ಟು ಹೇಳಿ....." ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಅವನ ಮಾತುಗಳೆಲ್ಲವನ್ನು ನಿರ್ಲಿಪ್ತತೆಯಿಂದ ಆಲಿಸಿದಳು.

“ಹ್ಯೂ ತಗೊಳ್ಳಿ” ಎಂದು ಪಾಂಪ್ಲೆಟ್ ತೆಗೆದು ಕೊಡಲು ಮುಂದೆ ಚಾಚಿದ ಅವಳನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದ್ದನ್ನು ಕಂಡು “ತಗೋ ಅಕ್ಷ್ಮಿ” ಎಂದರು ರಮೇಶಪ್ಪ

ಉಸಿರಿನಲ್ಲೂ ಸಹ “ಹೂಂ ” ಎನ್ನದೆ ತಂದೆಯನ್ನೂ ಅದೇ ತೀಕ್ಷಣ ನೋಟದಲ್ಲಿ ನೋಡಿ ಕೈಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಳು.

“ಥ್ಯಾಂಕ್ಸ್ ಸಾರ್. ನಾನು ಬರ್ತೀನಿ” ಎಂದು ಹಿಂದೆ ಸರಿಯುತ್ತಲೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ‘ನಾಗಿನ್’ಗೆ “ಬರ್ತೀನಿ” ಎಂದು ಹಿಂತಿರು ಗಿನಡೆದ ಬೆಂಕಿಯ ಉಂಡೆಯಂತೆ ಕಂಡ ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ‘ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ನೀರು ಸುರಿದು ತಣ್ಣಗೆ ಮಾರೋದು ನನಗೆ ಚನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತೆ. ನಾನೂ ಮೊದಲು ಹುಡುಗಿಯರ ಕಂಡಾಗ ಹಿಂಗೇ ಮಾಡಿದ್ದೆ ಹುಡುಗೀ ಮುದ್ದಿನಿಂದ ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಲೇ ಸ್ನೇಹಿತರೊಡನೆ ಮುಂದಿನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾದ ಕಡೆ ನಡೆದರು.

ಇಷ್ಟೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಬಂದ ತಾಯಿ ಸಾವಿತ್ರಿ “ಏನು? ಏನಂತೆ ಲಕ್ಷ್ಮಿ?” ಕೇಳಿದಳು.

ಉತ್ತರಿಸದೆ ಉರಿಗಣ್ಣಿಂದ ನೋಡುತ್ತ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಪಾಂಪ್ಲೆಟ್‌ನ್ನೆಲ್ಲ ಹರಿದು ಹಾಕಿದಳು.

“ಆರೆ ಆರೇ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಇದೇನೆ ಹೀಗೆ ಎಲ್ಲ ಹರಿದಾಕ್ಳಿಟ್ಟಿ?” ಎಂದು ತಡೆಯಲು ಬಂದ ತಂದೆಗೆ “ನಾನು ಇರೋದು ಇವ್ನ ಆಪೋಸಿಟ್ ಪಾರ್ಟ್. ಅದಕ್ಕೆ ನಾನು ಇವ್ನ ವಿದೋಧಿಸುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಆಕ್ರೋಶದಿಂದ ಉಲಿದು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಉಳಿದಿದ್ದ ಹರಿದ ತುಂಡುಗಳನ್ನು ನೆಲಕ್ಕೆ ಬೀಸಿ ಎಸೆದಳು

“ವಿದೀಧಿ ವಾರ್ಷಿ ಆಗ್ನಿಷ್ಟ್ರ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ಕ್ರೋಧ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿ ಸೋದು ಅರ್ಥವಿಲ್ಲದ್ದು ಲಕ್ಷ್ಮಿ, ವೈರಿ, ವಿದೀಧಿಗಳನ್ನು ಮೆಚ್ಚುವುದೇ ಮಾನವೀಯತೆಯ ಗುಣ” ಎಂದು ತರ್ಕಬದ್ಧವಾಗಿ ನುಡಿದರು ತಂದೆ.

“ಡ್ಯಾಡಿ ನನಗೆ ಇದ್ದಿಂಥ ತೃಪ್ತಿ ಸಿಗುತ್ತೆ ಅಷ್ಟೆ ಸಾಕು” ಎಂದು ಒತ್ತಿ ನುಡಿದು, ಮೂತಿ ತಿರುವಿ ಬಿರುಗಾಳಿಯಂತೆ ತನ್ನ ರೂಮಿಗೆ ನಡೆದಳು.

ಮಗಳು ಅತ್ತ ಹೋದ ನಂತರ ಹೆಂಡತಿಗೆ “ನೋಡೋನೆ ಸಾವಿತ್ರಿ. ಇವ್ವು ಮೋಡೋದು ನೋಡಿದ್ರೆ, ನೀನು ಮದುವೆಯಾದ ಹೊಸದ್ರಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ್ದೆ ಯಲ್ಲ ಹಾಗೆ ಮಾಡ್ತಾಳೆ. ಎಷ್ಟೇ ಆಗ್ನಿ ತಾಯಿಯಂತೆ ಮಗಳು ನೂಲಿನಂತೆ ಸೀರೆಯಂತೆ ಗಾದೆನೆ ಇದೆಯಲ್ಲ” ಮದುವೆ ಯಾದಗಿನ ಹೊಸದಿನಗಳನ್ನು ನೆನೆದು ನುಡಿದ ರಮೇಶ್.

ಇನ್ನೂ ನವದಂಪತಿಗಳ ಮನೋಭಾವನೆಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದು, ನಡೆಯುವ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಮಧುಚಂದ್ರವಿನ್ನೂ ಮುಗಿದಂತೆ ತೋರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

“ಹೌದು ನಾನು ಮದುವೆಯಾದ್ದೇಲಿ ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದ್ದೆ. ಇವ್ವು ಈಗಲೇ ಮಾಡ್ತ ಇದ್ದಾಳಲ್ಲ ಯಾಕೆಯಂತ ಯೋಚಿಸ್ತೆ ಮಾಡ್ತೀರಾ?” ಕೇಳಿದಳು.

“ಯಾಕೆ ?” ಮರು ಪ್ರಶ್ನೆ ಹಾಕಿದ.

“ ಇದು ತನಗೆ ಮದುವೆಯಾಗುವ ವಯಸ್ಸು ಬಂದಿದೆ ನೋಡಿ ಅನ್ನೋದ್ರ ಸೂಚನೆಯ ಶುಭ ತುದಿ. ಮೊದ್ಲು ಹೀಗೆ ಮಾಡ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಇವಳಿಗೇನು ಬಂತೋ... . ಫನ್ನಕ್ರನೂ ಹೀಗೆ ಸಿಡಿ, ಸಿಡಿ ಅಂತಾಳೆ”

“ಹೌದಾ. ?” ಅನುಮಾನ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ.

“ಇಲ್ಲ ಮತ್ತೆ ? ಇದ್ದಾನಲ್ಲ ನನ್ನ ತಮ್ಮ ರಘು. ಇವ್ವ ಪರೀಕ್ಷೆಯುಗಿಲಿ
ಮೆಂದುವೆ ಮಾಡಿದ್ರೆ ಜಂಭ ಇಳಿಸ್ತಾನೆ” ಎಂದು ತಮ್ಮನ ಬಗ್ಗೆ ಎದೆ ಬಡಿದು ಜಾಭ
ಕೊಟ್ಟ ಕೊಳ್ಳುವುದರೊಂದಿಗೆ ತನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ತಮ್ಮನಿಗೆ ಕೊಡುವುದರಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ,
ಸಂತೋಷ ತೋರಿದಳು.

ನಾಳೆ ಎಲೆಕ್ಟ್ರನ್ ಇದ್ದುದರಿಂದ ಪಾಠನಡೆಯಲು ಅವಕಾಶ ಎಲ್ಲಿ ಕೊಡ
ಬೇಕು? ಗಲಾಟೆ ದೊಂಬಿಗೆ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲವೆಂಬ ನಿಬಂಧನೆ ವಿಧಿಸಿದ್ದರೂ, ಇದನ್ನು
ಯಾವ ಅಭ್ಯರ್ಥಿಯೂ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವತ್ತ ಗಮನ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಕಾಲೇಜಿನ ಮೈದಾನ
ಅವರಣದಲ್ಲೆಲ್ಲ ಗುಲ್ಲೋಗುಲ್ಲು. ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಯಿಂದಲೂ ಒಂದೊಂದು ಪಾರ್ಕಿಯವರ
ಒಕ್ಕೊರಲಿನ ಕೂಗು ಮಾರ್ದನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿನಿಯರನ್ನು ತಂಪಿ ಓಟು ಕೇಳು
ವುದಕ್ಕಿಂತ ಅವರನ್ನು ಕಾಡಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಆಸಕ್ತಿ.

ರಾಜನನ್ನು ಧೈಷಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಸೇಡನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಹೆಜ್ಜೆಯಕೆ
ಯಿಂದ ತನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತೆಯರ ಗುಂಪು ತೊರೆದು ಹೊರಬಂದಳು. ಯಾರನ್ನೋ ತಪ್ಪ
ದಿಂದ, ತೀಕ್ಷ್ಣವಾಗಿ ಅರಸುತ್ತಿದ್ದವು ಅವಳ ವಿಶಾಲ ನೇತ್ರದ್ವಯಗಳು. ಅವನು ಕಪ್ಪು
ಬಣ್ಣದ, ತೆಳುದೇಹದ ಎತ್ತರದ, ಬಿಗಿ ಉಡುಪಿನ ವಚಿತ್ರ ರೂಪಿ ಪುರುಷೋತ್ತಮ.
ಆಲ್ಟೋ ನಿಂತು ಸುತ್ತಲೂ ಒಮ್ಮೆ ನೋಡಿದಳು, ರಾಜನೇ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿ ಕೈ ಮುಗಿಯು
ತ್ತಿರುವುದು ಕಾಣಿಸಿ ಅವಳ ನಿರ್ಧಾರವನ್ನು ಮತ್ತಷ್ಟು ಗಟ್ಟಿಗೊಳಿಸಿತು.

ವರುದ್ಧ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ತಿರುಗಿ ದೂರಕ್ಕೆ ನೋಡಿದಳು. ಪ್ರತೀಕಾರದಿಂದ ಕಣ್ಣುಗಳ
ಮಿಡುಗಿದವು. ಅಲ್ಲಿಂದ “ವೈಸ್ ಪ್ರೆಸಿಡೆಂಟ್ ಪುರುಷೋತ್ತಮನಿಗೆ ನಿಮ್ಮ ಮತಕ್ಕೆ ಭೃಷ್ಟಿ
ಕೇಳಿ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ತಿಳಿಸಿಗೆ ತುಟಿಯ ಅಂಚಿನಲ್ಲಿ ತೇಲಿತು. ಕಣ್ಣು ಗೊಟ್ಟು ಬಿದ್ದ ಅಂಥ
ರಂತಿ ಯಾಪಾಗಲೂ ಕಷ್ಟ ಕನ್ನಡಕ ಧರಿಸುವ ಪುರುಷೋತ್ತಮ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದ ತಕ್ಷಣ
ಜಂಕೆಯ ನಡಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಆ ಕಡೆ ಲಗುಬಗೆಯಿಂದ ನಡೆದಳು.”

ತಮ್ಮತ್ತಲೇ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ತರುಣಿಯನ್ನು ಕಂಡವುರುಷೋತ್ತಮ ಎದಿರುಗೊಂಡು
 “ರೀ.....ರೀ ದಯವಿಟ್ಟು ನನಗೆ ಓಟು ಹಾಕಿ ಕೊಡು ”ಎನಯದಿಂದ ಕೈ ಮುಗಿದು ಕೇಳಿ
 ಕೊಂಡ.

“ಹೌದು.ನಾನು ಓಟಾಕೊಡಿದೆ ನಿಮಗೆ ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಪರವಾಗಿ ಕ್ಯಾನ್‌ವಾಸ್
 ಮಾಡೋಣಾಂತ ಇದ್ದೀನಿ. ಪಾಂಪ್ಲೆಟ್ಸ್ ಕೊಡ್ತೀರಾ ? ” ಕೇಳಿದಳು.

“ಓ . ತುಂಬಾ ಥ್ಯಾಂಕ್ಸ್. ಬಸವಾ ಇವರಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಜಾಸ್ತಿ ಪಾಂಪ್ಲೆಟ್ಸ್
 ಕೊಡಲೇ ” ಎಂದು ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದ ಹಿಂಬಾಲಕ ಬಸವನಿಗೆ ಹೇಳಿದ ಮತ್ತೆ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕಡೆ
 ತಿರುಗಿ “ಬನ್ನಿ, ಕ್ಯಾಂಟೆನ್‌ಗೆ ಹೊರಟಿದ್ದೀನಿ ನೀವೂ ಕಾಫಿ, ತಿಂಡಿಗೆ ಬನ್ನಿ” ಎಂದು
 ಆಹ್ವಾನಿಸಿದ.

“ನೋ ಥ್ಯಾಂಕ್ಸ್. ನೀವು ಹೋಗ್ಬನ್ನಿ ”ಎನ್ನುತ್ತ, ಬಸವ ತನ್ನ ಹೆಗಲಿಗೆ
 ನೇತುಬಿದ್ದ ಬ್ಯಾಗ್‌ನಿಂದ ಪಾಂಪ್ಲೆಟ್ಸ್ ತೆಗೆದು ಕೊಟ್ಟ. ಅದನ್ನು ಪಡೆದ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ತನ್ನ
 ವ್ಯಾನಿಟಿ ಬ್ಯಾಗ್‌ಗೊಳಗೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬರಲಿನ್ನಿ ” ಎಂದು ಹೊರಟಳು.

“ಓ. ಕೆ. ತುಂಬಾ ಥ್ಯಾಂಕ್ಸ್ ಹೋಗ್ಬನ್ನಿ ” ಎಂದ ಪುರುಷೋತ್ತಮ.

ಅವಳು ಅತ್ತ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಹಿಂಬಾಲಕರೆಲ್ಲ ಬೆರಗಾಗಿ ಹೋಗಿದ್ದರು..
 ಬಸವ ಪುರುಷೋತ್ತಮನ ಪಕ್ಕ ತಿವಿದು “ಏನ್ ಗುರು, ಆ ನಾಗನ್ ನಿನ್ನೇ ಹುಡುಕಿ
 ಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದಾಳೆ. ಏನ್ ಸಮಾಚಾರ ? ನಮಗಾರಿಗೂ ಗುಟ್ಟು ಕೊಡದೆ ಒಳಗೆ
 ಹಾಕೋಂಡೀನು ? ಇರಲಿ ಮಜ ಮಾಡಮ್ಮ ” ಅರ್ಥಗರ್ಭಿತವಾಗಿ ನುಡಿದು ಬೆನ್ನು
 ತಟ್ಟಿದ.

“ ಏನೋ ಬಂದಿಟ್ಟಿದ್ದಾಳೆ. ಹಾಗೇನಾದ್ರೂ ತಿನ್ನೋ ಆವಕಾಶ ಸಿಕ್ರೆ ಎಲ್ಲ

ಹಂಚೊಂದೆ ತಿನ್ನೋಣ ಸುಮ್ಮಿರು” ಎಂದು ಮೆಲುದನಿಯಲ್ಲ ನುಡಿದು, ಕಣ್ಣು ಮಿಟುಕಿಸಿ ಅರೆ ಹೆಲ್ಲು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿದ.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲೆಗೆ ಬಂದ ರಾಜು ತನ್ನ ಎದುರಾಳಿ ಗುಂಪನ್ನು ಕಂಡು “ಹಲ್ಲೋ! ಪುರುಷೋತ್ತಮ!” ಎಂದು ಹತ್ತಿರ ಬಂದ

ರಾಜು ತಾನೇ ಬಂದು ಮಾತನಾಡಿಸಿದ್ದು ಅವನಲ್ಲಿದ್ದ ಅಹಂಕಾರ ದ್ವಿಗುಣಿಸಿತ್ತು. ರಾಜು ತನಗೆ ತೃಣ ಸಮಾನ ಎಂದುಕೊಂಡು, ಎಲ್ಲ ಹುಡುಗರ ಎದುರಿಗೆ ಮಹಾಪುರುಷನೆಂದು ಹೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಯಿಂದ “ಹಲ್ಲೋ! ಹೇಗೆ ಕ್ಯಾನಾ ವಾಸ್ ? ” ಎನ್ನುತ್ತ ಕೈ ಕುಲುಕಿದ ಪುರುಷೋತ್ತಮ.

“ಕ್ಯಾನ್‌ವಾಸ್ ಸಾಧಾರಣ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ನಿಮಗೆ ಒಂದ್ನಾತು ಹೇಳ್ವಿಕೆತ್ತು” ಮೆಲುದನಿಯಲ್ಲಿ ನುಡಿದ ರಾಜು

“ಓ ಎಸ್. ಹೇಳಿ ” ಎಂದು ಧಾರಾಳತನ ತೋರಿದ.

“ನಿಮಗೆ ಬೇಜಾರಿಲ್ಲಂದ್ರೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಈ ಕಡೆ ಬನ್ನಿ ” ಎಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ಕರೆದೊಯ್ದು. ಎರಡೂ ತಂದದ ಹುಡುಗರ ಮುಖದಲ್ಲೂ ಪ್ರಶ್ನಾರ್ಥಕ, ಅಶ್ಚರ್ಯದ ಭಾವನೆಗಳು ಮೇಳಯಿಸಿದ್ದವು.

ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿ ನಿಂತು “ಏನೇಳಿ ? ” ಕೇಳಿದ ಪುರುಷೋತ್ತಮ. ರಾಜು ಈಗಲಾದರೂ ಸೋಲೊಪ್ಪಿದರೆ ಉಸಾಧ್ಯಕ್ಕೆ ಸ್ಥಾನದ ಚುನಾವಣೆಯನ್ನೇ ಕ್ಯಾನ್ಸಲ್ ಮಾಡಿಸಬಹುದೆಂಬ ಭಾವನೆ ಇನ್ನು ಅವನಲ್ಲಿರುವಂತಿತ್ತು.

ರಾಜು ಮುಂದುವರಿಸಿದ — “ ಒಂದು ಸ್ಲೂ ವಿಷಯ ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಸೈಂಡ್ ಬಸವರಾಜ ಅಂತ ಇದ್ದಾರಲ್ಲ ಅವನಿಗೆ ಏನಾದ್ರೂ ದೇಳಿದ್ರಾ ? ” ಕೇಳಿದ ತೀಕ್ಷಣ ವಾಗಿ ಮುಖ ವೀಕ್ಷಿಸುತ್ತ.

ಈ ಒಂದು ನುಡಿ ಪುರುಷೋತ್ತಮನಿಗೆ ತಲೆ ಮೇಲೆ ಹೊಡೆದದ್ದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ಕಣ್ಣು ಕಿಡಿ ಕಾರ ತೊಡಗಿದವು. ಉಬ್ಬು ಗಂಟಾಕಿ “ ಯಾವ ವಿಷಯ ದಲ್ಲಿ?” ಗಡುಸಾಗಿ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ.

“ ನಿನ್ನೆ ರಾತ್ರಿ ನನ್ನ ಹೆಸರಿನ ಬ್ಯಾನರ್ಸ್ ಎಲ್ಲಾ ಸುಟ್ಟಾ, ಕುತಿದ್ದ ಅಷ್ಟಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಾಕಿಕೊಂಡ. ಆದಕ್ಕೆ ಕೇಳಿ. ನೀವು ಗೆಲ್ಲಲೇ ಬೇಕು ಅನ್ನೋದಾದ್ರೆ ಒಂದ್ಕೂತು ಹೇಳಿ ಸಾಕು. ನಾನು ಈಗಲೇ ಸೋತೆಯಂತೆ ಪಿನ್ನಿಪಾಲ್ ಹತ್ತಿರ ಹೇಳಿಡ್ತೀನೀ. ಆದ್ರೆ ಹಾಗೆ ಮಾಡೋದು ಸರಿಯಲ್ಲ, ನೀವೇ ಗೆಲ್ಲಿರಿ ಅನ್ನೋದು ನನಗೂ ಗೊತ್ತು. ಒಬ್ಬರನ್ನ ಸೋಲಿಸಿ ಗೆದ್ದೆ, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಮನ್ನಣೆಪಡೆದು ಗೆದ್ದೆನೇ ನಿಮ್ಮ ಗೆಲುವಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಬೆಲೆ. ನೀವು ಬೇಡ ಅಂದ್ವಿಡಿ ಈಗ್ಗೆ ವಾಪ್ಸೆ ತಗೊಳ್ತೀನಿ ” ಎಂದ.

ಹೀಗೆಂದು ಾಣಗಳಿದ ಮೇಲೆ ಉಗ್ರ ನರಸಿಂಹನ ಕೋಪ ಇಳಿದಂತೆ ಪುರುಷೋತ್ತಮನ ಕೋಪವೆಲ್ಲ ಒರ್ರನೆ ಇಳಿಯಿತು.

“ಛೆ ಹಾಗೆಲ್ಲ ಮಾಡೋದು ಬೇಡ. ಇದೆಲ್ಲ ನನಗೆ ಗೊತ್ತೆ ಇಲ್ಲಲ್ಲ” ಎಂದು ಅಕಡೆ ತಿರುಗಿ “ಲೋ ಬಸವ. ಬಾರ್ಲೇ ಇಲ್ಲಿ” ಕೂಗಿ ಕರೆದ.

ಅಂಜುತ್ತ ಅಪಮಾನದ ಭಾರದ ಮುಖ ಹೊತ್ತು ಬಂದ ಬಸವ ರಾಜನ ಮುಖವನ್ನು ನೇರವಾಗಿ ನೋಡದವನಾಗಿದ್ದ. “ ಏನೋ ರಾತ್ರಿ ಅಂತಾ ಕೆಲ್ಸನಾ ಮಾಡೋದು? ಅವೆಲ್ಲ ಮಾಡಿದೆ, ಸರಿಯಲ್ಲ ನೋಡು ” ಎಂದು ಏನೂ ಅರಿಯದವನಂತೆ ಎಚ್ಚರಿಸಿ, ರಾಜನ ಕಡೆ ತಿರುಗಿ “ ಸರಿ ನಾನು ಹೇಳ್ತೀನಿ ಹೋಗಿ ರಾಜು” ಎಂದ ಬಸವನನ್ನು ಧೂಷಿಸಿ ತಾನು ದುರ್ವ್ಯವಹಾರದಿಂದ ಸುಣುಟಕೊಂಡ.

ಇತ್ತ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಪಾಂಪ್ಲೆಟ್ ಹಿಡಿದು ಸ್ನೇಹಿತೆಯರ ಒಳಗದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಎಲ್ಲರ ಗಮನ ಸೆಳೆಯುವಂತೆ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ “ನೋಡ್ರಮ್ಮ ನಿಮಗೆ

ಒಂದಾತು ಹೇಳ್ತೀನಿ ನಡೆಸಿದರಾ?" ಕೇಳಿದಳು.

“ ಏನು? ” ಎಲ್ಲರೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದರು.

“ ನೀವಾರೂ ವೈಸ್‌ಪ್ರೆಸಿಡೆಂಟ್ ರಾಜುಗೆ ಓಟು ಹಾಕ್ಬೇಡಿ, ಎಲ್ಲಾ ಪುರುಷೋತ್ತಮನಿಗೆ ಓಟು ಹಾಕ್ಬೇಕು. ದಯವಿಟ್ಟು ಮರೆಯಬೇಡಿ ” ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡಳು.

ಎಲ್ಲ ಹುಡುಗಿಯರ ತಲೆ ಒಮ್ಮೆಲೆ ತಿರುಗಿತು. “ ಇದೇನು ? ನಾವು ರಾಜುಗೆ ಓಟು ಮಾಡುವುದು. ಇವಳೇನೋ ಹೇಳ್ತಾ ಇದ್ದಾಳಲ್ಲ?” ಎಂದು ಚಿಂತಿಸಿದರು.

ಒಬ್ಬಳು ತಡೆಯಲಾರದೆ “ ಏಕೆ ? ಪುರುಷೋತ್ತಮನಿನ್ನ ಲವ್ವರಾ ? ” ನಗೆ ಯೆತ್ತಿ ಕೇಳಿದಳು.

ಎಲ್ಲರೂ ನಗುವಿನಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿರುವಾಗ ಆಪ್ರತಿಭಳಾದ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮುಖಕ್ಕೆ ರಂಗು ರಾಚಿತು. ನುಡಿದವಳ ಕಡೆಗೆ ಬೆರಗಿನಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿರುವಂತೆಯೇ ಇನ್ನೊಬ್ಬಳು “ ಅವ್ರಪ್ಪ ಶಾಸಕ ಆಗಿರೋನು ಮುಂದೆ ಮಂತ್ರಿಯಾಗಬಹುದಂತನಾ ? ” ತನುಷೆಯಾಗಿ ಭೇಡಿಸಿದಳು.

ಮತ್ತಷ್ಟು ಆಪ್ರತಿಭಳಾದ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಇನ್ನೂ ಬೇತರಿಸಿಕೊಂಡಿರಲಿಲ್ಲ “ಆಯ್ಯೋ ಬೇಜಾರು ಮಾಡ್ಕೊಬೇಡ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ನಾವು ನಿನ್ನಷ್ಟು ಪರೋಪಕಾರಿಗಳಲ್ಲ ನಾವು ನಮ್ಮ ಕ್ಲಾಸಿನ ರಾಜುಗೆ ಓಟು ಹಾಕೋದು ” ಎಂದಾಗ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮುಖ ಕುಗ್ಗಿ, ಆಪಮಾನ ಸಹಿಸಲಾರದೆ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿದಳು. ರಾಜುಗೆ ವಿರೋಧ ಮತ ಹಾಕಿ ಸುವ ಆಸೆ ಕಡಿದು ಬಿತ್ತು.

ಮತಗಳ ಎಣಿಕೆ ಆರಂಭವಾಗಿತ್ತು. ಪುರುಷೋತ್ತಮನ ಕಡೆಯವರು ಗೆಲುವು ತಮ್ಮದೆ ಎಂದು ಬೀಗುತ್ತ ಆಗಲೇ ಪಾರ್ಟಿಗೆ ಏರ್ಪಾಟು ಮಾಡಿದ್ದರು. ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಮುನ್ನಡೆ ಸಾಧಿಸಿ, ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ಎದೆ ಸೆಟಿಸಿ ಓಡಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಸೋಲು

ಗೆಲುವು ಎರಡನ್ನೂ ಸಮನಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಲು ಸಿದ್ಧನಿರುವ ರಾಜು ಚಿತ್ತ ಕದಲದೆ ರಾಳೆ ಯ ತನ್ನ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ನೋವಿನ ಛಾಯೆಯೂ ಮೂಡಿಸದೆ ತನ್ನ ವರೊಂದಿಗೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ. ನಿಜವಾದ ವೇದನೆ ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದದ್ದು ಸೋಮು ಮತ್ತು ರವಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಅಂತರದಲ್ಲಿ ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ್ತಿದ್ದ ರಾಜು ಇಷ್ಟು ಓಟು ಪಡೆದಿರುವುದು ಪುರುಷೋತ್ತಮನಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವೆನಿಸಿತಾದರೂ, ಗೆಲುವು ಕೊಂಡಿರುವನೆಂಬ ಅಹಂಕಾರ ಮಾತ್ರ ಅವನನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ.

ಕೊನೆ ಗಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಜಯಲಕ್ಷ್ಮಿ ರಾಜುಗೆ ಒಲವು ತೋರ ತೊಡಗಿದಳು. ಪುರುಷೋತ್ತಮನ ಓಟು ಗಳಿಕೆಯನ್ನು ಸಮ ಮಾಡಿದವನು ತಡೆಯಿಲ್ಲದೆ ಹಿಂದೆಹಾಕಿ ಕೇವಲ ಹತ್ತು ಮತಗಳಿಂದ ಜಯಗಳಿಸಿದ.

ಮತ ಎಣಿಕೆಗೆ ಆಸಕ್ತಿಯಿಂದ ಬಂದಿದ್ದ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಪುರುಷೋತ್ತಮನ ಪರಾಜಿತ ದಿಂದ ನೋಟ ನೆಲದಲ್ಲಿ ಉದುಗಿಸಿದಳು. ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ರಾಜನನ್ನು ಸ್ನೇಹಿತರು ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ಹೊತ್ತು ಕುಣಿದಾಡಿದರು.

ಕನಸಿನಲ್ಲೂ ಸೋಲನ್ನು ಕಾಣದ ಪುರುಷೋತ್ತಮ ರೋಷದಿಂದ ಬಲಗೈ ಬೆರಳಿನ ಕೂದಲುಗಳನ್ನು ಕೈ ಮಡಿಚಿ ಗಂಗಳದ ಹಲ್ಲಿನಿಂದ ಕತ್ತರಿಸತೊಡಗಿದ. ಕೆರಳಿದ ಕಾಳಿಂಗನಾಗಿದ್ದ ಪುರುಷೋತ್ತಮನಿಗೆ ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡಲು ಯಾರಿಗೂ ಧೈರ್ಯ ವರಲಿಲ್ಲ.

ಕೊನೆಗೆ ಒಪ್ಪವನೇ ಧೈರ್ಯ ತಂದುಕೊಂಡು, ಹಿಂದಿನಿಂದ ಭುಜದ ಮೇಲೆ ಕೈಹಾಕಿ “ಅಲ್ಲ ಗುರು ಇದ್ದಲ್ಲಿ ಏನೋಮೋಸ ನಡೆದಿವೆಯಂತ ನನಗೆ ಅನ್ಮಾನ ಬರತ್ತ ಇದೆ” ಎಂದ.

ಸೋಲನುಂಡ ಪುರುಷೋತ್ತಮು ಆರೈಗೊಪ್ಪು ಕಂಗಳಿಂದದಿಟ್ಟು ಸಿ “ಏನದು?” ಹೊಡೆದ ಕಂದದಿಂದ ಕೇಳಿದ.

“ರೀ ಕೌಂಟ್ ಯಾಕೆ ಮಾಡಿಸ್ಪಾದು? ಯಾರೋ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಆಗದವರು

ಇದರಲ್ಲಿ ಕೈಹಾಕಿದ್ದಾರೆ ಅನ್ನೋ ಶಂಕೆ" ಎಂದ.

" ಹೌದು. ರೀಕೌಂಟ್ ಮಾಡ್ಲಿ " ಎಂದು ಸುಮ್ಮನಾದ.

ಕಣ್ಣುಚ್ಚಿ ತೆರೆಯುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಗುಂಪು ಸಿದ್ಧವಾಯಿತು. ಮುಂದೆ ಬರುವ ಕೂಗುವನಮ. ಹಿಂದೆ ಹಿಂಬಾಲಕರು. ಬಾಧಿಯ ಬಳಿ ಎರಡೂ ಕೈ ಕೊಳವೆಯಾಗಿ ಹಿಡಿದು " ಆಯ್ಯಯ್ಯೋ... "ಎಂದ.

ಉಳಿದವರ " ಅನ್ಯಾಯ, ಅನ್ಯಾಯ." ಒಕ್ಕೊರಲಿನ ಕೂಗು.

" ಎ ವಾಂಟ್. " ಕೂಗಿದ ಬಸವ.

" ಜಸ್ಟೀಸ್ " ಉಳಿದವರ ದನಿ. ಹಿ'ಗೆ ಕೂಗುತ್ತಲೇ ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಾಲ್ ಕ್ಲೇಂಬರ್ಗೆ ಲಗ್ಗೆ ಹಾಕಿದರು. ನೆನುಗೊಂಪು ಬಣ್ಣದ ಸೂಟುಧಾರಿ ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಾಲ್. ಹೊರ ಬಂದು " ಎನಿಮೆ ಗಲಾಟೆ? " ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದರು.

ತಮ್ಮ ಕಷ್ಟ ತೋರಿದ ಹುಡುಗರು "ರೀ ಕೌಂಟ್ ಸಾರ್ " ಕೇಳಿದರು. ಗಲಾಟೆ ಮಾಡದಿರುವುದಾದರೆ ಅವಕಾಶಕೊಡುವುದಾಗಿ ಎಚ್ಚರಿಸಿದರು ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಾಲ್.

ಮರಳಿ ಸೋತ ಪಾಟಿಯಲ್ಲಿ ನವಜೀತನ ಮೂಡಿತು. ಎಣಕೆ ಅರಂಭವಾಯಿತು ಎರಡೆರಡು ಮತಗಳು ತಿರಸ್ಕೃತವಾಗಿ ಮತ್ತೆ ಆಷ್ಟೆ ಅಂತರದಿಂದ ಆರಿಸಿ ಬಂದ ರಾಜುವನ್ನು ಎರಡನೆಯ ಭಾರಿಗೆ ಜಯಗಳಿಸಿದಂತೆ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಮೆರೆಯಿಸಿದರು. ಸೋಮು ಸೇಡು ತೀರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ. ಈ ಬಾರಿಗೆ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಅಲ್ಲಿ ಯಾರ ಕಣ್ಣಿಗೂ ಬೀಳಲಿಲ್ಲ.

○

○

○

ರಾತ್ರಿ ಒಂಬತ್ತಾದರೂ ವಿಜಯೋತ್ಸವ ಇನ್ನೂ ಮುಗಿದಂತಿರಲಿಲ್ಲ. ತಾಯಿ ಮಂಜಮ್ಮನಿಗೆ ಮಗ ಯಾರೂ ಸಾಧಿಸಲಾರದ್ದನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದ್ದಾನೆಂಬ ಸಂಶೋಷ, ಬಿಗುಮಾನ, ಹೆಮ್ಮೆ. ಮಗ ಜಯಗಳಿಸಿರುವಾಗ ಎರ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದವರಿಗೆ ಸಿಹಿ ಹಂಚದೆ ಹೋದರೆ ಅದೇನು ಜನ್ಮನಾ? ಎಂದವರ ಅನಿಸಿಕೆ. ಸಾಕಷ್ಟು ಸ್ವೀಟನ್ನು

ಸ್ವೀಟ್ ಸ್ಟಾರ್ ನಿಂದಲೇ ತರಿಸಿದಳು. ಆ ಮನೆಯ ಬಲಪಾರ್ಶ್ವಕ್ಕೆ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮನೆ. ಅಲ್ಲಿ ಅದೇ ಹತ್ತಿರದ ಮನೆಯಾದ್ದರಿಂದ ಆ ಮನೆಗೆ ಘೋಡಲು ಹೊರಟರು.

ಹೊರಟಿದ್ದ ಪಕ್ಷಿಯನ್ನು ಕಂಡ ಮೆಕಟಿಂಕ್ಸ್ "ಲೇ ಇದೇನೆ ಇದು ನಿನಗೆ ಹುಚ್ಚು ಅನ್ನು ಹುಚ್ಚು, ಅನ್ನು ಕುಣ್ಣಿಗೆ ನೀನು ಕೂಡಿಯಲ್ಲೇ ಅದೇನು ಕೊಡು ಅವು ಕೊಟ್ಟಿರಾನೆ" ಎಂದು ಅಳಕನೆಯಿಂದ ರೇಗಿದರು.

"ನೀವು ಬಾಯ್ಪಿಚ್ಚೊಂಡ್ ಸುನ್ನಿ ಜನ್ಮಗರುತ್ತೀ ಕೊಡ್ತಿ ಮಗ ಗೆದ್ದು ಕಾಲೇಜು ಹುಚ್ಚುಗ್ರೆಲ್ಲ ಎಕ್ಸೊಂಡ್ ಮೆರೀಬೇಕಾದ್ರೆ ನಾನು ಹೆಂಗ್ರೀ ಸುನ್ನಿ ಡೋಡು?" ಗಂಡನ ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚಿಸುವ ತಂತ್ರ ಬಲ್ಲ ಗರುಸು ಹೆಣ್ಣು ಗುಡುಗಿದಳು.

"ಛು ಕೂಣ ಕೂಣೆ" ಎಂದು ಅಣಕ ನುಡಿದು ತಣ್ಣಗಾದರು ವೆಂಕಟಯ್ಯ ಮಗನ ಕಣೆ ತಿರುಗಿ "ಲೋ ನೀನು ಇದ್ದೀಯಾ" ಎಂದು ಕೈ ಎತ್ತಿ ಹೊಡೆಯಲಾರದೆ ಕೈ ಇಳಿಸಿ ಸುಮ್ಮನಾದರು. ರಾಜು ಏನೂ ಅರಿಯದ ಕೂಸಿನಂತೆ ಬಿಡುಗಡ್ಡು ಬಿಟ್ಟ.

"ಬಾರೋ ಪಾವು" ಎಂದು ಸಿಹಿ ತುಂಬಿದ ವೈರ ಬ್ಯಾಗ್ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಸಂಭ್ರಮದಿಂದ ಮುಂದೆ ನಡೆದಳು.

ವೆಂಕಟಯ್ಯ "ಹ ವಾರಾಗಿ ಹೋಗ್ಬನ್ನಿ" ಎಂದು ಒಾಗಲಿಗೆ ಬಂದು ನುಡಿದರು.

"ಅಮ್ಮ ಅಮ್ಮಾ ಮೊದ್ದು ಈ ಮನೆಗೆ ಹೋಗೋಣೇನಮ್ಮ?" ಪಿಸುಪಿಸಿಯಲ್ಲಿ ಅಸೆಯಿಂದ ಕೇಳಿದ.

"ಅನ್ನಿ ಬಾ" ಎಂದು ತಾಯಿ ಮಗ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆದರು.

ಲಕ್ಷ್ಮಿಯು ಯೋಚಿಸಿ ಪೀಡಿತಳಾಗಿ ಹಾಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಗದ್ದಕ್ಕೆ ಕೈ ಉರ

ಕುಳಿತಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ ಸಾವಿತ್ರಿ, “ಲಕ್ಷ್ಮಿ, ಏನಾಯ್ತು? ಊಟಾನೂ ಸರಿಯಾಗಿ ಮಾಡಿಲ್ಲ ತಗೋ ಈ ಹೆಣ್ಣು ತಿಂದು ಹಾಲು ಕುಡಿದು ಮಲಗು” ಎಂದು ಮಗಳ ಹಣೆ ಮುಟ್ಟಿ ನೋಡಿ ಜ್ವರ ಬಂದಿದೆಯೇನೋ ಎಂದು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿದಳು.

“ನನಗೇನೂ ಆಗಿಲ್ಲ ಬಿಡ್ಯವಿತ್ತು” ಎಂದು, ತಾಯಿಯ ಕೈ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಕಾಲಿಂಗ್ ಬೆಲ್ ಬಾರಿಸಿತು. ಇಬ್ಬರೂ ಪ್ರಶ್ನಾರ್ಥಕ ನೋಟದಿಂದ ಒಗಿಲ ಕಡೆ ನೋಡಿದರು. ಸಾವಿತ್ರಿಯ ಮುನ್ನಡೆದು ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದಳು.

“ನಮಸ್ಕಾರ” ಎಂದಳು ಮಂಜಮ್ಮ.

“ಓಂ ಬನ್ನಿ. ಏನು ಇಷ್ಟೊತ್ತಲ್ಲಿ ಬಂದ್ರಲ್ಲ?” ವಿಚಾರಿಸತೊಡಗಿದಳು.

ತಾಯಿಯ ಹಿಂದಿನಿಂದಲೇ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದ ರಾಜು ಯಾರನ್ನೋ ಹುಡುಕಿದ- ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಗೆಲುವಿನ ವಿಜಯದ ನಗೆ ಬೀರಿದ. ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಮಂಜಿನ ಗದೆಯಿಂದ ಮುಖಕ್ಕೆ ಬಾರಿಸಿದಂತಾಯಿತು ಮನೆಗೆ ಬಂದವರಿಗೆ ಆನ ನೋಡದೆ ತನ್ನಿಲ್ಲೆಯಂತೆ ಅಲ್ಲೆ ಕುಳಿತು ಅಲಕ್ಷಿಸಿ, ನೋಟದಿಂದಲೇ ಇರಿಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದಳು.

“ನಮ್ಮನ್ನ ಎಲೆನ್ನಗೆ ಗೆದ್ದಿದ್ದಾನೆ. ಸ್ವೀಟ್ ಕೊಟ್ಟೋಣ ಅಂತ ಬಂದೆ. ತಗೋಳ್ ಸ್ವೀಟ್” ಎಂದು ಮಂಜಮ್ಮ ಬ್ಯಾಗ್‌ನಿಂದ ಪಾಕೆಟ್ ತೆಗೆದು ನೀಡಿದಳು.

“ಓ ಹೌಡಾ?” ಎಂದು ಪದೆಯತ್ತ “ಕೊಳ್ಳೊಳ್ಳಿ ಕುಂಕುಮ ತಂದೆ” ಎಂದು ಒಳ ನಡೆದಳು. ಅವಕಾಶಕ್ಕೆ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದ ರಾಜು, ಅಲ್ಲೇ ಸೇಬು ಕತ್ತರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕಡೆ ನೋಡಿ ಹಿಡಿಯಲಾರದ ಸಂತೋಷದಿಂದ “ನೀವು ಓಟು ಹಾಕದ ಇದ್ದಿದ್ದೆ ನಾನು ಒಫೆನೆಲ್ಲೆ ಸೇಲಿದ್ದೆ. ನಿನ್ನಿಂದಲೇ ನಾನು ಗೆದ್ದಿರೋದು. ತುಂಬಾ ಥ್ಯಾಂಕ್ಸ್” ಎಂದು ಅವಳನ್ನು ಉಚ್ಚಿಸಿ ಅವಳ ಮನದಲ್ಲಿ ಮೂಡುವ ಬಯಕೆಯಿಂದ ನುಡಿದ.

ಲೆಕ್ಕಾರದ ನೋಟ ಎಸೆದ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯು ಗಂಟಲಿನಲ್ಲಿ ಮುಟ್ಟಿಗೆ ಅಗದ ಕಣ್ಣು ಸಹ ಗಂಟಲಲ್ಲಿ ಇಳಿಯದಂತಾಯಿತು. ಸಾಕಷ್ಟು ವಿರೋಧ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿ ಅವನಿಗಿರುವರಾಗಿ

ಮತೆ ಹಾಕಿದರೂ ತನ್ನನ್ನು ಹೊಗಳಿ ಎತ್ತರಿಸಿ ಎತ್ತಿಹಾಕುವನಲ್ಲ' ಎಂದು ಹಲ್ಲು ಮಸೆದಳು. 'ಇದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಮುಖಭಂಗ ಬೇರೆಲ್ಲೂ ಆಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ' ಎಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿತ ವಳ ಮನ.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮಂಜಮ್ಮನೇ " ನೀನು ನಮ್ಮ ಡುಗನ ಜೊತೆ ಏನಮ್ಮ ? " ಕೇಳಿದ ರು ಮಂಜಮ್ಮನ ನುಡಿಯನ್ನು ಅಪಾರ್ಥವಾಗಿ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಕ್ರೋಧದಿಂದಲೇ ಕಣ್ಣು ಹಿಗ್ಗಿಸಿ ಮಂಜಮ್ಮಳನ್ನು ದಿಕ್ಕಿಸಿದಳು. ' ಇಷ್ಟು ದಿನ ಇವನಿಂದ ಸಹಿಸಿಯಾಗಿದೆ ಈಗ ಇವರೊಬ್ಬರು ಸೇರಿದರೋ ? , ಎಂದು ಗೊಣಗಿಕೊಂಡು ತಟ್ಟನೆ ಎದ್ದು ನಿಂತಳು.

ರಾಜು ಮೋಹಕ ನಗೆಯಿಂದಲೇ "ನಮ್ಮಮ್ಮನ ಮಾತಿನ ಅರ್ಥ ನಾನು, ನೀನು ಇಬ್ಬರೂ ಒಂದೇ ಕ್ಲಾಸ ಅಂತ ಕೇಳಿಲ್ಲ ಅಷ್ಟೆ" ಎಂದ.

ಒಂದೇ, ಎರಡೆ ಸೋಲು ? ಎಲೆಲ್ಲೂ ಸೋಲು ಇವನಿಂದ ಕೋಪಾಗ್ನಾಯ ಕಾರುತ್ತ ದಲ್ಪರಿಯ ನಂದಿಸಲು ತನ್ನ ರೂಮಿಗೆ ಹೋಗಿ ಧಡಾನೆ ಬಾಗಿಲಿಕ್ಕಿಕೊಂಡಳು. ತಂದೆ ತಾಯಿಗೆ ಹೇಳುವಂತಹ ವಿಷಯ ಅದು ಆಗಿರಲಿಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ, ಕೇಳಿದರೆ ತನ್ನನ್ನೆ ಮೂರ್ಖಳು ಎಂದಾರೊಬ ಅನಿಸಿಕೆಯಿಂದ ತಾನೆ ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡಿಕೊಂಡಳು.

ಇದಾವುದನ್ನು ಗಮನಿಸದ ಸಾವಿತ್ರಿ ಕುಂಕುಮ ತಂದು ನೀಡಿ, " ಕಾಫಿ ಮಾಡ್ಲೀನಿ ಕರಿ " ಎಂದಳು.

"ಈಗ ಬೇಡ ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಬರ್ತೀವಿ "ಎಂದು ಮಗನೊಂದಿಗೆ ಹೊರಟಳು.

ರಾಜನ ಉದ್ದೇಶ ಪೂರೈಸಿತ್ತು. ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಮಿಂಚಬೇಕು, ಅವಳ ಕೈದಯದಲ್ಲಿ ವನಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಅವನ ಪ್ರಯತ್ನ ಮುಗಿದರೂ ಸಫಲನಾಗಲು ಅವಕಾಶ, ಸಮಯಗಳು ಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಇನ್ನು ಯಾರ ಮನೆಗೆ ಹೋದರೇನು ? ಬಿಟ್ಟ ರೇನು ? ಎಂದು ಚಿಂತಿಸಿ " ಆಮ್ಮಾ ಮೈ ಕೈಯಲ್ಲ ನೋವು " ಎಂದು ರಾಗವಿಟ್ಟು ಬಿಡದೆ ತಾಯಿಯನ್ನು ಮನೆಗೆ ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಟ.

೫

ತರಗತಿ ಅರಂಭವಾಗಿ ಅರ್ಧ ತಾಸು ಕಳೆದಿತ್ತು. ಲಗುಬಗೆಯಿಂದ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದ ರಾಜು ನೀತಿ, ನಿಯಮಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಗಾಳಿಗೆ ತೂರಿದ್ದ. ಅಧ್ಯಾಪಕ ಕಮುದ್ದಪ್ಪ ಪಾಠ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಪಾಠ ಒಂದು ಘಟ್ಟವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದ್ದಾಗಲೇ ಅಧ್ಯಾಪಕರನ್ನು ಕೇಳಿ ಒಳ ನಡೆದು ಮುಂದಿನ ಬೆಂಚಿನಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳವಿಲ್ಲದೆ ಖಾಲಿಯಾದ ಮೂರನೆ ಬೆಂಚಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಳು.

ಸಾಕಷ್ಟು ಪರಿಚಯವಿದ್ದುದರಿಂದ “ಏನಮ್ಮ ಇಷ್ಟು ತಡವಾಗಿಯೆ ಬರೋದು?” ಕೇಳಿದರು.

“ಹೌದು ಸಾರ್, ಸ್ವಲ್ಪ ಲೇಟಾಯ್ತು” ಎಂದು ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿ ತಪ್ಪು ಒಪ್ಪಿ ಒಂದು ಪುಸ್ತಕ ತೆಗೆದಿಟ್ಟುಕೊಂಡಳು.

ಇದೇ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಎದೆ ಸೆಚಿಸಿ ನೇರವಾಗಿ ನಡೆದು ಬಂದ ರಾಜು, ಬಯಕೆ ಹೊತ್ತು ಕನಸು ಕಾಣುವ ಹೆಣ್ಣುಗಳ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಹಬ್ಬವಾಗಿದ್ದ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯು ಕುಳಿತ ಹಿಂದಿನ ಬೆಂಚಿನಲ್ಲಿಯೆ ಜಾಗ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತ.

ಅವನನ್ನು ನೋಡಿದ ಅಧ್ಯಾಪಕರು “ಏನಯ್ಯ ಬೃಹಸ್ಪತಿ, ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಇಷ್ಟು ಬಂದಾಗ ಬರಬ್ಬಿಂದು ಅಂತ ತಿಳಿದೀನು? ವೈಸ್ ಪ್ರೆಸಿಡೆಂಟ್ ಆಗಿದ್ದಕ್ಕೆ ಮಹಾರಾಜ ಬಂದಾಗ ಬರಿಯಲ್ಲ. ಏನು ವಿಷಯ?” ಅವನು ನಡೆದು ಬಂದ ರೀತಿಯನ್ನು ನೆನೆದು ನುಡಿದರು.

“ಬೇಗ ಬರ್ರ ಇದ್ದೆ ಸಾರ್, ಆದ್ರೆ...” ಎದ್ದು ನಿಂತು ನುಡಿದು ಅರ್ಧಕ್ಕೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿದ

“ಹು ಏನಾಯ್ತು?” ಕೇಳಿದರು.

ತರಗತಿಯ ಹುಡುಗರೆಲ್ಲರ ನೋಟ ಅವನ ಕಡೆಗೆ ಕೇಂದ್ರಿ ಕೃತವಾಯಿತು.

“ಇವು ಲೇಟಾಗಿ ಬಂದ್ರಲ್ಲ ಅದಕ್ಕೆ” ಎಂದು ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕಡೆ ಕೈಕೋರಿದ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಆಶ್ಚರ್ಯ ಉಂಟಾಯಿತು.

ಅಧ್ಯಾಪಕರಿಗೆ ಕೋಪ ನೆತ್ತಿಗೆ:ರಿತು ಉಬ್ಬು ಗುಟ್ಟಿಕ್ಕೆ “ಯಾಕೆ ? ” ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದರು.

“ ನಮ್ಮ ಮನೆ ಇವರ ಮನೆ ಒಂದೇ ಹತ್ತ ಸ್ಟಾರ್ ಇರೋದು. ನಾನೇನೋ ಭೇಗ ಬರಬೇಕಂತಲೇ ಇದ್ದೆ ಅದ್ರೆ ಇವರಿ ಹೊರಡ್ಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ಇವರ ಹಿಂದೆನೇ ಬರಬೇಕು” ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಹುಡುಗರೊಬ್ಬ ಕೇಕೆ ಹಾಕಿ ನಕ್ಕರು. ಲಕ್ಷ್ಮಿ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಬೇಕಾಯಿತು.

“ ಷಟಾಪ್ ” ಗುಡುಗಿದರು ಅಧ್ಯಾಪಕರು.

ಕ್ಷಣ ಹೊತ್ತು ತರಗತಿಯೆಲ್ಲ ಸ್ಥಬ್ಧವಾಯಿತು. “ಹೀಗೆಲ್ಲ ಬಾಯಿಗೆ ಬಂದಂತಿ ಮಾತನಾಡಿದ್ದೆ ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಾಲ್‌ಗೆ ರಿಪೋರ್ಟ್ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತೆ ಬಿ ಕೇರ್ ಫುಲ್ .” ಎಂದೆಚ್ಚರಿಸಿ ಕ್ಲಾಸ್ ತೊರೆದರು.

ಅವರ ಕಟು ನುಡಿಗಳಾವುವೂ ಅವನ ಮೇಲೆ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರದೆ, ಮಾಮೂಲು ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಇವರ ಬದಲಾಗಿ ಜೀವನಲ್ಲಿನ ಮಡಚಿದ ಚೇತಿಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಮುತ್ತಿಟ್ಟು ಕಣ್ಣು ಮಿಂಚಿದವು.

ಅಧ್ಯಾಪಕ ಮುದ್ದುಪ್ಪ ಸ್ಪಾಸ್ ರೂಮಿನಲ್ಲಿ ಸಿಗರೇಟ್ ಹಚ್ಚಿ, ಅಗಾಗ ಒಂದೊಂದು ಐಮ್ಯು ಎಳೆಯುತ್ತ ಮುಂದಿನ ಕ್ಲಾಸಿನ ಸಿದ್ಧತೆ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಸ್ಟಾಫ್ ರೂಮಿನಲ್ಲಿ ಅವರೊಬ್ಬರೇ ಇದ್ದುದರಿಂದ ಅವರನ್ನೆ ಅರಸಿ ಬಂದ ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ವಿಷಯ ತಿಳಿಸಲು ಸುಸಮಯವಾಗಿತ್ತು.

ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬಂದು ನಿಂತು ‘ಸಾರ್’ ಎಂದು ಕುಗ್ಗಿದ ಢನಿಯಲ್ಲಿ ಕರೆದ ಆವಳ ಮುಖ ಬಾಡಿತ್ತು. ಸಂಕೋಚದಿಂದಲೇ ವಿಷಯ ತಿಳಿಸಿ ರಾಜುಗೆ ಸರಿಯಾದ ಶಾಸ್ತಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿದ್ದಳು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಕುಶಲ ವಿಚಾರಿಸುವ ಪರಿಚಯಸ್ಥನನ್ನು ಆರಿಸಿದಳು.

“ಓ ಎನಮ್ಮ ಬಾ ” ಸ್ನೇಹಿತನ ಮಗಳನ್ನು ವಾತ್ಸಲ್ಯದಿಂದಲೇ ಕರೆದ.

ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಬಂದು, ಎದುರಿನ ಟೇಬಲ್ ಅಂಚನ್ನು ಬೆರಳಿನಿಂದ ಗೀರುತ್ತ 'ಸಾರ್ ರಾಜು. " ದನ್ನಿ ತಗ್ಗಿತು, ಸಂಕೋಚ ಒತ್ತರಿಸಿ ಬಂತು.

ತಕ್ಷಣ ಮುದ್ದಪ್ಪನ ಮುಖ ಹರಿವ ನದಿಯ ನೀರಿನ ಅಲೆಯಂತೆ ವಕ್ರವಾಯಿತು. 'ಹುಂ ರಾಜು ಚುಡಾಯಿಸಿದನಾ. ? ' ತಾವೆ ಕೇಳಿದರು.

'ಇಲ್ಲ ಸಾರ್ " ಎಂದು ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಪತ್ರ ಟೇಬಲ್ ಮೇಲೆ ಎದುರಿಗೆ ಹಾಕಿದಳು.

ಪತ್ರ ಬಿಡಿಸಿ ತೀಕ್ಷಣ ನೋಟದಿಂದ ಎರಡು ಸಾಲು ಓದಿ ಕುದಿಯತೊಡಗಿದರು. ಮೆಲುಕು ಬಿಗಿದವು ಹಲ್ಲು ಮಸೆದು 'ಓ ಪ್ರೇಮ ಪತ್ರ ಬರೆದಿದ್ದಾನೋ ಇಲ್ಲಿ , ಎಂದುಕೊಂಡು "ನೀನು ಸ್ವಲ್ಪ ಇಲ್ಲೇ ಇರಮ್ಮ, ಅಷ್ಟಿಗೆ ಈಗ ವಿಚಾರಿಸದಿದ್ದರೆ ಬಹಳ ಕಷ್ಟ ಅನುಭವಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತೆ " ಎಂದು ಗಡುಸಾಗಿ ನುಡಿದು, ಹೊರ ಬಂದರು.

ತೃಪ್ತಿಯ ಉಸಿರುಬಿಟ್ಟ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ತುಟಿಯಲ್ಲಿ ಶಿಳಿನಗೆ ಲಾಸ್ಯವಾಡಿತು.

ಇಬ್ಬರು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಕರೆದು, ತಮ್ಮ ಹೆಸರು ತಿಳಿಸಿರಾಜುವನ್ನು ಬರಲು ಹೇಳಿ, ಹಿಂತಿರುಗಿ ಬಂದು ಕಣ್ಣುಚ್ಚಿ ಕುಳಿತು ಹಾವು ಹಾವನ್ನೆ ನುಂಗುವಂತೆ ಕೋಪದಿಂದ ಉಸಿರು ನುಂಗತೊಡಗಿದರು. ಅವರ ಮುಖ ಒಮ್ಮೆ ನೋಡಿ ದೃಷ್ಟಿ ಬದಲಿಸುತ್ತ ರಾಜನಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕಾದ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ನೆನೆಯುತ್ತ ನಿಂತಳು ಲಕ್ಷ್ಮಿ.

ಗೂಳಿಯಂತೆ ನುಗ್ಗಿದ ರಾಜು "ನವಸ್ಯಾರ ಸಾರ್ " ಎಂದೇ ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯತ್ತ ನೋಡಿ ಕಿರುನಗೆ ನಕ್ಕ. ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ನೋಟ್ ಬುಕ್‌ನ್ನು ಗರಗರನೆ ತಿರುಗಿಸಿದ. 'ಎಲೈ ದುರ ಆಹಂಕಾರಿ' ಎಂದು ಅವನ ಉದ್‌ಘಟನದಿಂದ ಉಲಿಯಿತವಳ ಮನ.

ನಿಧಾನವಾಗಿ ಕಣ್ಣಿರೆದು ಅವನತ್ತ ಕಿಂಗ್ಣು ತಿರುಗಿಸಿದರು.

"ಏನೇ ಸಾರ್ ಹೇಳಿ ಕನ್ನಡೀರಲ್ಲ ? ನೀವು ನಿನ್ನೆ ಪೋಸ್ಟ್ ಮಾಡಿ ಕೈ ಕವರ್ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಲ್ಲ ಸಾರ್, ಪೋಸ್ಟ್ ಮಾಡಿದ್ದೀನಿ. ಇವತ್ತು ತಲುಪಿರಬಹುದು ನಾನೇ

ಹೇಳ್ವಿಕೊಂತ ಇದೆ ಸಾರ್. ಅದೆ ಆಗ್ಲಿಲ್ಲ " ಎಂದು ತಡವಿಲ್ಲದೆ ನುಡಿದ.

"ಅದಲ್ಲಾ...!" ಒಮ್ಮೆಲೆ ಬೆಚ್ಚುವಂತೆ ಗುಡುಗಿದರು.

"ಮತ್ತೆ ಯಾವುದು ಸಾರ್ ? " ಮೆಲ್ಲಗೆ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿ, 'ಓ... ಅದಾ ? ಅದೆ ಸಾರ್ ನೀವು ಹೇಳಿದ್ದಲ್ಲ ಹೋದ ವರ್ಷದ ಕಾಲೇಜ್ ಮ್ಯಾಂಗ್ಲಿನೆಲ್ಲ ಬೇಗ ಇಸ್ಯೂ ಮಾಡ್ಬೇಕೊಂತ. ನೀವು ಯೋಚ್ಚಿ ಮಾಡ್ಬೇಡಿ ಸಾರ್. ಈ ವಾರದೊಳಗೆ ಆ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಯುತ್ತೆ " ಎಂದು ಬಡ ಬಡ ನುಡಿದು ಮುಗಿಸಿದ.

"ಅದೂ ಅಲ್ಲ ! " ಮತ್ತೆ ರೇಗಿದರು.

"ಇನ್ನಾವುದು ? " ತಾನೇ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿಕೊಂಡು ತಲೆ ಕೆರೆದು "ಓ..... ಈಗ ಗೊತ್ತಾಯ್ತು ಬಿಡಿ ಸಾರ್ " ಎಂದು ಮುಂದುವರಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆ " ಪಟಪ " ಕಣ್ಣು ಗುಡ್ಡೆಗಳನ್ನು ಹೊರ ಚಿಮ್ಮುವಂತೆ ಬಿಡುತ್ತ ಕೂಗಿದರು.

"ಯಾಕ್ವಾರ್... ? " ಸಮಾಧಾನದಿಂದಲೇ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ.

"ಯಾಕೆಯಂತ ನನಗೇ ಕೇಳಿಯಿಲ್ಲಯ್ಯಾ ? ನೀನು ಹೀಗ್ಮಾಡಬಹುದೆ ? ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದೀಯಾ, ಮುಂದಿನ ವರ್ಷ ಕ್ಯೂಸೂಲ್ ಟೀಚರ್ ಆಗ್ತೀಯಾ" ಎನ್ನು ತಿದ್ದಂತೆ "ಅಯ್ಯೋ ಬಿಡಿಸಾರ್ ಹೈಸ್ಕೂಲ್ ಟೀಚರ್ ಯಾವನು ಆಗ್ತಾನೆ. ವೊಡ್ಡ ವಿಷ್ಯ ಏನು ಹೇಳಿ ಸಾರ್ ? " ಗೊತ್ತಿದ್ದೂ, ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದವನಂತೆ ಕೇಳಿದ.

"ಇದೆ—ಇದೇ ಏನಯ್ಯ ನೀನು ಮಾಡೋದು ? "ಮುಖದತ್ತ ಏತ್ರ ಯುತ್ತು ಮುಡಿ ಮುಂದುವರಿಸಿದರು "ಇದನ್ನ ಬ್ರಿನ್ನಿಸಾಲೋಗೆ ಶೋರಿದ್ರೆ ಏನಾಗುತ್ತೆ ಗೊತ್ತೋ ? ನಿನ್ನ ಕತೆ ಮುಗಿದಂಗೇ. ಯಾಕಪ್ಪ ಇದೆಲ್ಲ? ಹ್ಯಾ ಪೋಲೀಸ್‌ನವರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಂತೂ ಮುಗಿದೋಯ್ತು. ನಿಮ್ಮ ತಂದೆ, ತಾಯಿಯಿರಗೂ ಕೆಟ್ಟ ಹೆಸರು. ಇದೇ ಲಾಸ್ ವಾರ್ಡ್ " ಎಂದು ಅಬ್ಬರಿಸಿದರು.

ರಾಜು ಎಂದೆಂದು ಇಷ್ಟೊಂದು ವೇದನೆ ಅನುಭವಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಭವ್ಯ ದೇಹದವನು ಕೇವಲ ಅಧ್ಯಾಪಕರ ಬಾಯಿ ಮಾತಿಗೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ಮೃದುವಾಗುವನೆಂದು ಲಕ್ಷ್ಮಿಯಾ ಭಾವಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. "ಸರಿ. ಏನು ನಿಂತೆ? ಅವೋಲಾಜಿ ಕೇಳೊಂಡು ನಡೆ " ಎಂದು ಅಜ್ಜಾ ಪಿಸಿದರು.

ರಾಜನ ಚಿಗುರು ಮೀಸೆ ಮೇಲ್ಮುಖವಾಗಿ ಮೆರೆಯುತ್ತಿದ್ದವು ಜರ್ರನೆ ಕೆಳಗಾ ದಂತೆ ತೋರಿದವು ರಾಜನಿಗೆ ತನ್ನ ತಪ್ಪಿನ ಅರಿವಾದಂತಿತ್ತು.

“ಏನು ? ಸುಮ್ಮನೆ ನಿಂತೆಲ್ಲ. ತಗೋ ಇದನ್ನ ಹರಿದು ಚೂರು ಮಾಡಿ, ಮತ್ತೆ ಎಂದೂ ಹೀಗೆ ಮಾಡೋದಿಲ್ಲಾಂತ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯತ್ತ ಕ್ಷಮೆ ಕೇಳೊಂಡು ಹೋಗು” ರೋಷ ದಿಂದ ಆಜ್ಞಾ ಪಿಸಿದರು.

ಪರಸ್ಪರ ಅಭಿಮುಖರಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದರು ರಾಜು, ಲಕ್ಷ್ಮಿ ರಾಜು ಕಳ್ಳನಂತೆ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿದ್ದ.

‘ಹುಂ ಬೇಗ ಹರಿದಾಕು ?’ ಮತ್ತೆ ಒತ್ತಾಯಿಸಿದರು.

“ಹೊರಗಡೆ ಹರಿದಾಕ್ತೀನಿ ಸಾರ್” ರೇಳೆಕೊಂಡ ದೀನಸಾಗಿ.

“ನೋ ಇಲ್ಲೇ ಈಗ್ಲೆ. ಹುಂ ಟೈಂ ವೇಸ್ವಾ ಮಾಡ್ಬೇಡ. ನನಗೀಗ ಕ್ಲಾಸ್ಸಿದೆ ” ಕೈಗಡಿಯಾರ ನೋಡಿ ಎಚ್ಚರಿಸಿದರು.

ಮುಂದ ಮನದಿಂದ ತಳಮಳಗೊಳ್ಳುತ್ತ ತಾನೇ ಕೈಯಾರೆ ಬರೆದ ಪ್ರೇಮ ಪತ್ರ ಚಿಂದಿ ಚಿಂದಿ ಮಾಡಿದ. ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯೂ ಆ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಅಳುಕದಿರಲಿಲ್ಲ.

“ ಹಾಗೇ ಕ್ಷಮೆನೂ ಕೇಳಿಡು ” ಬಿಡದ ಹಠದಿಂದ ಹೇಳಿದರು.

ತಗ್ಗಿಸಿದ ತಲೆಯಿಂದ ನೋಟವನ್ನು ಎತ್ತರಿಸಿದ. ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಅವನ ಮುಖವನ್ನೆ, ಸುಧೀರ್ಘ ವಾಗಿ ದಿಟ್ಟಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆ ನೋಟದಲ್ಲಿ ಕ್ಷಮಿಸುವ ಭಾವನೆಯಾಗಲಿ, ಮೊದಲಿನ ಸೇಡಿನ ಭಾಯೆಯಾಗಲಿ ಇರದೆ ಶೂನ್ಯಭಾವ ತುಂಬಿತ್ತು.

ಹಾಗೆ ನೋಡುತ್ತಲೆ ಸೊರಗಿದ ದನಿಯಿಂದ “ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ದಯವಿಟ್ಟು ಈ ಬಾರಿ ಕ್ಷಮಿಸಿ ಬಿಡು. ಇನ್ನೆಂದೂ ಹೀಗೆ ಮಾಡೊಲ್ಲ ” ಕಲಿತ ನೋಟ ಕೆಳಗಿಳಿಸಿ ಅದೇ ದನಿಯಲ್ಲಿ “ ನಾನು ಬರ್ತೀನಿ ಸಾರ್ ... ” ಎಂದು ಹೊರಟ. ತೀಕ್ಷ್ಣವಾಗಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಅವನ ಮನದಲ್ಲಿ ಆನ್ಯತವಾದ ನೋವಿನ ಆಳವ ಅಳಿದಳು.

“ಸರಿ ಹೋಗು ” ಬಿಗುಮಾನದಿಂದ ಅವನ ಕಡೆ ನೋಡದೆ ಹೇಳಿದಳು.

ರಾಜ ಅಲ್ಲಿಂದ ಸೋಲು ಅಸಮಾನದ ನೋವು ಅನುಭವಿಸುತ್ತ ನಡೆದ.

ಅವನು ಅತ್ತ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ "ಸರಿ, ನೀನು ಹೋಗಮ್ಮ. ನೀನೇನು ಹೆದರೋಬೇಡ ಎನಾದ್ರೂ ಅವನು ಅಂದ್ರೆ ನನ್ನತ್ತ ತಕ್ಷಣ ಬಾ, ತಲೆ ಎತ್ತದಾಗಿ ಮಾಡ್ತೀನಿ" ಎಂದು ಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದರು.

ವ್ಯಾಕುಲದಿಂದ ಹೊರ ಬಂದ ಲಕ್ಷ್ಮಿ 'ತಾನು ಇಷ್ಟೊಂದು ಅತಿಯಾಗಿ ವರ್ತಿಸಬಾರದಿತ್ತೇನೋ..... ಪಾಪ! ಕ್ಷಮೆ ಕೇಳುವಾಗ ಅದೆಷ್ಟು ವೇದನೆ ಅನುಭವಿಸಿಬಿಟ್ಟೆ' ಎಂದು ಒಂದು ಮನ ತರ್ಕಿಸಿದರೆ, ಇನ್ನೊಂದು ಮನ 'ಹಾಗೇ ಆಗ್ಬೇಕು ಅವನಿಗೆ, ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಮೈ ಮುಟ್ಟಿ ಕಣ್ಣು ಹೇಸುವವನಲ್ಲ. ತನ್ನದೇನು ತಪ್ಪಿಲ್ಲವೆಂದು ತನ್ನವ್ಯಕ್ತಿ ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಿಕೊಂಡರೂ ಮನಸ್ಸು ಅಲ್ಲೋಲ ಕಲ್ಲೋಲ ಆಗತೊಡಗಿತು.

ಹೊರ ಬಂದಾಗ ಬೆನ್ನು ತಿರುಗಿಸಿ ನಿಧಾವನಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ರಾಜ್ಯ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯಾಂದಿಗೆ ಕಟ್ಟಿದ ಕನಸು, ಬಯಕೆಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ತೂರುವಂತೆ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದ ಪ್ರೇಮಪತ್ರ ಹರಿದ ಚೂರುಗಳನ್ನು ತೂರಿದ. ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮನ ಕನಿಕರದಿಂದ ಮರಗಿತು.

ಹಿಂದೆಯೇ ಯೋಚನೆಯ ಸರಮಾಲೆ ನುಗ್ಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಭಾವಕಳಾಗಿನಂತಲೆ ' ಇನ್ನೆಂದೂ ಹೀಗೆ ಮಾಡೊಲ್ಲ ಎಂದ, ಅದರ ಅರ್ಥವೇನಿರಬಹುದು? ಒಹುಃ! ಅವನು ನನ್ನನ್ನೆ ನಂಬಿದ್ದನೆಂದು ಕಾಣುತ್ತೆ. ಪಾಪ ಕ್ಷಮೆ ಕೇಳೋಕಾದ್ರೆ ಮೂಕ ಪ್ರಾಣಿಯ ತರಹ ವರ್ತಿಸಿ ಬಿಟ್ಟೆ. ಇದೇ ಪತ್ರ ಬೇರೆಯವರಿಗೇನಾದ್ರೂ ಬಂದ್ರಿದ್ರೆ, ಪುತ್ಯತ್ತರ ಪರವಾಗಿ ಅನುಮೋದಿಸಿ ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ನಾನು ತಪ್ಪುಮಾಡಿದನೇನೋ? ಪ್ರೇಮ ಮಾಡಿ ಕಣ್ಣು ಒಂದು ಯೋಗ್ಯತೆ ಬೇಕು. ಆ ಯೋಗ್ಯತೆ ನನಗಿರೋಕಾದ್ರೆ ಬಂದ ಅವಕಾಶ ತಾನೇ ಹಾಳ್ಮಾಡಿ ಕೊಂಡೆನಂತ ಕಾಣುತ್ತೆ. ಹುಡುಗಯಿಲ್ಲ ಅವನಿಗೆ ಓಟು ಹಾಕುವಾಗ ಅವನನ್ನು ಸಾಕಷ್ಟು ಪರೋಕ್ಷವಾಗಿ ಹೊಗಳಿದ್ದೇಕೆ ಎಂದು ತುಗ್ಗಿ ಗೊತ್ತಾಗ್ತೆ ಇದೆ. ಒಳ್ಳೇ ಆರ್ಟ್ಯಾಕ್ಟ್ ಮಾಡುವಂತ ಸುಂದರ!' ನಿಂತಲ್ಲೇ ಇನ್ನೂ

ಯೋಚನೆಯ ಲಹರಿ ಹರಿಯುತ್ತಿತ್ತೇನೋ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಎದುರಿಗೆ ಬಂದ ಸ್ನೇಹಿತಿಯರು
 “ ಏನೇ ಲಕ್ಷ್ಮಿ, ಬೆಲ್ ಆದ್ರೂ ಇಲ್ಲೇ ಇದ್ದೀಯಲ್ಲ! ಕ್ಲಾಸಿಗೆ ಬರಲ್ಲ?” ಕೇಳಿ
 ದಾಗಲೇ ಎಚ್ಚರಗೊಂಡದ್ದು.

“ಹಾಂ ಹಾಂ... ಹೂಂ ಒರ್ರೀನಿ ನಡಿ” ಎಂದು ತಟ್ಟನೆ ಎಚ್ಚತ್ತು ಜೊತೆ
 ಗೂಡಿ ನಡೆದಳು.

ಪೂಲಿಕಲ್ ಸೈನ್ಸ್‌ನ ಅಧ್ಯಾಪಕರು ಕ್ಲಾಸು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಸ್ವಲ್ಪ
 ಹೊತ್ತು ಸರಿಯಾಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ರಾಜು ಬೆನ್ಸು ಮೇಲೆ ಕೈ ಕಟ್ಟಿ ತಲೆ ಇಟ್ಟು ಕಣ್ಣುಚ್ಚಿದ.

ಇದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ ಅಧ್ಯಾಪಕರು ಪಾಠ ನಿಲ್ಲಿಸಿ “ಯಾರದು ಮಲಗಿದೋದು ?” ಅತ್ತ
 ಬೆರಳು ತೋರಿ ದರ್ಪದಿಂದ ಪಕ್ಕದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದರು.

ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಸೋಮು ಅವರಿಗೆ ಉತ್ತರ ನೀಡದೆ ರಾಜನ ಪಕ್ಕಕ್ಕೆ
 ತಿವಿದು “ ಲೋ ರಾಜ, ಲಕ್ಷ್ಮಿ ನೋಡಿದ್ದು ಒಳಲೇ” ಪಿಸುಬಿಸಿಯಲ್ಲಿ ಗದರಿದ.

ಮಂಪರಿನಿಂದ ಎಚ್ಚಿತ್ತು ಆರೋಪ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಅಧ್ಯಾಪಕರನ್ನು ನೋಡಿ
 ಎದ್ದು ನಿಂತ.

ಅಧ್ಯಾಪಕರು ಕೋಪದಿಂದ “ಏನ್ ರಾಜಾ ? ನಾನು ಪಾಠ ಮಾಡ್ತ ಇದ್ದೀನೋ,
 ಇಲ್ಲ ಜೋಗುಳ ಹಾಡ್ತ ಇದ್ದೀನೋ ? ನಾನು ವರ್ಷದ ಮೊದಲ ಪಿರೇಡ್ ತಗೊಂಡಾಗೆ
 ಹೇಳ್ವಿಟ್ಟಿದ್ದೀನಿ. ಅಟಿಂಡೆನ್ಸ್‌ಗೆ ಯಾರೂ ಬರಬೇಡಿ ಕೊಡ್ತೀನಂತ. ನಿಮಗೆ ಕ್ಲಾಸು
 ಇಂಟೆರೆಸ್ಟ್ ಇಲ್ಲವೆ ಯಾಕುಬರೀರಿ ? ಇಂತವರನ್ನೆ ಕಂಡ್ರೆ ನನಗಂತೂ ಅಗಲ್ಲ. ಪ್ಲೀಸ್
 ಗೆಟ್ ಔಟ್.” ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಕೋಪ ಕಾರಿದರು.

ಸುಮ್ಮನೆ ಎದ್ದು ಪೆಕರನಂತೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ರಾಜನನ್ನು ನೋಡಿ “ಯಾಕವ್ವ
 ನಾನು ಹೇಳಿದ್ದು ಅರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲ? ನಿನ್ನಂತ ವೈಸ್‌ಪ್ರೆಸಿಡೆಂಟೇ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ, ತರಗತಿಯ
 ಲ್ಲಿ ಅತಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಬೆಳೆಸಿದ್ದೆ ಮುಗಿಯಿತು. ಹೀಗೆ ಬಯ್ಯದ್ದೀನಿಯಂತ ನಾಳೆ ಸ್ಪೈಕ್

ಮಾಡ್ಲಿಕ್ಕೆ ಹೋಗ್ಬೇಡ ಯಾರೂ ನನಗೆ ಏನೂ ಮಾಡ್ಲಿಕ್ಕಾಗಲ್ಲ " ಅತೀ ನೀತಿವಂತ, ದಕ್ಷತೆ ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಅವರು ಧೈರ್ಯದಿಂದಲೇ ಹುಸಿ ನಗೆ ತಂದುಕೊಂಡು ನುಡಿದರು.

" ನಾನು ಅಂತವನೂಂತ ಯಾರ್ ಸಾರ್ ಹೇಳಿದ್ದು ? " ರಾಜು ತನಗೆ ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಅಪಮಾನವಾಗುವುದನ್ನು ಸಹಿಸಲಾರದೆ ತಾಳ್ಮೆ ತಪ್ಪಿ ಕೇಳಿದ.

" ಅದೇನೆ ಇರಲಿ. ಇಂಟೆರೆಸ್ಟ್ ಇಲ್ಲೋರು ನನ್ನ ಕ್ಲಾಸಿಗೆ ಬರೋದು ನಾನು ಮಾತ್ರ ಸಹಿಸಲ್ಲ ಅಪ್ಪೆ. ಯಾಕೆ ಹುಷಾರಿಲ್ವ ? " ತಾವೇ ಸ್ವಲ್ಪ ಮೆತ್ತಗಾಗಿ ಕೇಳಿದರು. ಬೆಳೆದ ಹುಡುಗರನ್ನು ಎದುರು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳಲು ಅವರ ವರ್ತನೆಯ ಸ್ವಲ್ಪ ಅಳುಕಿತು. ರಾಜು 'ಹೌದೆಂದು' ತಲೆ ತೂಗಿದ. ಅಧ್ಯಾಪಕರು ಮುಂದುವರಿಸಿದರು. " ಮತ್ತೇಕೆ ಬಂದೆ ಹುಷಾರಿಲ್ಲದವನು? ಹೋಗು ರೆಸ್ಟ್ ತೆಗೋ " ಎಂದರು. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಅವನನ್ನು ಹೊರದೂಡುವುದೇ ಅವರ ಮುಖ್ಯ ಉದ್ದೇಶವಿದ್ದಂತೆ ಇತ್ತು.

ಮೂರು ನೋಟ್ ಬುಕ್‌ಗಳನ್ನು ಕೈಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅಧ್ಯಾಪಕರನ್ನೆ ಧಿಕ್ಕರಿಸುವಂತೆ ನಡೆದ. ಎಲ್ಲರನೋಟಕ್ಕೆ ಹಾಗೆ ಕಂಡರೆ, ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಭಗ್ನ ಪ್ರೀತಿಯಂತೆ ತೋರಿ ತಳಮುಳಗೊಂಡಳು ಮುಂದೆ ಪಾಠದಲ್ಲಿ ಅನಾಸಕ್ತಿ ಮೂಡಿತು.

" ಹ್ಲಾ ಪಾಠ ಎಲ್ಲಿಗೋ ನಿಂತಿತು ಎಲ್ಲಿಗಾದ್ರೂ ನಿಲ್ಲಿ ನೋಟ್ಸ್ ಬದ್ಲಿಕ್ಕಿ, ಎಕ್ಸ್‌ಪ್ಲೇನ್ ಮಾಡೋ ಟೈಮ್ ಮುಗಿಯಿತು " ಎಂದು ತಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯ ಪಾಲಿಸತೊಡಗಿದರು. ಎಂದೂ ಒಂದು ಅಕ್ಷರ ಬಿಡದೆ ಬರೆಯುವ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ನೋಟ್ಸ್ ಇಂದು 'ಫಿಲರ್ಸ್ ದಿ ಬ್ಲಾಂಕ್ಸ್' ಗೆ ಮಾಡಲಾಯಿತು. ಮುಂದೆ ಆಲೋಚನೆಗಳ ಮಧ್ಯೆ ಮೂಡಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದದ್ದು ಕ್ಷನೆಯಾಚಿಸುವ ವ್ಯಖನೆ. ಚಿತ್ರ ಚುಚಲವಾಗತೊಡಗಿತು. ಗಾಲ್ಕಾರು ಲೈ ನು ಹಿಂದಿನಷ್ಟು ಹಿಂದೆ ಉಳಿದಳು. ತಲೆಯ ತುಂಬಾ ಅವನೇ ಮಾಯಾವಿಯಾಗಿ ಕಾಡತೊಡಗಿದ.

ಎವೆ ಇಕ್ಕದೆ ಮುಂದಿನ ಬೆಂಚಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯತ್ತ ಎರಡು ಮೂರು ಬಾರಿ ನೋಡಿ " ಏನಮ್ಮಾ ಹೆನ್ನೆ ಬರಿತಾ ಇಲ್ವಾ ? ತಾವೆ ಕೇಳಿದರು.

ಆಲೋಚನ ಮಗ್ನಳಾದ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ವಾಸ್ತವಕ್ಕೆ ಜಗ್ಗಿ ಎಳೆದು ತಂದಿತು ಅವರ ನುಡಿ. ಭಯಾವೃತ ವಿಸ್ಮಯದಿಂದ “ಹಾಂ ...” ಶಬ್ದ ಹೊರ ಹಾಕಿದಳು. ತನ್ನೆಲ್ಲ ಯೋಚನೆ ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿದಿರಬಹುದೆಂಬ ಭಯದಿಂದ ಕಂಟಿಸುತ್ತ ಮೆಲ್ಲಗೆ “ ಇಲ್ಲ ಸಾರ್ ತರೆ ತಿರುಗಿದಾಗಾಯ್ತು ” ತಡವಿಲ್ಲದೆ ಸುಳ್ಳು ಹೊರಬಿತ್ತು.

“ನೀರು ತರಿಸಿಕೊಡ್ತೀನವ್ವ ? ”

“ಬೇಡ ಸಾರ್ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿವಿ” ಎಂದಳು.

“ ಸರಿ. ನೀನು ಹೋಗಿ ಮನೆಗೆಬಿಟ್ಟೆಡವ್ವು ” ಎಂದು ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದ ಗೀತಾಳಿಗೆ ಹೇಳಿದಳು.

ಸುಮ್ಮನೆ ಎದ್ದು ಹೊರ ಬಂದ ಮೇಲೆ “ಗೀತಾ ನನಗೇನು ಅಗಲ್ಲ ಕಣೆ, ನೀನು ಕ್ಲಾಸಿಗೆ ಹೋಗು ” ಎಂದಾಗ, ಗೀತಾ ಅರ್ಥವಾಗದೆ ಮುಖ ನೋಡಿದಳು.

ರಾಜನ ನಡತೆ ಇಷ್ಟು ಸ್ಮರಣೀಯವಾಗಿ ಅಕರ್ಷಿಸುವುದರ ಕಡೆಗೆ ಗಮನ ವಿಸ್ತರಿಸಿ ಬಲು ತಡವಾಗಿ ಒಲಿಯತೊಡಗಿದಳು ಲಕ್ಷ್ಮಿ. ರಾತ್ರಿ ನಿದ್ರೆಯ ಜೊಂಟಿನಲ್ಲಿದ್ದು ವಾಗಲೂ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಭಾರ ಹೃದಯದಿಂದ ಪತ್ರ ಹರದಿದ್ದು, ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿ ಕ್ಷಮೆ ಬೇಡಿದ್ದು ಒಂದೊಂದಾಗಿ ಪುನಾರಾವರ್ತನೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಕೋಣೆಯ ದೀಪ ಉರಿಯುವಂತೆ, ಹೃದಯ ರಾಜನಂತೆಯೆ, ರಾಜನಿಗಾಗಿ ಬೇಯತೊಡಗಿತು ಯೋಚನೆ ಬದಲಾಯಿಸುವುದರೊಂದಿಗೆ ಮಗ್ನಳು ಬದಲಿಸಿದಳು. ಅಂಗಾತಳಾಗಿ ಮಲಗಿ ಎದೆಯ ಮೇಲೆ ಕೈ ಇಟ್ಟು ಕಣ್ಣು ಚ್ಚುಟ್ಟಿದ್ದಂತೆ ‘ನನ್ನ ಕ್ಷಮಿಸು ಕ್ಷೇತ್ರ’ ಮನವನ್ನೆ ತಳವಳಗೊಳಿಸು ಕಣ್ಣೋಟಿ, ಸೋತ ದನಿ ನೆನಪಿಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದು, ಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಸಾಕಷ್ಟು ಮೃದುಗೊಳಿಸುವ ಮರಳಿ ಮಂಸರು ಕವಿಯುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಮಂಚದ ಕಾಲಿನ ಕಡೆ ರಾಜು ನಿಂತಿದ್ದ ಅವನು ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಹಂದಿ ಪ್ರೇಮಪತ್ರದ ತುಣುಕುಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಮೇಲೆ ತೂರಿದ ಮುಳ್ಳುಗಿಯಿಂದ. ಚೆಲ್ಲಿದ ಕಾಗದದ ಬೂರು ದೇಹದ ಮೇಲೆ ಬೀಳುವಾಗ ಮೆಲ್ಲಗೆಯಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟಾಯಿತು. ತಟ್ಟನೆ ಎಚ್ಚಿತ್ತು ನೋಡಿದಳು ಭ್ರಮೆಯ ಸುಂದರ ಕನಸು. ಎದ್ದು ತಾಯಿಯ ರೂಮಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಸ್ಪೀಟಿಂಗ್ ಟ್ಯಾಬ್ಲೆಟ್ಸ್ ತರಲು ನಡೆದಳು. ಬಾಗಿಲು ಬದಿಯಲು ಕೈ ಎತ್ತುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಕಚೇರಿ ಇಟ್ಟಂತೆ ನಕ್ಕ ತಾಯಿಯ ಸದಸದ ದನಿ ಕಿವಿ

ಗೆ ಅಪ್ಪಳಿಸಿತು. ಸದ್ದಿಲ್ಲದೆ ಹಿಂತಿರುಗಿದಳು

ಎಂದಿಗೂ ಅರ್ಥ ಗಂಟೆ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಬೇಗನೆ ಬಂದ ಲಕ್ಷ್ಮಿ, 'ರಾಜು ಹರಿದು ತೂಂದ ಕಾಗದದ ತುಂಡುಗಳನ್ನು ಹುಡುಕತೊಡಗಿದಳು. ಎರಡುಮೂರು ತುಂಡುಗಳನ್ನು ಆಯ್ದುಕೊಂಡು, ಉಳಿದ ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ತುಂಡುಗಳಿಗಾಗಿ ಆಸಕ್ತಿಯಿಂದ ಅತ್ತ ಇತ್ತ ನೋಟ ಹರಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಕೆಲವೆಲ್ಲ ಗಾಳಿಗೆ ಎತ್ತಲೋ ಹಾರಿದವು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಹತ್ತಿರ ಬಂದ ಗೆಳತಿ "ಎನೇ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಹುಡುಕಿರೋದು ? ಏನಾದ್ರೂ ಕಳೆದೋ?" ಕೇಳಿದಳು.

ಅವಳ ಕಡೆ ಒಮ್ಮೆ ಅನಾಸಕ್ತಿಯ ನೋಟ ಬೀರಿ ಮತ್ತೆ ಕೆಳಗೆ ದೃಷ್ಟಿ ಹಾಯಿಸಿ "ಹಾದೆ ನೆನ್ನೆ ಪಾಯಿಂಟ್ಸ್ ಹಾಕಿದ್ದ ವೇಪರ್ ಮರೆತಿಟ್ಟು ಹರಿದಾಕ್ತಿಟ್ಟಿ" ಶ್ರುತವಿಲ್ಲದೆ ಸುಳ್ಳು ಹೊರ ಬಿದ್ದಿತು.

" ಎಲ್ಲಾ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ನೋಟ್ಸ್ ಕೊಡ್ಬೇಕಾದ್ರೆ ಅದೇಕೆ ? ಬಾರೆ ಕ್ಲಾಸಿಗೆ ಹೋಗೋಣ " ಕೈ ಹಿಡಿದು ಎಳೆದಳು.

" ಹೇ ಬಿಡೆಯಮ್ಮ " ಕೈ ಕೊಸರಿ ಬಿಡಿಸಿಕೊಂಡು " ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಬಂದಿದ ನೋಟ್ಸ್ ಓದಿದ್ರೆ ಸೆಕೆಂಡ್ ಕ್ಲಾಸೂ ಬರೋದು ಹೆಚ್ಚು. ಒಳ್ಳೆ ಬುಕ್‌ನಿಂದ ಕಲೆಕ್ಟ ಮಾಡಿದೆ " ಎಂದಳು.

" ನೀನು ಬುದ್ಧಿವಂತೆ ನಿಜ ಆಪ್ರೆ ಇಂಟಹ ಚಿಕ್ಕ ವಿಷಯಕ್ಕೆಲ್ಲ ಇಷ್ಟು ತಲೆ ಕೆಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಿಯಲ್ಲ ಅದೇ ಸ್ನೇಹಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯ " ಎನ್ನುತ್ತ ತುಂಬ ನಗೆಯಿಂದ ನುಡಿದಳು. ಪ್ರಶ್ನಾರ್ಥಕ ನೋಟದಿಂದ ನೋಡಿದ ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ತಾನೇ ಹೇಳಿದಳು "ಏನಿಲ್ಲ ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಬುದ್ಧಿವಂತೆಯಾಗಿ ಕಳೆದುಹೋದ ಪಾಯಿಂಟ್ಸ್ ಹುಡುಕೋದ್ದಿಂತೆ ಲೈಬ್ರರಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬೇರೇನು ಬರೆದಿದ್ದೀ ? " ಎಂದು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದಳು.

ಕೂನೈ ನೋಟದಿಂದ ಗೆಳತಿಯ ಮುಖ ದಿಟ್ಟಿಸಿ "ಹಾದು ಇಷ್ಟೊತ್ತಿಗೆ ಮುಗಿದೇ ಹೋಗಿತ್ತು ನಡಿ ಕ್ಲಾಸಿಗೆ ಹೋಗೋಣ "ಎಂದು ವೆಚ್ಚು ಮುಖ ಮಾಡಿ ಕೊಂಡು ನಡೆದಳು.

ಎರಡು ದಿನ ಕ್ಲಾಸಿಗೆ ರಾಜ್ಯ ಬರದಾಗ, ಅವನನ್ನು ಕಾಣುವಾಗ

ಯಿಂದ ವಂಚಿತಳಾಗಿ ಬೆಂದದಳು. 'ಅವನೇಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲ? ಅವನಾನ ಸಹಿಸದಾದನೆ? ಇಲ್ಲ ಭಗ್ನಪ್ರೇಮದಿಂದ ಹತಾಶನಾಗಿ ಬ್ರಮೆಗೊಂಡನೆ? ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆಯಾದರೆ ಯಾರು ಜನಾಬ್ದಾರಿ? ಎರಡು ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಅವನಿಗೆ ವಿರೋಧವಾಗಿ, ಏನಾದ್ಯೂ ದುರಂತ ಸಂಭವಿಸಿದಲ್ಲಿ ಪಾಲೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತೆ. ಅವನೇನು ಮಹಾ ಒಬ್ಬೀನಾ ನೋವು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿರೋದು? ನನ್ನ ಸುಕಟ ಕೇಳೋರಾರು?' ಮುಂತಾಗಿ ಯೋಚಿಸಿದ ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಬೆಳಗಿನ ಜಾವ ಹಾಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಿರುವಂತೆಯೇ ಹೊಳೆದದ್ದು ನೃತ್ಯದ ನೆನಪು. ಅಂದು ಅವನನ್ನು ಪ್ರಥಮವಾಗಿ ನೋಡಿದಾಗ ತನ್ನ ನೃತ್ಯವನ್ನು ಚಪ್ಪಾಕೆ ತಟ ಶ್ಲಾಘಿಸಿ, ಒನ್ಸಮಾರ ಎಂದು ಕೂಗಿದ್ದ, ಅವನನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಸಲು ಕಡೆಯ ಮಾರ್ಗ ಗಿಜ್ಜೆ ಕಟ್ಟಿ ಕೂಡವ ನೃತ್ಯ. ನೃತ್ಯವನ್ನು ಬಿಟ್ಟ ಕೆಲವು ದಿನಗಳು ಅಗದ್ದರಿಂದಲೇನೂ ಕೂಡವ ಹುಮ್ಮಸ್ಸು, ಕೆಚ್ಚು ದ್ವಿಗುಣಗೊಂಡಿದ್ದವು ಸಮಯ ಆರು ಗಂಟೆಗೆಹತ್ತು ನಿಮಿಷ ಕಡಿಮೆ ಇರುವಂತೆಯೆ, ಕತ್ತಲು ಮರೆಯಾಗುವ ವೇಳೆ. ನೃತ್ಯಕ್ಕೆ ತಕ್ಕದಾದ ಸಮಯ.

ತಪ ಮಾಡದೆ ಎದ್ದು ಹೊರಟಳು ಟೀಪ್ ರೆಕಾರ್ಡ್, ಅವನು ಮೆಚ್ಚಿದ ಗೀತೆಯ ಕ್ಯಾಸೆಟ್ ಶಿಗಿದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ, ಮನೆಯ ಹಿಂಭಾಗದಲ್ಲಿದ್ದ ಮರದ ಟೀಬಲ್ ಮೇಲೆ ಇಟ್ಟು, ಒಮ್ಮೆ ಆ ಮನೆಯ ಕಡೆ ನೋಡಿ, ಸಂಗೀತ ಅರಂಭಗೊಳ್ಳುತ್ತಿ ದಂತೆ ಸೌಂಡ್ ಬಹಳ ಜೋರು ಮಾಡಿ, ಹೆಚ್ಚು ಚುರುಕಿನಿಂದ ನರ್ತಿಸಿದಳು. ಅದರ ವೀಕ್ಷಣೆಗೆ ಬರಬೇಕಾದ ವ್ಯಕ್ತಿ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಅವನನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಸ ಹೋರಬಿ ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ನಿರಾಶಿಯಾದರೂ, ಜೀತರಿಸಿಕೊಂಡು ಇನ್ನಿಷ್ಟು ಸೌಂಡ್ ಜೋರು ಮಾಡಿ ಏನು ಅದೇ ಹಾಡಿಗೆ ನರ್ತಿಸಿದಳು. ಬರಬೇಕಾದ ಮನದನ್ನ ನಿರಲಿ ಅವನ ನೆರಳೂ ಕಾಣದಾಗ, ಆ ಮನೆಯ ಕಡೆ ನೋಡುತ್ತಲೇ ಶೇವವಾದ ಕಂಗಳ ರೆಪ್ಪೆ ಬಡಿದು ಒಣಗಿಸಿದಳು. ನಿರಾಶಿಯ ನೋಡ ಕವಿದಂತೆಲ್ಲ ದುಃಖ ಒತ್ತರಿಸಿ ಬರತೊಡಗತು.

ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾನೆ ಮಹದಿಯ ಕತ್ತಲ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತು, ಎರಡು ಬಾರಿ ಅವನೇನು ನೃತ್ಯ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿದ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಗೋಚರದೆ ಹೋದನೆ?

ಎಂದು ವ್ಯಥೆ ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದ ರಾಜ್, 'ನನ್ನ ನಡತೆಯನ್ನು ಅಧ್ಯಾಪಕರಲ್ಲಿ ದೂರಿ, ಇನ್ನು ಯಾರ ಭಯವೂ ಇಲ್ಲ ಎಂಬಂತೆ ಧೈರ್ಯದಿಂದ ನೃತ್ಯ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿದ್ದಾಳೆ. ನಾನಂತೂ ಇಷ್ಟ ಪಟ್ಟಿದ್ದನ್ನು ಪಡೆಯದೆ ಹೋದರೂ ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲ. ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಮಾತು, ಆಗಾಗಬಾರದು' ಎಂದು ಚಿಂತಿಸಿದ ತನ್ನ ರೂಮಿನ ಕಿಟಕಿಯಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿ ಕೈ ಕಟ್ಟಿ ನಿಂತು ವಿವೇಚಿಸಿ, ಹಿಂತಿರುಗಿ ತಮ್ಮ ಮನೆಯ ಕಡೆಯ ನೋಡುತ್ತ ಹೋದ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಪರರ ಸ್ವತ್ತಂತೆ ನೀಕ್ಷಿಸಿದ.

ಇದಂತೂ ಕಡೆಯ ನಿರ್ಧಾರ. 'ಅಪರಾಧಿ ನಾನಾದ್ರೂ ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಮನದ ಆಳಲು, ಹಂಬಲವೆಲ್ಲ ಅವನಿಗೆ ಇದೇ ರೀತಿ ಶೋರಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಸರ್ವೋತ್ತಮ. ಮೂರು ದಿನದಲ್ಲಿ ಏಕಾಂತ ಸಿಕ್ಕಾಗಲೆಲ್ಲ ಅವನಿಗಾಗಿ ಬರೆದು ತುಂಬಿಸಿದ ನೂರು ಪುಟದ ನೋಟ್ ಬುಕ್ ತನ್ನ ಬತ್ತಳಿಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕಡೆಯ ಅಸ್ತ. ಗುರಿ ತಲುಪಿಶೋಶ್ರಮ ಸಾರ್ಥಕ, ಇಲ್ಲ ವ್ಯರ್ಥ. ಇದರಿಂದ ಜೇತರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾರದಂತಹ ಅಘಾತ ತನ್ನಿಂದ ನಡೆದರೂ ನಡೆಯಬಹುದು ಅದೇನು ಅಶ್ಚರ್ಯವಲ್ಲ ಎಂಬಷ್ಟು ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮನ ದುರ್ಬಲವಾಗಿ ಹೋಗಿತ್ತು.

ಹೇಗೆಗೆ ವ್ಯಾನಿಟಿ ಬ್ಯಾಗ್ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಹೊರಟ ಲಕ್ಷ್ಮಿ, ಕಡೆಗೊಮ್ಮೆ ಅಸ್ತ ಬ್ಯಾಗ್‌ನಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟಿರುವೆನೋ, ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬುದನ್ನು ಒಪಿತಪಡಿಸಿಕೊಂಡು "ಮೆಮ್ಮಿ ಹೋಗ್ತೀನಿ" ಎಂದು ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೊರಟಳು.

ಪಂಜಾಬಿ ಉಡುಪು, ಕುದುರೆ ಬಾಲದ ತರಹದ ಚಲ್ಲೊಡೆದ ಕೂದಲಿಗೆ ರಬ್ಬರ್ ಬ್ಯಾಂಡ್ ಬಿಗಿದ್ದಳು. ಎಡಭಾಗದ ಮನೆಯ ಮುಂದೆಯೇ ಹೋಗಬೇಕಾದುದರಿಂದ ಹಂಸದಂತೆ ನಡೆದು ಬಂದಳು. ದುಂಡು ದೇಹದ ಮಂಜಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಸ್ವಕ್ಕೆ ತಾವು ಗಡಗಲ ಆರೈಕೆಯ ಕಡೆ ಗಮನಹಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಇಲ್ಲದ ನಗು ತಂದುಕೊಂಡು, ಅವರ ಹೆಸರೂ ಸಹ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದ ಕಾರಣ "ರೀ ಎನ್ರಿ ತುಂಬಾ ಕೆಲಸ ಮಾಡ್ತ ಇದ್ದೀರಲ್ಲ?" ಎಂದು ತಾನೆ ಮಾತನಾಡಿಸಿದಳು ಲಕ್ಷ್ಮಿ. ಮಂಜಮ್ಮನೆ ಒಮ್ಮೆ ಮಾತನಾಡಿಸಿದಾಗ ಬಿತ್ತಲಾರದಬಾಯಿ, ಇಂದು ತಾನೆ ತೆರೆದಿತ್ತು.

“ಹು... ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಕೊರಟೇನಮ್ಮ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ ಮಂಜಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಮಗ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೋಗದ ವಿಷಯವೇನಾದ್ರೂ ತಿಳಿಸುವರೇನೋ ಎಂದು ಕಾಯ್ದಳು. ಆಗಲೇ ಮಂಜಮ್ಮ ಅಕಡೆ ಗಮನ ಕೊಡದಂತೆ, ಬೇರೊಂದು ಗಡಕ್ಕೆ ಬಕೇಟಿನಲ್ಲಿದ್ದ ನೀರು ಸುರಿದರು.

ಗೇಟಿನ ಬಳಿಯೆ ನಿಂತು “ಹೌದು ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಕೊರಟಿದ್ದೆ. ರೀ ಅವತ್ತು ಒಂದು ದಿನ ಮಾತ್ರ ಮಲ್ಲಗೆ ಹೂ ಕೊಡ್ಲಕ್ಕೆ ಬಂದ್ರಿ ಮತ್ತೆ ಕೊಡ್ಲೇ ಇಲ್ಲ” ಅವೇಕ್ರಿಸಿ ಕೇಳಿದಳು.

“ಇನ್ನೇನಮ್ಮ? ಹೂ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಲ್ಲಿ ಕೆಟ್ಟೋರು ಅನ್ನಿ ಸ್ತೋಬೇಕು ನನಗೇ ನೊ ಹೆಣ್ಣುಕ್ರಿಸ್ತೆ. ಅವತ್ತು ನಾನೇ ಮಲ್ಲಗೆ ದಂಗೆ ಕೊಡೋಕ್ಂದ್ರೆ ಕೆಕ್ಕರಿಸೊಂಡು ನೋಡಿ ಪೂತಿ ತಿರುವಿ ಕೋಗೋದೆ? ಕೂವನ್ನ ಒಬ್ಬಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿ ಸುಮಂಗಲಿಯಾಗಿ ಸಾಯ್ಕನು ದಂತೆ. ಅದನ್ನ ತಪ್ಪೊತ್ತರ ಕೋದೆ” ಎಂದು ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ನಡೆಯನ್ನು ನೆನಪು ಅವಳಂತೆಯೆ ಅನುಕರಿಸಿ ಆವಾದಿಸಿದಳು.

ಕಾರ್ಯವಹಿಸಿ ಕತ್ತೆಕಾಲು ಹಿಡಿ ಎಂಬುದನ್ನು ಮನದಲ್ಲಟ್ಟಿಕೊಂಡು ದೈರ್ಯಶೂನ್ಯಕೊಂಡು “ ಲಯ್ಲಿ ಅವತ್ತು ನಾನೇಕೆ ಬೇಡಾ ಅಂದ್ರೆ, ನನಗೆ ಕೂವಿನ ನಾಸನೆಯಂದ್ರೆ ತಲೆ ನೋವು ಬಂದ್ಲಿರುತ್ತೆ. ಈಗ ಔಷಧಿ ತಗೊಂಡಿದ್ದೀನಿ. ಇನ್ಮೇಲಿಂದ ಯಾವ ಹೂವೇ ಆಗ್ಲಿ ಒಂದು ಪುಟ್ಟ ಬೇಕಾದ್ರೂ ಮುಟ್ಟೋಬಹುದು ನಾಳೆಯಿಂದ ಕೊಡ್ತೀರಿ ತಾನೆ ? ” ಕೇಳಿದಳು.

“ ದಿನನೂ ಎಲ್ಲಾ ಗುತ್ತಮ್ಮ? ವಾರಕ್ಕೆ ಒಂದೆರಡು ಪೂಜೆ ಕರೋನ್ರಿಂದ ಪೂಜೆಗೆ ಬೇಕು ಇನ್ನು ಉಳಿದ ದಿನ ನೋಡೋಣ ” ಎಂದು ಒಸ್ವಿಗೆ ಇತ್ತಳು.
ತಕ್ಷಣವೇ ಅಸ್ತ, ಪ್ರಯೋಗಿಸದೆ, ಇನ್ನೊಂದಿಷ್ಟು ಆವರೊಂದಿಗೆ ಸಲಿಗೆ ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಇಚ್ಛೆಯಿಂದ “ಹೂ ನಿಮ್ಮೆಕ್ತು ? ” ಜ್ಞಾ ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಕೇಳಿದಳು”

“ಮಂಜಮ್ಮ” ಅವರ ಪುಟ್ಟ ಬಾಯಿಯನ್ನು ಕವೋಲಗಳು ರಭಸವಾಗಿ ಒತ್ತಿ ಹಿಡಿದವು.

“ಹಾಂ... ಮಂಜಮ್ಮನೋರೆ ನೀವು ಓದಿದ್ದೀರಾ?” ಸಲಿಗೆ ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳುವತ್ತ ಗಮನ ಹರಿಸಿದಳು.

“ಬಿಡು ಅನ್ನು. ನನ್ನೆದೆ ಸೀಳಿದ್ರೂ ಒಂದಕ್ಷರ ಇಲ್ಲ. ನಾನೆಲ್ಲಾ ದ್ರೂ ಓದೋದು ಕಲ್ಪಿಬೈ ಮೈನಾ ಇಷ್ಟು ವಪ್ಪಾಗಾಗೋಕೆ ಬಿಡ್ತಿದ್ದಾ? ಏನೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ಹಾಳಾದ ಜಡ್ಡು ಪದಾರ್ಥ ತಿಂದು ಪೂರಿ ಊದಿದಂಗೆ ಊದಿದ್ದೀನಿ” ಎಂದು ತಾವೇ ಹಾಸ್ಯ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು.

ಅವರ ವಾಕ್ಚಾತುರ್ಯಕ್ಕೆ ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ನಗುಬಾರದೆ ಇರಲಿಲ್ಲ, ಗಲಕೆ ಅಲ್ಲಾಡಿಸಿದಂತೆ ನಕ್ಕು, ಒಮ್ಮೆಲೇ ಗಾಂಭೀರ್ಯ ಮುಖ ಭಾವ ಹೊಂದಿ, ಅವರಿಗೆ ಅಕ್ಷರ ಜ್ಞಾನ ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಹಿಗ್ಗಿ ಯಶಸ್ಸಿನ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಕೈ ಹಾಕಿದಳು.

“ಮಂಜಮ್ಮನೋರೆ ನಿಮ್ಮ ಮಗ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಾಂತಕಾಣ್ತೀ” ಎಂದಳು ಲಕ್ಷ್ಮಿ.

“ಹಾಂ ಅವ್ರಪ್ಪನ ಜೊತೆಯಲ್ಲೆ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೋದ” ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದಂತೆ “ಹಾಗಾದ್ರೆ ಶಗೊಳ್ಳಿ ಈ ನೋಟ್ಸ್ ನಿಮ್ಮ ಮಗ ಬಂದ ತಕ್ಷಣ ಕೊಡಿ. ಮತ್ತೆ ನಿಮ್ಮ ಮನೆಯವರಿಗೆ ಸಿಗುವ ಹಾಗೆ ಇಟ್ಟೇಡಿ” ಎಂದು ಎಚ್ಚರಿಸುತ್ತ ತೆಗೆದು ಕೊಟ್ಟಳು.

ಕೈಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ಮಂಜಮ್ಮ ನೋಟ್‌ಬುಕ್ ತಿರುಗಿಸಿ ಹಿಡಿದು ದಿಟ್ಟಿಸಿ ಅವರನ್ನು ನೋಡಿ, ಅವರ ಅಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ನಕ್ಕು ‘ನಾನು ಓದ್ತೀನಿ’ ಎಂದು ಹೊರಟಳು.

ಮಗನ ಕೈಗೆ ಆ ನೋಟ್ಸ್ ಕೊಡುವವರೆಗೆ ಮಂಜಮ್ಮನವರಿಗೆ ಸಮಾಧಾನವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ ಮಹಾ ಘನವಾದ ಕೆಲಸವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಿದ ಅವರಿಗೆ ಮಗ ಎತ್ತಿಟ್ಟಿಗೆ

ಬಂದಾನೋ ಎಂದು ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವನಿನ್ನೂ ಗೇಟು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಎದುರಿಗೆ ಏದುಸಿರು ಬಿಡುತ್ತ ಬಂದ ತಾಯಿ "ತಗೊಳ್ಳೋ ಪಾಪು, ನೀನುಬರೋದು ಕಾಯ್ದು ಕಾಯ್ದು ಸಾಕಾಯ್ತು" ಎಂದು ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟಳು.

ಪ್ರಶ್ನಾರ್ಥಕ ನೋಟದಿಂದ ನೋಟ್‌ಬುಕ್ ನೋಡುತ್ತ "ಏನಮ್ಮ ಇದು? ಯಾರು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದು?" ಗಂಟಲಿನಿಂದ ಕೇಳಿದ.

"ಆ ಮನೆ ಹುಡ್ಡಿ ನಿನ್ನ ಕೈಗೇ ಕೊಡಲಂತ ಕೊಡ್ತು. ನಂಗಂತೂ ಕೈನಲ್ಲೇ ಇಟ್ಟೊಡ್ಡು ಕಾಯ್ದು ಸಾಕಾಯ್ತು" ಎಂದು ಭಾರಿ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಕಳೆದು ಕೊಂಡವಳಂತೆ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಟರು.

ಕೈಯೊಳಗಿದ್ದ ಪುಸ್ತಕ ಅವನ ಕೈ ಸುಡತೊಡಗತು 'ಶಾನೇ ಹೋಗಿ ಕೇಳಿದಾಗ ' ಕೊಡಕ್ಕಾಗಲ್ಲ ' ಎಂದು ಮ.ಲಾಜಿಲ್ಲದೆ ಎಂದವಳು, ಈಗ ಯಾಕೆ ಕೊಟ್ಟಳು? ಮತ್ತೇನಾದ್ರೂ ಕುತಂತ್ರ ಮಾಡಿದ್ದಾಳೆಯೇ? ' ಎಂದು ಸಂಶಯಿಸಿದರೂ ಅವನಲ್ಲಿ ಆಶ್ಚರ್ಯವೂ ಉದ್ಯಮಿಸಿ, ಅದನ್ನು ತೆರೆದು ನೋಡುವ ಕುತೂಹಲವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿತು. ' ಬಹುಶಃ ನಾನು ಕ್ಲಾಸಿಗೆ ಕೋಗದೆ ಇರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿ, ಏನೋ ಬಡಪಾಯಿ ಬರೆದುಕೊಂಡು ಓದಿ ಉದ್ಧಾರವಾಗಲಿ ಎಂಬ ಕರಣೆಯಿಂದಲೇನಾದ್ರೂ ಕೊಟ್ಟಿರುವಳೋ? ನಾನಾ ತರಹದ ಆಲೋಚನೆಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಮುಕ್ತಾಯಗೊಳಿಸಿ ಮೇಲಿನ ಪುಟವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿರಳೆಂದೆ ಎತ್ತಿದ. ಮೊದಲ ಪುಟದಲ್ಲಿ ಅವನದೆ ಹೆಸರು, ತರಗತಿ, ವಿಭಾಗ ಎಲ್ಲವನ್ನು ಬಹಳ ಶ್ರಮ ಪಟ್ಟು ಬಣ್ಣ ಹಾಕಿ ಬರೆದಿದ್ದಳು.

ಕುತೂಹಲ ಹಿಮ್ಮಡಿಯಾಗಿ ಇನ್ನೊಂದು ಹಾಳೆ ತೆರೆಗೊಂಡಿತು. ಎಡ ಮಗ್ಗುಲಲ್ಲಿ ಪೂರ್ತಿ " ಕ್ಷಮಿಸು, ಕ್ಷಮಿಸು " ಎಂದೂ ಬಲಭಾಗರಲ್ಲಿ " ರಾಯವಿಟ್ಟ ಪ್ರೀತಿಸು" ಎಂದು ಬರೆದಿದ್ದಳು. ಇದೇ ರೀತಿ ಉಳಿದ ಎಲ್ಲಾ ಹಾಳೆಗಳಲ್ಲೂ ಪುನರಾವರ್ತನೆಯಾಗುವ ಎರಡೇ ಪದಗಳು. ಮುಖ ಹಿಗ್ಗಿತು ಕಣ್ಣು ಹೊಳೆದವು. ಪಟಪಟನೆ ಹಾಳೆ ತೆರೆಗೊಂಡಿತು, ಅವೇ ಪದಗಳು.

ತಾನು ಮೆಚ್ಚಿದ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ತನ್ನನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿದವಳು ಇಂದು ತಾನೇ ಒಲಿದಿದ್ದಾಳೆ ಎಂದ ಮೇಲೆ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಸಂತೋಷದ ಸಂಗತಿ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲೇ ಅವನಿಗಿರುವಂತಿರಲಿಲ್ಲ. ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಭೋರ್ಗರಿಯುವ ಮಧುರ ಗಾನ, ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣುವ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವಸ್ತುವಿನಲ್ಲೂ ಎಂದೂ ಕಾಣದ ವರ್ಣಾಶೀತ ಸೌಂದರ್ಯ, ಎಲ್ಲೋ ತೇಲುತ್ತಿರುವಂತೆಯೇ ಭಾಸ. ಸಂತೋಷದಿಂದ ಪುಟ ತಿರುಗಿಸಿ ಕಡೆಯ ಪುಟಕ್ಕೆ ಬಂದ. ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಕಿರು ಒಕ್ಕಣಿಕೆ ಅವನ ಗವನ ಸೆಳೆಯಿತು.

“ ನನ್ನೊಲವಿನ ರಾಜುಗೆ ಕ್ಷಮೆ ಕೋರಿ, ಪ್ರೀತಿ ಬೇರುವ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಅರಿಯದೆ ದುಡುಕಿದೆ. ಆದರ ಫಲವಾಗಿ ನೋವು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿರುವೆ. ನನ್ನಿಂದಾದ ಅಪಮಾನಕ್ಕೆ ಕ್ಷಮೆಯ ಸಾಕಾರ ಮೂರ್ತಿಯಾದ ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಕ್ಷಮೆ ಇದೆಯೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ. ನಿನ್ನ ಮೆಚ್ಚುಗೆಗೆ ನೇರ ಪತ್ರ ಇದು. ಸಂಜೆ ಐದೂವರೆಗೆ ನೀನು ಮನೆಯ ಹಿಂಭಾಗದಲ್ಲಿ ಮುಖ ತೋರಿದರೆ ಸಾಕು, ಅದೇ ನಿನ್ನ ಒಪ್ಪಿಗೆಯೆಂದು ನಂಬುತ್ತೇನೆ. ನಿನ್ನನ್ನು ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ವೆಚ್ಚಿದ್ದೆನಾದರೂ ಸಹಜ ಹೆಣ್ಣಿನ ಸಹನೆಯನ್ನು ಅಹಂಕಾರದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ತೋರಿದೆ ಅಪ್ರಯತ್ನವಾಗಿ ನನ್ನ ಮನದಲ್ಲಿ ಮನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ನಿನ್ನನ್ನು ವೈಷದಿಂದ ಹೃದಯದಿಂದ ಕೀಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದೆ. ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದಂತೆಲ್ಲ ಬಲವಾಗಿ ನೆಲೆಯಿಂದ ಬೇರೂರಿದ ಜಾಣ ನೀನು ಆಗಿದ್ದೆಲ್ಲ ನೆರೆತು ಪ್ರೀತಿಸು ‘ಐ ಲವ್ ಯೂ, ಪ್ರೀಟ್ ಯು ಲವ್ ಮೀ’ ”

ಇಂತಿ ನಿನ್ನೊಲವಿನ ಲಕ್ಷ್ಮಿ

ಅತ್ತ ಒದಿ ಮುಗಿಸಿದ ರಾಜು ತನಗರಿವಿಲ್ಲದಂತೆ ಅನಂದಾತಿರಬದಿಂದ ಮೇಲಕ್ಕೆ ನೆಗೆದು “ಯಾ...ಹೂ...” ಕೂಗು ಹಾಕಿದ. ಕುಣಿದು ಕುಪ್ಪಳಿಸಿದ. ವಿಚಿತ್ರ ಬಲದ ಪ್ರವೇಶ ದೇಹದಲ್ಲುಂಟಾಗುತ್ತ. ಮನೆಯ ಮೂಲೆ ಮೂಲೆಯಿಂದಲೂ ಸಂತೋಷದ ಕೂಗು ಪ್ರತಿಧ್ವನಿಸಿತು.

ಗಾಬರಿಯಿಂದ ಓಡೋಡಿ ಬಂದ ಮಂಜಮ್ಮ “ಪಾಪೂ ಯಾಕೋ? ಎನಾಯ್ತೋ.....?” ಮಗನಿಗೆ ಏನೋ ಅಗ್ಬಟ್ಟೆಯೆಂದು ಅಳುವ ದನಿಯಲ್ಲಿ ಕೇಳಿದರು.

ಕುಣಿದಾಟ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿ ಮಾಸದ ಹಿಗ್ಗಿನಿಂದಲೇ “ದೊಡ್ಡವರಾಗಿ ಇಂತಹ ವಿಷಯದಲ್ಲೆಲ್ಲ ತಲೆ ಹಾಕಾರ್ಪು ಕಣವು. ಅದು ದೊಡ್ಡೋರ ದಡ್ಡತನ” ಎಂದು ಸಮಾಚಾರ ಮರೆ ಮಾಡಿದೆ.

“ಏನೋ ಅದು?” ಗಾಬರಿ ಅಡಗಿಸಿಕೊಂಡು ಸಮಾಧಾನದ ಉಸಿರಿನಿಂದ ಕೇಳಿದರು.

“ಇದು ಪಾಕದ ವಿಷಯ ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಲ್ಲ ಬಿಡಮ್ಮ”

“ಹೇಳೋ ಪಾಪು. ನನಗೆ ಓದಿಕ್ಕೆ ಬರೋಲ್ಲಂತ ನೀನೊಬ್ಬ ಓದಿ ನಗ್ತಿಯಲ್ಲೋ..... ಕೇಳಿ ನಾನು ನಗ್ತಿನೀ. ಓದೋದೆ ಒಬ್ಬನ್ನ ನಗಿಸಿ, ಸುಖ ಸಂತೋಷ ದಲಿಡ್ಡಕ್ಕೆ” ಎಂದಳು.

“ಹು ಹೇಳ್ತೀನಿ ಕೇಳು. ಲವ್ ಅಂದ್ರೆ ಗೊತ್ತಾ?” ಕೇಳಿದ.

“ಇಲ್ಲ” ಮುಗ್ಧತೆಯಿಂದ ನುಡಿದಳು.

“ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲೆ ಇರೋದು ನನ್ನ ಪುಣ್ಯ. ಈಗ ಓದೋದರ ಜೊತೆಗೆ ಅದ್ಡು ಮಾಡ್ತಿನಿ” ಎಂದು ತಮಾಷೆಯಾಗಿ ನಗುತ್ತ ಮಹಡಿಗೆ ಹಾರಿದ.

ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಸೇಯಾಗ ಐದೂವರೆಗೆ ಎಂದು ಸೂಚಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಐದು ಗಂಟೆಯಾಗುವ ವರೆಗೆ ಹೇಗೋ ಕಾಲ ತಳ್ಳಿದವನಿಗೆ, ಐದು ಗಂಟೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಗಡಿಯಾರದ ಮುಳ್ಳು ಹೂತು ಹೋದಂತೆ ತೋರಿದವು ಗಡಿಬಡಿಯಿಂದ ಅತ್ತ ಇತ್ತ ಓಡಾಡುತ್ತಾ ಆಗಾಗ ಹಿಂಬಾಗಿಲು ತೆಗೆದು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ. ಅಸಹನೀಯ ವೇಳೆ ಸಾಗದೆ ಅವನಲ್ಲಿ ಅದಷ್ಟೋ ರೋಷವನ್ನು ತಂದಿತು. ಇಂತಹುದೆಲ್ಲವನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ವಿವೇಚನೆಯಿಂದ ತಡೆಗಾಕಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಇದೂವರೆಗೆ ತನ್ನ ಮನದಲ್ಲಿ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಮನೆ ಮಾಡಿದ್ದ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಉರಿದು ಬಿಳುವ ದ್ವೇಷದ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿದ್ದವನು: ಇಂದು ಪೇಮದ

ಮುಷ್ಕಿಯಾಗಿ, ಸ್ತ್ರೀತಿಯ ಚಿಲುಮೆಯಾಗಿ ವದನ ಕೋರುವ ಮನದನ್ನೆ ಗಾಗಿ ಅವನ ಹೃದಯ ತಪಕರಿಯ ಆತೋರೆಯುತ್ತಿತ್ತು. "ಈಗ ಅವು ಇನ್ನೆಷ್ಟು ಚನ್ನಾಗಿ ಕಾಣ್ತೀರೋ.....ಎನೋ?" ಎಂದುಕೊಂಡ.

ಹತ್ತು ನಿಮಿಷವಿರುವಂತೆ ಮನೆಯ ಹಿಂಬದಿಗೆ ಬಂದು ಕೈ ಕಟ್ಟಿ ಒರಗಿ ನಿಂತು ಆ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲ ಮೇಲೆ ದೃಷ್ಟಿ ನೆಟ್ಟು ಅವಳ ಬರುವನ್ನೇ ಕಾಯತೊಡಗಿದ.

ಇತ್ತ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ತಾನು ಪತ್ರ ಬರೆದವಳಾದ್ದರಿಂದ ತಿಳಿಸಿದ ಸಮಯಕ್ಕಿಂತ ಐದು ನಿಮಿಷ ಮೊದಲೇ ಹೋಗುವುದು ಒಳಿತೆಂದು ಭಾವಿಸಿ, ಬೇಗನೆ ಮ್ಯಾಕ್ಸಿ ಧರಿಸಿ, ಎರಡು ಜಡೆಗಳನ್ನು ಮಡಿಚಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಐದು ನಿಮಿಷಗಳಿರುವಂತೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ತಾಯಿಗೆ ಅಂಜುತ್ತಲೇ ತನ್ನ ರೂಮ್ ಬಿಟ್ಟಳು. ತುಂಬು ಭಯ ಅವಳನ್ನು ಹಿಮ್ಮೆಟ್ಟಿಸಲು ಯತ್ನಿಸಿತಾದರೂ ಪ್ರೇಮ ಜ್ಯೋತಿಯ ಮುಂದೆ ಸೋಲೊಪ್ಪಿತು. ನಾಡಿ ಬಡಿತ ಹೆಚ್ಚಿ, ಕೈಕಾಲಿನಲ್ಲಿ ಶಕ್ತಿ ಉಡುಗಿ ಕಂಪನ ಉಂಟಾಯಿತು. ನಿಧಾನವಾಗಿ ಸದ್ದಾಗ ದಂತೆ ಬೋಲ್ಡ್ ಸರಿಸಿ ಹೊರ ಬಂದು ಬಾಗಿಲು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡಳು.

ರಾಜನಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಕುಣಿದು ಕುಸೃಳಿಸುವ ತವಕ, ಆದರೂ ತನ್ನನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸಿಕೊಂಡು ಮುಖ ಅರಳಿಸಿ "ಹಲ್ಲೋ" ಎಂದು ಕೈ ಬೀಸಿ ಜಾಗ ಕದಲಿಸಿದ.

ಎದೆಯಲ್ಲಿ ರಾಗ, ಮುಖದಲ್ಲಿ ಬಿರಿದ ತಾವರೆಯ ರಂಗು ತುಂಬಿಕೊಂಡು ತುಟಿ ಪಿಟಕಿ ಎನ್ನದೆ, ಸಮೀಪ ಬರುವಂತೆ ಕೈ ಸನ್ನೆ ಮಾಡಿ, ಎರಡೂ ಮನೆಗಳ ಮಧ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ಕಾಂಪೌಂಡ್ ಕಡೆ ನಡೆದಳು. ರಾಜೂ ಸಹ ಉತ್ಸಾಹದ ಚಿಲುಮೆಯಾಗಿ ಹತ್ತಿರ ಬರುತ್ತಿದ್ದಂತೆ "ರಾಜೂ ಅವತ್ತು ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಬಯ್ಯರಲ್ಲ ಬೇಸರ ಮಾಡ್ಕೊಂಡಾ ?" ಗಡ್ಡ ದಿಡ್ಡಳಾಗಿ ಕೇಳಿದಳು.

"ಹಾಗಂತ ಯಾರೇಳಿದ್ದು ?" ಮಾತನಾಡಲು ಬೇರೆ ಪದವಿಲ್ಲದೆ ಸಮಾಧಾನಗೊಳಿಸುವಂತೆ ಮೃದುವಾಗಿ ಮಾತು ಸೇರಿಸಿದ.

'ನಿನ್ನ ನೋಡ್ತಾಗ ಹಾಗನ್ನಿತ್ತು ಅಷ್ಟೆ ಹಾಂ ನಾಳೆ ಲಕ್ಷ್ಮಿ'

ಹೊಗಳೋಣ್ಣಾ ? ' ಯಾರಾದ್ರೂ ನೋಡಿಯಾಡು ಎಂಬ ಭಯದಿಂದ ಅವನರದಿಂದಲೂ ಕೇಳಿದಳು.

ರಾಜನಿಗೆ ಸಂಶಯ ತಲೆ ಹೊಕ್ಕಿತು " ಯಾಕೆ ಇನ್ನೊಂದವರ ಬಯ್ಯನೋ ಆಸನಾ ? " ಬೇಡವೆಂದರೂ ಬಾಯಿಂದ ಮಾತು ಹೊರ ಬಿತ್ತು.

" ಅಯ್ಯೋ ಹಾಗಲ್ಲ ರಾಜು. ನೀನಿನ್ನೂ ನನ್ನ ಅರ್ಥ ಮಾಡ್ಕೊಂಡೇ ಇಲ್ಲ. ನಾನು ಅವರೆದುರಿಗೆ ನೀನು ಮಾಡಿದ್ದು ಸರಿ. ನಾನೂ ರಾಜನ ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಿದ್ದೀನಿ ಅಂತಾ ಬೇಕಾದ್ರೂ ಹೇಳೋನಿ. ನೀನೇಗೆ ನನ್ನ ತ್ರ ಕ್ಷಮೆ ಕೇಳಿದೆಯೋ.. ನಾನೂ ಹಾಗೆ, ವಿನಗಾದ ಅಪಮಾನಕ್ಕೆ ಕ್ಷಮೆ ಕೇಳೋನಿ. ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಿದ್ದೀವಿ ಸಾರ್, ಅಂತಾ ಬೇಕಾದ್ರೂ ಹೇಳೋನಿ. ನೀನಂತೂ ನನ್ನ ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಿದ್ದೀಯಾ ತಾನೇ ? " ಎಂದು ದೀನಳಾಗಿ ಕೇಳಿದಳು. ಆ ವಿಶಾಲ ಕಂಗಳು ನೀರಿನಿಂದ ಸುತ್ತುವರಿಯಲ್ಪಟ್ಟವು.

ಕರಗಿ ಹೋದ ರಾಜು " ಛೇ ಆ ಮೇಷ್ಟ್ರು ತ್ರ ಹೋದ್ರೆ ನಾನೇ ಮಾರ್ಬರು ಆಗ್ತೀವಿ. ಅವೆಲ್ಲ ಬೇಡ. ನಾನು ನಿನ್ನ ಜಿಟ್ಟು ಬೇರೆ ಯಾರನ್ನೂ ಈ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಪ್ರೀತಿಸೋಲ್ಲ. ಇಷ್ಟಕ್ಕೆಲ್ಲ ಕಣ್ಣೀರು ಏಕೆ? ನೀನು ಯಾವಾಗಲೂ ನಗ್ತ ಇರ್ಬೇಕು ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಅದೇ ನನ್ನಿಷ್ಟ. ಎಲ್ಲ " ಎನ್ನುತ್ತ ಕವೋಲದ ಮೇಲೆ ಜಾರಿದ ನೀರನ್ನು ಒರೆಸಿದ

" ನಾನು ಬರ್ರೀನಿ. ಯಾರಾದ್ರೂ ಬಂದ್ರೆ ಕಷ್ಟ, " ಎಂದು ಉನ್ಮಾದ ದಿಂದ ನುಡಿಯುತ್ತ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಹಿಂದೆ ಸರಿಯುತ್ತಿದ್ದಂತೆ " ಆರೆಷ್ಟೇಕೆ ಹೆದರಿಯ ಲಕ್ಷ್ಮಿ? ಅಲ್ಲೋಡು ಯಾರೂ ಬರ್ರೆಗೆ ಬಾಗ್ಲಿಗೆ " ಎಂಪು ತಮ್ಮ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲ ಕಡೆ ಕೈ ತೋರಿದ. ಅತ್ತ ನೋಟೆ ಹರಿಸಿದಳು ಲಕ್ಷ್ಮಿ. ಮುಂಜಾಗ್ರತೆಯಿಂದ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬಿಟ್ಟ ಹಾಕೆ ಕಡ್ಡಿ ಸಿಕ್ಕಿಸಿ ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆಯಲು ಬಾರದಂತೆ ಮಾಡಿದ್ದ.

ಬಾಯಿಬಿಟ್ಟು, ಕಣ್ಣು ರಳಿಸಿ ಕಿಲಕಿಲ ನಕ್ಕ ಲಕ್ಷ್ಮಿ " ನೀನು ಬದಲ ಬುದ್ಧಿವಂತ ಆದ್ರೆ ನಾನು ಹಾಗೆ ಮಾಡೇಇಲ್ಲ. ಬರ್ರೀನಿ, ನಾಳೆ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಶುರಿಯಲ್ಲ. ? ಎನ್ನುತ್ತ ಒಂದೆಡೆ ಹಿಂದಿಟ್ಟಳು.

‘ನೀನು ಎಲ್ಲರಿಯೋ ಅದೇ ಕಾಲೇಜು. ಇನ್ನೇಲಿಂದ ಒಂದು ದಿನ ತಪ್ಪದಾಗಿ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಬರೋಣಿ’ ಎಂದ.

ಇಲ್ಲದ ಲವಲವಿಕೆ ಎಲ್ಲಿದಲೋ ಅವಳ ಮೈಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಂಡಿತು. ‘ಬೈ . ಬೈ . .’ ಹೇಳಿ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಓಡಿದಳು. ರಾಜು ವಿಜಯದ ನಗೆಯಿಂದ ತನ್ನನ್ನು ಮರೆತು ಜಲ್ಲೇ ನಿಂತು ಲಕ್ಷ್ಮಿಯೊಂದಿಗೆ ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಾಗಿ ವಿಹರಿಸುವ ಕನಸು ಕಾಣತೊಡಗಿದ.

೬

ನವೀನ ಮಾದರಿಯಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಬಂಗಲೆಯ ಕಟ್ಟಡ ಕೆಲವೇ ದಿನಗಳಿಂದ ಏಳಲಿಕ್ಕೆ ಆರಂಭವಾದದ್ದು, ಆಶ್ಚರ್ಯಕರ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ, ನೋಡಿದವರು ಮೂಗಿನ ಮೇಲೆ ಬೆರಳಿಡುವಂತೆ ನಿರ್ಮಾಣವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಪ್ರಭಾವಿ ರಾಜಕಾರಣಿಯ ಕಾರ್ಯವೆಂದ ಮೇಲೆ ತಡವಾಗುವುದುಂಟೆ? ಅವಶ್ಯಕ ಕಬ್ಬಿಣ, ಸಿಮೆಂಟ್ ಹೇರಳವಾಗಿ ಬಾಗಲಿಗೆ ಬಂದು ತಾನೆ ಬೀಳುತ್ತಿತ್ತು. ವಿಚಿತ್ರ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಲಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಕಟ್ಟಡದ ಎರಡನೇ ಅಂತಸ್ತಿಗೆ, ಕೆಳಗೆ ಕಲೆಸಿದ ಮತ್ತಿ, ಇಟ್ಟಿಗೆಯ ಬಾಂಡಿಗಳು ಸಾಲಾಗಿ ನಿಂತವರ ಕೈ ಮೇಲೆ ಯಾಂತ್ರಿಕವಾಗಿ ಸಾಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಆಗಾಗ ಆಗ್ಲೆಗೆ ಬಂದು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಪುರುಷೋತ್ತಮನಿಗೆ ಈ ದಿನ ಕಂಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ಬರದ ಕಾರಣ ಕೆಲಸದ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ತಾನೆ ಹೊತ್ತಿದ್ದ. ಮಿ ಚಿಂತೆ ಸ್ಕೂಟರಿನ ಮೇಲೆ ಬಂದವನು, ಸ್ವಾಂಟ್ ಹಾಕಿ, ಮೂಗರಳಿಸಿ, ಸಾಕಷ್ಟು ಸಿಡುಕುತನವನ್ನು ಮುಖದಲ್ಲಿ ಎಳೆದು ತಂದು ಆತ್ತ ಇತ್ತ ನೋಡುತ್ತ ನಡೆ ಯುತ್ತಿದ್ದ, ಅವನನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೆಲವರು ಕಚ್ಚಿದ ಕೋರೆ ಬೀಡಿಯನ್ನೂ ಹಾಗೆ ಬಾಯಿ ಸಡಿಲಿಸಿ ನೆಲಕ್ಕೆ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಕಾಲಿನಿಂದ ಹೊಸಕಿದರು.

ಪುರುಷೋತ್ತಮ ಕಪ್ಪು ಗ್ಲಾಸಿನ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಕೂಲಿ ಕೆಲಸಗಿತ್ತಿಯರ ತೆರೆದ

ಕೊರಳು, ಉಬ್ಬಿದ ವಕ್ಷ, ಬೊಜ್ಜಿನ ಸೋಂಕಿಲ್ಲದ ನಡು, ಕೈಬದಲಾನಣಿಗೆ ಕುಪ್ಪಳಿಸುವ ಹಿಂಭಾಗ, ತೊನೆಯುವ ದೇಹವನ್ನು ತೀಕ್ಷ್ಣವಾಗಿ ದಿಟ್ಟಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಅವನ ಮನದ ಅಳ ಅರಿಯಲಾರದ ಕೆಲಸಗಾರ ಹೆಂಗಳೆಯರು, “ ಯಾಕೋ ನೋಡ್ತಾನೆ? ನಾವು ಕೆಲ್ಸ ನಿಧಾನ ಮಾಡ್ತೀವಿ ಎಂದೇ ? ” ಎಂದು ಭಾವಿಸಿ ಕೈ ಚುರುಕುಗೊಳಿಸಿದರು.

ಯಜಮಾನರ ಮಗನೆಂದ ಮೇಲೆ ಎಲ್ಲರೂ ತನ್ನ ಅಜ್ಜಿ ವಾಲಕರೇ ಎಂಬ ಅಹಂಕಾರದಿಂದ ಕಬ್ಬಿಣ ತುಂಡರಿಸುತ್ತಿದ್ದವನ ಬಳಿ ಹೋಗಿ, “ ಏಯ್ ಕಬ್ಬಿಣ ಅಂಗೇನಾ ತುಂಡ್ತಾಯೋದು ? ಸದ್ದಿಲ್ಲಾಗೆ ಮಾಡ್ಲಿಕ್ಕೆ ಬರಲ್ಲೇನು ? ” ಎಂದ.

ಗೆರೆ ಗುರುತು ಹಾಕಿಕೊಟ್ಟು ಅದನ್ನು ಸರಿಯಾದ ಜಾಗಕ್ಕೆ ತುಂಡರಿಸುವಂತೆ ಚಾಣ ಹಿಡಿದು ಕುಳಿತ ಮಧ್ಯ ವಯಸ್ಸಿನವನು, ಸಾಹುಕಾರನ ಮಾತಿಗೆ ಬಿಲಿಕೊಟ್ಟು ಕೆಲಸ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ತಲೆ ಎತ್ತಿ “ ಅಂಗೇ ಎಂಗ್ ಸ್ವಾಮಿ ಆಕುತೆ ? ಸದ್ದಿಲ್ಲಂಗೆ ಮಾಡಾಕೆ ಇದೇನು ಬಾಳೆಹಣ್ಣು ಆನ್ಕಂಡ್ರಾ ? ” ಎಂದವನೆ ಸರಳನ ಮೇಲೆ ಚಾಣ ಇಟ್ಟು ಕೆಲಸಗಾರನಿಗೆ “ ಲೋ ಎನ್ನ ಅಂಗೇ ನಿಂತ್ಯಂಡ್ರೆ ಮುಗೀತು ಒಡಿಯಲೇ . ” ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಹದಿನಾಲ್ಕು ವರ್ಷದ ಹುಡ್ಡೆ “ ಉಸ್... ಉಸ್ . ” ಎನ್ನುತ್ತ ಸುತ್ತಿಗೆಯಿಂದ ಚಾಣದ ನೆತ್ತಿಯ ಮೇಲೆ ಬಾರಿಸತೊಡಗಿದ.

ಇಂತಹ ಕೆಲ್ಸದಲ್ಲೆಲ್ಲ ಋಯಿ ಮುಚ್ಚೊಂಡಿರೋದು ಲೇಸೆಂದುಕೊಂಡ ಪುರುಷೋತ್ತಮ ಅಲ್ಲಿಂದ ಕಾಲ್ಕಿತ್ತ. ಪುನಃ ಹಳೇ ಜಾಗಕ್ಕೆ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಬಂದ. ತುಂಬು ಯೌವನಸ್ಥಿ, ಕಾಲಿ ಕೊರಳು, ಹಣೆ ಇರುವವಳ ಮುಂದೆ ನಿಂತು ಸಿಗರೇಟ್ ಹಚ್ಚಿದ. ಅವೇಶದಿಂದ ಮೇಲೆ ಮೇಲೆ ದಮ್ಮಳೆದು ಹೋಗಿ ಕಿಡುತ್ತು, ಸುಟ್ಟು ಸಣ್ಣ ಗಾದ ಸಿಗರೇಟ್ ತುಂಡನ್ನು ನೆಲಕ್ಕಾಕಿ ಬೂಟ್ ಕಾಲಿನಿಂದ ತಿಕ್ಕಿದ.

ನೋಡವಾಗಿ ಆ ಹಣ್ಣು ಎಂಬರಿಗೆ ನಿಂತು “ ನೀಮು ಸಿದ್ಧಸ್ತನ ಹೆಂಡ್ತಿಯಲ್ಲ ? ಅದೇ ಬಿಲ್ಡಿಂಗ್ ಮೇಲಿಂದ ಬಿದ್ದು ಸತ್ತಲ್ಲ ? ” ಮೂರು ತಿಂಗಳ ಹಿಂದೆ ನಡೆದದ್ದನ್ನು ಹೇಗೋ ಜ್ಞಾ ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಅವಳಲ್ಲಿ ಮರಳಿ ದುಃಖಉಂಟು ಮಾಡುವಂತೆ ಮೆಲು ಎನಿಯಲ್ಲಿ

ಕೇಳಿದ.

ಹೌದೆಂದು ಸಲಿ ಹಾಕಿದ ಹರೆಯದ ಹೆಣ್ಣಿನ ಕಣ್ಣಿಂದ ನೀರು ತುಳುಕಿತು. ಆಪ್ತ ರಲ್ಲಿ ಮೇಸ್ತ್ರಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಧಾವಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಆ ಕಡೆ ತಿರುಗಿದ ಪುರುಷೋತ್ತಮ. “ಎನ್ನಿ ಮೇಸ್ತ್ರಿ ? ನಮ್ಮಪ್ಪ ಹೇಳೋದು ಇನ್ನ ಎರಡು ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಬಿಡ್ಡಿಂಗಿನ ಕೆಲ್ಸ ಏನೂ ಉಳಿ ಬಾರ್ಡಂತೆ ” ಎಂದ.

“ ಎರಡು ತಿಂಗೆ ? ಸಾಕು ಬಿಡಿ ಸ್ವಾಮಿ. ಕಾಂಪೌಂಡ್ ಕೆಲ್ಸ ಸುರುಎಂದ್ರೆ ಸಿಮೆಂಟ್ ಮಾಡಿದ್ರೆಲೆ ಎಂಟತ್ತು ದಿನನಾದ್ರೂ ತಣ್ಣೀರು ಹಾಚ್ಚೇಕು, ಇಲ್ಲಿದ್ರೆ ಬಿರುಕು ಬಿಡುತ್ತೆ. ಆಮೇಲೆ ಸುಣ್ಣ ಬಣ್ಣ ಸ್ವಲ್ಪ ಜಾಸ್ತಿ ದಿನಾನೇ ಬೇಕಾಗುತ್ತೆ ಸ್ವಾಮಿ ” ಎಂದ ವ್ಯವಹಾರ ಚತುರ.

“ ಸರಿ ಬಿಡು ನೀವು ಮಾಡುವ ಕೆಲ್ಸನೇ ಹೀಗೆ ಹಾ... ಮೇಸ್ತ್ರಿ ಈಯಮ್ಮನ ಹೆಸ್ರೇನು ? ” ಕೇಳಿದ.

“ ಹೆಸ್ರು ಕಟ್ಟೊಂಡು ಏನ್ಯಾಡ್ಡಿರಿ ಬಿಡಿ ಸ್ವಾಮಿ. ಆಯಮ್ಮನ ಕಷ್ಟ ಏನ್ ಕೇಲ್ತೀರಿ ? ಮದ್ದೆ ಮಾಡ್ಕೊಂಡು ಎರಡು ತಿಂಗೆಗೆ ಗಂಡ ಬಿಡ್ಡಿಂಗ್ ಮೇಲಿಂದ ಬಿದ್ದು ಸತ್ತೀದ. ನನಗೆ ಬಲಗೈ ಇದ್ದಂಗಿದ್ದ ಸ್ವಾಮಿ. ಅವ್ನು ಚಿತ್ರ ಬಿಡಿಸ್ತೆ ಈಗ ನಮ್ ಗ್ರೂಪ್‌ನಾಗೇ ಯಾರೂ ಬಿಡ್ಸಲ್ಲ ಸ್ವಾಮಿ.. ” ಎಂದು ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ತಲ್ಲೀನಳಾದ ಆ ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಮಾತು ಕೇಳವಂತೆ ಮೆಲುಕನಿಯಲ್ಲಿ ನುಡಿದ.

“ ನನಗೂ ಇಂತಹವರನ್ನ ಕಂಗೈ ಸಂಕಟ. ಏನಾದ್ರೂ ಹಣದ ಸಹಾಯ ಮಾಡ್ಬಹುದು. ಮಾಡಿದ್ರೆ ನೀನಲ್ಲ, “ನಿನ್ನಂತ ನಾಲಕ್ಕು ಕನ ಏನ್ ಒಳಿತಾರೆ? ಬಾಯಿಗೆ ಬಂದಂಗೆ ಮಾತ್ಸಾಡ್ತಾರೆ ಇದಕ್ಕೆ ಹೆದರಿಕೊಂಡು ಅವರ ಕಷ್ಟ ನೋಡ್ಬೇಕಾಗ್ತೆ. ನೋಡೋಣ. ವಿಧುವೆ ಅಂತ ಹೇಳಿ ತಿಂಗಳಾ 50 ರೂಪಾಯಿ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಕೊಡ್ತಾರೆ ಆದನ್ನ ಮುಂದಿನ ತಿಂಗೆಂದ ಕೊಡಿಸ್ತೀನಿ ” ಎಂದು ಮಹಾ ಪದೋಪಕಾರಿ ಪಣ ತೊಟ್ಟವನಂತೆ ನುಡಿದ.

ವೃತ್ತಿಯಿಂದ ಮೇಲೆ ಬಂದ ಅನಕ್ಷರಸ್ಥ ಮೇಸ್ತ್ರಿಯ ನೋಟಕ್ಕೆ ಆದರ್ಶವಾದಿ ಯಂತೆ ಕಂಡ ಪುರುಷೋತ್ತಮನಿಗೆ “ಅಂಗೇ ಮಾಡಿ ಪುಣ್ಯ ಕಟ್ಟೋಳೇ ಸ್ವಾಮಿ. ಬಡವು ಬದುಕೋಂಡಿ ” ಎಂದು ಕೆಳಗೆ ನೋಡಿ ‘ ಲೋ ಯಾವನೇ ಆವು ಮಡ್ಡಿ ಪಾಲಿ ಆಯ್ತು. ಆ ಕಡೆಗೆ ಇಪ್ಪತ್ತೈದು ಬಾಂಡಿ ಮರಳು ಹಾಕಿ ಮೂರಕ್ಕೆ ಒಂದು ಸಿವೆಂಟ್ ಹಾಕಿ ಬೇಗ ಕಲ್ಲೋ ” ಎಂದು ಪುರುಷೋತ್ತಮನ ಕಡೆ ತಿರುಗಿ “ ಬಂದೆ ಸ್ವಾಮಿ ಈ ನನ್ನಕ್ಕು ಎದುರಿಗೆ ಇದ್ದೇನೆ ಕೆಲ್ಸ ಮಾಡೋದು. ಇಲ್ಲಾದ್ರೆ ಜಿತ್ತೆ ಮಾಡಿ ಮೈ ತುಂಬಾ ಮೂರು ಪಟ್ಟಿ ಬಳಿದು ರಸ್ತೆಗೆ ನಿಲ್ಸತಾರೆ” ಎನ್ನುತ್ತ ಕೆಳಗಿಳಿದು ಹೋದ.

ಪುರುಷೋತ್ತಮನೂ ಕೆಳಗಿಳಿದು ಬಂದು ವರಾಂಡ, ಅತಿಥಿಗಳ ಕೋಣೆ, ತನಗೆ ಯಾವುದು ? ಎಂದು ಪ್ರತಿ ದಿನವೂ ಚಿಂತಿಸುವಂತೆ ಈ ದಿನವೂ ಅದನ್ನೆ ಚಿಂತಿಸುತ್ತ ಒಳಗೆ ನಡೆದ. ಎಡ ಬದಿಯ ಮೂಲೆಯ ರೂಮಿನ ಬಾಗಿಲು ತಳ್ಳಿ ಕಣಕಿದ. ದೊಡ್ಡ ಬಕೆಟ್ ನಲ್ಲಿ ಸುಣ್ಣದ ನೀರು, ಡಿಪ್ಪಿಂಗರ್ ಡಬ್ಬಗಳಿದ್ದವು. ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಕವು, ಒಣ್ಣದ ತೆಳು ದೇಹದ ಯುವಕನೊಬ್ಬ ತಲೆಕೆರೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಕೋಣೆಯನ್ನು ತನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಅಳಿಯತುಡಗಿದ. “ಇಡೀ ಬಂಗ್ಲೆಗೆ ಸುಣ್ಣ ಬಣ್ಣ ಬಳಿಯುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಸಾವಿರ ವಾದ್ರೂ ಲಾಭ ಬಂದ್ರೆ!” ಎಂದು ಅಲೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದವನಿಗೆ “ ಏಯ್ ಏನ್ಮಾಡ್ಡ ಇದ್ದೀ ಯಾ ? ” ತನ್ನದೆ ಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಕೇಳಿದ.

ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ ತಲೆ ಕೆರೆಯುತ್ತ “ ಇವತ್ತಿಂದ ಸುಣ್ಣ ಬಣ್ಣದ ಕೆಲ್ಸ ನಂಗೆ ಕೊಟ್ಟಿ ದ್ವಾರಿ ಕಣ್ಣಾ, ಈ ರೂಮ್ನಿಂದನೆ ಕೆಲ್ಸ ಸುರುವು ಮಾಡಾನಾ ಅಂತ ಒದೀನಿ ” ಎಂದ ನಿರೀಯತೆಯಿಂದ.

“ ಹುಂ ಎಷ್ಟುತಗೊಂಡಿದಿಯಾ ಕೂಲಿ ? ಕೇಳಿದ.

ಬಿಡದ ವಿಧೇಯತೆಯಿಂದ “ ಹನ್ನೆರಡು ಸಾವ್ರ ಕೆಳ್ಳಿ ಆಗಾದಿಲ್ಲಂತ ಹತ್ತು ಸಾವ್ರ ತಗಾಅಂದು ಕಣಣಾ. ನಮಗೆಗಿಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಆದ್ರೆ ದೊಡ್ಡೋರು ಕೆಲ್ಸ ಬ್ಯಾಡ ಅನ್ಬಾ ದೂಂತ್ ಒಪ್ಪೊಂಡೆ ಕಣಣಾ ”

“ ನೀನು ಮಹಾ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯ ಬಿಡಲೇ... ಅಷ್ಟು ಹಣ ತಗೊಂಡು ಯಾವನ್ನಾದೂ ಸಮಾಧಿಗೆ ಮಲಗ್ಗಿ ಮಣ್ಣೆಳೆದು ಬಿದ್ದಿ ಕಣಲೇ. ” ಎಂದು ದಭಾಯಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಬೆದರಿದ ಅವನು “ಅಂಗಲ್ಲ ಕಣಕಾ, ಸುಣ್ಣ ಬಣ್ಣ ಎಲ್ಲ ನಮ್ಮೆ. ಕೂಲಿನೇ ಐದು ಸಾವ್ರ ಅತ್ತದೆ. ಬೇಕಾದ್ರೆ ಬೇರೆ ಯಾರ್ಯಾರೂ ಕೇಣ್ಣ. ಒಂದು ಕಾಸೂ ತಗಲ್ದಿಗೆ ಮಾಡ್ತೀನಿ ” ವ್ಯಾಪಾರಿ ಭಾಷೆ ಆರಂಭಿಸಿದ.

“ಸುಮ್ಮಿರಲೇ ನಿಮ್ಮಂತವರ್ದ ಭಾರಿ ನೋಡಿದ್ದಿನಿ. ಐದು ಸಾವಿರ ಅವತ್ತೇ ತಗೊಂಡಿದ್ದಿಯಾ ಈಗ ಪುಕ್ಕಟ್ಟಿ ಮಾಡ್ತಾನಂತೆ ” ಎಂದು ಗದರಿ ಒಳನುಗ್ಗಿ ಪಾಲಿ ಸ್ಟೂಲ್ ಮೇಲಿದ್ದ ಧೂಳು ಕೊಡವಿ ಅದರ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಸಿಗರೇಟ್‌ಗೆ ದೆಂಕಿ ಹಚ್ಚಿದ. ಮನಸ್ಸು ಕೇಂದ್ರೀಕೃತವಾಗತೊಡಗಿತು.

ಕೆಲಸಗಾರ ಸುಣ್ಣದ ತಿಳಿ ನೀರಿನ ಬಕೆಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಬಿಮರಿನ ದೊಣ್ಣೆ ಇಳಿಬಿಟ್ಟು ಗೂರಾಡತೊಡಗಿದ. ತಳದಲ್ಲಿನ ಬಿಳಿ ಕಣಗಳು ಮೇಲೆ ಬಂದಂತೆ ಪುರುಷೋತ್ತಮನ ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಅಲೋಚನೆ ಎದ್ದು ಕೊರೆಯಲಾರಂಭಿಸಿತು, ಆಗಾಗ ನೆನಪಿಗೆ ತರುವ ಬರಿ ಕೊರಳಿನದುಂಡು ದೇಹದ ನಿಧುವೆಯ ಚಲುವು. ತಟ್ಟನೆ ತಲೆ ಕೊಡವಿ ಸಿಗರೇಟ್ ಕೆಳಗೆ ಹಾಕಿ, ಜೇಬಿನಿಂದ ಪೆನ್ನು ಹಾಳೆ ತೆಗೆದು ಒತ್ತಿಗೆಗೆ ಸುತ್ತಮುತ್ತ ಕಣ್ಣಾಯಿಸಿ ಎನೂ ಸಿಗದೆ ಡಬ್ಬವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ಅದರ ಮೇಲೆ ಹಾಳೆ ಇಟ್ಟು ಬರೆಯತೊಡಗಿದ.

ಆಗ ತಾನೆ ಕೆಲಸಗಾರ ಕುಂಚ ಸುಣ್ಣದ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಅದ್ದಿ ಗೋಡೆಗೆ ಬಳಯ ತೊಡಗಿದ. ಕವ್ವು ಗೋಡೆಗೆ ಸುಂದರ ಬಣ್ಣ ಕೊಡಲು ಅವನು ಹವಣಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆ, ಪುರುಷೋತ್ತಮ ನಿಧುವೆಯ ಜೀವನ ವರ್ಣಮಯಗೊಳಿಸುವವನಂತೆ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಶಿಫಾರಸು ಮಾಡಿ ವಿಧವಾವೇತನಕ್ಕೆ ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದ.

ಬರೆದು ಮುಗಿಸಿ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಓದಿ ಕೆಲಸಗಾರನ ಕಡೆ ತಿರುಗಿ “ ಏಯಾ ಇದೇನು ಗೊತ್ತೇನೋ? ” ಕೇಳಿದ. ಕೆಲಸ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಅವನತ್ತ ತಿರುಗಿ ತಲೆ ಅಲ್ಲಾಡಿಸುತ್ತ ‘ಇಲ್ಲ’ ಎಂದ

“ನಿನಗೇನು ಗೊತ್ತೇಳು? ಗಂಡ ಸತ್ತವರು ಇರಾರಲ್ಲ ಅವರಿಗೆ ತಿಂಗ್ಲಾ ದುಡ್ಡು ಬರಂಗಿ ಮಾಡ್ತಿದ್ದೀನಿ. ನಿಮ್ಮ ಸಂಬಂಧಿಕರೂ ಯಾರಾದ್ರೂ ಇದ್ದಿ ಹೇಳು ಮಾಡೋಣ?” ಎಂದ.

ಕೈ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ ಅಂಗಿ ದುಡ್ಡು ಕೊಡ್ತಾರೆ ಅನ್ನೋದು ನನಗಿಗ ನೋಡಣ್ಣ ಗೊತ್ತಾಗಿದ್ದು. ಸರ್ಕಾರೋರು ಏನೆನೋ ಮಾಡ್ತಾರೆ, ವಿಷ್ಯ ನನ್ನೆ ಗೊತ್ತಾಗೋದೆ ಇಲ್ಲ. ” ಎಂದು ಸರ್ಕಾರದೊಂದಿಗೆ ಅವನನ್ನು ಹೊಗಳಿದ.

“ ಹಾ ನೀನು ಬಾ ಇಲ್ಲಿ ” ಎಂದು ಕಾಲ ಮೇಲೆ ಕಾಲು ಹಾಕಿ, ತಲೆತಗ್ಗಿಸಿ ಕುಳಿತು ಕರೆದ.

“ ನಾನೇನಣ್ಣಾ ? ” ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ, ಕುಂಚ ಕೈಯಲ್ಲೆ ಹಿಡಿದು.

“ ಹುಂ ಕಣಲೇ ಬಾ ಯಾಕೆಗೆ ಹೆದರಿಯಾ ಒಳ್ಳೆ ಹೆಂಗ್ನು ಮಾಡ್ತಂಗಿ ಮಾಡ್ತೀಯಲ್ಲ. ನೀನೇ ಹೇಳೋ ಇಂತಹ ಬಡವಿಗೆ ನಾನು ಸಹಾಯ ಮಾಡ್ತಿನಲ್ಲ ನಾನು ಒಳ್ಳೇನೋ ಕೆಟ್ಟೋನೋ ? ” ಕೇಳಿದ.

“ ನಿಮ್ಮ ತಂದೆಯವ್ರನ್ನ ನೋಡಿದ್ರೆ ತಿಳಿಯಾಕೆಲ್ವ ? ದೇವ್ರಂತ ಮನುಷ್ಯರು. ಅವ್ರ ಮಗ ನೀವು ”

“ ಸದ್ಯ ಆಪ್ಪಾದ್ರೂ ತಿಳಿಯೋದಿದ್ದೀಯಲ್ಲ. ಅದು ನನ್ನ ಪುಣ್ಯ. ಸ್ವಲ್ಪ ಬಾ ಇಲ್ಲಿ ” ಎಂದು ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಮೆಲು ದನಿಯಲ್ಲಿ ಕರೆದ.

“ ಏನಣ್ಣಾ ? ” ಕುಂಚ ಕೆಳಗಿಟ್ಟು ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಬಂದು ನಿಂತ.

“ ಈಗ ನೀನೊಂದು ಕೆಲ್ಸ ಮಾಡ್ಬೇಕು. ಅದೇನಂದ್ರೆ ಅಲ್ಲಿ ಗಾರೆ ಕೆಲ್ಸದ ಸಿದ್ಧಸ್ಸು ಸತ್ತೋದ್ದಲ್ಲ ಅವೆಂದ್ರಿ ಇದ್ದಾಳೆ. ಬೆಳ್ಳಗೆ ದಪ್ಪ ಇದ್ದಾಳೆ. ಅವು ಹೆಸ್ರೂ ಸಹ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲೆ ಹೋದ್ರೆ ನಾನು ಏನಂತ ಬರೆಯೋದು ಹೇಳು ? ಅವು ಆಸ್ಪನೆಸು, ಗಂಡ ನೆಸು, ಕುಲಗೋತ್ರ, ಸತ್ತದ್ದು ಬದುಕಿದ್ದು ಎಲ್ಲಾ ಬರೀಬೇಕು. ಅದನ್ನ ತಿಳಿಯೋಳೆ ಬರೆಯೋದು ಕಷ್ಟ. ಅವನ್ನ ಇಲ್ಲಿ ಕಾಯ್ದಿರ್ದೀನಿ. ನೀನು ಹೋಗಿ ಕಳಿಸಿಟ್ಟು ಅವು ಕೇವು

ನೀನು ಮಾಡು” ಎಂದು ಹಿಡಿತದ ಪದಗಳನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸಿ.

“ಅದೆಲ್ಲ ಆಗದಿಲ್ಲ ಬಿಡಣ್ಣ. ನಮ್ಮ ಬರೀ ಬಣ್ಣ ಹೊಡೆಯೋ ಕೆಲ್ಸ; ಅವರೇ ಬೇರೆ ತರೆ” ಎಂದ.

“ಅದೇನೆ ಇಲ್ಲಿ ನಿನ್ ತಂಗಿ ಸುಖವಾಗಿರೋದ್ದ ನೀನು ಇಷ್ಟಪಡೋದಿಲ್ಲೇನು?” ಕೇಳಿದ.

“ಒಪ್ಪಿದ್ದಣ್ಣ. ನಾನು ಆ ಕೆಲ್ಸ ಮಾಡಿ ಗಿಲ್ಲ ಸುಣ್ಣ ಬಳಿಯೋದು ಯಾರು? ನಾನು ಹಗ್ಗೂ ರಾತ್ರಿ ನಿದ್ರೆ ಮಾಡ್ಲೆಗೆ ಮಾಡ್ಬೇಕಾಗ್ಯೆತೆ..” ತನ್ನ ದೌರ್ಬಲ್ಯ ಹೇಳಿ ಕೊಂಡ.

ಅದೆಲ್ಲವನ್ನು ಪುರುಷೋತ್ತಮ ಕೇಳುವಂತಿರಲಿಲ್ಲ. “ಇಲ್ಲಿ ಹೋಗು. ಐದು ನಿಮಿಷಕ್ಕೆ ನೀನೊಪ್ಪು ಬಳಿದೀಯಪ್ಪ. ಜಾಸ್ತಿ ಅಂದ್ರೆ ಈ ರೂಮಿನ ಒಂದು ಮಗ್ಗಲಿಗೆ ಬಳಿಯಬಹುದು” ಎಂದು ಮತ್ತಷ್ಟು ಒತ್ತಡ ಹಾಕಿದ.

“ಸರಿ ಬಿಡಣ್ಣ. ನಿಮ್ಮ ಕಾರ್ಯ ತಡ ಆದ್ರೆ ಸಿಟ್ವಿ ಮಾಡ್ಕೊಳ್ಳೆಗೆ ಇದ್ರಾಯ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ಯಾರ್ಗಂತ ಕಳೋದಣ್ಣ? ಎಂದ.

“ಸಿದ್ಧನ ಹೆಂಡ್ತಿ. ಗಂಡ ಇಲ್ಲಲ್ಲಾ ಅವು ಅನ್ನು. ಹಾ. ಮೇಷ್ಟ್ರಿ ಏನಾದ್ರೂ ಕೇಳಿದ್ರೆ ಸ್ವಾಮೀರು ಫಾರಂ ಭರ್ತಿ ಮಾಡ್ಕೊಳ್ಳೋಕೆ ಕರೆಸೊಂಡು ಕೋಗಿದ್ದಾರೆ, ಈಗ ಕೆಲ್ಸ ಬಿಡ್ತಾರೆ ಅಂತೀಳು” ಎಂದು ಮಾತು ತವಕದಿಂದ ಮುಗಿಸಿ ಸಾಗ ಹಾಕಿದ.

ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಹೊರ ಹೋಗಿ ಮರೆಯಾದ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಒಳಗೆ ಬಟ್ಟಲು ಕಣ್ಣು ಬಿಡುತ್ತ ಹೆಜ್ಜೆ ಮೇಲೆ ಹೆಜ್ಜೆ ಇಡುತ್ತ ಬರುವುದನ್ನು ಕಂಡು “ಬಾರಮ್ಮ ಬಾ. ಏನ್ ನಿನ್ ಹೆಸರು? ಕೇಳಿದ್ರೆ ಒಳ್ಳೊ ಹೇಳಲ್ಲ. ಎಂತಾ ಕೆಲ್ಸ ಜನಾ ಅಂತೀರಾ? ಏನಂದ್ರೆ ನಾಫು ನಿನ್ನೆ ಕೆಲವು ವಿಷಯ ಕೇಳ್ತೀನಿ. ನೀನು ಹೇಳೋಕು. ನಾನು ಬರೊಂಡೋಗಿ ಆಫೀಸಿಗೆ ಕೊಡ್ತೀನಿ. ನಿನ್ನೆಗೆ ತಿಂಗ್ಯಾ ಐವತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಬರುತ್ತೆ. ಸಂತೋಷ ತಾನೆ?” ಎಲ್ಲ ಒಂದೇ ಉಸಿರಿಗೆ ಮಾತನಾಡಿ ಸಲಿಗೆ ಬಿಳಿಸಿಕೊಂಡ.

ಕಂಗಳಿಂದಲೇ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಸೂಚಿಸಿ ತಲೆ ಅಲ್ಲಾಡಿಸಿದಳು.

“ಇಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ. ಬಾ. ಮುಚ್ಚು ಮರೆ ಏನೂ ಇಟ್ಟೋಬಾರು ಎಲ್ಲಹೇಳ್ವೇಕು ಗೊತ್ತಾಯ್ತು?” ಎಚ್ಚರಿಸುವಂತೆ ನುಡಿಯುತ್ತ ರೂಮಿನೊಳಗೆ ಕರೆದ.

“ಆಗ್ಲಿ” ಎಂದಿತು ಹೆಣ್ಣಿನ ದನಿ, ಎಷ್ಟೋ ದೂರದಿಂದ ಬಂದಂತೆ ಇತ್ತು. ಸಂಕೋಚದಿಂದಲೇ ಒಳಗೆ ನಡೆದಳು. ಪುರುಷೋತ್ತಮ ಸ್ವಲ್ಪ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಗಂಟಲು ಕೆನೆದು “ಏನಮ್ಮ ನಿನ್ನ ಹೆಸರು?” ಕೇಳಿದ. ಅಳುಕುತ್ತ “ಸಾಕಮ್ಮ” ಎಂದಳು.

“ಗಂಡ..... ?” ಎಂದು ಅವಳ ಮುಖ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ದಿಟ್ಟಿಸಿದ.

“ಇಲ್ಲ” ಗದ್ಗದಿತಳಾಗಿ ನುಡಿದಳು.

“ಓ ಹೌದಲ್ಲಾ ಮತ್ತೇ ಬಿಟ್ಟೀ” ಅವಳ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಕೆರಳಿಸುವಂತೆ ಯತ್ತಿಸಿ ಮುಂದುವರೆಸಿದ ಮದುವೆಯಾದದ್ದು ಯಾವಾಗ? ಗಂಡ ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದ್ದ ಯಾವಾಗ?”

“ಐದು ತಿಂಗಳಿಂದೆ ಮದ್ಯೆ ಅಗತ್ತು? ಆವು ಸತ್ತು ಎರಡೂವರೆ ತಿಂಗಳಾಯ್ತು” ಎಂದಳು ಕಣ್ಣೀರು ಒರೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ.

“ಇಷ್ಟು ಸಾಕು ಉಳಿದಿದ್ದೆಲ್ಲ ನಾನು ಬರಿದಿದ್ದೀನಿ. ನೀನೇನು ಯೋಚ್ಚೆ ಮಾಡ್ಬೇಡ. ಬಾ ಇಲ್ಲಿ, ನಿನಗೇನು ಹೆಸರು ಬರೆಯೋಕೆ ಬರುತ್ತೀ ಇಲ್ಲ ಹೆಬ್ಬೆಟ್ಟು ಒತ್ತುತ್ತೆ ‘ಯಾ’? ಸ್ತುತಿಸಿದ.

“ಬರೆಯೋಕೆ ಬರಲ್ಲ ಹೆಬ್ಬೆಟ್ಟು ಒತ್ತುತ್ತೆ” ಎಂದಳು.

“ಹೌದಾ ಹಾಗಾದ್ರೆ ಬಾ ಮತ್ತೆ ಒತ್ತಿಡು. ನಿನ್ನಂತ ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಅರ್ಜಿ ಬರೆದೇಕಾ ಯ್ತಲ್ಲ ಅದು ನನಗೆ ವ್ಯಥೆಯಾಗದೋದು. ಸಂಕೋಚ ಬೇಡ ಬನ್ನಿ” ಇನ್ನಷ್ಟು ಹತ್ತಿರ ಕರೆದು ಎಡಗೈನ ಹೆಬ್ಬೆರಳಿಗೆ ಪೌಂಟ್ಸ್ ರೆನ್‌ನಿಂದ ಇಂಕ್ ತೀಡುತ್ತ ಸಂಕೋಪ ಪಟ್ಟನು. “ಹು ಇಲ್ಲ ಒತ್ತು” ಎನ್ನುತ್ತ ಹಾಳೆಯ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಬ್ಬೆಟ್ಟನ್ನು ತಾನೇ ಹಿಡಿದು ಮುತುವರ್ಜಿಯಿಂದ ಒತ್ತುತ್ತ ನಾನು ಎಷ್ಟೆಲ್ಲ ಕಷ್ಟ ಪಡ್ತಿದ್ದೀನಿ ನನಗೇನಾ ದ್ರೂ, ಲಂಚ ಕೊಡಿ” ತಮಾಷೆಯಾಗಿ ನುಡಿದು ಅವಳಿಗೆ ಗಾಬರಿ ಉಂಟುಮಾಡಿದ.

“ಲಂಚ!” ಉದ್ಗಾರದೊಂದಿಗೆ ಹಿಂದೆ ಸರಿದಳು. “ಯಾಕೆ ಲಂಚ ಅಂದ್ರೆ ಅಷ್ಟು ಭಯ? ಲಂಚ ಒಂದಿಷ್ಟು ರೂಪಾಯಿ ಆಗ್ಬಹುದು” ಎಂ. ಆ ಹೆಣ್ಣು ಬೆರಗಾಯಿತು. ಅವಳ ಬೆದರಿಕೆ ರೀತಿ ಕಂಡು ಗೇಲಿ ಮಾಡುವವನಂತೆ “ಓ ಹೆದರಿಕೊಂಡಾ? ಅದು ಬೇಕಿಲ್ಲ. ಲಂಚ ಮಂಚದಲ್ಲಾದ್ದೂ ಪರವಾಯಿಲ್ಲ” ಎಂದಾಗಲೇ ಆಕೆಗೆ ತನ್ನಲ್ಲಿ ದೇಹದ ಸಿರಿ ಇದೆ ಎಂದು ಅರಿವಾದದ್ದು.

ಅವಳ ಕೈ ಇನ್ನೂ ಅವನ ಕೈ ಯಲ್ಲಿ ಇರುವಂತೆಯೇ ಪುರುಷೋತ್ತಮ ಎದ್ದು ನಿಂತು, ಗೊಂಬೆಯ ಸೀರೆ ಕಳಚುವಂತೆ ಸೆಳೆದುಕೊಂಡು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಮೂಲೆಗೆ ಎಸೆದ. ಅರೆ ಮನದಿಂದ ಪ್ರತಿರೋಧಿಸಿದ ಯೌವನಕ್ಕೆ ಬಲು ಬೇಗನೆ ಮಣಿದಳು. ಅವಳ ಬಯಕೆಗೆ ತಕ್ಕ ಉತ್ತರವಾಯಿತೆ ಹೊರತು, ರಕ್ತಿಸಿಕ್ಕೊಳ್ಳಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಸುರಪಾನ ಮಾಡಿದ ಮತ್ತಿನಲ್ಲಿದ್ದವಳ ನಗ್ನ ದೇಹದ ಮೇಲೆ ಸೀರೆ ಎಸೆದು ಬಿಟ್ಟು ತಿರುಗಿಸಿ ಕುಳಿತ. ಸಾಕಮ್ಮ ಹತ್ತು ನಿಮಿಷದ ನಂತರ ಸದ್ದಿಲ್ಲದೆ ಹೊರಟಳು.

“ಸಾಕಮ್ಮ ನೀನೇನು ಯೋಚ್ಚೆ ಮಾಡ್ಬೇಡ ಇನ್ನು ನಿನ್ನ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೋಗು” ಎಂದು ಕರುಣಾಮೂರ್ತಿಯಂತೆ ಬಾಗಿಲುತೆರೆದು ಬಿಟ್ಟೊಟ್ಟು. “ಒಂದು ಪಕ್ಷ ಮೇಸ್ತ್ರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿದ್ದರೆ ನೂರೋ ಇನ್ನೂರೋ ಅವ್ನ ಬಾಯಿಗೆ ಇಟ್ಟಿ ಸಾಕು ತೆಪ್ಪಗಾಕ್ತಾನೆ ಅನ್ನೋ ಅನಿಸಿಕೆಯ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ನನ್ನ ತಂದೆ ಯಾರ: ಅನ್ನೋದು ನೆನಪಿಟ್ಟೋ ಅಂದ್ರೆ ಸಾಕು. ಕಾಲ್ಪಂದಿಗೆ ಬಾಲ ಎಳೊಂಡ ನಾಯಿ ಆಕ್ತಾನೆ” ಎನ್ನುವ ನಂಬಿಕೆ.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಎದುರಿಗೆ ಬಂದ ಮೇಸ್ತ್ರಿ “ಏನ್ ಸ್ವಾಮಿ ಈಗ ತಾನೇ ಏನೇನೋ ಅಂತಿದ್ರಿ. ಆಗಲೇ ನಮ್ಮ ತಾಯಿದು ಹೆಸೆಲ್ಲ ಬರ್ಬೊಂದ್ರಂತೆ! ಫಲಗಾಗ್ರ ಅಂದ್ರೆ ನೀವು” ಹೊಗಳಿದ. “ಹೌದು ಬಾ ಮಹರಾಯಾ, ನಿನ್ನದೂ ಒಂದು ಸಹಿ ಇರ್ದಿ ಹಾಕು” ಎಂದು ಕರೆದಾಗಲೂ ಆತ್ಮಾನಂದದಿಂದ ಸಹಿ ಹಾಕಿದ. ಸಾಕಮ್ಮ ತಾನೊಬ್ಬಳೆ ಅಪರಾಧದ ಧಾರೆ ಹೊರಬೇಕಾದುದರಿಂದ, ಯಾರಿಗೂ ಅನುಮಾನ ಬಾರದಂತೆ ಇರಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದಳು. ಯಾರಿಗೂ ಸಂಜಯದ ಸೊಗಡೂ ಹತ್ತಲಿಲ್ಲ ಪುರುಷೋತ್ತಮ ಹೆಸರಿಗೆ ತಕ್ಕನಾಗಿ ತೋರಿದ

“ಮೇಸ್ತ್ರಿ ನಾನು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಊಟ ಮಾಡಿ ಬರ್ತೀನಿ ಕೆಲ್ಸ ನೋಡ್ಕೊಳ್ಳಿ” ಎಂದು ಅನುಭವಿಸಿದುದೆಲ್ಲ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ನೆನೆದೇ ಸವಿಯುತ್ತ ಸ್ಯಾಟರ್ ಕಡೆಗೆ ನಡೆದ. ಅವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕ ಕಡೆಯಲೆಲ್ಲಾ ಅವನು ಎಷ್ಟೋ ಜನರನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದ್ದುಂಟು. ಅದರಲ್ಲಿ ಇವಳೊಬ್ಬಳ ನೆನಪು ಮಾತ್ರ ಅವಿಸ್ಮರಣೀಯ ಎಂದು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿತವನ ತುಡುಗ ಮನ.

೭

ಆ ದಿನದ ಮಾರನೆ ದಿನದಿಂದಲೂ ರಾಜು, ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮನೆಯಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ಹೋಗುವವರೆಗೆ ಒಬ್ಬಂಟಿಗರಾಗಿ ನಡೆದು ನಂತರ ಜೊತೆಗೂಡಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಕ್ಲಾಸ್ ನಡೆಯುವಾಗ ನೋಟದಿಂದ, ಸಂಜ್ಞೆಯಿಂದ ಮಾತನಾಡಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಕಾಲೇಜು ಮುಗಿಸಿ ಹಿಂತಿರುಗುವಾಗ ಮನೆ ಹತ್ತಿರ ಬರುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ರಾಜು ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನು ಬಿರುಸಾಗಿ ಹಾಕಿ ಮುಂದೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ. ಲಕ್ಷ್ಮಿ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಇಬ್ಬರೂ ಹಿಂದಿನಂತೆ ಸರಿಯಾದ ವೇಳೆಗೆ ಹೊರಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ಹದಿನೈದು ಇಪ್ಪತ್ತು ನಿಮಿಷ ಬೇಗನೆ ಹೊರಡುವರು.

ಕನ್ನಡಿ ಎದುರಿಗೆ ನಿಂತ ರಾಜು ಕ್ರಾನ್ ತೀಡಿ ಬಾಚಿ, ಕೆಡಿಸಿ ಮತ್ತೆ ಬಾಚಿ “ಹೂ ಈಗ ಚನ್ನಾಗಿದೆ. ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮೆಚ್ಚೋಹಾಗೆ” ಎಂದು ತನ್ನೊಳಗೆ ಗೋಣಗಿಕೊಂಡ. ಮುಖಕ್ಕೆ ನೌಡರ್ ಬಳಿದು ಕೊಂಡು ಹೊರ ಬಂದು, ಒಳಗಿದ್ದ ತಾಯಿಗೆ “ಅಮ್ಮಾ ಹೋಗ್ಬರ್ತೀನಿ” ಎಂದು ಅರಚಿದ. ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ಮನೆಗಳಿಗೂ ಆಕೂಗು ಧಾರಾಳವಾಗಿ ಕೇಳುತ್ತಿತ್ತು.

ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಕೂಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ, ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಕೈ ಬೆರಳು ನೋಯುವಷ್ಟು ಬೇಗನೆ ಜಡೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ‘ಸೈರನ್ ಕೂಗಿದೆ’ ಎಂದುಕೊಂಡಳು. ಅಲ್ಲಿಗಾಗಮಿಸಿದ ಸಾವಿತ್ರಮ್ಮ

“ಅ...ನೋಡೋಣ...ನೋಡೋಣ...ನೋಡೋಣ...” ಮುಖ ಸಿಂಧರಿಸಿಕೊಂಡು ನುಡಿದ ತಾಯಿಯ ಸ್ವನೋಡಿ, ನಕ್ಕು “ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿಯೋದೋಮು ಮಮ್ಮಿ... ಹಿಡಿದಿಟ್ಟಿದೆ. ಬಡವೋಕು ಅಪ್ಪ” ಎಂದು ತನಗೆ ಹಿತವಾದುದನ್ನೆ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟೊಡು ಮಡಿದಳು. ಸಾವತ್ತ ಮ್ಮಳಿಗೆ ಮಗಳು ತನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಅನುಮೋದಿಸಿದಂತಾಯಿತು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮನೆಕೆಗೆ ನೋಡುತ್ತಲೇ “ಅಮ್ಮಾ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೋಗ್ಬರೋನಿ, ಲೇಟಾಯ್ತು” ಎಂದು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಕೂಗಿದ, ಲಕ್ಷ್ಮಿ ತಾಯಿ ಇಲ್ಲ ದಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿ “ಈ ಹುಡುಗನಿಗೆ ಸ್ವತ್ತುವಾದ್ರೂ ತಾಳ್ಮೆ ಇಲ್ಲ” ಎಂದು ಮುದ್ದಿ ನಿಂದ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಬೈದಳು.

ಮಂಜಮ್ಮ ಒಳಗಿನಿಂದಲೇ “ಹೂ.....ಕುಪಾರು ಹೋಗಾ” ಎಂದಳು. ರಾಜು “ಸರಿ ಹೋಗೋರಿನಿ... ಬರ್ಬಾ?” ಎಂದು ಕೂಗು ಹಾಕಿದಾಗ ತಡೆಯಲಾಗದ ನಗುವಿಗೆ ತುಟ್ಟ ಕಟ್ಟಿ ತಡೆದೊಳು. ತನ್ನ ಹಿಲ್ಡ್ ಜಪ್ಪಲಿಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿತೊಡಗಿದಳು.

ದಾರಿಯ ಅರ್ಧ ದೂರ ನಡೆದಷ್ಟೆಲೆ, ದೂರದಲ್ಲಿ ತನಗಾಗಿ ಕಾಯುತ್ತಾ ನಿಂತಿದ್ದ ರಾಜನನ್ನು ನೋಡಿ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿದಳು. ತೀರ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ ಮುಖ ನೋಡುತ್ತ ಕಿತ್ತಲೆ ಬೇಡವೆಂದು ತಲೆ ಅಲ್ಲಾಡಿಸಿ ತಿರಸ್ಕಾರ ಸೂಚಿಸಿದಳು. ಅರ್ಧ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದೆ ಮಂಕಾಗಿ ಮುಖ ದಿಟ್ಟಿಸಿವ ರಾಜನಿಗೆ ಹಲ್ಲುಕಟ್ಟಿ ಘುಸಿದು ಬಿಗಿಡಿದು “ಏ ರಾಜೂ ನಿನ್ನೆಗೆಷ್ಟು ಬಾರಿ ಹೇಳೋಕು? ಇಲ್ಲೆಲ್ಲ ನನಗೆ ಪರಿಚಯದ ಜನ ಇದ್ದಾರೆ” ತೀಕ್ಷಣವಾಗಿ ಬೇರೆಯವರ ನೋಟಕ್ಕೆ ಬಾಯಿಗೆ ಅಗ್ಗವಾಗಿ ಸಿಕ್ಕಲಿಕ್ಕೆ ಇಟ್ಟಸದೆ ನುಡಿದಳು. ನಿನ್ನೆ ತಾನೆ ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ನೆನೆದು ಅಸಹ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡದೆ ಕೆಳಗೆ ದೃಷ್ಟಿ ಹಾಕಿ, ನೋಟ ಬುಳುಕು ಬಾಯಿಗೆ ಅಡ್ಡ ಹಿಡಿದು “ಓ... ಸಾರೀ ಮರೆತಿಟ್ಟಿದೆ” ಎನ್ನುತ್ತ ಮುಂದೆ ನಡೆದ ಎದುರಿಗೆ ಬಂದ ವ್ಯಕ್ತಿ ದನಿಕೇಳಿ ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ಸಂಶಯ ದಿಂದ ಒಮ್ಮೆ ನೋಡಿ ಮುಂದೆ ಸಾಗಿದ.

ಮತ್ತಷ್ಟು ದೂರ ನಡೆದ ನಂತರ ರಾಜು ಕಿವೆ ತಿರುಗಿದ, ನಿಲ್ಲುವಂತೆ ತಲೆ ಹಾಕಿದನು. ರಾಜು ನಿಂತು ಅವಳ ಜೊತೆಗೂಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ “ಎಂಥಾ ಹುಚ್ಚು ಹುಡುಗ

ನೀನು? ಎಷ್ಟು ಹೇಳಿದ್ದೂ ಮರೆತಿಟ್ಟಿದೆಯಾ ” ಅಪಾದಿಸಿದಳು ಲಕ್ಷ್ಮಿ. “ಹಾದು ಲಕ್ಷ್ಮಿ ನೀನು ಎದುರಾಗಿದೆ, ಮಾತೇನು? ನನ್ನನ್ನೇ ಮರೆತಿಟ್ಟೀನಿ” ಎಂದ ಭಾವುಕರಾದಳು. ಎರಡೆಚ್ಚೆ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ “ಫಿಲಂಗೆ ಹೋಗೋಣಾ?” ಕೇಳಿದಳು.

“ಫಿಲಂಗೆ?” ಕಣ್ಣು ರಳಿಸಿ ನುಡಿದು “ಈಗಾಗಲೇ ನಾಲ್ಕೈದು ಬಾರಿ ಹೋಗಿದ್ದೇವೆ. ಬೇಡಪ್ಪಾ ಕೊನೆಗೆ ಅಟೆಂಡೆನ್ಸ್ ಪಾರ್ಟೀಜ್ ಬಂದ್ರೆ ಏನು ಮಾಡೋದು?” ಹೋಗಲು ಇಷ್ಟವಿದ್ದ ರೂ ನೆಪ ಹಾಕಿದಳು.

“ನೀನೊಂದು ಪುಸ್ತಕದ ಹುಳು. ನಾನು ವೈಸ್ ಪ್ರೆಸಿಡೆಂಟ್, ಅಟೆಂಡೆನ್ಸ್ ಕೊಡು ಅಂದ್ರೆ ಕೊಡ್ಬೇಕು. ಪ್ಲೀಸ್ ಬಾ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಹೋಗೋಣ. ಹೊಸ ಪಿಚ್ಚರ್. ಒಳ್ಳೇದು” ಎಂದು ಅವಳ ಅಧೈಯಕ್ಕೆ ಕೊಂಚ ಸಮಾಧಾನ ನೀಡಿದಳು. ಆತನನ್ನು ಗೇಲಿ ಮಾಡುವಂತೆ “ನೀನು ಮಹಾರಾಜ ನೋಡು ಅದ್ಕೆ ನೀನೇಳ್ತಾಗೆ ಕೇಳ್ತಾರೆ ಅನ್ನೋಂಡೆ? ಅಟೆಂಡೆನ್ಸ್ ಕೊಡಿಸ್ತುಕುದು. ಪಾಸೂ ಏನು ಮಾಡಿಸ್ತೀಯಾ? ಬೇಡಪ್ಪ ನನ್ನ ನೋಟ್ಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಫಿಲಮ್ ಆಗೇ ಇಲ್ಲ. ನಾಳಂತು ಎರಡು ದಿನ ಎಲ್ಲೂ ಬರಲ್ಲ” ಕಡೆ ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಹೇಳಿದಳು.

“ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಅವತ್ತು ನೀನೇ ಹೇಳಿದೆ. ನಮ್ಮ ಜೀವನದ ಪರೀಕ್ಷೆಯೇ ಬೇರೆ. ಅದು ನಮ್ಮ ಬೈರ ಪ್ರೇಮಪರೀಕ್ಷೆ ಎಂದಿದೆ. ಇವತ್ತಾಗಲೇ ಮರೆತೋಯ್ತಾ? ಸರಿ ಬಿಡು ನಿನ್ನಿಷ್ಟವಾಗೇ ಅಗ್ಗಿ ಆದೇ ನನ್ನಿಷ್ಟ ಅನ್ನೊಂಡು ತೃಪ್ತಿ ಪಡೊಳ್ತೀನಿ” ಎಲ್ಲ ನಿನಗಾಗೇ ಎನ್ನುವಂತೆ ನುಡಿದರೂ ಬೇಸರದ ಲೇಪನವಿತ್ತು.

ಮುನಿದವನಂತೆ ಮುಖ ಊದಿಸಿಕೊಂಡು ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದವನನ್ನು ನೋಡಿ ತಳಮಳಗೊಂಡ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ತಾನೇ ದಾರಿಗೆ ಬಂದಳು. “ಅಣ್ಣೇ ಇಷ್ಟಕ್ಕೆ ಮುನಿಸೊಂಡೆ? ಕ್ಲಾಸ್ ತಪ್ಪುತ್ತೆಯಂತೆ ಹಾಗೆಂದೆ ಅಷ್ಟೆ. ನಡಿ ಹೋಗೋಣ ನನಗೇನು ಅಭ್ಯಂತರವಿಲ್ಲ. ಯಾವುದು ಪಿಚ್ಚರ್ ರಾಜು?” ಕೇಳಿದಳು.

ಗೆಲುವನ್ನು ನಂಬಾಡಿಸಿದ ರಾಜು ಉಲ್ಲಾಸದಿಂದ “ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಪಿಚ್ಚರ್ ಲಕ್ಷ್ಮಿ.

ದ ನ್ಯಾಚುರಲ್ ಲವ್ . " ಎಂದ ಚಿತ್ರದ ಪ್ರಚಾರಕನಂತೆ. "ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಅಂದ್ರೇಲೆ ಬರೀ ಸೆಕ್ಸ್, ಅಯ್ಯೋ ಅದೇನು ನೋಡ್ಬೇಕು? " ನಿರಾಕರಿಸುವಂತೆ ನುಡಿದಳು.

"ಸೆಕ್ಸ್ ಇಸ್ ಎ ಲೈಫ್ ಆನ್ವೋಡು ಬಿಟ್ಟು, ಲವ್ ಇಸ್ ಎ ಲೈಫ್ ಆರಿಸ್ಕೊಳ್ಳೋಣ. ನೋಡು ಲಕ್ಷ್ಮಿ, ಹಿಂದೆ ಪಾಠದ ಕಡೆಯಲ್ಲಿ 'ನೋಡಿ ತಿಳಿ, ಮಾಡಿ ಕಲಿ' ಅಂತಾ ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ಬಂದಿತ್ತು. ಓದಿದ್ದು ನೆನಪಿದೆ ತಾನೆ? ಹಾಗೇ " ಮಹಾ ಮೇಧಾವಿಯಂತೆ ನುಡಿದ.

"ಹೌದು ನೆನಪಿದೆ. ನೀನು ಅಷ್ಟು ಜಾಣನಾಗಿದ್ದಿದ್ರೆ ಫ಼ಫ್ಫಿಯರ್, ಸೆಕೆಂಡ್ ಇಯರ್‌ನಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟು ಎಂಟು ಸಬ್ಜೆಕ್ಟ್ಸ್ ಯಾಕೆ ಉಳಿತತ್ತು? ಸರಿ ಸಿನಿಮಾಕ್ಕೆ ಹೊರಟಿದ್ದೀಯಲ್ಲ ನನ್ ದುಡ್ಡು ಯಾವಾಗ ಕೊಡ್ತೀಯಾ? ಕೇಳಿದಳು.

"ಯಾವುದು? " ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ.

"ಓ ಮರ್ರಿಯಾ . ? ಮೊನ್ನೆ ಪಿಕ್ಚರಿಗೆ ಹೋಗ್ಬೇಕಾವ್ರೆ ದುಡ್ಡಿಲ್ಲ ಅಂತ ನನ್ ಕಾಲೇಜ್ ಫೀಸನ್ನೇ ಕೊಡ್ತೀನಿಯೆಂದು ಇಸ್ಕೊಂಡಿದ್ದಲ್ಲಾ ? " ನೆನಪಾಗುವಂತೆ ನುಡಿದಳು.

"ಹ್ಲಾ ಆದಾ!? ಕೊಟ್ಟರಾಯ್ತು ಬಿಡು. ಇನ್ನೂ ಲಾಸ್ಟ್ ಡೇಟ್ ದೂರ ಇದೆ ಬೇಕಾವ್ರೆ ಫೈನಾ ಹಾಕೊಂಡ್ಲಿ. ನಾನೂ ಫೀಸ್ ಕಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಹೋಗ್ಲಿ ಬಿಡು ದುಡ್ಡು ಕೆಫೈಫೇಲ್ ಅನ್ನೋ ರಿಸಲ್ಟ್ ತಗೋಳದಕ್ಕಿಂತ ಮಜಾ ಮಾಡೋದೆ ಒಳ್ಳೇದು" ಎಂದ.

"ಅಬ್ಬಬ್ಬ ನೀನು ಮಹಾ ಪ್ರಚಂಡ ಇದ್ದೀಯೆ ಬಿಡು." ಅವನಿಗೆ ಓದಿನಲ್ಲಿರುವ ನಿರ್ಲಕ್ಷ್ಯಕ್ಕೆ ಬೆರಗಾಗಿ ಹೆಚ್ಚೇನು ನುಡಿಯಲಾರದೆ ಸುಮ್ಮನಾದಳು ರಾಜು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ನಕ್ಕ. "ಲಕ್ಷ್ಮಿ ನೀನು ಒಬ್ಬೇ ಮಗಳಲ್ವ? ನಿನಗೇಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಹಣ ಕೊಡಲ್ಲ? " ಕೇಳಿದ ರಾಜು.

'ನನ್ನ ಮದುವೆಯಾಗುವವನಿಗೆ ವರದಕ್ಷಿಣೆ ಕೊಡ್ತೆ ಕೂಡಿ ಹಾಕ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ನಾನು ಹೆಣ್ಣು. ಹಣ ಕೊಟ್ಟರೆ ಕೆಟ್ಟೋಗ್ತಾಳೆ ಅನ್ನೋ ಭಯ.

ನೀನೇಕೆ ಒಬ್ಬೇ ಮಗನಾಗಿ ಸಂದೆ ಜೀವಿಗೆ ಕನ್ನ ಹಾಕ್ತೀಯಾ?" ಕೇಳಿಸುವಂತೆ ಕೇಳಿ ನಕ್ಕಳು.

“ನಮ್ಮಪ್ಪ ಎಂತಹ ಜಿವುಣ ಅನ್ನೋದು ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ಲಕ್ಷ್ಮಿ. ಇಷ್ಟು ದಿನದ ವರೆಗೆ ನನಗೇ ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ನಿನಗೇಗೆ ಗೊತ್ತಾಗ್ಬೇಕು? ನನಗೆ ಏನೂ ಕೆಲಸ ಮಾಡ್ಲಿಕ್ಕೆ ಬರೋದಿಲ್ಲಂತ ನಮ್ಮಪ್ಪ ಎರಡು ಲಕ್ಷದ ಏಳು ಸಾವಿರ ಬ್ಯಾಂಕಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ ಬರೀ ಅದರ ಬಡ್ಡಿ ತಿನ್ನುತ್ತ ನಾವಿಬ್ಬೂ ಆರಾಮವಾಗಿ ಪ್ರೇಮ ಪ್ರೀತಿ ಅನ್ನೋಂಡು ಇಸ್ಕೂಲು ಆಲ್ವಾ?” ಕೇಳಿದ ತುಂಟತನದಿಂದ.

ಅಲ್ಪ ನಗುವಿನೊಂದಿಗೆ “ಹೌದು ನನ್ನ ವರದಕ್ಷಿಣೆಯ ಹಣವನ್ನೂ ತಂದು ಬ್ಯಾಂಕಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಬಡ್ಡಿ ಬರುತ್ತಲ್ವಾ?” ಎಂದಳು. ವರದಕ್ಷಿಣೆ ನಿರೋಧಿ ರಾಜು, “ಬೇಡ. ವರದಕ್ಷಿಣೆ ನಾನು ತಗೋಳ್ಳಲ್ಲ. ವರದಕ್ಷಿಣೆ ಬೇರೆ ಯಾರಿಗಾದ್ರೂ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ವಿ. ನನಗೆ ನಿನ್ನ ಕೊಟ್ಟಿ ಸಾಕು” ಎಂದ ತಮಾಷೆಯಾಗಿ.

ಸ್ವಲ್ಪ ನಾಚಿಕೆಯಿಂದಲೇ “ಓ ಒಳ್ಳೆ ಜೋಕ್. ವಧು ಒಬ್ಬಿಗೆ, ದಕ್ಷಿಣೆ ಒಬ್ಬಿಗೆ” ಎಂದು ಮೆಚ್ಚುಗೆಯಿಂದ ನಗು ತಡೆಯಲಾರದೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಜನ ಸಂದಣಿ ಇರುವ ಕಡೆ, ತನ್ನ ನಿಜಸ್ಥಿತಿ ಮರೆತು ಪಕಪಕ ನಕ್ಕು ಬಿಟ್ಟಳು. ತಕ್ಷಣ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದ ಜನರನ್ನು ಅರಳಿದ ಕಂಗಳಿಂದ, ಭೀತಿಯಿಂದಲೂ ನೋಡಿ ಗಂಭೀರತೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ತುಟಿ ಕಚ್ಚಿ ಕೊನೆಗೆ ತನ್ನ ಬಲಗೈ ತೋರು ಬೆರಳನ್ನು ಕಚ್ಚಿ ಕೊಂಡಳು.

“ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಬೇಗ ಬಾ ರಷ್ ಆಗ ಓಕೇಟ್ ಸಿಗದಿದ್ದೆ ಕಷ್ಟ” ಎಂದೆಚ್ಚರಿಸಿದ ರಾಜು ಇಬ್ಬರೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಡೈವೆಂಡ್ ಟಾಕೀಸ್ ಕಡೆಗೆ ಬೇಗ ಬೇಗನೆ ನಡೆಯ ತೊಡಗಿದರು. ಬೇಡ ಎಂದಿದ್ದ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಈಗ ತನ್ನ ಪ್ರೇಮಿಯೊಂದಿಗೆ ಹಿಗ್ಗಿನಿಂದ ಹೆಣೆ ಹಾಕತೊಡಗಿದಳು. ಮಾರ್ನಿಂಗ್ ಷೋಗೆ ಶಾಲಾ ಕಾಲೇಜು ಹುಡುಗರೇ - ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿದ್ದರು. ಎಲ್ಲರ ಕೈನಲ್ಲೂ ಪುಸ್ತಕಗಳಿದ್ದವು. ಶ್ರೀಮಂತ ಮನೆತನದ

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿನಿಯರಂತೆ ತೋರುವ ಕಾಲೇಜು ತರುಣಿಯರೂ ಸಂಕೋಚವಿಲ್ಲದೆ ಬಂದಿದ್ದರು. ಗಣನೀಯವಾಗಿ ಅವರ ಸಂಖ್ಯೆಯೂ ಏರುತ್ತಿತ್ತು. ಹನುಮನ ಬಾಲದಂತೆ ಬೆಳೆದಿರುವ ಕ್ಯೂ ನೋಡಿ ರಾಜುಗೆ ಟಿಕೇಟ್ ಸಿಗುವುದು ಅನುಮಾನವಾಯಿತು. ಕ್ಯೂನ ಮುಂಭಾಗ ದಿಂದ ಹಿಂಭಾಗದವರೆಗೂ ಪೋಲಿಸ್ ಮಧ್ಯೆ ಯಾರೂ ನುಗ್ಗದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಮಧ್ಯೆ ಸೇರಿದವರನ್ನು ಎಳೆದು ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದ. ದೊಡ್ಡ ಸಾಲನ್ನು ನೋಡಿದ ಲಕ್ಷ್ಮಿ "ಈಗ ಏನಾಯಿತೋದು? ಆಷ್ಟು ದೂರದಿಂದ ಒಂದು ವಾಪಸ್ಸು ಹೇಗೆ ಹೋಗೋದು?" ಬೇಸರದಿಂದ ನುಡಿದಳು.

ಮೊದಲಿಗೆ ಬೇಡ ಎಂದವಳು ಈಗಾಗಲೇ ಬದಲಿಸಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು "ಯಾಕೆ ವಾಪ್ಸು ಹೋಗೋದು? ನೋಡಿರು. ತಗೋ: ಈ ಬುಕ್ ನಿನ್ನ ಬ್ಯಾಗಲ್ಲಿಟ್ಟೋ" ಎಂದು ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕೈಗತ್ತ. ಆಕೆ ತನ್ನ ಬ್ಯಾಗಿನಲ್ಲಿ ಪುಸ್ತಕ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತ "ಏನಾಯಿತು?" ಮೆಲು ದನಿಯಲ್ಲಿ ತಲೆ ಎತ್ತಿ ಕೇಳಿದಳು.

"ನೋಡಿರು ಎಂದಲ್ಲ" ಎಂದು ಮೈಗೆ ಚಪ್ಪಾಳೆ ಹಾಕಿ, ಘೂಳು ಕೊಡವಿದಂತೆ ಕೈ ಒದರಿ, ಥೈರ್ಯ ತುಂಬಿಕೊಂಡು ಪೋಲೀಸ್‌ನನ್ನು ಎೀಕ್ಷಿಸಿದ. ಕ್ಯೂನ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ನುಗ್ಗಾಟವಿದ್ದುದರಿಂದ ಪೋಲೀಸ್ ಅಲ್ಲಿ ದೊಣ್ಣೆಯನ್ನು ಬೀರುತ್ತಾ ಮೂಲಾಜ್ಜಿಬೆ ಥಳಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಅವನ್ನಿಲ್ಲದ ಸಮಯವನ್ನೇ ನೋಡಿ ಮಿಂಚಿನ ವೇಗದಲ್ಲಿ ಓಡಿ ಹೋಗಿ ಅವರಿವರನ್ನು ಜಗ್ಗಾಡಿ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ತೂರಿಕೊಂಡನು. ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದ ಹುಡುಗರೆಲ್ಲ "ಪೋಲೀಸ್ ಪೋಲೀಸ್... ಓ " ಎಂದು ಒಕ್ಕೊರಲಿನಿಂದ ಕೂಗಿದರು. ರಾಜು ಜಾಗ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕಡೆ ನೋಡಿ ಕೈ ಬೀಸುತ್ತ ವಿಜಯದ ನಗೆ ಬಿರಿದ. ಪೋಲೀಸ್ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಓಡಿ ಬಂದು "ಯಾರ.? ಯಾರು?" ಕೋಪದಿಂದಲೆ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ. "ಇಲ್ಲಿ.....ಇಲ್ಲಿ....." ಎಂದು ಹಿಂಬದಿಯ ಹತ್ತನ್ನೆರಡು ಜನ ಅವನ ಕಡೆ ಕೈ ತೋರಿಸಿದರು.

ನೀತಿವಂತ ವ ನೋಭಾವದವನಾದ ಪೋಲೀಸ್ ದೊಣ್ಣೆಯನ್ನು 'ಜುಮು ಜುಮು' ಕೊಡುವತ್ತ ರಾಜನ ಭುಜವನ್ನು ಕೋಲಿನಿಂದ ತಟ್ಟಿ "ಏಯ್ ಇಶ್ಲಾಗೆ ತಿರುಗಲೇ

ದೊಡ್ಡ ಸುಷ್ಮ" ಎಂದ ಗಡುಸಾಗಿ. ರಾಜು ಭಯವನ್ನು ತೋರದೆ ಪರಿಚಯದ ನಗು ಬೀರಿದನಾದರೂ "ಅಗ್ಗಿ ನೀನೆಲ್ಲಿದೆ? ಯಾವಾಗ ಬಂದು ಸೇರಿಯೊಂಡೆ ಬಾರೋ ಮಗ್ಗಿ. ನಿನ್ನಂತವನ್ನ ನನ್ ಸರ್ವಿಸ್‌ವಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ನೋಡಿಲ್ಲ" ಎಂದು ಗತ್ತಿನಿಂದ ನುಡಿದು ರಾಜನ ತೋಳು ಹಿಡಿದು ಹೊರಕ್ಕೆ ಎಳೆದಾಕಿದ. ಎಲ್ಲ ಆಟವನ್ನು ನೋಡಿದ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಪೆಚ್ಚು ಮೋರೆಯಿಂದ ನೋಡಿದ.

ಟೆಕೆಟ್ ಸಿಗದಿದ್ದೂ ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲ ಪೋಲೀಸ್‌ನಿಂದ ಹೊಡೆತ ಬೀಳದಿದ್ದದ್ದು ಅವಳಿಗೆ ಸಮಾಧಾನ ತಂದಿತು. "ಸಧ್ಯ ಹೊಡೆತ ಬೀಳಲಿಲ್ಲ. ಫಿಲಂ ಬೇಡ ಬಾ ರಾಜು ಹೋಗೋಣ" ಎಂದಳು.

"ಬ್ಲಾಕ್‌ನಲ್ಲಾದ್ರೂ ತಗೊಂಡು ಹೋಗೋಣ ಸುಮ್ಮಿರು ಲಕ್ಷ್ಮಿ. ನೋಡ್ಲೇ ಬೇಕಂತ ನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡಿದ್ದೇಲೆ ಮುಗಿದೋಯ್ತು. ನೋಡ್ಲೇ ಬೇಕು, ಇಂತಹ ಚಿಕ್ಕ ಮಾತನ್ನೆ ಉಳಿಸ್ಕೊಳ್ಳದ್ರೆ? ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಲೇಡಿಸ್ ಕೌಂಟಿಂಗ್ ರನ್ ಇಲ್ಲಿಗಿಂತ ಕಡಿಮೆ ಇರಬಹುದು" ಜ್ಞಾಪಕ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ನುಡಿದ.

"ಹೌದು. ಏನೋಡೋಣ__" ಎನ್ನುತ್ತ ಹೆಂಗಸರ ಕೌಂಟರ್ ಕಡೆ ಓಡಿಳು. ರಾಜು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದ.

ಅಲ್ಲೂ ಸಾಕಷ್ಟು ಉದ್ದದ ಕ್ಯೂ ಇತ್ತು. ಅದನ್ನು ಕಂಡ ರಾಜು "ನಮಗೆ ಹಿಡಿದಾಗೆ ಇವ್ರಿಗೂ ಪ್ರೇಮದ ರವ್ವ ಹಿಡಿದೋ ಹಾಗೆ ಇರಬೇಕೆ" ಎಂದು ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಕೇಳುವಂತೆ ಗೊಣಗಿದ. ಮುಗುಳ್ಳಗೆ ತೇಲಿಸಿದ ಲಕ್ಷ್ಮಿ "ರಾಜು ಕಣ ಕೊಡು ನಾನು ಟ್ರೈ ಮಾಡ್ತೀನಿ. ತೋ ಬ್ಯಾಗ್" ಎಂದು ಅವನ ಕೈಗೆ ಬ್ಯಾಗ್ ಇತ್ತು, ಕಣ ಪಡೆದು ಸಾಲಿನ ಕೊನೆಗೆ ನಿಂತಳು. ರಾಜು ಬ್ಯಾಗ್ ಹೆಗಲಿಗೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ನಿಂತ. ಲಕ್ಷ್ಮಿ ನಿಂತ ಸ್ವಲ್ಪ ಕೊತ್ತಿಗೆ ವಿಧ್ಯಾರ್ಥಿನಿಯರು ತಂಡ ತಂಡವಾಗಿ ಬಂದು ಸೇರಿದರು. ಕೆಲಸವಿಲ್ಲದೆ ಕುಳಿತ ಆ ಭಾಗದ ಪೋಲೀಸ್ ಏಳಬೇಕಾಯಿತು ಹೆಂಗಸರು ನೂಕು ನುಗ್ಗಾಟದಲ್ಲೆ ಗಂಡನಿಗಿಂತ ಒಂದು ಕೈ ಮೇಲೆಂಬುದನ್ನು ಒಲ್ಲ ಪೋಲೀಸ್ "ಸರಿಯಮ್ಮ, ೨೦ ೨೦" ಎನ್ನುತ್ತ ಹಿಂದೆ ಸರಿಸಿದ.

ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಕಾಂಟರನ ಕಿಟಕಿ ತೆರೆದು, ಒಬ್ಬರಿಗೆ ಎರಡರಂತೆ ಟಿಕೆಟ್ ಕೊಡಲಾರಂಭಿಸಿದ ಮೇಲಂತೂ ನುಗ್ಗುಟ, ಗುದ್ದಾಟ ಎಲ್ಲ ಹೆಚ್ಚಾಗತೊಡಗಿತು. ಈ ಹಿಡಿಯೆ, ಶೂರ್ಪನಕಿಯರ ಮಧ್ಯೆ ತನ್ನ ಪ್ರೇಯಸಿ ಎಲ್ಲಿ ಅಪ್ಪಚ್ಚಿಯಾಗುವಳೋ ಎಂದು ರಾಜು ಚಿಂತಿಸಿದ. ಹಿಂದಿನ ಮುಂದಿನ ಒತ್ತಡದಿಂದ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮುಖ ಕೆಂಪಾಗಿ ಅಳುವುದೊಂದು ಬಾಕಿ ಉಳಿದಿತ್ತು. ಕಾಂಟರನತ್ರ ಹೋಗುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸಾಕಾಗಿ ಹೋಯ್ತು. ಕುದುರೆ ಬಾಲದಂತೆ ಇದ್ದ ಜಡೆ ಚೆಲ್ಲು ಹೊಡೆದಿತ್ತು. ಮುಖದಲ್ಲಿ ಬೆವರನ ಕಣಗಳು ಮೂಡತೊಡಗಿತು. ಇನ್ನೇನು ಓಕೆಟ್ ಸಿಕ್ಕಿತು ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಯಾರಾದರೂ ಅವನನ್ನು ಅತ್ತ ಇತ್ತ ನೂಕಿ ತಮ್ಮ ಜವ್ವನನ್ನೆ ಸಾರ್ಥಕಗೊಳಿಸಿಕೊಂಡವ ರಂತೆ ಸಮಾಧಾನವಾಗಿ "ಎರಡು ಕೊಡಿ " ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು. ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಪ್ರಯತ್ನವೆಲ್ಲ ವಿಫಲವಾಗುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದ ರಾಜು "ಆಯೋ ಪೋಲೀಸ್ . ಒಂದು ಹುಡ್ಗಿ ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಸಾಯ್ತಿದೆ" ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತ ವೋಲೀಸ್ ಬಳಿಗೆ ಓಡಿದ.

ವೋಲೀಸ್ ಬಂದು ನುಗ್ಗುಡುತ್ತಿದ್ದವರನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿದ ತಕ್ಷಣ ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಎರಡು ಟಿಕೆಟ್ ಸಿಕ್ಕುವು. ಕಣ್ಣಿನ ಮುಂದೆ ಬಂದಿದ್ದ ಕೂದಲನ್ನು ಬೆರಳಿನಿಂದಲೇ ಹಿಂದೆ ಸರಿಸಿ ಬಲಗೈನಲ್ಲಿ ಓಕೆಟ್ ಹಿಡಿದು ಬೆವೆತು ಏದುಸಿರು ಬಿಡುತ್ತ ಓಡಿ ಬಂದ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ರಾಜನೊಡಗೂಡಿದಳು "ವೋಲೀಸ್ ತುಂಬಾ ಧ್ಯಾಂಕ್ಸ್ " ಎಂದು ಎಡಗೈಯಿಂದ ಅವಳ ಬಲಗೈ ಹಿಡಿದು ಬಲಭುಜಕ್ಕೆ ಬ್ಯಾಗ್ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಥಿಯೇಟರ್‌ನೊಳಗೆ ಅವಳನ್ನೂ ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಓಡಿದ. ವೋಲೀಸ್ ಬೆಸ್ವನಂತೆ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಓಡುವುದನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ನಿಂತ

ರೂಮಿನ ಹೊರಗಿನಿಂದಲೇ "ಪಾಪೂ ಪಾಪೂ ಎರಡೂರುದಿನದಿಂದ ಮೂ ತ್ರಿನೇ ನುಂಗಿಲ್ವಲ್ಲೋ?" ಎನ್ನುತ್ತ ತಾಯಿ ಮಂಜಮ್ಮ ಗ್ಲಾಸಿನಲ್ಲಿ ನೀರು ಮತ್ತೊಂದು ಕೈನಲ್ಲಿ ಆಯರ್ವೇದಿಕ್‌ನ ಹಸಿರು ದುಂಡನೆ ಮಾತ್ರೆ ತಂದಳು

ತಲೆ ತುಂಬ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ರೂಪನ್ನೆ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿದ್ದ ರಾಜ ವಾಸ್ತವಕ್ಕಿಳಿದು "ನೀನು ಇಂತಾ ಮೊಡ್ಡ ಮಗನನ್ನೇ ಎ ಪೂ ಅಂತೀಯಲ್ಲಮ್ಮ ? ನೀನು ಯಾವ

ಪಾಪಕ್ಕೆ ಹೋಗಿಯೋ ಆ ದೇವರಿಗೇ ಗೊತ್ತು. ಏನೇನೋ ಪಾಪದ ಯೋಜ್ಞೆ ಮಾಡ್ಬೇಕಾದ್ರೆನೆ ಬಂದಲ್ಲ. ಅದೇನು ನಿನ್ನ ಬುಡಬುಡಿಕೆ ಬಾದ್ಬಿ ಬೇಗ ಹೋಗು” ಎಂದು ತಾಯಿಯನ್ನು ಅಣಕಿಸಿದ.

“ನೋಡಿದ್ರೇನಿ ಇವ್ನು ಯಂಗೆ ಬಾಯಿಗೆ ಬಂದಾಗೆ ಮಾತ್ಕಾಡ್ತಾನೆ. ಮಾತ್ರೆ ನುಂಗಲ್ಪಟ್ಟೋ ಅಂದ್ರೆ” ಕೆಳಗಡೆ ಕುರ್ಚಿಗೋರಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಗಂಡನಿಗೆ ಕೂಗಿ ಹೇಳಿದಳು.

“ಅನ್ನೇನು ಸಣ್ಣ ಮಗು ಅಲ್ಲ. ನುಂಗ್ತಿ ಏನು? ಕೋಡೇ ” ಎಂದು ಆದೇಶಿಸಿ ಗದರಿದರು.

“ನೋಡ್ಬೇನೋ? ತಗಲೋ ಬೇಗ” ಎಂದಳು ಮಂಜಮ್ಮ.

“ಹ್ನು ನೀನೆ ಹಾಕು ಬಾಯೊಳಗೆ” ಎಂದು ಮುಂಡಿ ಬಗ್ಗಿಸಿ ಬಾಯಿ ತೆರೆದ. ಮಾತ್ರೆ ಬಾಯಿಗೆ ಹಾಕಿ ನೀರು ಕುಡಿಸಿದಳು. ಮುಗಿಯುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಅಲ್ಲಿಂದ ಭಂಗನೆ ಕೆಳಗೆ ನೆಗೆದ ರಾಜು.

“ಮೆಲ್ಲಗೆ ಹೋಗೋ ಪಾವು ಬಿದ್ದೆ ಕೈ ಕಾಲು ಮುರಿದೋಗುತ್ತೆ ಆಷ್ಟೆ” ರೋಸಿ ನುಡಿಯುತ್ತ ನಿಧಾನವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಭಾರವಾದ ದೇಹವನ್ನು ಒಂದೊಂದೆ ಮೆಟ್ಟಿಲಿನಿಂದ ಇಳಿಸತೊಡಗಿದಳು.

“ನಾನೇನು ಬೀಳೋಕೆ ನಿನ್ನಾಗೆ ದಪ್ಪ ಇಲ್ಲ. ಬಿದ್ದೆ ಕೈ ಕಾಲು ಮುರಿದು ಕೊಳ್ಳೋಕೆ ಲವ್ವನಷ್ಟು ತೆಳ್ಳಗೂ ಇಲ್ಲ” ಎನ್ನುತ್ತ ಅಲ್ಲೇ ಕುಳಿತು ತಂದೆಯ ಕಡೆ ಕೈ ತೋರಿ ನುಡಿದು ಹಿಂಬಾಗಲು ದಾಟಿ ಓಡಿದ. ಕಡೆಯ ಮೆಟ್ಟಿಲು ಇಳಿದ ಮಂಜಮ್ಮ “ನೋಡಿದ್ರೇನಿ ಅವ್ನು ಅಟ್ಟಿವಾ? ಇತ್ತಿಚೆಗೆ ಬಹಳ ಹಠಕಲ್ತಿದ್ದಾನೆ. ನನ್ನ ಸೊಂಟದಲ್ಲರೋ ದುಡ್ಡನ್ನೂ ಹೊಡೆದೊಂಡು ಹೋಗ್ತಾನೆ” ಪ್ರೀತಿಯಿಂದಲೇ ಬೈದಳು.

“ನೀನೇಗೆ ಕರುಣೆ ಇಲ್ಲೆ ನನ್ನ ಜೀವಿನಿಂದ ದುಡ್ಡು ಹೊಡೆದೋ ಹಾಗೆ ನಿನ್ನ ಛಾಳನೇ ರಕ್ತಗತವಾಗಿ ನಿನ್ನಗನಗೆ ಬಂದ್ಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಒಡ್ಡಿವುಗ ಯಂಗೆ ಬಿಳ್ತಿದ್ದಾನೆ!

ಮನ್ಮಥ ಅಗಿದ್ದಾನೆ. ಅವನ ಹಣೆಬರಾಡಿಗೆ ಜಾಸ್ತಿ ಬುದ್ಧಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೀ, ಆ ಮಾತೇ ಬೇರೆ ಇತ್ತಿತ್ತು ಮಂಜೀ..... ಏನಾಡೋದು? ಚಿಕ್ಕವನಿದ್ದಾಗ ಅಷ್ಟು ಗಮನ ಕೊಡಿಕೆ ಆಗಿಲ್ಲ. ದೇವ್ರ ದಯೆಯಿಂದ ಆರೋಗ್ಯ ಚನ್ನಾಗಿದೆಯಲ್ಲ ಸಾಕು” ಎಂದು ಯಾವುದೋ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ಸಡಿಲ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಳಿಸಿದ್ದುದನ್ನು ನೆನೆದು ವ್ಯಸನದಿಂದ ನುಡಿದು ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟರು.

“ಹೋಗಿ ಬಿಡಿ ಯೋಜ್ಜಿ ಏನೇಗ? ಅವನಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಕಡೆ ಹೆಣ್ಣು ನೋಡಿ ಮದುವೆ ಮಾಡಿದ್ರೆ ಹೇಗೆ? ವಯಸ್ಸು ಇಪ್ಪತ್ತೈದು ಆಗ್ತು ಬಂತು” ಎಂದು ತನ್ನ ಒಬ್ಬನೆ ಮಗನ ಮದುವೆ ಮಾಡುವ ಬಯಕೆಯನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಂಡಳು.

“ಅದ್ಯೆ ಮಂಜೀ ನಿನಗೆ ಮಂಕುಬಿಟ್ಟೆ ಆನೋದು. ಮದ್ದೆ ಮಾಡೋದು ದೊಡ್ಡಲ್ಲ ಕಣೀ ಇನ್ನು ಹೆಂಡ್ತಿ ಮಕ್ಕನ್ನ ಸಾಕಾನಾ? ಅದೂ ಯೋಚಿಸೋದು ಬ್ಯಾಡ್ಡೆ? ಇನ್ನಿಗೆ ನೋಡಿದ್ರೆ ಯಾವ ಕೆಲ್ಸನೂ ಬರಲ್ಲ. ಇದೇ ನನ ಚಿಂತೆಯಾಗಿದೆ” ಎಂದು ಮರುಗಿದ.

“ಅಂಗಂತ ಬಿಳಿದ ಹುಡುಗ ಅಂಗೇ ಬಿಟ್ಟಿ, ಕೊನೆಗೆ ಇನ್ನು ಹೇಳ್ವೆ ಕೇಳಿ ಯಾವಳಾದ್ರೂ ಕಟ್ಟೊಂಡ್ರೋ..... ?” ಎಂದು ತನ್ನ ಮಾತಿಗೆ ಪುಷ್ಟಿ ಕೊಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದಳು.

ಅಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಏನೋ ಕಂಡವರಂತೆ “ಹೌದುಕಣೀ ಮಂಜೀ, ನನ ತಲೆಗೆ ಹೋಲಿಲ್ಲದ್ದು ನಿನ್ ತಲೆಗೆ ಹೋಲಿತು. ನಾನು ಅದ್ರೆ ಒಗ್ಗಿ ಚಿಂತೆ ಮಾಡೀ ಇಲ್ಲ. ಈ ನನ್ನಗ ಅದೇ ಮಾಡಿದ್ರೂ ಮಾಡ್ಬಹುದು. ನೋಡೋಕೆ ಮನ್ಮಥನಿಗೆ, ಎತ್ತ, ದಪ್ಪ ಬೇರೆ. ಯಾವಳಾದ್ರೂ ಮೋಡಿ ಮಾಡಿದ್ರೆ ಮುಗಿದೋಯ್ತು. ನಮ್ಮೂ ಇಷ್ಟ ಬಿಟ್ಟಿ ಗತಿ ಇಲ್ಲ. ಈ ವಯಸ್ಸಿನ ಹುಮ್ಮಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ತಂದೆ ತಾಯಿಯನ್ನೂ ಬಿಡೋಣಕ್ಕೆ ಹಿಂಸೆ ಮುಂದೆ ನೋಡಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ಈ ವರ್ಷ ಪರೀಕೆ ಮುಗಿಲಿ ಮದ್ದೆ ಮಾಡೋಣ”. ಎಂದರು. ಮಂಜಿವು ತಲೆ ತೂಗಿ ‘ಹೂಂ’ ಗುಟ್ಟು ಸಮ್ಮತಿ ಸೂಚಿಸಿದಳು. “ಇರೀ

ಮಾತಿಗೇನು ಬರ ಬೇಗ ತಿಂಡಿ ಮಾಡ್ತೀನಿ" ಎಂದು ದಷ್ಟಪುಷ್ಟ ದೇಹವನ್ನು ಹೊತ್ತು ಅಡಿಗೆ ಮನೆಯ ಕಡೆ ನಡೆದಳು.

ಮಂಜಮ್ಮ ಹಳ್ಳಿಯವಳು, ಅನಕ್ಷರಸ್ಥೆಯೂ ಆಗಿದ್ದರಿಂದಲೋ ಏನೋ ತನ್ನ ಸಂಸಾರದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ತನಗೆ ಸರಿಯೆಂದು ತೋರಿದ್ದನ್ನು ಮಾಡುವುದರೊಂದಿಗೆ, ಗಂಡನಾಗಲಿ ಮಗನಾಗಲಿ ಹೇಳಿದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಧ್ಯೆ ರಾತ್ರಿ ಇಂತಿಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಎಂದರೂ ಚಾಚೂ ತಪ್ಪದೆ ಮಾಡಿ ಮಗಿಸುವ ನಿಪುಣೆ. ವೆಂಕಟಯ್ಯ ಆ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ತಾನು ಪುಣ್ಯಮಾಡಿರುವೆನೆಂದೇ ತಿಳಿದಿದ್ದ. ಇವ್ನು ಒಜಾರಿಯಂತ ಹೆಣ್ಣು ತಮಗೇನಾದ ರೂ ಸಿಕ್ಕಿದಿದ್ದರೆ, ಬಾಳು ನಾಯಿ ಪಾಡಾಗುತ್ತಿತ್ತು ಎಂಬುದನ್ನು ಅರಿತಿದ್ದರು. ಬಲು ಏಕಾಗ್ರ ಚಿತ್ತದ ವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿದ್ದ ಅವರು ಅಲೋಚಿಸುತ್ತ ಕುಳಿತರೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು ಅವರು ಅಲೋಚನಾ ಮಗ್ನರಾಗಿದ್ದರು. ಸ್ವಾವನ ಸದ್ದು ಅಡಿಗೆ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ತುಂಬಿರುವಂತೆಯೆ, ತಿಂಡಿ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಮಗ್ನರಾಗಿದ್ದಳು ಮಂಜಮ್ಮ. ಮನೆಯ ಹಿಂಬದಿಯಲ್ಲಿನ ಮಗನ ಕೂಗು ಮಾತ್ರ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಕೇಳುವಂತಿರಲಿಲ್ಲ. ಇಬ್ಬರೂ ಒಂದು ವಿಧದಲ್ಲಿ ಕಿವುಡರೇ ಆಗಿದ್ದರು.

ರಾಜು ಆತ್ತ ಇತ್ತ ನೋಡಿ ಸಂಜೆ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಮಡಿಚಿ ಸಿಕ್ಕಿಸಿ, 'ಇನ್ನು ತನ್ನ ತಂದೆ ತಾಯಿಯರಿಗೆ ಸ್ವರ ಕೇಳುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು, ನಿರ್ಧರಿಸಿದ. ಅತಿ ಪ್ರೇಮಾಂಧತೆಯಲ್ಲಿ ಆ ಮನೆಯವರಿಗೆ ತನ್ನ ಕೂಗು ಕೇಳಿಸುವುದೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂದೂ ಸಹ ಗಮನಿಸದೆ ಎರಡೂ ಮನೆಯ ವ್ಯಥೆ ಕಾಂಪೌಂಡ್ ಬಳಿಗೆಹೋಗಿ "ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಏಯ್ ಲಕ್ಷ್ಮಿ" ಕರೆದ ಮೆಲುಕನಿಯಲ್ಲಿ.

ಹೃದಯದ ತುಂಬ ರಾಜನ ಮಾರ್ತಿ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿದ್ದರಿಂದ ಓದುತ್ತ ಕುಳಿತ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕಿವಿ ನಿಮಿರಿದವ. ಕಣ್ಣು ಒಂದು ಕಡೆ ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸಿ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಅಲಿಸಿದಳು. 'ಸೂಶಯವಿಲ್ಲ ರಾಜನದೇ! ಧ್ವನಿ. ಯಾಕೆ ಕರೆಯುತ್ತಿರಬಹುದು? ಎಂತಹ ಹುಚ್ಚು ಹುಡುಗನಾಗಿ ಬಿಟ್ಟೆ. ಸ್ವಲ್ಪವಾದ್ರೂ ಯೋಚಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ವಿಷ್ಯ ಡ್ಯಾಡಿಗೆ ಗೊತ್ತಾದ್ರೆ ತೊಂದ್ರೆ ಇಲ್ಲ. ಮಮ್ಮಿಗೇನಾದ್ರೂ ಗೊತ್ತಾದ್ರೆ ಚರ್ಮ ಸುಲಿದೇ ಬಿಡ್ತಾಳೆ. ಈ ಕ್ಷಣವೇ

ಹೋಗಿ ವಿಚಾರಿಸದಿದ್ದರೆ, ಅವನು ದನಿ ಮತ್ತಷ್ಟು ಏರಿಕೊಡು, ಆಗ ಮಮ್ಮಿಗೂ ಕೇಳಿದರೆ 'ಕಷ್ಟ' ಎಂಟುಕೊಂಡು ಎದ್ದು ಹೊರಟೆಳು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ "ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಲಕ್ಷ್ಮಿ" ಎಂದ.

ಮೂರನೆಯ ಬಾರಿಯೂ ಹಲ್ಲು ಕಚ್ಚಿ ಕೇಳಿದ ಸಾವಿತ್ರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಕೋಪ ಸಡಿಯುವಂತಿರಲಿಲ್ಲ. ಮೂಗರಳಿಸಿ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ರೋಷ ತುಂಬಿಕೊಂಡು ಬಿರುಗಾಳಿಯಂತೆ ತನ್ನ ರೂಮಿನ ಎದುರಿನಲ್ಲಿ ಹಾಯ್ದು ಕೋದರನ್ನು ಕಂಡು ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಬಾಯಿ ಮೇಲೆ ಕೈ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಳು 'ವಿಷಯವೆಲ್ಲ ಎಲ್ಲಿ ಗೊತ್ತಾಗುವದೋ' ಎನ್ನುವ ಭಯವೂ ಕಾಡಿತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ "ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಲಕ್ಷ್ಮಿ" ಎಂದು ಬಾಗಿಲ ಕಡೆ

ನೋಡುತ್ತ ಕೂಗಿದರಾಜು. ಬಾಗಿಲ ಮರೆಯಿಂದ ರಣ ಹದ್ದಿನಂತೆ ಎರಗಿದ ಸಾವಿತ್ರಮ್ಮ "ಏಯ್ ಹುಡುಗನಿನಗೇನು ತಲೆ ಕೆಟ್ಟಿದೆಯಾ? ನಮ್ಮನೆ ಹುಡುಗಿ ಹೆಸರು ಹಿಡಿದು ಕರೀತೀಯಲ್ಲ ಏನಾಗಿದೆ ನಿನಗೆ?" ಕೋಪವನ್ನು ಒಮ್ಮೆಲೇ ಕಾರುವಂತೆ ಜೋರಾಗಿ ಕೂಗಿದಳು.

ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಬದಲು ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಳಾದ ಸಾವಿತ್ರಿಯನ್ನು ನೋಡಿ "ಹ್ಲಾ ಬಂದ್ರಾ ನೋಡಿ ನಿಮ್ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅಮೃತಾಂಜನ್ ಇದೆಯಾ? ಇದ್ರೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಕೊಡಿ. ಐಸ್ ತಿಂದು ಶೀತ ಆಗಿದೆ" ಎಂದು ಮೂಗು ತೀಡಿದ.

"ಏನೋ ಕೇಳಿದ್ರೆ, ಏನೋ ಹೇಳಿ ಏನೋ? ನಿನಗೆ ಗ್ರಹಚಾರ ಕಾಡಿದೆಯೇನು?" ಗಯ್ಯಾಳಿಯಾಗಿದ್ದವಳ ಬಾಯಿ ಜೋರಾಯಿತು.

"ಹೋಯ್ ಏನಮ್ಮ ಬಾಯಿಗೆ ಬಂದಾಗೆ ಅಂತಿಯಲ್ಲಾ? ನಾನೇನಾಡ್ತೆ? ನನಗೆ ನೆಗಸೆಯಾಗ್ಯೆತೆ ಸೀನ ಬಾರ್?" ಎಂದವನೇ 'ಅಕ್ಷೀ' ಎಂದು ಧೀರ್ಘವಾಗಿ ತಲೆ ಹಾಕಿ ಸುಳ್ಳುಸೀನು ಹಾಕಿದ

ನನ್ನ ಗಳ ಹೆಸರು ಕೂಗಿದಲ್ಲಿ ನನಗೇ ಜೋರಾಡ್ಡಿಯೇನೋ ವೋಲೀಸ್ ಸ್ಟೇಷನ್ ಗೆ ಹೋಗಿ ಕಂಬಿ ಎಣಿಸ್ತೇಕ ದೀತು ಮರ್ಯಾದೆಯಿಂದ ಹೋಗು" ದನಿ ಏರತೊಡಗಿತು.

ಆ ಬವಿಯಿಂವ ವೆಂಕಟಯ್ಯ, ಮಂಜಮ್ಮ ಗಾಬರಿಯಿಂದ “ಏನು? ಏನು? ” ಎಂದು ಬಾಯಿಬಿಟ್ಟು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಲೇ ಓಡೋಡಿ ಬಂದರು. ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆಯಿಂದ ಸಾವಿತ್ರಿಯ ಗಂಡ ರಮೇಶಪ್ಪ, ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಬಂದರು. ಅವರು ಏನೂ ಅರಿಯದೆ ಮುಖ ಮುಖ ನೋಡಿಕೊಂಡರೆ, ಎಲ್ಲ ಗೊತ್ತಿದ್ದು ಏನೂ ಅರಿಯದವಳಂತೆ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ನೋಡತೊಡಗಿದಳು.

ವೆಂಕಟಯ್ಯ ಮಂಜಮ್ಮನವರನ್ನು ನೋಡಿದ ತಕ್ಷಣವೇ ಸಾವಿತ್ರಮ್ಮ ಮತ್ತಷ್ಟು ರೋಷದಿಂದ “ನೋಡಿ ನಿಮ್ಮಗನ್ನಾ.. ಮಾನ ಮರ್ಯಾದೆ ಎಲ್ಲಾ ಬಿಟ್ಟವನಿಗೆ ಕಾಣಿಸ್ತಾನೆ ಅವನಿಗೆ ನೀವು ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳಬೇಕು. ಇಲ್ಲವೆಂದ್ರೆ ನಾನೇ ಕಲಿಸ್ತೀನಿ.”

“ಯಾರು? ನಮ್ಮ ಹೆಣ್ಣಿನೇ? ಏನಾಡ್ತೆ ಹೇಳಿ ತಾಯಿ ” ವೆಂಕಟಯ್ಯ ಮತ್ತಷ್ಟು ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಬಂದು ಸಮಾಧಾನವಾಗಿ ಕೇಳಿದಳು

“ಇನ್ನೇನು ಮಾರ್ಚ್ಚೇಕು? ಹದ್ದು ಬಸ್ತಿನಲ್ಲೆಡದ ನಿಮ್ಮದ್ದು ಏನಾದರೂ ನಿಮಗೆ ಇಷ್ಟವೇ ಮಾನ ಮರ್ಯಾದೆಯಿಂದ ಬಾಳೋ ಮನೆಗೆ ಕೆಟ್ಟ ಹೆಸರು ಬರೋ ಹಾಗೆ ಮಾಡ್ತೀ ಏನೋ ? ” ತಾರಕ ಸ್ವರ ಏರುವುದರೊಂದಿಗೆ ನೋಟ ರಾಜನ ಕಡೆ ತಿರುಗಿತು

“ಅಂತವೇನು ಮಾಡ್ತಾನೆ ಸ್ವಲ್ಪವಾಗಿ ಹೇಳಿ ತಾಯಿ ನಾನು ಬುದ್ಧಿ ಕಲಿಸ್ತೀನಿ ” ದೃಢ ನಿರ್ಧಾರದಿಂದ ಹೇಳಿದಳು ವೆಂಕಟಯ್ಯ.

“ನೀವು ಕಲಿಗ್ನಿದೇನು ? ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದ್ರೆ ಹಲ್ಲೋ, ಕೈ ಕಾಚೋ ಮುರಿಸು ಬೇರೆಯನ್ನೇ ಬುದ್ಧಿ ಕಲಿಸ್ತಾರೆ. ನನ್ನಗಳ ಹೆಸರು ಹಿಡಿದು ಕೂಗೋದೇನಿ ನಿಮ್ಮಗೆ? ಹೇಳಿ ಬುದ್ಧಿ, ಅಧ್ಯಾಪಕರ ಹೇಳಿಕೆ ನಿಮ್ಮನೆಯ ಹೆಸರ ಹೆಸ್ರನ್ನ ಪಕ್ಕದ್ದನೆ ಗಂಡಸು ಕೂಗಿದ್ರೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಇರಿಸಿಕೊಳ್ಳೋನಿ? ”

ಸಾವಿತ್ರಮ್ಮಳ ವಾಕ್ಯಟುತ್ತು ವೆಂಕಟಯ್ಯನ ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚಿಸಿತು ಏನಾಡಬೇಕೆಂದು ತೋರದ ಒದ್ದಾಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ರಾಜು “ನೋಡಪ್ಪ ನನಗೆ ನೋಡಿ ಅಗಿದೆ, ಇಲ್ಲಿ

ನಿಂತೊಂದು ಅಕ್ಷಿ. ಅಕ್ಷಿ. ಅಂದೆ. ಅಷ್ಟಕ್ಕೆ ಇವು ಬಂದು, ಏನೋ ತಲೆ ಕೆಟ್ಟಿದೆಯಾ ? ಶನೇರಿ ಮಾಡ್ಬೇಕಾ ? ನನ್ನಗಳ ಹೆಸರು ಕರೀತಿಯಂತ, ಕಾಲ್ಕೆರೆದು ಜಗಕ್ಕೆ ಬೀಕೋದೆ? " ಎಂದು ತಂದೆಯ ಕಡೆ ತಿರುಗಿ ನುಡಿದು ಮುಗಿಸಿ ಮತ್ತೆ ಸಾವಿತ್ರಮ್ಮನ ಕಡೆ ತಿರುಗಿ ಮೂಗು ಹಿಂಡಿ ಕಾಂಪಾಂಡಿಗೆ ಒರಿಸಿದಂತೆ ಮಾಡಿ "ಏನಿ. ನಿಮ್ಮ ಮಗಳು ಶ್ರೀಲೋಕ ಸುಂದ್ರಿ ಅಂತಾ ತಿಳಿಯೋದಾ? ಇಂತವು ಎಷ್ಟು ಜನ ಬೇಕು ನಿಮಗೆ? ಮದುವೆ ಆಗ್ತೀನಿ ಅಂದ್ರೆ ಸಾಕು ಕ್ಯಾ ನಿಲ್ಲಾರೆ ತಿಳಿಯೊಳ್ಳಿ" ತಾನೂ ದಬಾಯಿಸಿದ. ತಾಯಿ ಮಂಜಮ್ಮ "ಹ್ಯಾ, ಅಷ್ಟೆ. ನಮ್ಮಡ್ಲ ಯಾವ್ನ ರಲ್ಲಿ ಕಡಿಮೆ?" ಎದೆ ತಟ್ಟಿಕೊಂಡಳು.

ಸಾವಿತ್ರಮ್ಮ ಹಲ್ಲು ಕಡಿಯುತ್ತಿದ್ದಂತೆ, ಲಕ್ಷ್ಮಿ "ಹ್ಯಾ - ನೀನೆಲ್ಲಾ ದ್ರೂ ನನ್ನೆ ಸ್ತು ಕರೀಬೀಕಿತ್ತು. ಈಗೇಕೆ ಆ ಮಾಡು. ಹೋಗ್ನಿ ಜಾ ಮಮ್ಮಿ. ಇಷ್ಟಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಎಂತಾ ಜಗಳಾ"- ರಾಜನನ್ನು ದುರುಗುಟ್ಟಿ ನೋಡುತ್ತ ನುಡಿದಳು.

ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ರಮೇಶಪ್ಪ "ಹೌದು ಕಣೆ ಸಾವಿತ್ರಿ ಇಷ್ಟಕ್ಕೆಲ್ಲ ಎಂತಾ ಜಗಳ. ನೀವು ಹೋಗಿ ಸಾರ್ " ವೆಂಕಟಯ್ಯನವರಿಗೆ ಹೇಳಿ ಹೆಂಡತಿಯ ರಟ್ಟಿ ಹಿಡಿದಳೆದು, ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಒಳಗೆ ನಡೆದ.

ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದ್ದಲ್ಲದೆ ನಾಟಕದಿಂದ ಒಯವನ್ನೂ ಸಾಧಿಸಿದ ರಾಜು ಮಹಾ ಗಂಭೀರನಾಗಿ ತಂದೆ ತಾಯಿಯರನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದ.

"ಅಲ್ಲಲೇ ರಾಜ ನಿನ್ನೆ ಅಲ್ಲೇ ಜಾಗ ಇರೋದೇನೋ? ಬೇರೆಲ್ಲೂ ಜಾಗ ಸಿಗೋಲ್ತು?" ಕೇಳಿದ ವೆಂಕಟಯ್ಯ.

"ಮತ್ತೇನು? ಒಳಗೇ ಸೀನಿ ನಿನ್ನ ಕೋಟಿಗೆ ಒರಿಸ್ಬೇಕು? ಆಗ್ಲಿ ಬಿಡು ಅಂಗೇ ಮಾಡ್ತೀನಿ." ಎಂದು ತಂದೆಯು ಬಾಯುಚ್ಚಿಸಿದ.

ಸಾವಿತ್ರಿಗೆ ಜಗಳದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಸೋಲಿಗೆ ತೀರ್ಪುಗಾರರಾದ ಗಂಡ ಮತ್ತು ಮಗಳ ಮೇಲೆಯೂ ಕೋಪವೇರಿತು. ತಡೆದುಕೊಳ್ಳದಿದ್ದರೆ ಮುಖ್ಯತನವಾದೀತು ಎಂದು ಹಲ್ಲು ಕಟ್ಟಿ ಸಹಿಸಿಕೊಂಡಳು.

ಲ

ಪುರುಷೋತ್ತಮ ಸ್ಕೂಟರ್ ಏರಿ ಅತಿವೇಗದಿಂದ ರಸ್ತೆಗೆ ತಾನೊಬ್ಬನೆ ಎನ್ನುವಂತೆ ಓಡಾಡುವವರನ್ನು ಲೆಕ್ಕಿಸದೆ ರಸ್ತೆಯ ಒಂದು ಬದಿಯಿಂದ ಇನ್ನೊಂದು ಬದಿಗೆ ಹಾವಿನಂತೆ ರಸ್ತೆಯನ್ನು ಹಿಮ್ಮೆಟ್ಟಿಸಿ, ಬಸವನ ಮನೆಯ ಎದುರಿಗೆ ಬಂದವನೇ ಬ್ರೇಕ್ ಹಾಕಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿದ. ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಕಾಣದೆ, ಸ್ಕೂಟರ್ ಮೇಲೆಯೆ ಕಾಲೂರಿ ನಿಂತು “ಬಸ್ಸಾ ಬಸ್ಸಾ ” ಕೂಗಿದ.

ಸ್ಕೂಟರಿನ ಸದ್ದಿನ ಹಿಂದೆಯೇ ಸ್ನೇಹಿತನ ದನಿ ಗುರ್ತಿಸಿದ ಬಸವ ಚಿಕ್ಕ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ನಮಿಸುವಂತೆ ತಲೆ ಬಾಗಿಸಿ ಹೊರ ಬಂದು “ಓ ಹೋ ಏನ್ ಗುರು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ? ” ಸಂತೋಷದಿಂದ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ.

“ಏಯ್ ಬಾರಲೇ ಬಡ್ಡಿ ಮಗ್ನೇ. ಎರಡು ದಿನ ಎಲ್ಲೊಗಿದ್ದೋ? ‘ಕಾಣೆಯಾಗಿದ್ದಾನೆಯಂತ’ ವೇಪರಿಗೆ ಹಾಕಿಸ್ಬೇಕೇನೋ ? ”

“ಈಗ ಎದುರಿಗೇ ಇದ್ದೀನಲ್ಲ ಗುರು. ವೇಪರಿಗೆ ಹಾಕಿಸ್ಬೇ ದುಡ್ಡು ನನಗೇ ಹೊಟ್ಟೆ ಡು ” ಎಂದು ತಮಾಷೆಯಾಗಿ ಮುಂದುವರಿಸಿದ “ಬರಿದ್ದಮ್ಮ ಏನೇನೋ ಕೆಲ್ಸ ಹಚ್ಚೊಂಡು ಬರ್ದಕ್ಕೆ ಆಗ್ಲಿಲ್ಲ. ಏನ್ ಗುರು ಸಮಾಚಾರ ? ”

“ಏನೂ ಇಲ್ಲ! ನನ್ನ ಗನೆ ನನಗಿಲ್ಲದ ಕೆಲ್ಸ ನಿನಗೇನೋ ಅಂತಾದ್ದು? ಹೇಳೋ ”
 “ಹೋಗಿ ಬಿಡು ನಿನಗ್ಯಾಕೆ ? ಯಾವ್ದೋ ಕೆಲ್ಸ ಹಚ್ಚೊಂಡು ಎರಡು ದಿನ ಊರಲ್ಲಿ ಇರ್ದಿಲ್ಲ ನೀನು ಇಷ್ಟೊಂದು ಕಾಯ್ತಿಯಂತ ಗೊತ್ತಿದ್ದಿದ್ರೆ ನಾನು ಆ ಊರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕ್ಷಣವೂ ಉಳಿತಿರ್ದಿಲ್ಲ ”

“ಬಿಡಲೇ ಸಾಕು ಆಗಂತಲೇ ತಿಂಗ್ಯಾ ಮುನ್ನೂರು ಕಿತ್ತೆ. ಈಗ ಮತ್ತೆಷ್ಟು ಕೀಳ್ಯೇಕಂತ ಮಾಡ್ತೀಯಾ ? ”

“ನೋಡು ಗುರು ಅದು ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಸ್ನೇಹದ ಕಾಣಿಕೆಯೆಂದು ಅವತ್ತು ನೀನೇ

ಹೇಳಿದೆ. ಅದೆಲ್ಲ ಇಲ್ಲಿ ಗುರು ನಿನ್ನಿಂದ ನನಗೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಉಪಕಾರ ಅಗ್ಬೀಕೆತ್ತು. ಅದು ನಿನ್ನ ಕೈನಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯ. ನೀನು ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತ ಅಂತ ಕೇಳಿದ್ದೀನಿ ಮಾದ್ದೀಯಾ? ದೀನನಾಗಿ ಬೇಡಿಕೊಂಡೆ. "ಎನು ಹೇಳಮ್ಮ ಅದು? ಚಿಟಿಕೆ ಹೊಡೆಯೋದ್ರಲ್ಲಿ ಮುಗಿಸ್ತೀನಿ. ಗತ್ತಿನಿಂದ ಮುಖ ನಕ್ಕ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸುತಿದ.

"ಈ ಡಿಗ್ರಿ ಮುಗಿಯುತ್ತಿದ್ದಾಗೆ ನನಗೊಂದು ಕೆಲ್ಸ ಕೊಡಿಸ್ತೀಕ್ಕೆ ವಿಮಾ ತಂದೆಗೆ ಹೇಳಲೋ. ನನ್ನ ತಮ್ಮಂದಿರೂ ಚಿಕ್ಕವ್ರು. ಅವನ್ನೂ ಒಳ್ಳೆ ದಾರಿಗೆ ತರ್ತೀನಿ. ಇದೊಂದು ಉಪಕಾರ ಮಾಡಿದ್ರೆ ಈ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿಲ್ಲ ನಿನ್ ಎಂಬಲನ್ನೇ ತಿಂದೊಂಡು ಬದುಕಿದ್ದೀನಿ ಅಂತ ಸಾರ್ತೀನಿ. ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಫೋಟೋ ಇಟ್ಟು ಪೂಜೆ ಬೇಕಾದ್ರೂ ಮಾಡ್ತೀನಿ." ಅಂಗಲಾಚಿದ. ಮಾತು ಮುಗಿಯುವುದರೊಳಗೆ ಬಸವ ಮಾನಸಿಕವಾಗಿ ಪುರುಷೋತ್ತಮನ ಪಾದದಡಿ ಸೇರಿದ್ದ

ಹಾಸ್ಯ ಮಾಡುವಂತೆ ಜೋರಾಗಿ ನಗುತ್ತ ಸೀಟಿನ ಮೇಲೆ ಹಾರಿ ಕುಳಿತು "ಎನು ಇದೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಕೆಲಸನಾ? ಅದೂ ನಿನ್ನಿಂದ ಹೇಳಿಸ್ಕೊಂಡು ನಾನು ಮಾದ್ದೀಕಾದ ಕೆಲ್ಸನಾ? ನಿನ್ನ ಯೋಗ್ಯತೆ ನನಗೊತ್ತಿಲ್ಲೇನೋ ಗೊತ್ತಿದ್ದೇ ನಮ್ಮ ತಂದೆಗೆ ಈ ಮಾತು ಹೇಳಿಟ್ಟಿದ್ದೀನಿ. ನೀನಿನ್ನು ಚಿಂತೆ ಮಾಡ್ಬೇಡ ಧೈರ್ಯವಾಗಿರು. ನಾನು ಸತ್ತೋದ ವೇಲೆ ಪೂಜೆ ಮಾಡುವಂತೆ, ಈಗ ಬೇಡ" ಎಂದು ಭುಜ ತಟ್ಟಿ ಧೃಢವಾಗಿ ನುಡಿದ.

ಸಂತೋಷದಿಂದ ಹಿಗ್ಗಿ ಹೋದ ಬಸವ "ಒಳ್ಳೇದು ಗುರು ಕಾಲಿಗೆ?" ಅನಂದದ್ದೇಗ ದಿಂದ ನುಡಿದ "ಹುಕ್ಕ. ಅದೆಲ್ಲ ಬೇಡ ಸುನ್ನಿರು" ನಿರಾಯಿತಿ ತೋರಿದ.

ಇನ್ನೂ ಹೊತ್ತಿನ ಮೌನ ಮುರಿದು "ಠಾ ಗುರು ನಿನಗೊಂದು ವಿಸ್ಮಯ ತಿಳಿಸ್ಬೇಕೆಂದು ತುಂಬಾ ಅತುರ ಪಡ್ತಿದ್ದೆ" ಎಂದು ಪುರುಷೋತ್ತಮನಲ್ಲಿ ಕಾತರ ಹುಡುಕಿದ

"ಯಾವೋ ಅದು? ಅಂತಾ ವಿಚಾರ?"

“ನೀನು ನಂಬ್ರಿಯೋ ಬಿಡ್ಡಿಯೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ಹೇಳ್ತಾ?”

“ಹುಲ್ಲಾ ಹೇಳಲೇ ಎಷ್ಟು ಕಾಯಿಸ್ತಿಯಾ ” ತಾಳ್ಮೆಗೆಟ್ಟು ರೇಗಿದ.

“ನಿನ್ನ ವೈರಿ ರಾಜು ಗೊತ್ತಲ್ಲ?”

ರಾಜನನ್ನು ನೆನಪಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ರೋವದಿಂದ ಕುದಿದ ಪುರುಷೋತ್ತಮ “ಆ ಲೋಫರ್‌ನಾ ಮರೆಯಲಿಕ್ಕಾಗುತ್ತಾ ?” ಹಲ್ಲು ಮಸೆದ.

“ಹಲ್ಲಾ ಅವ್ವ ಮತ್ತೆ ಆ ನಾಗನ್!” ನಿಲ್ಲಿಸಿದ.

ಪುರುಷೋತ್ತಮನಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ಹಿಮ್ಮಡಿಸೊಂಡಿತು. ತೀಕ್ಷಣವಾಗಿ ಮುಖ ದಿಟ್ಟಿಸುತ್ತ “ನಾಗನ್ ?” ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ.

“ಹುಲ್ಲಾ ಆದೇ ರಾಜುಗೆ ವಿರೋಧವಾಗಿ ಕ್ಯಾನ್‌ವಾಸ್ ಮಾಡ್ತೀನಂತ ನಿನ್ನ ಪ್ರಬಂದಿಗ್ಯಲ್ಲ ಲಕ್ಷ್ಮಿ. ಅನ್ನಿಬ್ರೂ ಲವ್ ಮಾಡ್ತಿದ್ದಾರಂತೆ” ವಗದಿ ಒಪ್ಪಿಸಿದ.

“ಲವ್ವಾ? ಇಲ್ಲ, ಹೋಗಲೇ ಇಲ್ಲದ ಸುದ್ದಿಗಳೆಲ್ಲ ತರ್ಟೀಡ” ನಂಬದೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ತಿರಸ್ಕರಿಸಿದ ಪುರುಷೋತ್ತಮ.

“ನನ್ನ ನಂಬು ಗುರು”

“ಇಲ್ಲ ಬಿಡಲೇ ಇಂತಾ ಸುದ್ದಿಗಳೆಲ್ಲ ಮೊದ್ದು ನನ್ನಿಂದ ರಿಲೀಸ್ ಆಗ್ಬೇಕು. ಇದ್ದುದ್ದೆಲ್ಲಾ ಆ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಅನ್ನ ಡೆಡ್ ಎಗೆನೆಸ್. ಇವ್ವೆಲ್ಲ ನನಗೆ ತಿಳಿಸ್ತೆ ಪ್ರಚಾರ ಮಾಡ್ಲಿಕ್ಕೆ ಲೋಗ್ಟೀಡ” ದರ್ಪದಿಂದ ಬಸವ ತಂದಿದ್ದ ವಾರ್ಡ್ ತಳ್ಳಿ ಹಾಕಿದ.

“ನನ್ನಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆ ಇಲ್ವೇನೋ ?”

“ಇದೆ. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿಲ್ಲ ಅದನ್ನ ಮರೆಟ್ಟಿಡು ಬೇರೆ ಏನಾದ್ರೂ ಹೇಳು” ಎಂದ. ಮುಂದೆ ಪುರುಷೋತ್ತಮನ ಁವಾ ಬಸವನ ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚಿಸಿತು.

“ಹೋಗ್ಗಿ ಬಿಡು. ಮಾಡ್ತೀರು ಆವ್ರು. ಖುಷಿ ಆವ್ರಿಗೆ. ನಾವೇಕೆ ಅದಕ್ಕೆ ಕಿರ್ರಾಟ್ಟೀಕು ?” ಎಂದ.

ಪುರುಷೋತ್ತಮ “ಸಂ ನಾನು ಬರಲ್ಲ!” ಎಂದು ತಲೆ ಎತ್ತಿ ಮುಖ ನೋಡಿದ

ಹಾಗೇ ಬಗವನ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಂದ ಹೆಣ್ಣಿನ ಮುಖವನ್ನೂ ದಿಟ್ಟಿಸಿದ. ಆ ಹೆಣ್ಣು ಆಗಲೇ ಓರೆಯಾಗಿ ಜಿನ್ನು ತಿರುಗಿಸಿ ನಡೆದು ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿದ್ದ ತನ್ನ ಗುಡಿಸಲೊಳಗೆ ನುಸುಳಿದಳು. ಮರೆಯಲಾಗದ ನೆನಪಿನ ಅಕೃತಿಯದು.

“ಲೋ ಈಗ ನಿಮ್ಮನೆಯಿಂದ ದೂರಗೋದಳಲ್ಲ ಅವು ಸಾಕಮ್ಮ ಅಲ್ವಾ” ತಡೆಯಿಲ್ಲದೆ ಕೇಳಿದ.

“ಹೌದು ಗುರು. ನಿನಗೇಗೆ ಗೊತ್ತೋ ಅವು ? ಅವು ಯಾರು ಗೊತ್ತು ? ನಮ್ಮತ್ತೆ ಮಗ್ಗು ಅವು ಮದ್ದೆಯಾದ್ರೆ ನನಗೆ ಆಗ್ಬೀಕಿತ್ತು. ನಾನು ಓದಿದೋನು ಆಗ್ರೀನೋ ಇಲ್ಲೋ ಅಂತಾ ಭಾವಿಸಿ ನಮ್ಮ ಸಿದ್ಧಾಂತ ನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ ಮಾಡಿದ್ದು. ಪಾಪ ಅವು ಬಿಲ್ಡಿಂಗ್ ಮೇಲಿಂದ ಬಿದ್ದು ಸತ್ತೋದ ”

“ನನಗೂ ಗೊತ್ತು ಕಣೋ ಆ ವಿಷ್ಣು ನಮ್ಮ ಬಂಗ್ಲೆ ಕಟ್ಟಿಸ್ಬೇಕಾದ್ರೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಕೆಲ್ಸಕ್ಕೆ ಬರ್ರಲ್ಲ. ಮೇಸ್ತ್ರಿ ಹೇಳಿದ್ರೆಲೆ ನಾನೇ ವಿಧವಾ ವೇತನಕ್ಕೆ ಅರ್ಜಿ ಬರ್ರೋಡು ಹೋಗಿ ಸ್ಯಾಂಕ್ಷನ್ ಮಾಡ್ತಿದ್” ಎಂದು ಒಬ್ಬರಿ ಉಂಟು ಮಾಡಿದ.

“ಹ್ಲಾ ! ಹಾದೇನು? ಇದೆಲ್ಲ ನನಗೆ ಗೊತ್ತೇ ಇಲ್ಲ ನೋಡು ಗುರು. ಈ ಕೆಲ್ಸು ಬೇರೆ ಮಾಡ್ತಿ ಏನು? ಸಂತೋಷ. ಆದ್ರೆ ಗುರೂ ನಾನು ಮದುವೆಯಾದ್ರೆ ಇವನ್ನೆ ನಮ್ಮ ತಾಯಿಗೂ ಇವನ್ನ ಕಂಡ್ರೆ ಪ್ರೀತಿ ಜಾಸ್ತಿ. ನನ್ನ ಕನಸಿನ ಕನೈ ಇವಿಗೂ ಒಂದು ದಾರಿ ” ಮನೆಯ ಮನದ ವಿಷಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಬಹಿರಂಗ ಪಡಿಸಿದ.

“ಹ್ಲಾ ಆಗಮ್ಮ ಒಳ್ಳೆ ರಸಪೂರಿ ನನಗೂ ಇಷ್ಟಕಷ್ಟ ಆದಾಗೆಲ್ಲ ಬಂದು ಹೋಗ್ತೀನಿ” ಕಣ್ಣು ಮಿಟುಕಿಸಿ ನುಡಿದ.

“ಯಾಕೆ? ”

ಯಾಕೆಂದ್ರೆ ತೆವಲು ತೀರಿಸ್ಕೊಳ್ಳೋಕೆ. ಒರೀ ಮಾತ್ನಾ ಡಿಯೋ ಹೊರತು ಅವಿಗೇನು ದುಡ್ಡು ಬಂಗಿದೆಯೋ ಇಲ್ಲೋ ವಿಚಾರಿಸ್ಲೆ ಇಲ್ಲಲ್ಲೋ. ಬಾ ವಿಚಾರಿಸ್ಕೋಣ” ಎಂದು ಸ್ಯಾಟರ್ ಇಳಿದು ಸ್ಟಾಂಡ್ ಹಾಕಿ ಕೊರಟೆಗೆ ಬಿಟ್ಟ. ಹೊರಡುವ ಮುನ್ನ ಜರ್ನಿಯ:

ಕಾಲರ್, ಕ್ರಾಪ್, ಕೊಲಿಂಗ್ ಗ್ಲಾಸ್ ಎಲ್ಲ ತಿದ್ದಿ ಸಂಪಡಿಸಿಕೊಂಡ.

“ನಿನಗೆ ಹೋಗಿಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟ ಇಲ್ಲಾಂತ ತಿಳಿಯೊಂಡು ಸುಮ್ಮನೆ. ಇಲ್ಲಾಂದಿದ್ದೆ ನಾನೆ ಕರೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದೆ ಗೊತ್ತಾ.”

“ಸರಿ ಪರಿಚಯ ಮಾಡೋ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ ಆದ್ರೂ ನೀನೇ ಇನ್ನೊಂದ್ವಾರಿ ಮಾಡ್ಸು” ಎಂದ. ಇಬ್ಬರೂ ಕೂಡಿ ವಿಧುವೆ ಸಾಕಮ್ಮನ ಮನೆಗೆ ನಡೆದರು.

ಅಕ್ಕ ಪಕ್ಕ ಮನುಷ್ಯರಷ್ಟೆ ಎತ್ತರದ ಗುಡಿಸಲುಗಳ ಮಧ್ಯೆ ಚಿಕ್ಕ ಕಾಲುದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಮುಜುಗರದಿಂದ ನಡೆದ ಪುರುಷೋತ್ತಮ. ಮುಂದಿದ್ದ ಬಸವ “ಅಜ್ಜೀ ... ಸಾಕಮ್ಮ” ಕೂಗಿ ಕರೆದ

“ಅಜ್ಜೀ ಇಲ್ಲ ಎಕ್ಲಗೋ ಹೋಗ್ತೀ ಕ್ಲೆ ಮಾವ ಎಂದಳು” ಒಳಗಿನಿಂದಲೇ ಸಾಕಮ್ಮ

“ಎನೋ ಅಗ್ಲೇ ಮಾವ ಅಗ್ಲಿಟ್ಟಿದ್ದೀಯಾ” ಬಿಸುಗುಟ್ಟಿ ಸಕ್ಕಿ ತಿವಿದ ಪುರುಷೋತ್ತಮ.

ಅವಕ್ಕೆ ಬಸವ ಗಮನ ಕೊಡದೆ “ಬಾ ಒಳಗೆ” ಆದೇಶಿಸಿ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ ಈಚಲ ಚಾವೆ ಶಾನೆ ಹಾಸಿದ. ಪುರುಷೋತ್ತಮ ಪವಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಬಸವ ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಮೆಲುದನಿಯಲ್ಲಿ “ಸಾಕಮ್ಮ ಅವತ್ತು ನಿನಗೆ ಅರ್ಜಿ ಬರೆದು ಕೊಟ್ಟು ಐವತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಬರೋಂಗೇ ಮಾಡಿದ್ದಲ್ಲ? ಅವ್ನು ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ ಏನಾದ್ರೂ ಕೇಳುವ ಹುಚ್ಚು ಅನ್ನಿಗೆ. ಮುಖ ತೋರ್ಪಿ ಹೋಗಿಬಿಡು” ಎಂದು ಹಿಂತಿರುಗಿ ಬಂದು ಅಡಿಗೆ ಮನೆಗೆ ಹತ್ತಿರವಾಗುವಂತೆ ಪುರುಷೋತ್ತಮನ ಬಲಕ್ಕೆ ಕುಳಿತ.

ಸುತ್ತಲೂ ಒಮ್ಮೆ ನೋಡಿದ ಪುರುಷೋತ್ತಮ, ಎದುರಿನ ಗೋಡೆಯ ಮೇಲೆ ಹೋಗಿಯಿಂದ ಮಸಿ ಒಳಿಸಿಕೊಂಡ ಪೊಟೋಗಳ ಸಾಲು, ಅವುಗಳ ಕೆಳಗೆ ಒಂದೆರಡು ದೇವರ ಕ್ಯಾಲೆಂಡರ್‌ಗಳು. ಅವು ಯಾವ ದೇವರೆಂದು ಪರಿಚಿಸುವ ವ್ಯವಧಾನ ಅವನಲ್ಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲ ಗಮನವೆಲ್ಲ ಒಳಗಿರುವ ಸಾಕಮ್ಮನ ಕಡೆಗೇ, ಅವನ ನೋಟವನ್ನೆ ಬಿನ್ನಿಸಿದ ಬಸವನ ದೃಷ್ಟಿ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಬಂದಿತು

“ಎನ್ ಗುರು. ಮನೆ ಅಳತೆ ಮಾಡೋ ತರಹ ಕಾಣಿಸಿಯಾ ? ” ಕೇಳಿದ.

ಇಲ್ಲವೆಂದು ತಲೆ ಅಲ್ಲಾಡಿಸಿ “ನೋಡೋ ಬಸ್ಸು ನಮ್ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ಯಾನ್ ಹಾಕೋಂಡ್ರೂ ಇಷ್ಟು ಕೂಲಾಗಿರಲ್ಲ ಇಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಕೂಲಾಗಿದೆ. ಒಳ್ಳೆ ಏರ್ ಕೂಲ್ಡ್ ತರಹ ”.

“ ಮಳೆಗಾಲಕ್ಕೆ ಬಂದಿರು ಕಂಡಿಷನ್ನೂ ಅಗಿರುತ್ತೆ. ಹೊರಗೆ ಮಳೆ ನಿಂತ್ರೂ, ಇಲ್ಲಿ ಗುಡಿಸ್ಲ ಛಾವಣಿ ಕೂಡ ಮಳೆ ತರುತ್ತೆ ” ಎಂದ.

ತಲೆತೂಗಿ ಅವರ ಕಷ್ಟ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು “ ಈಗ ಈ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರ್ಯಾರು ಇದ್ದಾರೆ ? ” ಪುರುಷೋತ್ತಮ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ.

“ ಮೊದ್ಲು ತಾಯಿ ಮಗ ಇಬ್ಬರು. ಮಗನ ಮದುವೆಯಾದ್ದೆಲೆ ಸೋಸೆನೂ ಸೇರಿ ಮೂವರಾಗಿದ್ದು ಅಮೇಲೆ ಮನೆ ಯಜಮಾನ ತೀರೊಂಡು, ಈಗ ಅತ್ತೆ ಸೊಸೆ ಇದ್ದಾರೆ ಅಜ್ಜಿಗೆ ವಯಸ್ಸಾಗಿಲ್ಲವಾದ್ರೂ, ಕಣ್ಣು ಸರಿಯಾಗಿ ಕಾಣ್ತೆಲ್ಲ. ರಾತ್ರಿ ಹೋತೆಲ್ಲಂತೂ ಕುರುಡೀನೆ. ಕಿವಿನೂ ಕಿವುಡು ಬೇಜಾರು ಕಳೆಯೋಕೆ ಅಜ್ಜ ಎಲ್ಲೋ ಹೋಗಿರಬೇಕು ” ಎಂದು ಮನೆತನದ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿದ. ಗದ್ದಕ್ಕೆ ಕೈ ಕೊಟ್ಟು ಕುಳಿತು ಕೇಳಿದ ಪುರುಷೋತ್ತಮನ ತಲೆ ಎಲ್ಲಾ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಟೀವ್ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿತು.

ಮಧ್ಯ ಮಧ್ಯ ದಿನಿ ಏರಿ ಇಳಿಯುತ್ತಿದ್ದರಿಂದ ಬಸವ ಹೇಳಿದ್ದು ಎಂದು ಗ್ರಹಿಸಿದ ಸಾಕಮ್ಮ, ಅವರ ಎದುರಿಗೆ ಹೋಗ.ವುದನ್ನು ನೆನೆದು ಬವಳಿ ಬಂದಂತಾಗಿ ಕ್ಷಣ ಹೇತು ನಿಂತು ಸಹಿಸಿ, ಅಡ್ಡಗೋಡಿಯಿಂದ ತಲೆ ಹೊರಗಾಕಿದಳು. ಪುರುಷೋತ್ತಮನ ಹದ್ದಿನ ಕಣ್ಣು ಅತ್ತ ಚುರುಕಾಗಿ ತಿರುಗಿದವು. ರುಘುಟಿನೆಯ ಜ್ಞಾಪಕದಿಂದ ಬೆದರಿ, ಭಯಾವೃತಳಾಗಿ ಬೆವರುತ್ತ ನಿಂತ ಅವಳ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಸೌಂದರ್ಯದ ಕಳೆ ಮತ್ತೆ ಕರೆದಂತಾಯಿತು “ಬನ್ನಿ, ಈ ತಿಂಗಳ ಹಣ ಬಂದಿದೆಯೇ ? ” ಅವಳನ್ನೇ ಉದ್ದೇಶಿಸಿ ಕೇಳಿದ. ನ್ಯಾಯ ತರಂಗ ಬೆರೆತ ಅವನ ದನಿಯು ಸಂದರ್ಭನ ರೂಪದಲ್ಲಿದ್ದ ಸ್ಪಷ್ಟ ಸತೊಡಗಿತು.

ಬಾಯಿ ಒಣಗಿ ಹೋಗಿ ತಲೆ ಹಾಕಿ ಬರೀ ಉಸಿರಿನಲ್ಲಿಯೇ “ಹುಂ ಬಂತು ಐವತ್ತು” ಎಂದಳು.

“ನೋಡಿದ್ರಾ ನನ್ನ ಕೆಲಸನೇ ಹಾಗೆ ಬರೀ ಮಾತಲ್ಲ” ಎಂದು ಹೊಗಳಿಕೊಂಡು ಇರಿಯುವಂತೆ ವಿಟ್ಟಿಸಿದ.

“ಹೇಗೋ ಅತ್ತಿ ಸೊಸೆ ಇಬ್ಬು ಜೀವನ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ತಿಂಗಳಿಗೆ ನಾಲಕ್ಕು ದಿನ ಕೂಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ್ದು ಕಷ್ಟ ಅಗ್ಗಿಕ್ಕಲ್ಲ ಹಾಗಾದ್ರೆ ಈ ಅಜ್ಜಿಗೂ ಯಾಕೆ ದುಡ್ಡು ಬರೋ ಹಾಗೆ ಮಾಡ್ಕಾರ್ಡು” ತಟ್ಟನೆ ಜ್ಞಾಪಕ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ‘ವೃದ್ಧಾಪ್ಯ ವೇತನ ದ ಬಗ್ಗೆ ನುಡಿದ ಬಸವ

“ಅದನ್ನೂಯೋಚ್ಚೆ ಮಾಡ್ತಿದ್ದೆ ನಾಳನೇ ಆದಕ್ಕೂ ಅರ್ಜಿ ಕೊಡ್ತೀನಿ. ಇನ್ನು ಕೂಲಿ ಕೆಲ್ಸಕ್ಕೆ ಹೋಗ್ತೀನೆ ಆರಾಮವಾಗಿರ್ದು ”

“ಹೌದು ಗುರು. ಅಲ್ಲಿ ಅಫೀಸಿನಲ್ಲಿ ನೆನ್ ಮಾಡು ಯಾರೂ ಕೇಳಲ್ಲ ಟೀಬಲ್ ಕೆಳಗಿಂದ ಕೈ ಚಾಚ್ತಾರೆ. ನೀನೇ ಅರ್ಜಿ ಕೊಟ್ಟೆಡೋ.”

“ಅದ್ಯಾವನು ಕೈ ಚಾಚ್ತಾನೋ ನೋಡ್ತೀನಿ. ಕೈ ಚಾಚ್ತೆ ಬರೆ ಎಳೆದ್ತೀನಿ”. ಆಕ್ರೋಶ, ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ನುಡಿದು ತನ್ನ ಕಾರ್ಯ, ಯೋಗ್ಯತೆ ಸಮರ್ಪಿಸಿಕೊಂಡ

“ಹೌದು ಗುರು ನಿನ್ನೊಬ್ಬಿಗೇ ಆ ಯೋಗ್ಯತೆ ಇರೋದು. ನೀನು ಒರೆ ಎಳೆದು ಆನೃತ್ನ ಸಪ್ತೆಂಡ್ ಮಾಡಿಸ್ಪೆಹುದು. ನಾನು ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದ್ರೆ ನನ್ನ ಜೀವ ಸಹಿತ ಸುಟ್ಟಿತ್ತಾರೆ ಹಾಗಾದ್ರೆ ನಾಳೆ ಇದೆಂದು ಕೆಲ್ಸ ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸ್ಬೆಡೋಣ. ೨೦ ಹೋಗೋಣ್ತು?” ಎಂದ ಬಸವ.

“ಹುಂ ” ಎನ್ನುತ್ತ ಪುರುಷೋತ್ತಮ ಎದ್ದು ಹೊರಟೆ!

ಸಾಕಷ್ಟುಗಳಿಗೂ ಆ ಕರಿಯೆ ಮಾಡವೆ ರಾಜ ಎದ್ದು ಹೇಗೆದರೆ ಸಾಕೆನಿಸಿತ್ತು.

“ಬರ್ತೀನಿ. ದೇವ್ರ ನಿಮ್ಮಂತ ಬಡವಿಗೆ ನನ್ನ ಕೈಲಾದ ಸಹಾಯ ಮಾಡೋ ಅವಕಾಶಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ಅದು ನನ್ನ ಪುಣ್ಯ” ಎಂದು ಬಲು ಸಾತ್ವಿಕನಂತೆ ನುಡಿದು ತನ್ನ ಯೋಜನೆಯಂತೆ ಸ್ಯೂಟರಿನ ಕೀ ಅಲ್ಲೇ ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಟ ಬಸವನೂ ಗಮನಿಸದೆ ಮುನ್ನಡೆದ. ಸ್ಯೂಟರ್ ಬಳಿಗೆ ಬಟ್ಟೆಗೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಜೇಬುಗಳನ್ನು ತಡಕಾಡ ತೊಡಗಿದ ಪುರುಷೋತ್ತಮ “ಓ ಕೀ ಅಲ್ಲೇ ಬಿಟ್ಟಿದೆ ಅಂತ ಕಾಣುತ್ತೆ. ಇರು ಬಂದೆ” ಎಂದವನೇ ಬಸವನಿಗೆ ಹೋಗಲು ಅವಕಾಶ ನೀಡದೆ ತಾನೆ ಓಡಿದ. ಒಳಕ್ಕೆ ನುಗ್ಗಿ, ತಾನು ಕುಳಿತ ಜಾಗದಲ್ಲಿದ್ದ ಕೀಯನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ “ಸಾಕಮ್ಮ ಇಲ್ಲಿ ಕೀ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿದೆ” ಎಂದು.

ಒಳಗಿದ್ದ ಸಾಕಮ್ಮ ಯೋಚನೆಯ ಗುಡಿನಿಂದ ಹೊರ ಬಂದು ಬಾಗಿಲ ಬಳಿ ಬೆದರಿದ ಹಕ್ಕಿಯಾಗಿ ನಿಂತಳು. “ಬರ್ತೀನಿ ರಾತ್ರಿಗೆ. ಮದುಕಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ತುಂಬ ಹಾಕಿ ಮಲಗ್ಗಿ, ಹಾಸಿಗೆ ರೆಡಿ ಮಾಡಿರು. ನನ್ನ ಮಾತು ಕೇಳಿದ್ದೆ ಅವತ್ತು ಅಲ್ಲಿ ಆಗಿದ್ದನ್ನು ಎಲ್ಲಿಗೂ ಹೇಳಬ್ಬಿಟ್ಟೀನು ಹ.ಷಾರ್” ಎಂದು ಕಠೋರವಾಗಿ ನುಡಿದು, ನಗುಮೊಗದಿಂದ ಸಮಾಧಾನವಾಗಿ ‘ಬರ್ಲಾ?’ ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಗುಡಿಸಲ ಹೊರಗೆ ಬಸವ “ಲೋ ಕೀ ಸಿಕ್ತೇನೋ?” ಕೂಗಿ ಕೇಳಿದ.

“ಹೂಂ. ಸಿಕ್ತು ಸಿಕ್ತು ಬಂದೇ. ನನ್ನ ಗಂಡು ಆ ಕತ್ತಲು ಮನೆಯೊಳಗೆ ಬೇಗ ಕಾಣಿಸ್ತೇ ಇಲ್ಲ” ರಸ್ತೆಗೆ ಒಂದೇ ಜಿಗಿತಕ್ಕೆ ಹಾರುತ್ತ ನುಡಿದ.

ಪುರುಷೋತ್ತಮವನ್ನು ಅತ್ತ ಕಳಿಸಿ, ತನ್ನ ಗುಡಿಸಲ ಕಡೆ ನೋಡುತ್ತ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ ಮುಂದೆ ಸಾಗಿದ ಬಸವ ಸಾಕಮ್ಮನ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಸೇರಿಕೊಂಡ. ಅವರಿವರ ಎದುರಿಗೆ ‘ಸಾಕಮ್ಮ’ ಎನ್ನುವ ಬಸವ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರಿಂದ, ಪ್ರೀತಿಯಿಂದಲೇ ‘ಸಾಕೀ’ ಎನ್ನುತ್ತ ಕೋಣೆಯ ಬಾಗಿಲ ಬಳಿಗೆ ಬಂದ. ಪುರುಷೋತ್ತಮನ ‘ಹಾಸಿಗೆ ರೆಡಿ, ಎಲ್ಲಾ ಹೇಳಿದ್ದಿನಿ’ ಎಂಬ ಬೆದರಿಕೆಯ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿ ಎಷ್ಟಲೆ ಗೊಂಡು, ಗ್ರಹಣ ಓಡಿದವಳಂತೆ ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ಬಸವನ ಸ್ವೀಕೇಳಿದ ರಿಂದ ಎದ್ದು ನಿಂತು ಮುಖದಲ್ಲಿ ಶೇಖರಗೊಂಡಿದ್ದ ದುಃಖದ ಛಾಯೆಯನ್ನು ಓಡಿಸಲು ಯತ್ನಿಸಿದಳು.

ಸ್ರಶಾರ್ಥಕ ನೋಟದಿಂದ ನೋಡಿದ ಸಾಕಮೃಳಿಗೆ, ಬಸವ ತುಂಬು ಹೃದಯ ದಿಂದ "ಸಾರೇ ಈಗ ಬಂದಿದ್ದಲ್ಲ ಅವು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಹೇಳಬೇಕಂದ್ರೆ ನಮ್ಮ ಪಾಲಿನ ದೇವ್ರ ನನಗೆ ಕೆಲ್ಯ ಕೊಡಿಸೊ ವಿಷಯ ಅವ್ರಪ್ಪನಿಗೆ ಆಗ್ಗೆ ಹೇಳಿಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ಇನ್ನ ನಾಲ್ಕೈದು ತಿಂಗಳಿಗೆ ಕೆಲಸಕ್ಕೂ ಸೇರೋಂದ್ರೆ, ನಿನ್ನ ಮದ್ದಿನೂ ಆಗ್ಬಕೂದು. ಸಾರೆ ನೊದಲನೇ ಸಾಂಗಿ ನೀನು ನನ್ನ ಮದ್ದಿನೇ ಆಗ್ಬೇಕಿತ್ತು. ಅದಿಲ್ಲ ವಿಚಾರ್ನದ ಮಾರ್ಚಿಟ್ಟು ಎಧಿ ನೀನೇ ಅವು ಗಂಡ ಅಗ್ಬೇಕಂತಲೇ ಇಬ್ಬೇಕು ಸಿದ್ಧಪ್ಪನ್ನ ಕೊಂದಿದ್ದ ಒಟ್ಟಿಲ್ಲಿ ನಾನಂತು ನಿನ್ನ ಮದ್ದುಆಗ್ಬೇನಿ ನಿನಗಿಷ್ಟ ತಾನೇ? " ಸ್ತುತಿಸಿದ.

ಬಿಟ್ಟರೆ ಕೆವ್ವೇನು ಎಂದು ಬಿಂತಿಸಿ 'ಹೌದೊಂದು' ತಲೆ ಹಾಕಿದಳು. ಒಡನೆಯೇ ಮುಖ ಬಿಳಿಚಿಕೊಂಡಿತು. ಪುರುಷೋತ್ತಮನ. ಉಗ್ರ ರೂಪದ ಕಟ್ಟೊತ್ತಾಯದ ನೆನಪಿನಿಂದ. ಹೊರಗೆ ತಾಯಿ "ಬಸ್ಸಾ ಬಸ್ಸಾ " ಕೂಗಿ ಕರೆದಳು.

ಬಸವ- "ಅವ್ವ ಕರೀತಾಳೆ ಹೋಗ್ಬೇನಿ" ಎಂದು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟ ಮೇಲೆ ಮತ್ತೆ ಸಾರೆ ಚಿಂತಿಸತೊಡಗಿದಳು.

"ಅವು ಹೇಳಿದಂತೆ ಸಿದ್ಧವ ಗಿದ್ದ್ರೆ ಏನಾಗಬಹುದು? ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಹೇಳಿರತಾನೇ ತಿ ಏನ್ಮಾಡೋದು? ಈ ಬಸವ ನೋಡಿದ್ರೆ ಮದುವೆಯಾಗ್ಬೇನಂತ ಕುಳಿತಿದ್ದಾನೆ. ಇನ್ನಿ ಗೆನಾರ್ನ ಆ ಸಂಗತಿ ತಿಳಿದ್ರೆ ನನ್ನ ಕೈ ಬಿಡ್ಬಹುದೇನೋ? ' ಎಂದು ಚಿಂತಿಸಿದಳು ನಾಗಾ ಏಧರಲ್ಲಿ. ಕತ್ತಲೂ ಕವಿಯಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಪುರುಷೋತ್ತಮ ಹೇಳಿದಂತೆ ಅವನ ಸಂಗದ ಸಮಯವೂ ಕಡಿಮೆಯಾಗತೊಡಗಿತು

೯

ಒಂದು ದಿನ ಕಾರಣಾಂತರದಿಂದ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ ರಾಜುಗೆ ದಿಕ್ಕು ತೋರಬಂದಂತಾಗುತ್ತೆ. ಎಂದಿನಂತೆ ಜೊತೆಗೂಡುವ ಜಾಗದಲ್ಲಿ

ಮರದಡಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದ. ಕಾಲೇಜು ಆರಂಭವಾಗುವ ಸಮಯ ಬಿಟ್ಟು ತಮ್ಮದೆ ಆದ ವೇಳೆ ನಿಗದಿಪಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಆದರೂ ಈ ದಿನ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಹೊರಟಿದ್ದಳು ಲಕ್ಷ್ಮಿ. ಕಾಯುತ್ತ ನಿಂತಿದ್ದ ರಾಜನಿಗೆ ದೂರದಲ್ಲಿ ಮೆಚ್ಚಿನ ಆಕೃತಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿ ವಯಸ್ಸಿಗನುಗುಣವಾಗಿ ಬಳುಕುವ ದೇಹವನ್ನು ಅರಿತು ಅತಿ ಹೆಚ್ಚು ಬಳುಕದಂತೆ ಹಿಡಿತದಲ್ಲಟ್ಟುಕೊಂಡು ನಡೆಯುವ ಬಿಂಕದ ನಡಿಗೆ. ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಸುಳಿದಾಡುವ ಜನರನ್ನು ಲಕ್ಷಿಸದೆ ನೋಟದಲ್ಲಿ ಅವಳ ಸೌಂದರ್ಯವೆಲ್ಲವನ್ನು ಬರೆದು ಮಾಡುವಂತೆ ದಿಟ್ಟಿಸಿದ. ಆ ನೋಟದಲ್ಲಿ ಒಂದು ದಿನದ ವಿರಹ ವೇದನೆಯೂ ತುಂಬಿತ್ತು. ಅವನ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಬಂದ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಒಮ್ಮೆ ಅವನೆಡೆಗೆ ಆಪರಿಚಿತ ನೋಟ ಎಸೆದು ಮತ್ತೆ ತನ್ನೆಡೆಗೆ ಸೆಳೆದುಕೊಂಡಳು. ಪ್ರೇಮಿಗಳ ಸ್ಥಿಗ್ಧ ನಗುವಿರಲಿ, ಸ್ನೇಹದ ಭಾವವನ್ನೂ ಸಹ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಅವನನ್ನೂ ದಾಟಿ ಮುಂದೆ ನಡೆದಳು.

“ಕಾಯ” ಲಕ್ಷ್ಮಿ ನೋಡಿದ್ರೂ ನೋಡ್ತಾಗೆ ಹೋಗ್ತೀಯಲ್ಲ. ಏಕೆ? ಓ ನೀನೇನು ತ್ರಿಲೋಕ ಸುಂದರಿಯಲ್ಲಾಂತ ಒರೆ..ನಲ್ಲಾ ಅದಕ್ಕಾ? ನಿನ್ನೆ ಪೂರ್ತಿ ಕಾಣಲೇ ಇಲ್ಲ. ನಾನು ಯಾಕೆ ಹಾಗೆಂದೆಯಂತ ಗೊತ್ತಾ? ಪ್ಲೀಸ್ ನಿಲ್ಲು ಲಕ್ಷ್ಮಿ. ನಾನು ಒಂದೇ ಸಮನೆ ಮಾತಾಡ್ತು ಒರಿದ್ದೀನಿ. ನೀನು ಕಿವಿಗೆ ಹಾಕೊಳ್ಳೆ ಹೋಗ್ತಿದ್ದೀಯೆ” ಅವಳನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ್ತಲೇ ನುಡಿದ.

ತಟ್ಟನೆ ನಿಂತು “ಅದೇನು ಬೇಗ ಹೇಳು. ನನಗೆ ಟೈಮಿಲ್ಲ. ನೀನೇಕೆ ಮನೆಯತ್ತ ಹೆಸರೇಲ್ಲ ಹಿಡಿದು ಕೂಗೊಡು? ಏನೇಬ್ಬೆಕೆಂದ್ರೂ ಹೇಗೂ ಇಲ್ಲೆ ಸಿಗ್ತಿದ್ದೆ. ಹೇಳ್ಬಹುದಿತ್ತಲ್ಲ ” ನೇರವಾಗಿ ಮುಖ ನೋಡದೆ ಓರೆ ಕಂಗಳಿಂದ ನೋಡುತ್ತ ಅಸಹನೆಯಿಂದ ನುಡಿದಳು.

“ಹಾಗೆಲ್ಲ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ನಿನ್ನೆ ಸ್ಪೆಷಲ್ ಕ್ಲಾಸ್ ಇತ್ತಂತೆ ಅದನ್ನೆ ಹೇಳ್ಬೇಕೂಂತ ಬಂದೆ. ಕೂಗಿದೆ. ನಿಮ್ ತಾಯಿ ಓಡಿ ಬಂದು ಪಟಾಕಿ ತರಹ ಜಟಿಜಟಿ ಅಂದ್ರೂ. ಣಾನೇನು ಹೆದರಿನಾ .? ಸುಮ್ಮಿಲ್ಲೆ ಇಬ್ಬ ಬಂಡವಾಳವೂ ಬಯಲಾಗುತ್ತೆಯಂತ ವಾದ್ದಿದೆ. ಣಾನೀಗೆ ಮಾಡಿದೆಯಂತ ಮಾಡಿ ಬೀಜಾರಾಯ್ತಾ?” ಮೂತಿ ಮುಂದೆ

ಗಂಟಲಿನಿಂದ ಕೇಳಿದ.

“ಮತ್ತೆ ಬೇಜಾರು ಆಗೋದಿಲ್ಲಾ? ಸ್ಪೆಷಲ್ ಕ್ಲಾಸಂತೆ? ರೆಗ್ಯುಲರ್ ಕ್ಲಾಸಿಗೆ ಹೋಗ್ಬೇಡಿ ಇರೋವಾಗ? ಇನ್ನೊಂದ್ವಾರಿ ಹೀಗೇನಾದ್ರೂ ಬಂದ್ರೆ ನನ್ನ ಮುಖನೇ ತೋರ್ಸಲ್ಲ ” ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಇತ್ತಳು.

“ಸಾರಿ ಸಾರಿ. ಇನ್ನೊಂದ್ವಾರಿ ನನ್ನಾಣೆ, ನಮ್ಮಪ್ಪ ಅಮ್ಮಾಣೆ ಮಾಡೋಲ್ಲ” ಸ್ವಲ್ಪ ತಡೆದು ನಾಲ್ಕೆಜ್ಜೆ ಹಾಕಿದ ನಂತರ “ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಕ್ಲಾಸಿಗೆ ಹೋಗ್ಬೇಡೇಕಾ? ” ಅವಳ ಕೋಪ ಅರಿತು ಅನುಮಾನಿಸುತ್ತಲೇ ಕೇಳಿದ.

“ಏಕೆ? ಯಾವದ್ರೂ ಹೊಸ ಪಿಕ್ಚರ್ ಬಂದಿದೆಯಾ? ” ಹುಸಿಕೊಂಪದ ಮುಖವಾಡ ಧರಿಸಿ ಕೇಳಿದಳಾದರೂ ತಕ್ಷಣವೇ ಹೃದಯದ ಒಲವೆಲ್ಲವನ್ನು ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ತುಂಬಿಕೊಂಡು ಮುಖ ನೋಡಿದಳು.

“ಬಂದಿದೆ ಹೋಗೋಣ್ಣಾ? “ ಆಸೆಯಿಂದಲೇ ಕೇಳಿದ

“ಪಿಕ್ಚರ್ ಬೇಡವ್ವ. ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದವರೆಲ್ಲೂ ನಮ್ ಕಡೇನೇ ನೋಡ್ತಾರೆ. ನನಗಂತೂ ಭಯ ಆಗುತ್ತೆ. ಇಂಟರ್‌ವಲ್ ಬಿಟ್ಟಾಗ, ಪಿಕ್ಚರ್ ಮುಗಿದಾಗೆಲ್ಲ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸ್ಬೇಕಾಗುತ್ತೆ ಇದೆಲ್ಲ ಕಷ್ಟ”

“ಸರಿ ಪಿಕ್ಚರ್‌ಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ, ಕ್ಲಾಸಿಗೆ ಹೋಗ್ಬೇಕು ಏನಂತಿಯ ಲಕ್ಷ್ಮಿ?” ನಿರಾಶೆ ಮೂಡಲಾರಂಭಿಸಿತು.

“ಕ್ಲಾಸೂ ಅಂದ್ರೆ ಭಯಂಕರ ಜೋರ್. ಹ್ಯಾ ಬೀಚ್‌ಗೆ ಹೋಗೋಣ್ಣಾ ರಾಜು ? ”. ಬಲು ದಿನದಿಂದ ಹೋಗಬೇಕೆಂಬ ಅನಿಸಿಕೆಯನ್ನು ಜ್ಞಾಪಿಸಿಕೊಂಡು ಕೊಳವು ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಜಳಪಿಸುತ್ತ ಕೇಳಿದಳು. “ಹಾ! ವೆರಿಗುಡ್ ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ತಲೆ ಇಲ್ಲದಿಗೈ ಫಸ್ಟ್ ಕ್ಲಾಸ್ ಬರಿಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯ ಇತ್ತತ್ತಾ?” ಹೊಗಳಿ ಅವಳ ರಸಿಕ ಮನಸ್ಸೂ ಜಾಣತನಕ್ಕೂ ಸಂಬಂಧ ಕಲ್ಪಿಸಿದ.

ಅತ್ತ ಇತ್ತ ರಸ್ತೆಯ ಕಡೆ ನೋಡಿದ. ಹಿಂಜಿರಿಯಲ್ಲಿ ಗೂರದಲ್ಲಿ ರಿಕ್ಷಾ ಬರುವುದು

ಕಾಣಿಸಿತು. ಅದೃಷ್ಟವಶಾತ್ ಖಾಲಿ ಇತ್ತು. “ಅಹೋ” ಎಂದು ಕೂಗಿ ಕೈ ಮುಂದೆ ಮಾಡಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿದ.

“ಎಲ್ಲಿಗೆ?” — ಡೈವರ್‌ನ ಪ್ರಶ್ನೆ.

“ಬೀಚ್‌ಗೆ”

“ಅಗಲ್ಲರೀ?”

“ಯಾಕೆ?” ಸಿಕ್ಕಿ ಅಹೋದವನನ್ನು ಬಿಡದೆ ಕೇಳಿದ

“ಗೂರ ಅಗುತ್ತೆ. ಇಬ್ಬರೋದ್ದಿಂದ ಹತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡೋದ್ದಾರೆ ಬರ್ತೀನಿ” ಮುಂದೆ ಹಣಕ್ಕೆ ಜಗಳ ಮಾಡಲು ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲದೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬೆಲೆಯೇ ಕೇಳಿದ.

“ಅಗ್ಲಿ ನಡೀ” ಎಂದ ರಾಜ, ತಾನು ಮುಂದೆ ನಡೆದ.

ಆತಂಕದಿಂದ ಪರಿಚಯಸ್ಥರು ಯಾರಾದರೂ ನೋಡುವರೆಂದು ಬೆದರಿದ ಕಂಗಳಿಂದ ಸುತ್ತಲೂ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ “ಬಾ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಬೇಗ” ಅವಳ ದೃಷ್ಟಿ ಮನಸ್ಸೆರತನ್ನೂ ಇತ್ತ ಸೆಳೆದು, ಬಲಗೈ ಹಿಡಿದು ರಿಕ್ಸಾದೊಳಗೆ ತಾನು ತೋಗಿ, ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಯನ್ನೂ ಎಳೆದುಕೊಂಡ. ಸಮೂಹಾನ ತೃಪ್ತಿಯ ನಿಟ್ಟಿಸಿರು ಬಿಡುತ್ತ ಮುಗುಳ್ಳಗೆ ಯಿಂದ ಮುಖ ನೋಡಿದಳು. ರಾಜು ಕಣ್ಣು ಮಿಟುಕಿಸಿದ ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ಒತ್ತಿ ಕುಳಿತರು. ಭೀತಿಯಿಂದ ಪಾರಾಗಲು ಅಂತರ್ಯಮಿಲ್ಲದೆ ತನ್ನ ಪ್ರಿಯತಮನ ನೋಡಲಿ ಆಶ್ರಯ ಪಡೆಯುವಂತೆ ಬಳಸಿ “ಸ್ವಲ್ಪ ಫಾಸ್ಟಾಗಿ ಬಿಡ್ಲಿಕ್ಕೆ ಹೇಳು” ಮೆಲ್ಲಗೆ ಉಸುರಿದಳು

“ಡೈವರ್ ಇನ್ನಷ್ಟು ಜೋರಾಗಿ ಬಿಡಿ” ಹಿಂದಿನಿಂದ ಭುಜ ತಟ್ಟಿ ನಡೆದ

ಅಂತಹ ಚಲುವೆ ತನಗೆ ದೊರಕಿಲ್ಲವೆಂಬ ಕಿಚ್ಚಿಗೋ, ಅವರಿವರ ಒಡನಾಟ ನೆನೆದು ಉಂಟಾದ ವ್ಯಥೆಗೋ, ಅಸಹನೆಯಿಂದಲೇ ಕಣ್ಣು ಕಿರಿದುಸೋಳಿಸಿ, ಮೂಗರಳಿಸಿ “ಇನ್ನೆಷ್ಟು ಜೋರಾಗಿ ಬಿಟ್ಟೀರಿ? ನಿವೆ.ಗೆ.ನೋ ಅವಸರವೆಂದ್ರೆ ನಮಗೂ ಅವಸರನಾ? ಥಟ್ಟು ಕಡಿಮೆಯಾಗಿ ಅಕ್ಕಿಡೆಂಟ್ ಆದ್ರೆ ನಿಮ್ಮ ಹತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಯಾತಕ್ಕೂ ಬರಲ್ಲ” ಅರ್ಥ ಮಾತು ಕೇಳುವಂತೆ ಗೋಣಗಿಕೊಂಡ

ಇಬ್ಬರೂ ಅವನ ಗೋಣಗಾಟಕ್ಕೆ ಕಿವಿಗೊಡುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಮತ್ತಷ್ಟು ಹೊಳಪು ಪಡೆದ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕಣ್ಣು ಮಿನುಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಕದವುಗಳಿಗೆ ರಂಗೇರಿ ಕಾಂತಿಯುಕ್ತವಾಗಿ ಅಕರ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ಗಾಜಿನಂತೆ ನುಣುಪಾದ ಕೋಮಲ ಕೆನ್ನೆಯನ್ನು ನಯವಾಗಿ ಸವರುತ್ತ ಹಿಂಡಿದ. 'ಷ್' ಎಂದು ಕಣ್ಣು ಹಿಗ್ಗಿಸಿ ಬೆಜರಕ್ಕೆ ಹಾಕಿ ಡ್ರೈವರ್‌ನ ಇರುವಿಕೆಯನ್ನು ಕತ್ತು ಕೊಂಕಿಸಿ ಸೂಚಿಸಿ, ರಾಜನ ಕೈ ಕೊಡವಿದಳು.

ರಿಸ್ತಾ ನಿಲ್ಲಿಸಿ "ಇಳೀರಿ " ಅದೇಶಿಸಿದ ಡ್ರೈವರ್.

ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ನಡೆಯ ಬೇಕಾದುದರಿಂದ ಹಣ ಕೊಟ್ಟು ಒಂದೊಂದು ಕಡೆಯಿಂದ ಇಬ್ಬರೂ ಇಳಿದರು. ರಿಸ್ತಾ ಸ್ವಾರ್ಥಿ ಆಗಿ ಬಂದುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ರಭಸದಿಂದ ಓಡಿತು. ಇಬ್ಬರೂ ಜೊತೆಗೂಡಿ ಬೀಚ್ ಕಡೆ ನಡೆದರು. ಬಿಸಿಲಿನ ತಾಪ ಎರಿದ್ದ ರೂ ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಾಗಿ ವಿಹರಿಸ ಬಯಸಿದ್ದ ಪ್ರೇಮಿಗಳು, ಹೊಸ ಜಾಗವನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡಿದ್ದರಿಂದ ಶೇಖರಗೊಂಡ ಲೈತನ್ಯದ ಮುಂದೆ ಬಿಸಿಲು ಬೆಳದಿಂಗಳಂತೆ ಖೋರಿತು. ಸಕ್ಕರೆಯಂತೆ ಜಿಲ್ಲವಾದ ಮರಳು ರಾಶಿಯಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಆವೃತವಾದ ಗೋಟ್ ಬುಕ್ಕೊಂದು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು ದೂರಕ್ಕೆ ದೃಷ್ಟಿ ಬೀರಿದ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯೂ ನೋಡದಿದ್ದ ತನ್ನಿಚ್ಛೆಯಂತೆ ಮೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ದೂರಕ್ಕೆ ಪ್ರಶಾಂತವಾಗಿ, ಬಿಸಿಲ ಕಿರಣಗಳನ್ನು ಸೆಳೆದು ಸುಳಿ ಮುಂಚಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿಸಿ ವಯ್ಯಾರದಿಂದ ನರ್ತಿಸುವ ಕದಲು, ಪತ್ತಿರ ಒಂದಂಥಿಲ್ಲ ತನ್ನ ವಾಸ್ತವತೆ ತೋರುವಂತೆ ಅರ್ಭಟಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ತನ್ನೊಡಲ ಕ್ರೋಧವನ್ನು ತಡೆಸಲು ಅಲೆಗಳನ್ನು ಅಸ್ತವಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸಿ ತೀರದ ಮುಖಕ್ಕೆ ರಾಜುತ್ತಿತ್ತು. ಕಡಲ ಕಡಲಕೋಪದ ಹೊಡೆತ ತಿಂದೂ ತಿಂದು ದಡದ ಅಂಚು ಸಿಮೆಂಟ್ ರಸ್ತೆಯಂತೆ ನೆಡುಸಾಗಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ನಕ್ಷತ್ರ ಮೀನುಗಳ ಒಣಗಿದ ತುಂಡುಗಳು, ಹುಳುಗಳ ಬೆವುಗಳು ಬಿದ್ದಿದ್ದವು.

ತುಸು ದೂರ ನಡೆದು, ಉಳಿ ಹೊತ್ತಿನ ಮೊನದ ನಂತರ ರಾಜು ನಿಂತು ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮುಖ ನೋಡಿದ. ಗಾಳಿಯ ರಭಸಕ್ಕೆ ಮೆ ಬಿಕ್ಕೆ ಅಸ್ತ ಒರುವ ಕೂದಲನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ತಳ್ಳಿ ಏನೋ ಹೇಳಲು ಹೊರಟಂತಿರುವ ಅವನ ಮುಖ ನೋಡಿ ಮಾದ

ಸ್ಥಿತದಿಂದ "ಏನು ಚಿಂತೆ?" ಕೇಳಿದಳು.

ಈ ಸಮುದ್ರ ಮಾಡೋ ಸದ್ದು ಕೇಳಿದರೆ ನಿನ್ನೆ ನಿಮ್ಮ ತಾಯಿ ಬಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದಲ್ಲ ಅದು ಜ್ಞಾಪಕ ಬರುತ್ತೆ. ನಿಮ್ಮ ತಾಯಿಯ ಅರ್ಭಟೆ ಹಾಗಿತ್ತು. ನಾನು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆದರಿ ಹಿಂದೆ ಸರಿಸಿದ್ರೆ ಬಹುಶಃ ನನ್ನ ಮಾನ ಮರ್ಯಾದೆ ಏನೂ ಉಳಿಸ್ತಿರಲಿಲ್ಲೋ ಏನೋ?" ಅರೆ ನಗೆಯಲ್ಲಿ ನುಡಿದ.

ಊರಾಗನಕ್ಕು "ಹೌದು. ನಮ್ಮ ಮಮ್ಮಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಾಗೇ, ನಮ್ಮ ಡ್ಯಾಡಿ ಕೋಲಿ ಬಸವನ ತರಹ ಯಾವಾಗ್ಲೂ ನಮ್ಮ ಮಮ್ಮಿ ಹೇಳಾಡಿಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ನಡೆಯೋದು ನಾನಂತೂ ಡ್ಯಾಡಿ ಕಡೆಗೇನೆ ಮದುವೆಯಾದ ಹೊಸದ್ದಲ್ಲಿ ಮಮ್ಮಿ ಡ್ಯಾಡಿನ ಹತ್ತ ಸೇರಿಸಾಕಿ ಸಿಡಿಮಿಡಿಗೊಳ್ಳುತ್ತೇ " ಎಂದು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ವತಃ ತಂದೆಯ ಮಗಳ ಎದುರಿಗೆ ಪತ್ನಿಗೆ ಅಣಕಿಸುವಂತೆ ಹಲವು ಬಾರಿ ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ರಾಜನೆದುರಿಗೆ ಹೇಳಿದಳು.

"ನೀನು ಮೊದಲಿಗೆ ನನ್ ಕಂಡ್ರೆ ಮಾಡ್ತಿದ್ದೆಯಲ್ಲ ಹಾಗೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಏನೋ ಕ್ಲಾಸ್ ಹುಡುಗೈಲ್ಲ ನಿನಗೆ ನಾಗನ್ ನಾಗನ್. ಅನ್ನೋದು". ನೀನೂ ಸಹ ನಿನ್ ತಾಯಿಯ ಹಾಗೆ ಎಂದು ಪರೋಕ್ಷವಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ಕೇಳಿ ನಾಚಿಕೆಯಿಂದ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿದಳು.

"ತನೋ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಈ ಬುಕ್ ನಿನ್ ಒಬ್ಬಗಲಿಟ್ಟಿ" ಎಂದು ಪುಸ್ತಕ ಕೈಗಿತ್ತ. ರಾಜನ ಪುಸ್ತಕ ಅವನ ಕೈನಲ್ಲದೋ ರಕ್ತಿಯಂತೆ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಬ್ಯಾಗ್‌ನಲ್ಲಿಯೇ ದಿನದ ಹೆಚ್ಚು ಸಮಯ ಕಳೆಯುತ್ತಿತ್ತು.

ರಾಜನ ಇಚ್ಛೆಯ ಹುಚ್ಚನ್ನು ಮುಗಿಲ್ಲದೆಯೆಲ್ಲೆ ನೋಡುತ್ತ ನಿಂತಳು ಲಕ್ಷ್ಮಿ. ದೂರದಲ್ಲಿ ರಾಜು ಇನ್ನೂ ಓಡುತ್ತಲೇ ಇದ್ದ. ಅವನಿಗೆ ಸಂತೋಷ ತಡೆ ಹಿಡಿಯುವುದು ಕಷ್ಟವಾಗಿತ್ತು. ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ತಲೆಯೊಳಗೆ ಏನೋ ಯೋಚನೆಯೊಂದು ಹೊಳೆಯಿತು ಕಣ್ಣು ರಳಿಸಿ ಅಲ್ಲೇ ಕುಳಿತು, ಕಾಲ ಮೇಲೆ ಹಸಿಯಾದ ಮರನ್ನು ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಬಲು ಆಸಕ್ತಿಯಿಂದ ಗೋಪುರ ನಿರ್ವಹಿಸೋಡಗಿದಳು. ಗೋಪುರ ಚನ್ನಾಗಿಯ್ದು ನಿಂತು

ತ್ಯಕ್ತಿಯಾದ ನಂತರ ಅವರ ಸುತ್ತಲು ತರಂಗವ ಅಲೆಯಂತೆ ಅಂಕು ಡೊಂಕಾದಮೂ ರಿಂಚು ಎತ್ತರದ ಕಟ್ಟಿ ಕಟ್ಟಿ. ಇವೆರಡರ ಮಧ್ಯೆ ಚೌಕಾಕಾರದಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕಿಂಚು ಎತ್ತರದ ಕಟ್ಟಿ ಕಟ್ಟಿದಳು. ಅದರ ಸೌಂದರ್ಯ ಶೋಭೆಯನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ದಿಟ್ಟಿಸಿ, ಎದ್ದುನಿಂತು ಇತ್ತಲೇ ಬರುತ್ತಿರುವ ರಾಜನನ್ನು ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ “ರಾಜೂ ಇಲ್ಲಿ ಬೇಗ ಬಾ ..” ಎಂದು ಎರಡೂ ಕೈ ಬೀಸಿ ಕರೆದಳು. ಸಾಗರದ ಅರ್ಭಟದಿಂದ ಕೂಗು ಕೇಳದಿದ್ದರೂ ಪ್ರೇಮಕಾಂತೆ ತನ್ನನ್ನು ಕರೆಯುವ ರೀತಿಗೆಶಕ್ತಿ ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಂಡು ಓಟದ ರಭಸ ಪೆಚ್ಚಿಸಿ, ತೇಗುತ್ತ ಬಂದು ಸೊಂಟದ ಮೇಲೆ ಕೈ ಇಟ್ಟು ನಿಂತು ಪ್ರಶ್ನಾರ್ಥಕ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದ.

ಸ್ವಲ್ಪ ಲಜ್ಜೆಯಿಂದಲೆ “ರಾಜು ಇದೇನು ಗೊತ್ತೆ?” ಕೇಳಿದಳು.

“ಇಲ್ಲ” ಎಂದ.

“ಸರಿಯಾಗಿ ಯೋಚ್ಚಿ ಮಾಡಿ ಹೇಳು ನೋಡೋಣ ನಾನು ನೀನು ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕಾದ್ರೆ, ಇದನ್ನ ನೋಡಿದ್ರೆ ಯಾವ ಯೋಚನೆ ಬರಬಹುದು?”

“ಯೋಚನೆಯೇನೂ ಒಳ್ಳೇದೆ ಒರತ್ತಾ ಇದೆ. ಆದ್ರೆ ಇದನ್ನ ನೋಡಿದ್ರೆ ಸಮಾಧಿ ನೆನಪಿಗೆ ಬರುತ್ತೆ” ನಗುತ್ತರಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ.

ಅವನ ಮಾತಿನನ್ನೂ ಕೊನೆಗೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ “ಛೂ... ರಾಜು ಇಂತಾ ಮಾತು ಹೇಳೋದು?” ಎಂದು ಕೋಪ, ಬೇಸರದಿಂದ ಸಿಡಿದಳು.

“ಸಾರಿ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಸುಮ್ಮೆ ಹಾಗೆಂದೆ ಅಷ್ಟೆ “ಹೂ... ಏನಿದು?” ರಾಜಿಯಾಗುವವನಂತೆ, ಕೇಳಿದ ಮೇಲೆ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮರಳಿ ತನ್ನ ಚೇತನ ಸಂತ್ಯಕ್ತಿ ತುಂಬಿಕೊಂಡಳು. ಮುಖ ಅರಳಿ ಕಂಗೊಳಿಸುವ ಹೂವಂತಾಯಿತು.

“ಬಾ ಇಲ್ಲಿ ಕೂತ್ಕೊ” ಎಂದು ಕೈ ಹಿಡಿದು ಜಗ್ಗಿ ಅವನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಒರಗಿ ಕುಳಿತಳು. “ಇದು ಇದೆಯಲ್ಲ” ಎಂದು ಗೋಪುರ ತೋರಿ ಮುಖ ನೋಡಿದಳು. ರಾಜ ಅಸಕ್ತಿಯಿಂದ “ಹೂ...” ಎಂದ.

“ಇದು ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಪ್ರೇಮ ಮಂದಿರ. ಇದರಲ್ಲಿಯೇ ನಾವು ಯಾವಾಗ್ಲೂ ಇರೋದು” ಸದಾಸ್ಮಿತದಿಂದ ನುಡಿದಳು

“ಓ...ಹೋ ..” ಆಶ್ಚರ್ಯವ ಸೂಚಿಸಿ ತಲೆ ತೂಗಿದ.

“ಆಮೇಲೆ ಇದೇನಂದ್ರೆ, ಈಜಾಕಟ್ಟಿದೆಯಲ್ಲ ವಸುದಕೋಟಿ. ನಮ್ಮ ಪ್ರೇಮ ಪ್ರೀತಿ ವಜ್ರದಷ್ಟೆ ಕಠಿಣ. ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಮನಸ್ಸು ಹೃದಯ ಒಬ್ಬಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರು ಬೆರೆತರೆ ಯಾರೂ ನಮ್ಮನ್ನೆ ಏನೂ ಮೂಡಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಇದು ಆಂತರ್ಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದು” ಎಂದು ಗುಣವನ್ನು ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಿ ವಕ್ರವಾಗಿದ್ದ ಕಟ್ಟಿಯ ಕಡೆ ಕೈ ಬೆರಳು ತೋರಿಸಿ “ಇದು ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ದೈಹಿಕ ಸಂಬಂಧಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದು. ಪ್ರೇಮದ ಇನ್ನೊಂದು ಮುಖ. ನಮ್ಮಿಬ್ಬರನ್ನು ಬೇರೆ ಮೂಡವು ಮೊದಲು ಬಾಹ್ಯ ಬಂಧನವನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ ಆಮೇಲೆ ಆಂತರ್ಯದ ಬಂಧನ ಛೇದಿಸ್ಸೇಕು ಕೊನೆಗೆ ಈ ಪ್ರೇಮ ಮಂದಿರಕ್ಕೆ ಪ್ರವೇಶಿಸ್ಸೇಕು. ಇದು ಸಾಧ್ಯನಾ ರಾಜು?” ಭಾವುಕದಿಂದ ನುಡಿದು ಕೇಳಿದಳು.

“ಇಲ್ಲ ಯಾವ ಬ್ರಹ್ಮನ ಮಗನಿಂದಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. “ಲಕ್ಷ್ಮಿ ದೆಲ್ಲ ನಿನಗೇಗೆ ಹೋಳಿತು?” ವಿಸ್ಮಯದಿಂದ ಕೇಳಿದ.

ತಲೆ ನೋಟಿ ಎರಡನ್ನೂ ತಗ್ಗಿಸಿ ಲಜ್ಜೆಯಿಂದ “ಎಲ್ಲ ನಿನ್ನ ಪ್ರೀತಿ ಕಲ್ಪಿಸಿದ್ದು ನನದೇನು ಇಲ್ಲ ಇದ್ದಲ್ಲಿ”

“ಹೌದು ಲಕ್ಷ್ಮಿ ನನಗೂ ಒಂದೊಂದಾಗಿ ಇಂತಹ ಯೋಚನೆ ಬರುತ್ತೆ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳಿ ಬರಲ್ಲಅಷ್ಟೆ. ಆಗ ನಾನು ಕುಣಿದಾಡ್ತೀನಿ” ಎಂದ,

‘ನಾನು ಹಾಡ್ತೀನಿ, ನೀನು ಕುಣಿದಾಡ್ತೀಯೋ ಅಷ್ಟೆ ಪ್ರತ್ಯಾಸ ಆದ್ರೆ ಗುರಿ ಒಂದೇ..., ಇದು ಇನ್ನೂ ಮುಗಿಲ್ಲ. ಈಪ್ರೇಮ ಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮಿಬ್ಬರಿಗೆ ಮೂತ್ರ ಪ್ರವೇಶ. ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಮಧ್ಯೆ ಯಾರೂ ಬಲ್ಲಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ರಾಜು” ಎಂದು ಆವೇಶ ದಿಂದ ತಲೆ ಅಲ್ಲಾಡಿಸಿ ನುಡಿದು ದನಿ ಸ್ವಲ್ಪ ತಗ್ಗಿಸಿ “ಈಪ್ರೇಮ ಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ಇದು

ನೀನು, ಇದುವನು” ಎಂದು ಬಲಗೈಯ ಮಧ್ಯೆ ಬೆರಳು ರಾಜನೆಂದು ತೋರಿಸಿ ತುರು ಬೆರಳನ್ನು ತಾನೆಂದು ತೋರಿ, ಗೋಪುರವ ಒಳಗೆ ಎರಡೂ ಬೆರಳುಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟು “ಯಾವತ್ತೂ ಹೀಗೆ ಇರಬೇಕು” ಎಂದು ಉತ್ಕುಂಠೆ ಪ್ರೇಮಭರಿತವಾಗಿ ನುಡಿದು ಹೀಗೆ ಇರೋಣ ಎಂದು ಆಸೆಯ ಕಂಗಳಿಂದ ರಾಜನ ಮುಖ, ಕಣ್ಣು ನೋಡುತ್ತ ಅವನಿಂದ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ಬಯಸಿ ಹಾಗೆ ಕುಳಿತಳು.

ರಾಜನ ಕಣ್ಣು ಕಿರಿದಾಗಿದ್ದವು, ಗೋಪುರವ ಕೆಳಗಿದ್ದ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಬೆರಳುಗಳನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ನೋಡಿ ಮುಂದೆ ಬಾಗಿ ಆವೇಶದಿಂದ ಗೋಪುರದ ಮೇಲೆ ತನ್ನೆರಡು ಕೈಗಳನ್ನು ಅಪ್ಪಳಿಸಿದ. ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕೈಗಳು ಅಲ್ಲೇ ಇರುವಂತೆ ಒತ್ತಿ ಹಿಡಿದು ಮೊಳಕಾಲೂರಿ ಬಾಗಿ ನಿಂತ. ರಾಜನ ವರ್ತನೆಯಿಂದ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಬೆರಗಾಗಿ ಬೆದರಿ “ರಾಜೂ ಇವೇನ್ ಕೆಲ್ಸ ಮೂಡಿದೆ ?” ಉದ್ವೇಗದಿಂದ ಚೀತ್ಕರಿಸಿದಳು.

“ಹೌದು ಲಕ್ಷ್ಮಿ ನಾವು ಒಂದು ಪಕ್ಷ ಸತ್ರೂ ಹೀಗೆ ಒಟ್ಟಿಗೇ ಸಾಯಬೇಕು...” ಪವಿತ್ರ ಪ್ರೇಮಿಯಾಗಿ ನುಡಿದ.

ಈವರ ನೋಟವು ಎಳೆ ಎಳೆಯಾಗಿ ಬೆಸೆದು, ಹೃದಯ ತುಂಬಿ ಮನಸ್ಸು ಗಳೆರಡು ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಾಗಿ ಜೋಡಿ ಹಕ್ಕಿಯಂತೆ ಹಾರಿದವು.

○ ○ ○
 ಸತ್ಯನಾರಾಯಣನ ಪೂಜೆಗೈದು ಕರೆಯಲು ಬಂದಿದ್ದ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಗೆಳತಿ ಗೀತಾ ಮತ್ತು ಅವಳ ತಂಗಿ, ಗೇಟನ್ನು ತೆರೆದು ಕರೆ ಗಂಟೆಯನ್ನು ಒತ್ತಿದಳು. ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆ ಯಲು ಬಂದ ಸಾಮಿತ್ರಮ್ಮ “ಎಷ್ಟೊತ್ತೇ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಹೋಗೋದು ? ಬೇಗ ಬರಿಗೈ ಆಗಲ್ವಾ ?” ತಡವಾದುದಕ್ಕೆ ರೇಗುತ್ತಲೇ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದಳು. ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ನಿಂತವರನ್ನು ಕಂಡು ಬೆರಗಾಗಿ “ಓ .ನೀವಾಬನ್ನಿ. ನಾನು ಲಕ್ಷ್ಮಿಯಂತೆ ತಿಳ್ಳಿದ್ದೆ.ಬನ್ನಿ ಕೂತ್ಕೊಳ್ಳಿ” ಎನ್ನುತ್ತ ಒಳಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದಳು.

“ಪರವಾಗಿಲ್ಲ ಬಿಡಿ, ಕೂರಿಕೈ ಟೈಮಿಲ್ಲ. ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿಲ್ಲ ?” ಕೇಳಿದಳು ಗೀತಾ.

“ಇಲ್ಲ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೋದವಳು ಇನ್ನೂ ಬಂದಿಲ್ಲ. ಹೇಳ್ವಿಟ್ಟಾದ್ರೂ ಹೋಗಲ್ಲ ಅವ್ವ. ನೀನು ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಇವತ್ತು ಹೋಗ್ತಿಲ್ಲೇನು?” ಕೇಳಿದರು.

ಮಗಳು ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಾಳೆ ಎಂದು ಅವರು ಹೇಳಿದ್ದರಿಂದ ಅವರ ನಂಬಿಕೆಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ತಾನು ಸೃಷ್ಟಿ ಮಾಡಿ ಹೇಳುವುದೆಂದು ಚಿಂತಿಸಿ-“ಹ್ಲೂ ಹೋಗಿದ್ದೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಇದ್ದದ್ದಿಂದ ಬೇಗ ಬಂದೆ. ನೋಡಿ ನಮ್ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇವತ್ತು ಪೂಜೆ ಇದೆ ನೀವು ಬರ್ಬೇಕು. ನಾನು ಕ್ಲಾಸ್‌ನಲ್ಲಿಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಹೇಳ್ವಿಕೊಂಡಿದ್ದೆ ಅವಸರದಲ್ಲಿ ಮರ್ಮೇ ಹೋಯ್ತು” ಎಂದು ತನ್ನನ್ನೇ ನಿಂದಿಸುವಂತೆ ನುಡಿದಳು.

“ಅವೈನ್ನಾದ್ರೂ ಕಳೋಣಾಂತ ಇದ್ದೆ, ಬರ್ಲಿಲ್ಲ... ನೋಡೋಣ ಬಂದ ತಕ್ಷಣ ಕಳಿಸ್ತೀನಿ. ನೀವು ಇನ್ನೂ ಯಾರಾರ ಮನೆಗೆ ಹೋಗ್ಬೇಕೋ ಹೋಗ್ಬನ್ನಿ” ಎಂದು ಸಾಮಿತ್ರಮ್ಮ ಬೀಳ್ಕೊಟ್ಟರು

ರಭಸವಾಗಿ ಪುಸ್ತಕವೊಂದುಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು ಬೀರುತ್ತ ಬಂದ ರಾಜು ತಲೆಎತ್ತಿ ತಮ್ಮ ಮನೆಯ ಎದುರಿನಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಕ್ಲಾಸ್‌ಮೆಟ್ ಕಂಡು “ಓ.. ಏನು ಇಷ್ಟ ದೂರ ಬಂದಿ?” ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದಿದಾ? ಸಿಕ್ಕಿದಾ? ನೋಡಿ ಇದೇ ನಮ್ ಮನೆ. ಖನ್ನಿ ನಮ್ಮ ತಾಯಿ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಸ್ತೀನಿ” ಎಂದು ನಿರರ್ಗಳವಾಗಿ ಹರಳು ಉರಿ ದಂತೆ ಮಾತನಾಡ ತೊಡಗಿದ.

“ಸರಿ ಇನ್ನೊಂದ್ನಾರಿ ಬರ್ತೀನಿ. ಈಕೆ ನನ್ ಸಿಸ್ಟರ್ ಶಾಂತಿ” ಎನ್ನುತ್ತ ಅನು ಮಾನದಿಂದ ಅವನ ಕೈನಲ್ಲಿದ್ದ ಪುಸ್ತಕ ದಿಟ್ಟಿಸಿದಳು.

ಕಳವಳದಿಂದ ರಾಜು “ಓ ..ನೋಟ್ಟನ್ನೇ ನೋಡ್ತೆ ಇದ್ದೀರಾ? ನನಗಿವತ್ತು ಪ್ರಿನ್ಸಿ ಪಾಲ್ ಬಹಳ ಕೆಲ್ಸಕ್ಕೆ ಹಚ್ಚಿಟ್ಟಿದ್ರು. ಅದಕ್ಕೆ ಕ್ಲಾಸ್‌ಗೆ ಬರ್ಲಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಅವಳ ಶಂಕೆಗೂ ತನ್ನ ಸಮಾಧಾನಕ್ಕೂ ಒಂದೆಲುಸಿರಿಗೆ ಹೇಳಿ “ಸರಿ ಹೋಗ್ಬನ್ನಿ, ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಬಂದಾಗ ನಮ್ಮನೆಗೆ ಬನ್ನಿ” ಎನ್ನುತ್ತ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಬರುತ್ತಿರುವ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯತ್ತ ನೋಡಿ ಜಾಗ ಖಾಲಿ ಮಾಡಿದ.

ದೂರದಿಂದಲೇ ಪರಸ್ಪರ ಮುಖ ಗುರ್ತಿಸಿದರೂ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ತಲೆ ಎತ್ತಲಾರದವಳಂತಾಗಿವಳು.

“ಏಯ್ ಏನೇ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೀಯಂತೆ ನಿನ್ ತಾಯಿದೇಳಿದ್ರೆ. ನೀನು ನೋಡಿದ್ರೆ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಬಂದೇ ಇಲ್ಲ. ಎಲ್ಲೋಗಿದ್ದೆ?” ಎಂದಾಗ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಜಂಘಾಬಲವೇ ಉಡುಗಿ ಹೋಗಿ ಮುಖ ಬಿಳಿಚಿಕೊಂಡಿತು. ಕಂಪಿಸುವ ದನಿಯಿಂದ “ನಮ್ಮತಾಯಿಗೆ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಬಂದಿಲ್ಲ ಅಂತೇಳ್ಪಟ್ಟೀನೇ?” ಬಯಾರ್ವತಳಾಗಿ ಕೇಳಿದಳು.

“ನಿನ್ ತಲೆ. ನಾನು ಹಾಗೇಳ್ಪಡ್ತಿನಾ? ಅದಿಲ್ಲಿ ನೀನಲ್ಲ ಹೋಗಿದ್ದೆ ಮೊದ್ದೇಳು. ಏನು ಸಮಾಚಾರ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ತುಂಬಾ ಇರೆಗ್ಯೂಲರ್ ಆಗ್ನಿದ್ದೀಯಲ್ಲಾ. ?” ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಅದೋವದನದಿಂದ ಏನೇನೂ ಗ್ರಹಿಸಿ ತಿಳಿಯುವ ವಯಸ್ಸಿಗನುಣವಾದ ಆಸಕ್ತಿಯಿಂದ ಒತ್ತಾಯದಿಂದಲೇ ಕೇಳಿದಳು.

“ಸದ್ಯೆ ಹೇಳ್ಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ. ತುಂಬಾ ಧ್ಯಾಂಕ್ಸ್ ಕಣೇ ಗೀತಾ... ಫ್ರೆಂಡ್ಸ್ ಅಂದ್ರೆ ಹೀಗಿರಬೇಕು” ಗೆಳತಿ ತನಗೆ ಜೀವದಾನ ಮಾಡಿದಂತೆನಿಸಿ ಶ್ಲಾಘಿಸಿದಳು.

“ಅದೆಲ್ಲ ಆಮೇಲೆ. ಈ ಪ್ರಸ್ತುತದ ಬ್ಯಾಚ್ ತಗೊಂಡು ಎಲ್ಲೋಗಿದ್ದೆ ಅವನ್ನ ಮೊದ್ದೇಳ್ತೆ ಇಲ್ಲೋ...?” ಸ್ನೇಹಿತೆಯ ಅಂತರಂಗವನ್ನು ಹೊಕ್ಕು ನೋಡುವಂತೆ ದಿಟ್ಟಿಸಿ, ಆಕೆಯ ಅಸಹಾಯಕತೆಗೆ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಬೆದರಿಕೆ ಹಾಕಿದಳು.

“ಅಯ್ಯೋ ಅವಾ? ನಾಕೆ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಸಿಗು ಎಲ್ಲಾ ಹೇಳ್ತೀನಿ. ಅಕೇ ಒಂದು ಕತೆ” ಎಂದು ಏನೂ ಇಲ್ಲವೆಂಬಂತೆ ನುಡಿದು. ‘ನಿನ್ನ ತಂಗಿ ಇಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾಳೆ’ ಎಂದು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಸೂಚಿಸಿದಳು. ಗೀತಾಅರನ್ನು ತಕ್ಷಣ ಗ್ರಹಿಸಿ “ಸರಿ, ಈಗ ನಮ್ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಪೂಜೆ ಇದೆ ಬಾರೆ ಎಂದು ಕರೆದಳು.

“ನೀನೋಗ್ಗಿರು ನಮ್ಮನೆಯಲ್ಲೂ ಪೂಜೆ ಮಾಡಿಸ್ಕೊಂಡು ನಿನ್ನ ಹಿಂದೇನೇ ಬಂದ್ವಿತ್ತೀನಿ” ಎಂದು ಅರ್ಥಗರ್ಭಿತವಾಗಿ ನುಡಿದು ಲಘುವಾಗಿ ನಗುವಿನ ಅಲೆಯೆ ಬಿಟ್ಟು, ಹೆದರಿಕೆಯೂದರೂ ಧೈರ್ಯ ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಮನೆಯತ್ತ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕಿದಳು.

ಹಲವು ಬಾರಿ ಬೀಚ್‌ಗೆ ಬಂದಿದ್ದ ರಾಜು ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಆದಿನವೂ ರಿಕ್ಷಾವಲ್ಲಿ ಬಂದಿಳಿದರು. ಮರಳಿನ ರಾಶಿಯತ್ತ ನಡೆಯುತ್ತ ನಿರ್ಜನವಾದ ತಮ್ಮ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಸ್ವಲ್ಪ ತಗ್ಗಿನಂತಿದ್ದ ಮರಳಿನ ರಾಶಿಯಲ್ಲಿ ಇನ್ನಾರು ಬಂದು ಬ್ಯಾಗ್ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಭಾವನೆಯಿಂದ ಹೆಗಲ ಮೇಲಿದ್ದ ಬ್ಯಾಗನ್ನು ಜಾರಿಸಿ 'ರಾಜು ಇವತ್ತಾದ್ರೂ ನೀರಲ್ಲಿ ಆಟ ಆಡೋಣ್ವಾ?' ಅತ್ಯಾಸೆಯಿಂದ ಕೇಳುತ್ತ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಕೊರಳು ಬಳಸಿದಳು. ರಾಜು ಒಪ್ಪಿಗೆ ಇತ್ತ ನಂತರ ಸಾಕಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ನೀರು ಎರಚಾಡಿ ಆನಂದಿಸಿದರು.

ಮತ್ತಷ್ಟೊತ್ತು ಒಟ್ಟಿಗೆ ತಿರುಗಾಡಿ, ಯಾರೂ ಕಾಣುವ ಸುಖ ಸಂತೋಷ ಆ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಕಂಡು ಕೊಳ್ಳುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸೂರ್ಯನ ಪ್ರಖರತೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

“ಬಾ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಕೈ ಕಾಲು ತೊಳೆಯ್ಕೊಂಡು ಹೋಗೋಣ” ಎನ್ನುತ್ತ ರಾಜು ನೀರಿನ ಕಡೆ ನಡೆದ.

ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದ ಲಕ್ಷ್ಮಿ “ರಾಜು ಇನ್ನೇಲಿಂದ ಪದೇಪದೇ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರೋದು ಬೇಡಾ” ಎಂದಳು.

“ಹಾಲ್‌ರೈಟ್. ನಾಳೆಯಾಗಾದ್ರೆ ಪಾರ್ಕಾ?”

“ಪಾರ್ಕಾ? ಅಲ್ಲಿಗಂತೂ ಮೊದ್ಲು ಬೇಡ. ನೋಡೋಣ ಬೇರೆ ಎಲ್ಲಿಗಾದ್ರೂ” ಎನ್ನುತ್ತ ಮುಖ ತೊಳೆದುಕೊಳ್ಳಲಾರಂಭಿಸಿದಳು.

ಜೊತೆಗೂಡಿ ಬ್ಯಾಗ್ ಇಟ್ಟಿದ್ದ ಜಾಗಕ್ಕೆ ಬಂದು ಜಾಗ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿದರು. ಎಂದಿನಂತೆ ಇವರ ಬರುವನ್ನೆ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದ ವ್ಯಾನಿಟಿ ಬ್ಯಾಗ್ ನಾಪತ್ತೆ! “ರಾಜುಬ್ಯಾಗಿಲ್ಲ ಈಗೇನಾದೋದು?” ಉದ್ವೇಗದಿಂದ ಅಳುವಿನ ಎಳೆ ಸೇರಿಸಿ ಕೇಳಿದಳು. ರಾಜನ ಕಣ್ಣು ಚುರುಕಾಗಿ ಸುತ್ತಮುತ್ತ ನೋಟ ಹಾಯಿಸಿದ, ಬ್ಯಾಗಿನ ಸುಳಿವೆ ಇಲ್ಲ. “ಎಲ್ಲೋ ಹಾರೋಗಿರಬೇಕು” ಎಂದು ನಗುತ್ತರಲು ಯತ್ನಿಸಿದ.

ಅನಾಹುತಕ್ಕೆ ಬೆದರಿದ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಗಂಟಲೊಣಗಿ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಎಂಜಲು ನುಂಗುತ್ತ
 “ ಪ್ಲೀಸ್ ರಾಜು ತಮಾಷೆ ಮಾಡ್ಬೇಡ. ಮಮ್ಮಿ ಕೇಳಿವ್ರ ಏನೆಕೋಮ? ಅಮ್ಮಿಗೇನಾ
 ದ್ರೂ ನಾವು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರೋ ವಿಷ್ಯ ಗೊತ್ತಾದ್ರೆ ನನ್ನ ಸುಮ್ಮೆ ಬಿಡೋದಿಲ್ಲ. ಈಗೇ
 ನ್ಯಾಡೋದು ರಾಜು?” ಕಂಪಿಸುವ ದನಿಯೊಂದಿಗೆ ತಡೆಯಿಲ್ಲವೆ ಕಣ್ಣೀರ ಕೋಡಿ
 ಹೊಡೆಯಿತು. ಲಕ್ಷ್ಮಿ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಉಮ್ಮಳಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದಳು.

ಮೆಲ್ಲಗೆ ಭುಜದ ಮೇಲೆ ಕೈ ಹಾಕಿ, ತನ್ನತ್ತ ಒತ್ತಿ “ ಈ ವಿಷ್ಯಯದ ಬಗ್ಗೆ
 ನೀನು ಅನುಮಾನ ಇಟ್ಟೋಬೇಡ ಲಕ್ಷ್ಮಿ. ಆದಷ್ಟು ಬೇಗ ಇದು ಅಮ್ಮಿಗೆ ಗೊತ್ತಾದ್ರೆ
 ಒಳ್ಳೆಯದೆ, ಇಲ್ಲಿದ್ರೆ ನೀನೊಂದು ಮಾತು ಹ್ಲೂ ಅನ್ನು ಸಾಕು. ಇವತ್ತೆ ನಿಮ್ಮ ತಂದೆ
 ತಾಯಿಗೆ ಹೇಳ್ತೀನಿ. ನಮ್ಮ ತಂದೆ ತಾಯಿಯವರಂತೂ ನನ್ನಿಷ್ಟದಂತೆ” ಸಮಾಧಾನ
 ಮಾಡಲೆತ್ತಿಸಿದ. ಅಂಗೆ ಭುಜದಿಂದ ನಡುಬಿಳಿಯಿತು.

“ನನಗೇನು ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ. ಬ್ಯಾಗ್ ಕಳೆದೋಯ್ತಲ್ಲ ಅವಕ್ಕೇನ್ಯಾಡೋ
 ದು?” ಸದ್ಯದ ಕಷ್ಟ ನಿವಾರಣೆಯ ದಾರಿ ಕಾಣಲು ಬಯಸಿ ಕೇಳಿದಳು.

ಮೆಲ್ಲಗೆ ನಕ್ಕು “ಓ ಅವಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟು ಹೆದರಿಕೆನಾ? ನಾನೇಳಾದ್ದಿಗೆ ಕೇಳು. ಬಾ ಇಲ್ಲಿ
 ಹೇಳ್ತೀನಿ” ಎಂದು ಕಿವಿಯ ಬಳಿ ಮೆಲ್ಲಗೆ ಉಸಿರಿದ. ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ಸಮಾಧಾನಕ್ಕೇನೋ
 ಒಳ್ಳೆಯ ಉಪಾಯ ಎನಿಸಿದ್ದರಿಂತ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮುಖ ಸಮಾಧಾನದಿಂದ ಅರಳಿತು.

ಸಂಪೂರ್ಣ ಕತ್ತಲು ಆವರಿಸಿ ಬಿಟ್ಟಿತ್ತು. ತಾನು ಮಾಡಿರುವ ಅಪರಾಧಕ್ಕೆ
 ಅಂಜುತ್ತಲೇ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕಿದ ಬರಿಗೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಗೇಟಿಗೆ ಹೊರಗಿ ನಿಂತಿದ್ದ
 ತಾಯಿಯ ಆಕೃತಿ ಗೋಚರಿಸಿ ಕಸಿವಿಸಿಯಾಯಿತು. ತಲೆ ಸುತ್ತಿತು. ನೆಲ ಕುಸಿದಂತಾಗಿ
 ಎಲ್ಲೋ ತೇಲುತ್ತಿರುವಂತೆ ಭಾಸವಾಯಿತು.

ಮಗಳನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಂತೆ “ಬಾರೇ ...ಬಾ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ ಇಷ್ಟೊತ್ತು?”

ಕೆಕ್ಕರಿಸಿಕೊಂಡು ನೋಡುತ್ತ, ಗಡುಸಾಗಿ ಕೇಳಿದರು.

ಸಮಾಧಾನ, ಚೇತನ್ಯ ತುಂಬಿಕೊಂಡು “ಒಳಗೇಳ್ತೀನಿ ಬಾ ಮಮ್ಮಿ” ಎಂದು ತಾಯಿಗೆ ಕಾಯದೆ ಒಳ ನಡೆದಳು.

“ಹು.ಏನೇಳದು? ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ? ಬ್ಯಾಗ್ ಏನಾಯ್ತು?” ಒಂಬಾಲಿಸುತ್ತಲೆ ಅವಸರದಿಂದ ಕೇಳಿದರು.

“ಬೆಳಗ್ಗೆ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೋಗ್ತಾ ಇರ್ಬೇಕಾದ್ರೆ ಮಮ್ಮಿ, ಕಾಲೇಜ್ ರೋಡಿನಲ್ಲಿ ಸೇತುವೆ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಮರ ಇದೆಯಲ್ಲ... ಅವರ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಹುಡ್ಗು ಬಚ್ಚಿಟ್ಟೊಂಡಿದ್ದ ಅಂತ ಕಾಣ್ತೆ. ನಾನು ಅವನ್ನು ದಾಟಿಕೊಂಡು ಹೋಗೋ ವಷ್ಟರಲ್ಲೆ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಓಡಿ ಬಂದವ್ವೇ ಬ್ಯಾಗ್ ಕಸೋಂಡು ಹೋಗಿಟ್ಟು. ನಾನೂ ಕೂಗಿಕೊಂಡೆ, ಜನಗಳು ಇದ್ರೆ ತಾನೆ? ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹಾಗೆ ಹೋದೆ. ಮನೆಗೆ ಬರೋಣಂದ್ರೆ ನಿನ್ನ ಹೆದರಿಕೆಯಿಂದ ಬರ್ಲಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ನೋಟ್ಸ್ ಏರೆದ್ರಾಗುತ್ತೆಯೆಂದು ಎಲ್ಲಾ ಫ್ರೆಂಡ್ ಗೂ ಒಂದೊಂದು ವಾರ ಒಂದೊಂದು ನೋಟ್ಸ್ ಗೆ ಹೇಳ್ತಂದೆ ಮಮ್ಮಿ. ನಾನೇನಾಡ್ಬೇಕಿತ್ತು ಮಮ್ಮಿ...?” ಎಂದು ಆಶ್ಚರ್ಯಪನ್ನಂಟು ಮಾಡುವಂತೆ ಸಾಕಷ್ಟು ನಾಟಕೀಯದಿಂದ ಹೇಳಿ, ತನ್ನ ಕಷ್ಟ ಪರಿಹಾರಕ್ಕೆ ಅವರನ್ನೆ ಕೇಳಿ ನಿಂತಳು. ತಾಯಿ ಅವಳ ಕಟ್ಟು ಕತೆಯನ್ನು ನಂಬಿದಳು.

“ಸರಿ ಬಿಡು ನೀನು ಹೆದರಿಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಅಲೆದರೆ ನಾವು ಏನೂಂತ ತಿಳೋಬೇಕು .ನಿನ್ ಡ್ಯಾಡಿ ಒಂದು ಗಂಟೆಯಿಂದ ಮಡುಕ್ಕಿಕ್ಕೆ ಹೋದವು ಇನ್ನೂ ಬಂದಿಲ್ಲ. ಏನಾದ್ರೂ ಆದ್ರೆ ತಕ್ಷಣ ಮನೆಗೆ ಬರಬೇಕೂಂತ ಗೊತ್ತಾಗಲ್ವ? ನಿನ್ ಬ್ಯಾಗ್ ಅಲ್ಲೋಡು” ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಟಿಪಾಯ್ ಕಡೆ ಕೈ ತೋರಿದಳು.

ತನ್ನ ಕಣ್ಣನ್ನೇ ನಂಬವಾದ ಲಕ್ಷ್ಮಿ “ಅರೆ! ಇವ್ವೇಗೆ ಇಲ್ಲಿಗ್ಗಂತು ಮಮ್ಮಿ ನನಗಂತೂ ನಂಬಿಕ್ಕೆ ಆಗ್ತನೇ ಇಲ್ಲ” ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಸುಡಿಯುತ್ತ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಕೈಗತ್ತಿಕೊಡಳು. ಒಳಗೊಳಗೆ ಭಯವೂ ಮೂಡಲಾರಂಭಿಸಿ ಅವನ್ನು ಮರೆಮೂಚಲು

“ಸವ್ಯೆ ಹೇಗಾದ್ರೂ ಅಗ್ನಿ ಒಟ್ಟಲ್ಲಿ ಸಿಗ್ತಲ್ಲ ಅಷ್ಟೆಕಾಕು” ಎಂದು ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಒಳಗಿನ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಒಮ್ಮೆ ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ತಾಯಿಯ ಕಡೆ ನೋಡಿ ದಳು. “ಇದು ಬೀಚ್‌ನಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಂತೆ” ಎಂದರು.

‘ಬೀಚ್! ಯಾವ ಬೀಚ್? ಇದು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೇಗೋಯ್ಯು ಮಮ್ಮಿ?’
ಏನೊಂದೂ ಅರಿಯದವಳಂತೆ ಕೇಳಿದಳು.

“ಅದೇ ನೋಡು ನಂಗೂ ಗೊತ್ತಾಗಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಮೀನಾಕ್ಷಿ ಇದ್ದಾಳಲ್ಲ...”
ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ‘ಹೂ’ ಗುಟ್ಟಿದಳು ಲಕ್ಷ್ಮಿ.

ಸಾಮಿತ್ರಮ್ಮ ಮುಂದುವರಿಸಿದಳು. “ಅವು ಗಂಡ ಹೆಂಡ್ಡಿ ಇಬ್ಬೂ ಇವತ್ತು ಬೀಚ್‌ಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಂತೆ. ಅಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿರಬೇಕಾದ್ರೆ ಇಬ್ಬು ಸಣ್ಣ ಹುಡುಗು ಈ ಬ್ಯಾಗ್ ತಗೊಂಡು, ‘ಬ್ಯಾಗ್ ಬೇಕಾ ಸ್ವಾಮೀ ಬ್ಯಾಗ್’ ಅಂತ ಮ್ಯಾಕ್ಕೆ ನೋಡಿ ದ್ರಂತೆ ಅನ್ನಿಗೆ ಸಂತಯ ಬಂದು ಹ್ಲೂ ಅಂತ ಇಸ್ಟೊಂಡು ಒಳಗೆಲ್ಲ ನೋಡಿದಾಗ ನಿನ್ನ ಐಡೆಂಟಿಫಿಕೇಷನ್ ಕಾರ್ಡ್ ಸಿಕ್ಕಂತೆ. ಕೋಟೀನೋ ನೋಡಿ ಗುರ್ತಿದಿವು. ಅವಿಗೆ ಬಯ್ಯ ಕಳ್ಳ ಬ್ಯಾಗ್‌ನ್ನ ತಂದು ಕೊಟ್ಟೊಂದು” ನಡೆದುದೆಲ್ಲ ವಿವರಿಸಿದರು.

“ನೋಡ್ಲಾ ಮಮ್ಮಿ. ಒಬ್ಬ ಕದಿಯೋದು, ಇಬ್ಬು ಮಾರೋದು. ಕಳ್ಳನನೇನೊ ಕಲ್ಪಿದ್ದಾರೆ ಪಾಪ ಹೇಗೆ ಮೂಡ್ಲೇಕು ಅನ್ನೋದು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ, ಅನುಭವಷ್ಟೆ ರಾಗಿದ್ದಿದ್ರೆ ಇದ್ರಲ್ಲಿರೋ ವಸ್ತುಗಳೆಲ್ಲ ತೆಗೆದಸೆದು ಬರೀ ಬ್ಯಾಗ್ ಮೂರೈಕೆತ್ತು ಅಲ್ವಾ ಮಮ್ಮಿ...?” ಎಂದು ತನ್ನ ಸುಳ್ಳು ಮತ್ತಷ್ಟು ಬಲಿಷ್ಠ ಗೊಳಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದಳು. “ಬಾ ಮಮ್ಮಿ ಸುಸ್ತಾಗಿಟ್ಟಿದೆ, ಏನಾದ್ರೂ ಹೊಟ್ಟಿಗೆ ಹಾಕೋಬೇಕು” ಎಂದು ತನ್ನ ರೂಮಿಗೆ ಬ್ಯಾಗ್‌ನೊಂದಿಗೆ ಹೋಗಿ ಟೇಬಲ್ ಮೇಲೆ ಎಸೆದು “ಆ ಹುಡುಗ್ಗಿನಮ್ಮೆ ಷ್ಯಾದ್ರೂ ಕಳ್ಳನ ಸುಳ್ಳೇಳೊ ಅನುಭವ ಬೇಡ್ಲಾ?” ಎಂದು ಹಿಗ್ಗಿನಿಂದ ಬಾಯಿಬಿಟ್ಟು ನುಡಿದು. ತಕ್ಷಣ ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಬಾಗಿಲ ಕಡೆ ನೋಡಿ ತನ್ನ ಭಯಕ್ಕೆ ತಾನೇ ನಕ್ಕಳು.

ಕಾವಿ ಪಂಚೆ ಅದೇ ಬಣ್ಣದ ಟವರ್ ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ಹೊದ್ದು, ಕೆಳಗಿಳಿದು ತಂದೆತಾಯಿಯ ರೂಮಿಗೆ ಬಂದು ತಾನು ಎದ್ದಿರುವಂತೆ ಸದ್ದು ಮಾಡಿ ಸೂಚನೆ ನೀಡಿದ ರಾಜು. ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಮುಸುಕೆಳೆದು ಮಲಗಿದ್ದರು ತಂದೆ,ತಾಯಿ. ಮಂಜಮ್ಮ ಹೊರಳಾಡಿ ಮಂಪರುಕವಿದ ಕಣ್ಣಿಂದ ನೋಡಿ ಮತ್ತೆ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿದಳು. ನಿಧಾನವಾಗಿ ಮಬ್ಬುಗತ್ತಲು ಮರೆಯತೊಡಗಿತು.

ಬಚ್ಚಲು ಕೋಣೆಗೆ ಹೋಗಿ ಅಂಡೆಯೊಳಗಿದ್ದ ತಣ್ಣೀರು ಸುರಿದುಕೊಳ್ಳಲಾರಂ ಬಿಸಿದ. ಒದ್ದೆಯಾದ ಮೈಯನ್ನು ಹೊರಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ ಹಾಗೆ ಕಾವಿ ಪಂಚೆ ಸುತ್ತಿಕೊಂಡು "ಓಂ" ನಾಮ ಜಪಿಸುತ್ತ ಬಲು ಭಯ,ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ದೇವರ ಕೋಣೆಗೆ ಹೋಗಿ,ದೀಪ ಗಣ್ಣೆಲ್ಲ ಹಚ್ಚಿದ. ತೆರೆದ ಮೈ ಕೈಗೆಲ್ಲ ವಿಭೂತಿ ಪಚ್ಚಿ ಹೊಡೆದುಕೊಂಡು, ವಿಶಾಲ ಹುಣಿಗೆ ಕುಂಕುಮ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡು, ಕಡೆಯದಾಗಿ ನಾಲ್ಕಾರು ಉದಿನಕಡ್ಡಿ ಹಚ್ಚಿ ಪೂಜಿಸಿ ದೇವರ ಎದುರಿಗಿದ್ದ ಮಣೆಯ ಮೇಲೆ ಕೈ ಮುಗಿದು ಕಣ್ಣುಚ್ಚಿ ಧ್ಯಾನಸಕ್ತ ನಾಗಿ ಕುಳಿತು "ಓಂ" ಮಂತ್ರ ಒಂದು ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೇನು ಜಪಿಸದೆ ಧೀರ್ಘವಾಗಿ ಉಚ್ಚಾರ ಮಾಡುತ್ತ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಉಸಿರಳಿಯುತ್ತ ಗಂಭೀರವದನದಿಂದ ಕುಳಿತ.

ಎದ್ದು ಆಕಳಿಸುತ್ತ ಹೊರಟ ಮಂಜಮ್ಮನ ಮೂಗಿಗೆ ಧೂಮದ ಸುವಾಸನೆ ಬಡಿದು ಅರ್ಧ ಆಕಳಿಕೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿದರು. ಹಾಗೆ ಎರಡೆಚ್ಚಿ ಮುಂದೆ ನಡೆದು ಬಲಗಡೆಯ ಕೋಣೆಯ ಕಡೆ ತಿರುಗಿದರು. ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. 'ನಾಸ್ತಿಕನಾದ ಇವನಿಗೆ ದೇವರ ಮೇಲೆ ಭಕ್ತಿ ಯಾವಾಗ ಹುಟ್ಟಿತೋ, ಸಧ್ಯ! ದೇವ್ರನ್ನು ನಂಬೋಗಾದ್ದಲ್ಲ ಅಷ್ಟೆ ಸಾಕು' ಎಂದು ತಕ್ಷಣ ಬಚ್ಚಲ ಕೋಣೆಗೆ ಹೋಗಿ ಬಾಯಿ, ಮುಖ, ಕೈಕಾಲು ತೊಳೆ ದುಕೊಂಡು ಸಡಗರದಿಂದ ಸೆರಗಿನಿಂದಲೇ ಮುಖ ಹೊರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಬಂದಾಗ ರಾಜ ಎದ್ದು ಎದುರಿಗೆಬಂದ. ಅತಿ ಹೆಚ್ಚು ಗಂಭೀರ ಮುಖಕ್ಕೆ ತಿಲಕದ ಶೋಭೆಯಿಂದಲೂ ಮಹಾ ಮೇಧಾವಿ ಭಕ್ತನ ಸಾಲಿಗೆ ಸೇರಿದ.

ತುಂಬಿದ ಹರ್ಷದಿಂದಲೆ ಮಂಜಮ್ಮ "ಪಾಪು ಈಗಾದ್ರೂ ನಿನಗೆ ದೇವ್ರ ಮೇಲೆ

ಭಕ್ತಿ ಹುಟ್ಟಿಲ್ಲ! ಅದೇನೂ ಪಾಪು ಇವತ್ತು ಇಷ್ಟು ಬೇಗನೆ ಎದ್ದು ದೂಜೆ ಪುನಸ್ಕಾರ ಮಾಡ್ತಿದ್ದೀಯಲ್ಲ. ಓ...ಸ್ನಾನನೂ ಮಾಡ್ತಿಟ್ಟಿದ್ದೀಯಾ... ತಣ್ಣೀರಿಂದ ಮಾಡ್ಡೇನೋ?" ಸಂತೋಷವೆಲ್ಲ ಒಮ್ಮೆಗೆ ಮಾಯವಾಗಿ ಭಯ, ಅತಂಕದಿಂದ ಕೇಳಿದಳು.

ದಿವ್ಯ ಜ್ಞಾನಿಗಳಂತೆ ಮುಗುಳ್ಳಗೆಯಿಂದ "ಹೌದಮ್ಮ ತಣ್ಣೀರಿಂದಲೇ ಮಾಡಿದ್ದು. ಇನ್ನೇಲಿಂದ ತಣ್ಣೀರಲ್ಲೇ ಸ್ನಾನ ಮಾಡೋದು. ಈ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಕೈ ಹಾಕಿದ ಮೇಲೆ ಬಿಸಿ ನೀರಿನ ಸ್ನಾನ ಸರಿಯಲ್ಲಮ್ಮ" ತಾಳ್ಮೆಯಿಂದ ನುಡಿದ,

"ಅಯ್ಯೋ ಪಾಪು ನಿನಗೆ ತಣ್ಣೀರು ಒಗ್ಗಲ್ಲ ಕಣೋ, ಎಲ್ಲಾದ್ರೂ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಆದ್ರೆ, ಮೊದ್ಲು ತಲೆ ಹೊರಿಸಿಕೊಳ್ಳೋ..."

"ಯೂಕಮ್ಮ ಸುಮ್ಮೆ ಕೂಗಾಡ್ತೀಯೆ, ಈ ಜೀವನನೇ ನಶ್ವರ. ಇವತ್ತು ಹುಟ್ಟಿ ದೋರು ನಾಳೆಇಲ್ಲ. ಸಂಸಾರಿಯಾಗಿ ಸಾಧಿಸಲಿಕ್ಕಾಗದನ್ನ ಸನ್ಮಾಸಿಯಾಗಿ ಸಾಧಿಸ್ತೀ ನಮ್ಮ. ಅಶೀರ್ವಾದ ಮಾಡುತ್ತಾಯಿ" ಕಾಲಿಗರೆಗಿ ನಮಸ್ಕರಿಸಿದ.

ಸತ್ಯವೇನೆಂದು ಈಗ ಅರಿತು ಮತ್ತಷ್ಟು ಸಂಕಟಕ್ಕೊಳಗಾದ ಮಂಜಮ್ಮ ಭುಜ ಹಿಡಿದು ಎತ್ತುತ್ತ "ಪಾಪೋ ..ನನ್ಕಂದಾ... ಯಾವ ಮಂತ್ರವಾದಿ ನಿನಗೆ ಮಂಕು ಬೂದಿ ಹಚ್ಚಿದ ಹೇಳೋ...? ಒಬ್ಬ ಮಗ ಒಳ್ಳೇ ಕಡೆ ಹೆಣ್ಣು ತಂದು ಮದ್ದೆ ಮಾಡಿ ಮುತ್ತಿನಂತೆ ಮೊಮ್ಮಕ್ಕನ್ನ ಆಡಿಸಿಕೊಂಡಿರೋಣ ಅಂದ್ರೆ, ಏನೋ ಇದು?" ಕಣ್ತುಂಬಿ ನುಡಿದಳು.

"ಅಮ್ಮ ದಯವಿಟ್ಟು ಇನ್ನೇಲಿಂದ ಈ ತರದ್ದು ಮಾಡ್ಬೇಡ. ನನಗೀಗ ಹೆಣ್ಣು ಅಂದ್ರೆ ಎಲ್ಲಾ ತಾಯಿ ಸಮಾನ. ನಾನು ಸನ್ಮಾಸಿ ಆಗ್ತೀನಮ್ಮ. ಪದೇಪದೇ ನನಗೆ ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡಿ ನನ್ ಮನ್ನನ್ನ ಹಾಳ್ ಮಾಡ್ಬೇಡಿ" ಧೃಢ ನಿರ್ಧಾರದಿಂದ ಹೇಳಿದ.

"ಅಯ್ಯೋ... ಅಯ್ಯಯ್ಯೋ ಕೇಳಿದ್ರೇನಿ ನಿಮ್ಮಗನ ಮಾತ್ನಾ..." ಅಬ್ಬರಿ

ಸುತ್ತಲೇ ಓಡಿಹೋಗಿ ಗಂಡನು ಹೊದಿದ್ದ ಬೆಡ್‌ಹೀಟ್ ಎಳೆದು “ನೋಡ್ರೀ ಪಾಪೋ ಆಡ ಆಟನ?”- ಕಂಬನಿ ತುಳುಕಿತು.

“ಏನು? ಏನಾಯ್ತು ಮಂಜಿ? ಏನ್ಮಾಡ್ತಾನೆ? ಯಾಕಂತೆ? ಚೆನ್ನಾಗೆ ಇದ್ದಲ್ಲೆ...” ತಟ್ಟನೆ ಎದ್ದು. ಮಂಚದಿಂದ ಕಾಲು ಇಳಿ ಬಿಟ್ಟು ಕುಳಿತು ಕೇಳಿದರು.

“ಅವ್ನು ಸನ್ಯಾಸಿ ಆಗ್ತಾನಂತ್ರಿ, ತಣ್ಣೀರು ಸ್ನಾನ, ಪೂಜೆ ಮಾಡಿ ಕುಂತಿದ್ದಾನೆ” ಕೈ ಬಾಚಿ ಅರ್ಧ ಮಾತು ಹೇಳಿ ಗೋಳೊ ಎಂದು ರೋಧಿಸ ತೊಡಗಿದಳು.

“ನನಗೇನು ಅರ್ಧ ಆಗಿಲ್ಲೇ, ಸುಮ್ಮಿರು ಅಕ್ಕೇಡ ಅವೇನು ನೋಡೋಣ ಬಾ” ಎನ್ನುತ್ತ ಕಣ್ಣು ಹೊಸಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಟೀಪಾಯಿ ಮೇಲಿದ್ದ ಕನ್ನಡಕ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಹೊರಟರು.

ಹೊರಗೆ ಬಂದು, ಮಹಡಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಮಗನನ್ನು “ಪಾಪೂ ಪಾಪೂ ..” ಕೂಗಿ ಕರೆದರು. ಮಹಡಿಯಲ್ಲಿಂದಲೆ ಮುಖ ತೋರಿಸಿ ಪ್ರಗ್ನಾರ್ಥಕ ನೋಟದಿಂದ ನೋಡಿದ.

“ಬಾ ಇಲ್ಲಿ. ಕೆಳಗೆ” ಅಜ್ಜಿ ಮಾಡಿದರು. ಕೆಳಗಿಳಿದು ಬಂದ ಮೇಲೆ “ಏನೋ ಇದು ನಿನ್ನ ಅವತಾರ?” ಕೇಳಿದರು.

“ನೋಡಿದ್ರೆ ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಲಿವೆನಪ್ಪ. ಅಮ್ಮ ಅದೆಲ್ಲ ಹೇಳಿರಬೇಕು” ಎಂದು ಗಂಭೀರದಿಂದ ನುಡಿದು ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿದ.

“ಏನು ಸನ್ಯಾಸಿ ಆಗ್ತೀಯಾ! ? ಸನ್ಯಾಸಿಯಾಗೋವು ಅಷ್ಟು ಸುಬ್ಬೆ ಅಂತ ತಿಳಿಯೋಡಾ? ನಿಜವಾದ ಸನ್ಯಾಸಿ ಆಗುವವನು ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಬಹಳಷ್ಟು ಪಳಗಿರಬೇಕು. ನಿನ್ನ ಕೈಯಿಂದ ಮಾತ್ರ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಸಂಸಾರಿಯಾಗಿ ಗೆದ್ದಿದ್ದನ್ನ ಸನ್ಯಾಸಿಯಾಗಿ ಎರಡು ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಗೆಲ್ಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯ ಇಲ್ಲಾ ಅನ್ನೋದನ್ನ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿಟ್ಟೋ” ಅವರಿಗೂ ಇಚ್ಛೆ ಇಲ್ಲದೆ ನುಡಿದರು.

“ನಾನು ಅಲ್ಲಿ ಸುಖ, ಸಂತೋಷವನ್ನು ಬಯಸಿ ಹೋಗಿಲ್ಲವು. ಜ್ಞಾನಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಸಮಾಜ ಸುಧಾರಣೆಗೆ ಅಲ್ಲದೆ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿರುವಂತ ತೊಡಕುಗಳು ಅಲ್ಲ”- ಗಂಭೀರ ನುಡಿ ತಂದೆ ತಾಯಿಯರ ಬಾಯಿಯನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಸಿತು. ತಮ್ಮೊಡಲ ಕುಡಿ ತಮ್ಮಿಂದ ದೂರ ದೂರಕ್ಕೆ ಸರಿದಂತಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಮೆಟ್ಟಿಲೇರುತ್ತಿದ್ದ ಮಗನನ್ನು ಅಮೋವದನ ದಿಂದ ನೋಡುತ್ತ ನಿಂತರು. ‘ಇವ್ವಕ್ಕಿದಂತೆ ಯಾಕೆ ಹೀಗೆ ಮಾಡ್ತಿದ್ದಾನೆ?’ ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಭೂತಾಕಾರವಾಗಿ ಇಬ್ಬರ ಮುಂದೆ ಬೆಳೆದು ನಿಂತಿತು.

ನಿತ್ಯದಂತೆ ಕ್ರಾಪ್, ಇನ್‌ಷರ್ಟ್, ಬೂಟ್ಸ್ ಹಾಕಿದರೂ ಮುಖಕ್ಕೆ ಹೊಸದಾಗಿ ತಿಲಕ ಮಾತ್ರ ಹಣೆಯಲ್ಲಿ ರಾರಾಜಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಅದು ಬಲು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮುಖಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿ ಆಕರ್ಷಕನಾಗಿದ್ದ ಅವನಿಗೆ ಮೋಹಕಾತಿಲಕದಂತಿತ್ತು. ಕೈಯಲ್ಲಿ ನೋಟ ಬುಕ್ಕಿಡಿದು “ಅಮ್ಮಾ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೋಗ್ಬರೀನಿ” ಎಂದು ಕೂಗಿ ಬಾಗಿಲ ಬಳಿ ಬಂದಾಗ, ಒಡೋಡಿ ಬಂದ ತಾಯಿ “ಪಾಪು ತಿಂಡಿ ಆಯ್ತು ಕಣೋ, ತಿಂದ್ನಿಷ್ಟು ಹೋಗು” ಎಂದಳು.

“ಇನ್ನೇಲೆಂದ ತಿಂಡಿನೂ ಬೇಡಮ್ಮ ಬಿಟ್ಟಿಡ್ತೀನಿ. ನಿಮ್ಮಿಬ್ಬರಿಗೆ ಮಾಡ್ತೀಳ್ಳಿ. ಸಧ್ಯಕ್ಕೆ ಎರಡು ಊಟ ಮಾಡ್ತೀನಿ ಸಾಕು. ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಒಂದು ರಾತ್ರಿಗೊಂದು ಬರೀನಮ್ಮ” ಎಂದು ಹೊರಟು ಹೋದ.

ಮಂಜಮ್ಮ ಕಣ್ಣುಂಬಿ ಬಾಗಿಲ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತ ಗಂಡನ ಕಡೆ ನೋಡಿದಳು. ಬಳಿ ಬಂದ ವೆಂಕಟಯ್ಯ “ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡ್ಕೋ ಮಂಜೀ”- ತಲೆ ನೇವರಿಸಿ ಸಂತೈಸ ತೊಡಗಿದ ವೆಂಕಟಯ್ಯ.

ಜೊತೆಗೂಡಿ ಹೆಜ್ಜೆಯಾಕುತ್ತಿದ್ದ ರಾಜನ ಮುಖದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷ ಕಳೆಯನ್ನು ಗುರ್ತಿಸಿದ ಲಕ್ಷ್ಮಿ “ಇದೇನ್ ರಾಜು ಹಣೆಯ ಮೇಲೆ ಮೋಹಕ ತಿಲಕ? ಯಾರಿಗೆ ಮೋಡಿ ಮಾಡ್ಬೇಕಂತ?” ಕೇಳಿದಳು ಲಕ್ಷ್ಮಿ.

“ಇನ್ನಾರಿಗೆ? ನಿನಗೆ”- ಎಂದ ತುಂಟತನದಿಂದ,

“ನನಗೆ ಯಾವತ್ತೋ ಮೋಡಿಮಾಡಿ ಆಗಿದೆ. ಮತ್ತು ಯಾರಿಗಾದ್ರೂ ಮೋಡಿ ಮಾಡಿಯೇನೋ ಅಂತ” ಎಂದು ಮೆಲ್ಲಗೆ ನಕ್ಕಳು.

“ಇವತ್ತು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಏನ್ನಾಡ್ಡೆ ಗೊತ್ತಾ ಲಕ್ಷ್ಮಿ?” ಅವಳಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ಮೂಡಿಸುತ್ತ ಕೇಳಿದ.

“ಏನ್ನಾಡ್ಡೆ?”- ತವಕದಿಂದಲೇ ಕೇಳಿದಳು ಮುಖ ನೋಡುತ್ತ.

ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಮಾಡಿದ್ದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಟ್ಟುವಂತೆ ಹೇಳಿ ಮುಗಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಹೊಟ್ಟೆ ಹಿಡಿದು ನಗುತ್ತಿದ್ದ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ನಗುವಿನಲ್ಲಿಯೇ “ಹುಂ ಆಮೇಲೆ?” ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದಳು.

“ಆಮೇಲೆ ಇನ್ನೇನು? ತಿಂಡಿ ಬೇಡಾಂತಲೇನೋ ಅಂದ್ಬಿಟ್ಟೆ. ಅದ್ರೆ ಈಹೊಟ್ಟೆ ಕೇಳಬೇಕಲ್ಲ? ನೋಡು ಲಕ್ಷ್ಮಿ ನಮ್ಮಿಬ್ಬರೂ ಮದ್ದು ಸುಲಭವಾಗಿ ಆಗ್ನೇಯವಾಗಿ ಇದ್ದರೂ ಮಾಡ್ಯೇಕಾಗುತ್ತೆ. ಅದಕ್ಕೆ ನನ್ನದಲ್ಲಿದ್ದರೂ ನಮ್ಮಪ್ಪನ ದುಡ್ಡನ್ನಾ ಖರ್ಚು ಮಾಡ್ಬೇಕಾಗುತ್ತೆ. ಬಾ ಹೋಟ್ಟಿಗೆ ಹೋಗಿ ತಿಂಡಿ ತಿಂದೊಂದು ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೋಗೋಣ” ಎಂದ.

“ನನಗೆ ತಿಂಡಿ ಬೇಡಾ ನೀನು ತಗೋ, ಸಂದರ್ಭ ಬಂದ್ರೆ ನಾನು ಹೀಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಮ್ಮೆ ನಾಟ್ಯ ಅಡ್ಬಿಡ್ತೀನಿ” ನಗು ಸೇರಿಸಿ ನುಡಿದಳು.

“ನಾಟಕ ನೋಡುವವರಿದ್ರೆ ಮಾಡು. ಅದ್ರೆ ಮಾಡ್ಬಿರೋದು ನಾಟ್ಯ ಅಂತ ನೆನಪಿಟ್ಟೋ, ಮತ್ತೆ ನನ್ನ ನ್ನು ಮರೆತಿಟ್ಟೀಯಾ ..” ಎಂದು ನಗೆಯಬುಗ್ಗೆ ಚಿಮ್ಮಿಸಿ ಕ್ಯಾಂಟನ್‌ಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದ.

ಸಾಕಷ್ಟು ಜನರ ಮುಂದೆ ಮುಜುಗರದಿಂದ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ನಿಧಾನವಾಗಿ ತಲೆ ಎತ್ತಿ ದೋಸೆ ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದ ರಾಜುಗೆ ಮೆಲು ದನಿಯಲ್ಲಿ “ನೋಡು ರಾಜೂ ಎಲ್ಲೂ ನಮ್ಮನ್ನೇ ಹೇಗೆ ನೋಡ್ತಾರೆ. ಅದಕ್ಕೆ ನಾನು ಸೀರೆ ಉಟ್ಟೊಳ್ಳೋದು ಕಲಿತೀನಿ, ಆಗ ಯಾರಿಗೂ ಅಷ್ಟು ಅನುಮಾನ ಬರೋದಿಲ್ಲ.ಬಂದ್ರೂ ನೋಡೊಳ್ಳು ಸೆರಗು ಮೈತುಂಬ ಹೊದೊಡ್ಬಿಡ್ತೀನಿ”

ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಕಿವಿ ಗೊಟ್ಟು ಕೇಳಿ, ಏನೋ ಯೋಚಿಸಿ “ಹ್ಲಾ...ಹ್ಲಾ .. ನೀನು ಸೀರೆ ತೊಟ್ಟೊಂಡು ಬಾ ಕೈ ಹಿಡ್ಕೊಂಡು ಓಡಾಡಿದ್ರಾ ಯಾರೂ ಕೇಳ್ಪುರ್ಡು ಹಾಗೆ ನಾನು ಮಾಡ್ತೀನಿ” ಎಂದು ಕೈ ತೊಳೆದುಕೊಂಡ. ಮಾಣೆ ಬಿಲ್ಲು, ಬೈಟೂ ಕಾಫಿ ಯನ್ನು ತಂದಿಟ್ಟು ಹೋದ ನಂತರ ಇಬ್ಬರೂ ಕೈಗೆ ಕಾಫಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೀರ ತೊಡಗಿದರು.

ಮರೆಯಲಿಲ್ಲದ ಸೌಂದರ್ಯ ಬೆಳಕಿಗೆ ಬಂದಂತೆ ಅತ ಇಂತ ಉಷುಪಿನಲ್ಲಿ ದೇವದ ಸೌಂದರ್ಯ ಅಡಗಿದ್ದ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ರೂಪ ಬಿಳಿ ಸೀರೆಯ ಸೊಬಗಿನಿಂದ ನಾಲ್ಕು ಪಟ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿತ್ತು. ಹೂವನ್ನೇ ಮುಡಿಯದವಳು ತಲೆ ತುಂಬ ಬುಲ್ಲಿಗೆ ಮುಡಿದದ್ದು ಹೆಚ್ಚಿನ ಕಳೆ ತಂದಿತು. ಕಡಲ ತೀರದ ಗಾಳಿಗೆ ಸೆರಗು ಧ್ವಜವಂತೆ ಬಡಿದರೆ ಮುಂಗು ರುಳು ಸರ್ತಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಸ್ವಲ್ಪ ವೂರ ಸಾಗಿನ ನಂತರ “ರಾಜು ನಾನು ಸೀರೆ ತೊಟ್ಟೊಂಡು ಬದಲಾಗಿದ್ದೀನಿ. ಆದರೆ ಬಗ್ಗೆ ಏನೂ ಹೇಳ್ತೀವಲ್ಲ? ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಾಣ್ತೀತ?” ಸಂಕೋಚದಿಂದಲೇ ಮಾತು ಆರಂಭಿಸಿದಳು.

ಮುಖ ನೋಡುತ್ತ “ಅದೇಲಕ್ಷ್ಮಿ ಯಾವ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹೊಗಳ್ಬೇಕೋ ಗೊತ್ತಾ ಗಿಲ್ಲ. ನೋಡ್ಡ ನೋಡ್ಡಾ ಗಾಳಿ ನಿನ್ನ ಸೆರಗನ್ನು ಹೇಗೆ ಜಗ್ತಾ ಇದೆ. ಅದಕ್ಕೋ ಕೂಡ ನಿನ್ ಮೇಲೆ ಪ್ರೀತಿ, ಎಷ್ಟೊಂದು ಮೋಹ. ಹುಷಾರ್ ಲಕ್ಷ್ಮಿ” ಹುಬ್ಬುರಿಸಿ ಕೆಣಕು ವಂತೆ ನುಡಿದ.

“ಧೂ... ಏನೇನೋ ಅಂದು ನನಗೆ ನಾಚ್ಕೆ ಬರೋಗೆ ಮಾಡ್ತೀಯಾ...”ಎಂದ ವಳೇತನ್ನ ವದನಾರವಿಂದವನ್ನು ಕೋಮಲ ಕೈ ಗಳಿಂದ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಬೆನ್ನು ತಿರು ಗಿಸಿ ನಿಂತಳು.

ಮತ್ತಷ್ಟು ಹತ್ತಿರ ಬಂದ ರಾಜು ಮೆಲು ದನಿಯಿಂದ “ಹಾಗೇ ನಿಂತಿರು ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಕಣ್ಣೆಡಬೇಡ ನಾನೇಳುವವರೆಗೂ” ಎಂದ. “ಏಕೆ?” ಕೈ ತೆಗೆಯದೆ ಕೇಳಿದಳು.

“ಈಗ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತೆ ಇರು” ಎನ್ನುತ್ತ ಜೇಬಿನಿಂದ ಕರಿಮಣಿ ಸರ ತೆಗೆದು ಅವಳ ಮುಖದತ್ತ ಹಿಡಿದು “ಹೂ... ಈಗ ಕೈತೆಗೆದು ನೋಡು”

ಕೈಯನ್ನು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಪಕ್ಕಕ್ಕೆ ಸರಿಸಿ ಹೂವಿನಂತೆ ಅರಳಿದ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಅಶ್ಚರ್ಯದ ಗೆರೆ ಮೂಡಿಸಿ “ಅರೆ, ಏನಿದು? ಮಾಂಗಲ್ಯ ಸರ ಇದ್ದಾಗೆ ಇದೆ! ಅಶ್ಚರ್ಯ ವ್ಯಕ್ತ ಪಡಿಸಿದಳು.

“ಹೌದು ನಿನ್ನೆ ವೇಟಿಯಲ್ಲಿ ಫುಟ್ ಪಾತ್‌ನಲ್ಲಿ ಹೋಗ್ಬಿಕಾದ್ರೆ ಮಾರ್ತಿದ್ರು. ಏಳು ರೂಪಾಯಿ ಅಂದ ಜೌಕಾಸಿ ಮಾಡದೆ ತಂದೆ. ಇದನ್ನು ಕಟ್ಟೋಂಡು, ಇನ್ನೂ ಧೈರ್ಯ ದಿಂದ ಕೈ ಹಿಡ್ಬೋಂಡು ತಿರುಗಾಡ್ಬಹುದು. ನನ್ನ ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮ ನಿನ್ನ ಮಮ್ಮಿ, ಡ್ಯಾಡಿ ನೋಡಿದ್ರೂ ಚಿಂತೆ ಇಲ್ಲ. ನಮಗೆ ಬಾಯಿಬಿಟ್ಟು ಹೇಳೋದು ತಪ್ಪುತ್ತೆ, ಬಾ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಇವನ್ನ ಕಟ್ಟಿಡ್ಬೀನಿ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಓಡಾಡ್ಬೇಕಾದ್ರೆ ಕಟ್ಟೊಳ್ಳೋದು ಮನೆಗೆ ಹೋಗ್ಬಿಕಾವ್ರೆ ಬಿಚ್ಚಿ ಬ್ಯಾಗಲೋಗೆ ಇಟ್ಟೋ” ಎನ್ನುತ್ತಲೇ ಸಮುದ್ರಕ್ಕೆ ಅಭಿಮುಖವಾಗಿ ಮದುವೆ ಮಂಟಪದಲ್ಲಿ ಕೂರುವ ವರನಂತೆ ಕುಳಿತು “ಕುತ್ಯೊ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ತಾಳಿ ಕಟ್ಟ್ಬೀನಿ. ಸಮುದ್ರ ಮಂಗಳ ವಾದ್ಯ ನುಡಿಸ್ಬಿದೆ”

“ಕೂರ್ತೀನಿ ಸ್ವಲ್ಪ ತಾಳು ಯಾವ ಕಡೆ ಹೆಣ್ಣು ಕೂರೋದು?” ನಾಚುತ್ತಲೇ ಸಂಶಯ ಮುಂದಿಟ್ಟಳು.

“ಹೌದಲ್ಲಾ... ಯಾವ ಕಡೆ? ಎಡಕ್ಕಿರಬೇಕು” ಅನುಮಾನದಿಂದಲೇ ಎಡಕ್ಕಿರಬೇಕೆಂದು ಸೂಚಿಸಿದ,

“ಅಲ್ಲ ಬಲಕ್ಕಿರಬೇಕು” ತಾನು ಕಂಡಂತೆ ನುಡಿದಳು.

“ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಹೀಗೆ ಮಾಡೋಣ. ನೀನು ಯಾವ್ವಾದ್ರೂ ಮದುವೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಾ? ಹೋಗಿದ್ರೆ ಯಾವ ಕಡೆ ಕೂರೋದು ಬೇಗ ಜ್ಞಾಪಿಸ್ಬೊ” ಅವಸರ ಪಡಿಸಿದ.

“ನಾನು ಯಾವ ಮದ್ದೆಗೂ ಹೋಗಿಲ್ಲ. ಏನ್ಮಾಡೋದು?” ಕೇಳಿದಳು.

“ಸಿನಿಮಾದಲ್ಲಿ ನೋಡಿದ್ದೀಯಲ್ಲ .ಜ್ಞಾಪಿಸೋ”ಎಂದ. “ಜ್ಞಾಪಿಸೋ ಬಹುದು ರಾಜು ಕನ್‌ಫ್ಯೂಸ್ ಆಗುತ್ತೆ. ಎಡಕ್ಕೆ ಎಂದಾಗ ಬಲಕ್ಕೆ ಅನ್ನುತ್ತೆ, ಬಲಕ್ಕೆ ಎಂದಾಗ ಎಡಕ್ಕೆ ಅನ್ನುತ್ತೆ” ಎಂದಳು.

“ಹೌದು ನನಗೂ ಹಾಗೇ ಅನ್ನುತ್ತೆ. ಯಾಕೋ ಮುಹೂರ್ತ ಸರಿಯಾಗಿಲ್ಲ. ಹೋಗ್ಲಿ ಎದುರಿಗೆ ಕೂತ್ಪಿಡು ಮುಹೂರ್ತ ಸರಿಯಾಗುತ್ತೆಕ್ಕೆ ಹಿಡಿದು ಕೂರಿಸಿಕೊಂಡ. ಮುಗುಳ್ಳುಗುತ್ತ ಕುಳಿತ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನೊಮ್ಮೆ ನೋಡಿ “ಇದೇನ್ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ನೀನು ಗಂಡಸಿನ ತರಹ ಕುತಿದ್ವೀಯಿಲ್ಲ.ಒಂದು ಕಾಲು ಹೀಗೆ ಮಡಚಿ ಕೂರೈಕು”ಎಂದು ತೋರಿಸಿದ.

ಬಾಯಿ ಬಿಟ್ಟು ಲಘುವಾಗಿ ನಗುತ್ತ ಎಡಕಾಲನ್ನು ಒಂಟಿಯ ಡುಬ್ಬದಂತೆ ಮೂಡಿ ಕುಳಿತು ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿ ಮಿಸುಗುವ ಕಂಗಳಿಂದ ದಿಚ್ಚಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಇಬ್ಬರ ಸಮೂಹ ಇದ್ದ ಸರವನ್ನು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡ.ರಾಜು ತಾನೇಯೆ “ಹಾಂ...ಹೂ .. ಮಾಗಲ್ಯಂ .. ಕಲ್ಯಾಣಂ...ಜೀವನಂ” ಎಂದು ಏನೇನೂ ಹೇಳಿ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಒಡ್ಡಿದ ಕೊರಳಿಗೆ ತಾಳಿ ಬಿಗಿಯುತ್ತಿದ್ದಂತೆ, ಪ್ರೋತ್ಸಾಹದಾಯಕವಾಗಿ ಓಡೋಡಿ ಬಂದ ದೊಡ್ಡ ಅಲೆಯೊಂದು ದಡಕ್ಕೆ ‘ಪೆಟಾರ್’ ಎಂದು ಹೊಡೆಯಿತು . ಮೇಲಕ್ಕೆ ಎಗರಿ ಚಿಮ್ಮಿದ ನೀರಿನ ಹನಿಗಳು ಇಬ್ಬರ ಮೇಲೂ ಒಂದು ಬಿದ್ದವು. ಬೆಚ್ಚಿ ಮೈ ನಡುಗಿಸಿದ ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ “ಹೆದರೈಡ ಲಕ್ಷ್ಮಿ,ಸಮುದ್ರ ಅಕ್ಷತೆ ಹಾಕಿತು” ಎಂದು ನಗೆ ತರಿಸಿ ಪರಿಸರದ ಮುಂದೆ ನಕಲು ದರಪತಿಗಳಾಗಿ ಮೆರೆದರು.

೧೧

ತಮ್ಮ ರಘು ಬಂದಿದ್ದು ಸಾವಿತ್ರಿಗೆ ಹಿಡಿಸಲಾರದ ಸಂತೋಷ ತಂದಿತು. ಸಾಧಾ ರಣ ಸ್ವರದ್ರೂಪಿ, ಎತ್ತರಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ತಳು ಎನ್ನುವ ಮೈಕಟ್ಟು.ಬಿಳಿ ವರ್ಣದ ಮುಖಕ್ಕೆ ಪೊದೆಯಂತ ಕೂದಲಿನ ಕ್ರಾಪು, ಕಣ್ಣಿಗೊಂದು ಹೈ ಪವರ್‌ನ ಕನ್ನಡಕ.ಸಾವಿತ್ರಿಗೆ ಬೇಸರ ತಂದಿದ್ದು ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮನೆಗಿನ್ನೂ ಬಾರದಿರುವುದು. ಸಡಗರ ದಿಂದಲೇ ಕಾಫಿ ಮಾಡಲಾರಂಭಿಗಳ. ಹಾಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಸೋಫಾಕ್ಕೊರಗೆ ಕುಳಿತ ರಘು ‘ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಈಗ ಹೇಗೆ ಬೆಳದಿದ್ದಿರು? ನಾನಂತೂ ತುಂಬಾ ದಿನಗಳೇ ಆಯ್ತು, ಇಲ್ಲಿಗೆ

ಬಂದು ಹೋಗಿ' ಎಂದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಎದುರಿಗಿದ್ದ ಪೋಟೊ ನೋಡತೊಡಗಿದ. ತಂದೆ ತಾಯಿಯರ ಹಿಂಭಾಗದ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ನಿಂತು ತೆಗೆಸಿದ ಪೋಟೊ ಸುಮಾರು ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷದಷ್ಟು ಹಳೆಯದಾದ ಭಾವ ಚಿತ್ರ. ಕಡೆಯ ಬಾರಿ ನೋಡಿದ್ದಕ್ಕೂ, ಭಾವ ಚಿತ್ರದ ಲ್ಲಿದ್ದದ್ದಕ್ಕೂ ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಿದ. ಅಷ್ಟೇನು ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದ್ದಿರಲಿಲ್ಲ. ಮ್ಯಾಕ್ಸಿ ತೊಟ್ಟಿದ್ದಳು. ಅದರಲ್ಲಿನ ಅವಳ ಮುಖ ಭಾವದಿಂದಲೇ ಈಗಿನ ಚಿತ್ರ ರೂಪವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ. ಅವಳಿಗಾಗಿ ಕಾಯ್ದು ಬೇಸರದಿಂದ ಎದ್ದು ಅವಳ ಕೊರಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಗಮನಿಸಿದ. ಕಿಟಕಿ ಬದಿಯು ಬೇಬಲ್ ಮೇಲೆ ಜೋಡಿಸಿದ ಪುಸ್ತಕಗಳು. ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಗಾಡ್ರೇಜ್ ಫೀರ್, ಮೆತ್ತನೆ ದಿಂಬಿನ ಆಸನ. ಇನ್ನೊಂದು ಬದಿಗೆ ಮಂಚ. ಬಾಗಿಲ ಹಿಂಭಾಗದಲ್ಲಿ ಹ್ಯಾಂಗರ್‌ಗೆ ನೇತು ಬಿದ್ದ ಮ್ಯಾಕ್ಸಿ, ಪಂಜಾಬಿ ಡ್ರೆಸ್‌ಗಳ ಸಾಲು ಬಟ್ಟೆ. ನೋಡಿ ಮುಗುಳ್ಳುಕ್ಕು 'ಇವು ಒಳ್ಳೆ ಸೊಗಸುಗಾತಿಯಾಗಿರೋಳೆ' ಎಂದು ಕೊಂಡ.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಹಾಲ್‌ನಿಂದ "ರಘೂ..." ಕರೆದಳು ಸಾವಿತ್ರಿ.

ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕೋಣೆಯನ್ನು ಅವಲೋಕಿಸುತ್ತಿದ್ದ ರಘು "ಬಂದೆ ಅಕ್ಕಾ" ಯೋಚನೆಗೆ ಕಡಿವಾಣ ಹಾಕಿ ಹಾಲ್‌ಗೆ ಬಂದ. ಅಕ್ಕಾ ಕೇಳುವ ಮೊದಲೇ "ಸುಮ್ಮೆ ಒಂದ್ಬಾರಿ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ರೂಮ್ ನೋಡ್ಲೆ" ಎಂದು ಸೋಫಾಕ್ಕೂರಗಿದ. ಬಲ ಪಕ್ಕಕ್ಕೆ ಸಾವಿತ್ರಿ ಕುಳಿತಳು.

"ಎನನಸ್ತು?" ಔಪಚಾರಿಕವಾಗಿ ಕೇಳಿದಳು.

"ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ. ಅಕ್ಕ ಅಮ್ಮ ನನ್ನ ಮದುವೆಯಾಗ್ತಾಳೆ?" ಸಂಶಯದಿಂದ ಕೇಳುತ್ತ ಕಾಫಿ ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡ.

ನಗುಮೊಗದಿಂದ "ಏಕೆ ಅನುಮಾನ? ನಿನಗೆ ಕೊಡುವೆ ಇನ್ನಾರಿಗೆ ಕೊಡ್ಬೇಕು? ಕೈತುಂಬ ಸಂಬಳ ತಗಲ್ತೀಯೆ ನಿನ್ನಂತವ್ವ ಮದುವೆಯಾಗದೆ ಇನ್ನಾರನ್ನ ಆಗ್ತಾಳೇಳು? ಪೋಕ್ಷೆ ಮುಗಿತಿದ್ದಾಗ ಮದುವೆ ಮಾಡಿದ್ರಾಯ್ತು. ನಾನೂ ನಿಮ್ ಭಾವಂಗೆ ಹೇಳಿ

ದ್ದೀನಿ. ದೂರದ ಸಂಬಂಧ ಹೇಗೋ ಏನೋ ನನಗಿಚ್ಛಿ ಇಲ್ಲ.”

“ನೀನೇನೋ ಹೇಳ್ತೆ. ಭಾವ ಏಸಂದ್ರು? ಅವ್ವೇನಂದ್ಲು?” ಕೇಳಿದ. ತುಂಡಾ ಕೋಪದಿಂದ-“ಅಪ್ರನ್ನ ಒಪ್ಪಿಸೋ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ನಂದು. ನೀನ್ಯಾಕೆ ಯೋಚ್ಚಿ ಮಾ ಡ್ವಿಯಾ? ಅಪ್ಪು ಮಾತ್ರ ರಾತ್ರಿ ಹತ್ತು ಗಂಟೆಗೇ ಬರೋದು. ಈಗ ಮೂರ್ದಾಲ್ಯಾ ತಿಂಗ್ಗಿಂದ ಕೆಲಸ ಬೇರೆ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿದೆ. ಅದೋ ಗೇಟ್ ತೆಗೆದ ಸದ್ರಾಯ್ತು. ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಬಂದ್ಲು ಅಂತ ಕಾಣ್ತೆ” ಎದ್ದು ಹೋಗಿ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು ಅಲ್ಲೇ ನಿಂತಳು.

ರಾಜು ಕಟ್ಟಿದ ಸರ ಬಿಚ್ಚಿ ಮೊದ್ಲೇನೆ ಬ್ಯಾಗಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ, ತಾಯಿ ಕೇಳುವ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರ ಸಿದ್ಧ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಬಂದಳು.

ರಘು ಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ನಾನಾ ವಿಧದಲ್ಲಿ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡನು. ಹಿಮ್ಮಡಿ ಎತ್ತರದ ಚಪ್ಪಲಿ ರೂಮಿನಲ್ಲಿ ಕಂಡ ಅವಳ ಉಡುಪಿಗನುಗುಣವಾಗಿ ಮ್ಯಾಕ್ಸಿ, ಪಂಜಾಬಿ ಡ್ರೆಸ್‌ಧಾರಿಣಿಯಾಗಿ ತನ್ನ ಎದುರಿಗೆ ಬಂದಂತಾಯಿತು. ಮನಃ ಚಕ್ಷುವಿನ ಮೇಲಿನ ಪೂರ್ಣ ಚಿತ್ರವನ್ನು ವೀಕ್ಷಿಸಲು ಬಿಡದಂತೆ ಅಕ್ಕ ಸಾವಿತ್ರಿ- “ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಇಷ್ಟೊತ್ತೇನೆ? ದಿನವೂ ಏನಾದ್ರು ಒಂದು ಕಾರಣ ಹೇಳ್ತಿಯಲ್ಲ...” ಎಂದು ತಾವೇ ಮೊದಲು ನುಡಿದರು. ಪ್ರತಿದಿನದಂತೆ ಈ ದಿನ ತಾಯಿಯ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಗಡುಸುತನ ಕಾಣದ ಲಕ್ಷ್ಮಿ “ಸನ್ ಫ್ರೆಂಡ್ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ ಮಮ್ಮಿ ಅಲ್ಲಿ...” ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದಂತೆ “ಸಾಕು, ಸಾಕು... ಬಾ ಯಾರು ಬಂದಿದ್ದಾರೆ ಣೋಡು” ಆಶ್ಚರ್ಯವನ್ನಂಟು ಮಾಡುವಂತೆ ನುಡಿದು ಹಿಂದೆ ಸರಿದಳು. ತಾಯಿಯನ್ನೆ ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಹುಬ್ಬು ಕಲೆ ಹಾಕಿ “ಯಾರಿರ ಬಹುದು?” ಎಂದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಒಳಗಡೆಇಟ್ಟಳು.

ರಘುವಿನ ಯೋಚನೆಯಲ್ಲಿ ಭ್ರಮೆ ನಿರಸನಪಾದರೂ ಕಲ್ಪನೆಗೆ ಹತ್ತು ಪಟ್ಟು ಮೀರಿದ ಚಲುವಿಗೆ ಬೆರಗಾದ. ಬಿಳಿ ಸೀರೆಧಾರಿಣಿ, ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಮಲ್ಲಿಗೆ ಹೂ ಪುಷ್ಪ ಯಲ್ಲಿ ಕುಂಕುಮ, ರಂಗೇರಿದ ಕದಪುಗಳೂ, ಪುಟ್ಟ ಚಂಮಟಿ, ಏಶಾಲನಯನ ದಂಗಾಗಿ ಕೂತ ರಘು. ‘ಒಳ್ಳೆ ರಂಭೆ ಇದ್ದಾಗೆ ಇದ್ದಾಳೆ’ ಎಂದುಕೊಂಡು ಮುಗುಳ್ಳುಗವನು ಮುಖದಲ್ಲಿ ಎಳೆದು ತಂದ ಅವನ ಅಲೋಚನೆಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಬದಲಾಯಿಸಿದ ಲಕ್ಷ್ಮಿ

ಅವನನ್ನು ಗುರ್ತಿಸಿದರೂ ಅಪರಿಚಿತನನ್ನು ನೋಡಿದಂತೆ ದಿಟ್ಟಿಸಿದಳು.

ಬಳಿ ಪಂಚೆ, ತೆಳು ಫ್ರೇಮಿನ ಕನ್ನಡಕ ಧರಿಸಿದ್ದ ಅವನನ್ನು ಶೂನ್ಯ ಭಾವದಿಂದ ನೋಡಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ “ನನ್ನ ಗುರುತುಸಿಗಲಿಲ್ಲ ಲಕ್ಷ್ಮಿ?” ತಾನೆ ಕೇಳಿದ ರಘು.

ಆಕೆ ನಿರ್ಭಾವ ತೋರಿದ್ದರಿಂದ ಸಾವಿತ್ರಿಯೆ “ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಇವ್ನು ರಘು ಕಣೇ, ಸ್ವಲ್ಪ ಬದ್ಲಾಗಿದ್ದಾನೆ ಅಷ್ಟೆ.” ಎಂದಳು.

“ಓ...ಗೊತ್ತು” ಎಂದು ತಾಯಿಯ ಮುಖ ನೋಡಿ, ನುಡಿದು ಅಲ್ಲಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡಳು.

“ಏನಕ್ಕೆ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮಾತೆ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡ್ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾಳೆ. ಹೋದ್ದಾರಿ ಬಂದಾಗ ಹರಳು ಉರಿದಾಗ ಮಾತ್ನಾಡ್ತಿದ್ದು” ಆಶ್ಚರ್ಯ ತೋರಿದ.

“ಆಗ ಏಕೆ? ಎರಡು ದಿನ ಇರು ಸಾಕು. ಹರಳು ಉರಿದಾಗೆ ಮಾತ್ನಾಡೋಳು ಆಮೇಲೆ ನಿನ್ನನ್ನೆ ಉರಿಸ್ತಾಳೆ” ಎಂದಾಗ ಇಬ್ಬರೂ ಕೂಡಿ ನಕ್ಕರು.

ಪೂರ್ಣ ವೇದನಾಪರಳಾಗಿ ಟೇಬಲ್ ಮೇಲೆ ಎರಡೂ ಕೈಉರಿ ಕುಳಿತ ಲಕ್ಷ್ಮಿ. ಎದುರಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿನ ಎರಡು ಸಾಲೂ ತಲೆಗೆ ಅತ್ತಲಿಲ್ಲ ‘ರಘು ಯಾತಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ ಅನ್ನೋದು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತು. ಹಾಗಾದ್ರೆ ನನ್ನ ರಾಜನ ಪ್ರೇಮದ ಗತಿ? ಇದ ಕೈದ್ದಾಗೆ ಮಧ್ಯೆ ಇನ್ನೆಂದ ಬಂದ ಒಂದು ಕಡೆ ಪ್ರೇಮದ ಸಾಕಾರಮೂರ್ತಿ ರಾಜನೆ ಸರ್ವಸ್ವ, ಆಕರ್ಷಣೆಯ ಸೆಳೆತ ಇನ್ನೊಂದೆಡೆ ದುಡಿಮೆಗಾರನಿಗೆ ಹೃದಯ ಹೀನ ದೇವ ಆರ್ಪಣೆ. ಇಬ್ಬರ ಯೋಚನೆಯಲ್ಲಿ ರಾಜನ ಪ್ರೇಮವೆ ಪ್ರಭುತ್ವ ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ್ದು.

ತಲೆ ಬಾಗಿಬಾಗಿ ಬೆನ್ನು ತೇಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ರಘು ರೂಮಿನ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬಂದು ನಿಂತು “ಮೇ ಐಗೆಟನ್ ಮೇಡಂ?” ಮುಗುಳ್ಳಗೆಯಲ್ಲಿ ಕೇಳಿದ.

ತಲೆ ಎತ್ತಿ ಕಣ್ಣುಂಚಿನಿಂದ ಗಮನಿಸಿ, ಏನೂ ಹೇಳದೆ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿ, ಪುಸ್ತಕದ ಮೇಲೆ ನೋಟ ಹರಿಸಿದಳು. “ಯಾವೊ ಒಂದು ಗಾದೆ ಇದೆ. ಅದು ನನಗೆ ಬರಲ್ಲ. ಮೌನವಾಗಿದ್ದರೆ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಂತ ಭಾವಿಸೋಂಡು ಒಳಗೆ ಬಂದಿದ್ದೀನಿ. ತಪ್ಪಿಲ್ಲ ತಾನೆ?” ಅದಕ್ಕೂ ಮೌನವಾಗಿದ್ದರಿಂದ “ಸರಿ ಮೌನವಾಗಿದ್ದೀರಿ, ನಾನು ಬಂದಿರೋದೇ ಸರೀ ಅಂತ ತಿಳೋಳ್ತಾ?” ಎನ್ನುತ್ತ ಮಂಚದ ಬದಿಗೆ ಕುಳಿತ.

‘ನನ್ನನ್ನು ರಾಜುವನ್ನು ಅಗಲಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಬಂದಿರುವುದು ಸರಿಯೇ?’ ಬಂದ ಚಿಂತಿಸಿ “ನೀವು ತಪ್ಪನ್ನೇ ಅರಿಯದವರು. ಅದಕ್ಕೆ ..” ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಮುಖದಿಟ್ಟಿಸಿ ಬೇರೆ ಕಡೆ ದೃಷ್ಟಿ ಬದಲಿಸಿದಳು. ಮರಳಿ ಓದುವ ಯತ್ನ ಮಾಡಿದಳು.

“ನನ್ನ ಅವ್ಯಷ್ಟ ಇಷ್ಟೊತ್ತಿಗಾದ್ರೂ ಒಂದು ಮಾತು ಅಡ್ಡಿದ್ರಲ್ಲ. ಏನು ಮಾಡೋದು ಲಕ್ಷ್ಮಿ. ಅಕ್ಕನತ್ತ ಅಡೋ ಮಾತುಗಳೆಲ್ಲ ಮುಗಿದ್ವು”

“ನಾನೇನು ಮಾತು ಅಡ್ಡೀಕು?” ಅಸಹನೆಯ ಉಂಡೆಯಾಗಿ ಕೇಳಿದಳು.

“ವಿಶೇಷ ಏನಾದ್ರೂ ಹೇಳಿ ಕೇಳೋನಿ”

“ನೋಡಿ ನೀವು ಯಾರು ಅಂತ ನನಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಪ್ಲೀಸ್ ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟೋಗಿ

ತಲೆಹಾರಿಸಿ ಜೋರಾಗಿ ನಕ್ಕ ರಘು “ಕತೆ, ಏನೇಳಿದ್ರೂ ಕೇಳೋನಿ ಲಕ್ಷ್ಮಿ. ಇಂತಾ ಸುಳ್ಳೇಳಿದ್ರೆ ಕೇಳೋಲ್ಲ. ಯಾಕಂದ್ರೆ ನಾನು ಕಡೆ ಸಾರಿಬಂದಾಗ ನಿನಗೆ ಹದಿನೈದು ವರ್ಷ ನಡೀತಿತ್ತು. ಇನ್ನ ಐದಾರು ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಮರೆತು ಬಿಡುವಂತ ವ್ಯಕ್ತಿಯೂ ನಾನಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ತಲೆನೂ ಅಂತದಲ್ಲ ಅಂತ ತಿಳೋತಿನಿ” ಎಂದ.

ಅಪಮಾನ ಹೊಂದಿದ ಮುಖ ಭಾವ ತೋರಿ “ನೋಡಿ ಅದಲ್ಲ ನನಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಅನಾವಶ್ಯಕವಾಗಿ ಮಾತುಬೇಡ, ನನಗೆ ಎಕ್ಸಾಮ್ ಹತ್ತ ಬಂದಿದೆ...”

“ನೀನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಓದೋಕು ಲಕ್ಷ್ಮಿ. ಮತ್ತೆ ಬರೋನಿ” ಎಂದೆದ್ದು ನಡೆದ.

‘ಮತ್ತೇಕೆ ಬರಿಯೆ?’ ಎಂದು ಕೇಳಿ ಬೇಕೆನಿಸಿದರೂ ಕೇಳಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವನತ್ತ

ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಹಾಯೆನಿಸಿತು. ಕಣ್ಣುಚ್ಚಿ ಕುರ್ಚಿಗೆ ಹೊರಗಿ ನೆಮ್ಮದಿಯ ಉಸಿರು ಬಿಟ್ಟಳು.

ರಘು ಹೊರಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಗಂಡನಿಗೆ ಅವನು ಬಂದಿರುವ ವಿಷಯ ತಿಳಿಸಿ ಆ ಕಡೆಗೆ ಕರೆದು ತರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಅವನೆದುರಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದರಿಂದ ರಮೇಶಪ್ಪ “ಓ...ರಘೂ ಬಾರಯ್ಯ. ಏನು ಸಮಾಚಾರ?” ಸಂತೋಷ ತೋರಿ ಕರೆದರು.

“ಏನಿಲ್ಲ ಭಾವ. ರಜ ಹಾಕಿ ಬಂದಿದ್ದೀನಿ. ಅಕ್ಕ ಹತ್ತು ಗಂಟೆಗೆ ಬರೋದು ಅಂದಿದ್ದು. ನೀವು ಬೇಗನೇ ಬಂದಾಗಾಯ್ತು”

“ಹೌದಪ್ಪ. ತಲೆ ಕೆಟ್ಟು ಸಾಕಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತೆ. ಅಪ್ಪಾರೋ ಆಫೀಸರ್ ಬಂದು ಗೊಳೋಯ್ಯಳಾನೆ. ಅದಿಲ್ಲಿ ಏನು ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಾಗೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ?

“ಮತ್ತಿನೇಕೆ? ಅಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬೆ ಅಲ್ವ? ಇನ್ನೂ ಎಷ್ಟು ದಿನ ಅಂತ ರೂಮ್ ನೂಚ್ಚೊಂಡು ಇರೋಕಾಗುತ್ತೆ? ಸರಿ ಖಂದಿದ್ದಾನಲ್ಲ. ಅವನೇನು ಈಗ್ಗೆ ಹೊರಟು ಹೋಗಲ್ಲ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಮಾತಾಡಿವಿರಂತೆ ಮೊದ್ದು ಊಟ ಮಾಡ್ಬನ್ನಿ. ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಊಟಕ್ಕೆ ಬಾರೆ” ಕೂಗಿ ಅಡುಗೆ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಡೈನಿಂಗ್ ಟೇಬಲ್ ಮೇಲೆ ನಾಲ್ಕು ತಟ್ಟೆ ಹಾಕಿದಳು.

ಎರಡು ತುತ್ತು ತಿಂದು ಕೈ ತೊಳೆದು ಹೊರಟಳು. ಲಕ್ಷ್ಮಿ “ಯಾಕೆ? ಊಟ ಮಾಡೆ ಲಕ್ಷ್ಮಿ” ಅಧಿಕಾರ ವಾಣಿಯಿಂದ ನುಡಿದಳು ಸಾವಿತ್ರಿ.

“ನನಗೆ ಸಾಕು ಮಮ್ಮಿ” ಎಂದು ಬಿರುಗಾಳಿಯಂತೆ ನಡೆದಳು.

ಅವಳು ಅತ್ತ ಹೋದ ಮೇಲೆ ಸಾವಿತ್ರಿ “ನೋಡಿದ್ರಾ ಆಗ್ಲೇ ರಘು ಅಂದ್ರೆ ಹೇಗೆ ನಾಚ್ಕೊತಾಳೆ” ಎಂದಳು. ರಘು ಮಿಂಚಿಪಟ್ಟ.

“ಹೌದು ನಿನ್ನ ಪ್ರಕಾರ ಸಿಟ್ಟು, ಸೆಡವು ಮಾಡಿದ್ರೆ ನಾಚಿಕೆಯಂತಲೇನಾ? ಹಾ ಗಾದ್ರೆ ನಿನಗೆ ತುಂಬಾ ನಾಚಿಕೆ ಎಂದಾಗಾಯ್ತು” ವ್ಯಂಗ್ಯವಾಗಿ ನುಡಿದ ರಮೇಶಪ್ಪ

ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಚುಡಾಯಿಸಿದ.ಮೂವಾರು ಜೋರಾಗಿ ಸಕ್ಕರು. ಸಾವಿತ್ರಿ ನಿಜವಾದ ನಾಚಕೆಯಿಂದಲೇ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿದಳು. ಊಟವ ಮಧ್ಯೆ ಮಾತಿಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ ಮಿತಿಮೀರಿ ತಿಂದರು.

○ ○ ○

ರಾತ್ರಿಯಿಡಿ ನಿದ್ರೆ ಇಲ್ಲದೆ ಹೊರಳಾಡಿದ ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಹೊಳೆದದ್ದು ರಾಜಸುಸನ್ಯಾಸಿ ನಾಟಕ. ಹೊರಗಡೆ ಹಕ್ಕಿಗಳ ಕಿಂಚರ ಬೆಳಗಾಗುವುದೆಂದು ಸೂಚನೆ ಕೊಟ್ಟವು ಪೂರ್ಣ ಕತ್ತಲಿನಲ್ಲಿ ಬೆಳಕು ಸೇರಿಕೊಳ್ಳತೊಡಗಿತು.ತಕ್ಷಣ ಎದ್ದು ನಿಂತು ನಿಧನೆಯೇ ಹೊರಟಳು. ಬಾತ್ ರೂಮಿಗೆ ಹೋಗಿ ನೈಟ್ ಡ್ರೆಸ್ ತೆಗೆಯದೆ ವಾಪಸ್ಗೆ ಮುಖ ಒಡ್ಡಿ ಮೆಲ್ಲಗೆ ತಿರುಪನ್ನು ತಿರುವಿದಳು.ಕೆಲವೇ ಹನಿ ದೇಹದ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದ ಕೂಡಲೇ "ಹಾಯ್" ಎಂದು ಉದ್ಗಾರ ತೆಗೆದು ನಡುಗಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿದಳು. ಕಡೆಗೆ ಕಣ್ಣುಚ್ಚಿ "ರಾಜು ನೀನೇ ಗತಿ" ಎಂದು ಜೋರಾಗಿ ತಿರುಗಿಸಿದಳು ದೇಹವನ್ನು ದಂಡಿಸಿದ ಕೆಲಸ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ತಲೆ ಕೂದಲನ್ನು ಹಿಂಡಿ ನೀರು ತೆಗೆದು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಹರಡಿ ಕೊಂಡು, ಒದ್ದೆ ದೇಹದಲ್ಲಿ ನಡುಗುತ್ತಲೇ ತಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಗಣಪತಿ ಫೋಟೋಗೆ 'ಕೈಮುಗಿದಳು. 'ತಾನು ಮಾಡಿದ ಕಾರ್ಯ ಸಾಲದು' ಎಂದು ಚಿಂತಿಸಿ, ಕೂಡಲೆ ದೀಪಹಚ್ಚಿ ನಾಮ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡಳು.ಬಟ್ಟೆಯ ತುಂಡು ಹುಸಿ ಅದರ ಮೇಲೆ ಕೈಮುಗಿದು ಕಣ್ಣುಚ್ಚಿ ಕೊಂಡು ಕುಳಿತಳು. ನಡುಕ ಕಡಿಮೆಯಾಗ ತೊಡಗಿತು.

ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ಬಂದ ಸಾವಿತ್ರಿ, ಮಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಧೀಗ್ಮೂಢಳಾದಳು. ಒದ್ದೆ ಉಡುಪಿನಲ್ಲಿ ಕೈಮುಗಿದು ಕಣ್ಣುಚ್ಚಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಳು ಲಕ್ಷ್ಮಿ.ಸುತ್ತಲೂ ದೇಹದಿಂದ ನೀರು ಬಿಸಿದು ತೇದವಾಗಿತ್ತು.ಸಾವಿತ್ರಿಯ ಕೋಪ ನೆತ್ತಿಗೆ ಅಡರಿತು"ಏಯ್ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಏನಾದ್ಲೂ ಇದ್ದೀಯೆ?" ಅರ್ಭಟಿಸುತ್ತ ಭುಜ ಅಲ್ಲಾಡಿಸಿ ಕೂಗಿದಳು.

ಲಕ್ಷ್ಮಿಯೂ ಇದೇ ಸಮಯ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದಳು ತನ್ನ ಮನೋಭಾವನೆಯನ್ನು ತೋರಲಿಕ್ಕೆ.ಭುಜ ಕೊಸರಿ ಎದ್ದು ನಿಂತಳು.ರಮೇಶಪ್ಪ,ರಘು ಅವರಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಕರೆಯುವ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಸಾವಿತ್ರಿಯ ಬಾಯಿಯ ಗದ್ದಲಕ್ಕೆ "ಎನಾಯಿತೋ?"

ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಒಬ್ಬರ ಹಿಂದೆ ಒಬ್ಬರು ಓಡಿ ಬಂದರು.

“ಏನೇ ದೆವ್ವ ನಿಂತಾಗಿ ನಿಂತಲ್ಲ. ಮನುಷ್ಯರನ್ನ ಮದುವೆಯಾಗದೆ ದೇವನ್ನ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಮಾಡ್ಯೊಂಡು ಅವನ್ನ ಮದುವೆ ಮಾಡ್ಯೊಳೋಣಾಂತ ಇದ್ದೀ ಏನೇ?” ಎಂದು ತಿವಿದಳು. ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮದುವೆಯಲ್ಲಿನ ಅನಾಸಕ್ತಿ ಸಾವಿತ್ರಿಗೆ ಅರಿವಾಗಿತ್ತು.

“ಭೇ...ಇದೇನೇ ಸಾವಿತ್ರಿ? ಅದೇನು ಸರಿಯಾಗಿ ಯೋಚ್ಚಿ ಮಾಡಿ ವಿಚಾರ್ಸೆ. ಹೀಗ್ಯಾಡಿದ್ರೆ ಹೇಳೊ ವಿಷ್ಯನೂ ಮುಚ್ಚಾಳೆ” ಪ್ರಥಮ ಬಾರಿಗೆ ಹೆಂಡತಿಯ ಮೇಲೆ ರೇಗಿದ ರಮೇಶಪ್ಪ.

“ನೀವೇ ಬಿಡ್ಸಿಕೊಳ್ಳಿ ಹೊಲ್ದಿರೋ ಅವು ಬಾಯಿನಾ?” ವ್ಯಂಗ್ಯವಾಗಿ ನುಡಿದು ಹಿಂದೆ ಸರಿದಳು.

“ಸರಿಬಿಡು. ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಬಾಇಲ್ಲಿ. ಅನೇನೂಂತ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳು ಹೆದರ್ರೋಬೇಡ” ಎಂದು ತಲೆ ಸವರುತ್ತ ಧೈರ್ಯ ತುಂಬಿದನು.

ಸಾಕಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ನೆನದ ಬಟ್ಟೆಯ ಮೇಲಿಂದಲೇ ರೋಮಾಂಚನಗೊಳಿಸುವ ಅಂಗ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿ ಇನ್ನು ತಾನಲ್ಲಿರುವುದು ಶ್ರೇಯಸ್ಕರವಲ್ಲವೆಂದು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿ ರಘು ಅಲ್ಲಿಂದ ಜಾಗ ಖಾಲಿ ಮಾಡಿ ಹೊರ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಮರೆಯಾಗಿ ನಿಂತು ಕಿವಿ ಚುರುಕುಗೊಳಿಸಿದ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಹೇಳುವ ಮಾತಿಗಾಗಿ.

“ನಾನು ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಲೇಟಾಗಿ ಯಾಕೆ ಬರಿದ್ದೆನಂದ್ರೆ ಡ್ಯಾಡಿ .. ನನ್ ಫ್ರೆಂಡ್ ಮನೆಗೆ ಹೋಗ್ತಿರಲ್ಲ. ಕಾಲೇಜ್ ಫಂಕ್ಷನ್ನಿಗೂ ಹೋಗ್ತಿರಲ್ಲ...” ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ತಡೆದು “ಮತ್ತೆಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ ಬೊಗಳೆ...” ಮತ್ತಷ್ಟು ದನಿ ಎರಿಸಿದಳು ಸಾವಿತ್ರಿ.

“ಅವಳೇ ಹೇಳ್ತೀರೋಕಾದ್ರೆ ನೀನೇಕೆ ಮಧ್ಯೆ ಬಾಯಾಕೆ ಕೂಗಾಡ್ತಿಯೇ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡ್ಯೊಳೇ ಸಾವಿತ್ರಿ” ರಮೇಶಪ್ಪ ಸಮಾಧಾನ ಚಿತ್ತದಿಂದ ಉಪದೇಶಿಸಿ

“ನೀನು ಮುಂದೇಳಮ್ಮ” ಎಂದರು.

“ಕಾಲೇಜಿಂದ ಬರಬೇಕಾದರೆ, ರಂಗಮಂದಿರ ಇದೆಯಲ್ಲ ಡ್ಯಾಡಿ, ಅಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿ ದಿನ ಸನ್ಯಾಸಿನಿ ಒಬ್ಬು ಉಪನ್ಯಾಸ ಮಾಡ್ತಿದ್ರು. ಅದನ್ನ ಕೇಳಿ ಕೇಳಿ ನಾನೂ ಸನ್ಯಾಸಿನಿ ಯಾಗ್ಬೇಕು ಅಂತ ತೀರ್ಮಾನ ಮಾಡಿದ್ದೀನಿ ಡ್ಯಾಡಿ ಅಷ್ಟೆ” ಎಂದು ತನಗೆ ಮದುವೆ ಯಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ಇಲ್ಲವೆಂದು ತೋರಿದಳು.

“ಓ...ಓ... ಇವ್ವು ಸನ್ಯಾಸಿನಿ ಆದಾಗ, ಅವ್ಯಾರೋ ಹೇಳಿದ್ದು ಅಂತ ಕೇಳಿ. ನಾಳೆ ಸನ್ಯಾಸಿನಿ ಆದ್ಮೇಲೆ ಯಾರಾದ್ರೂ ಗಂಡ ಹೆಂಡ್ತಿ ಕೈಹಿಡಿಯೋದು ಓಡಾಡೋದು ನೋಡಿದ್ರೆ, ಆಗ ಇದೇ ಬೇಕು ಅನ್ನುವವಳೆ ನೀನು. ನೋಡೆ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಇಲ್ಲಿ ಕೇಳು ನಿನ್ನ ಕೈಲಿ ಅದೆಲ್ಲ ಆಗಲ್ಲ. ಚೊಕ್ಕವಾಗಿ ಸಂಸಾರ ಮಾಡೋದು ಕಲಿ.ಬೇಕಾದ್ರೆ ಪೂಜೆ ಪುನ ಸ್ಕಾರ ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡ್ಬೋ. ನಾನಾಕಿದ ಗೆರೆ ಹೇಗೆ ದಾಟಿಯೋ ನಾನು ನೋಡ್ತೀನಿ. ಈ ಆಟ ನನ್ನ ತ್ರ ನಡೆಯಲ್ಲ ಅನ್ನೋದು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೆನಪಿಟ್ಟೋ...” ಎಂದು ಒಂದೇ ಸಮನೆ ಆವೇಶದಿಂದ ಒದರಿ ಹೊರ ನಡೆದಳು.

ಅವಳತ್ತ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ವಾತ್ಸಲ್ಯದಿಂದಲೇ “ಹೌದು ಲಕ್ಷ್ಮಿ ನಿಮ್ಮಮ್ಮ ಹೇಳೋದು ಸರಿ. ನಿನ್ನಾಕೆ ಹೀಗೆ? ಮಾಡ್ತಿಯಾ ಅನ್ನೋದು ನನಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತು. ನೋಡು ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಈವಯಸ್ಸಿದೆಯಲ್ಲ ಮಹಾ ಕೆಟ್ಟದು.ನಿನಗಂತ ಅಲ್ಲ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅಷ್ಟೆ ಏನು ಒಳ್ಳೆ ಮಾತನ್ನ ಕೇಳಿದ್ರೂ ಅವನ್ನ ಸಾಧಿಸಲೇ ಬೇಕು ಅನ್ನೋ ಹರ ಬರುತ್ತೆ. ಇದು ಬಾಲಿಶವಷ್ಟೆ. ಒಬ್ಬ ಮಾತುಗಾರ ತನ್ನ ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾತಿನಿಂದ ನಂಬಿಸಿದಂತೆ. ಈತರಹದ ಮಾತುಗಳ್ಳೆ ನಂಬಿದವರು ಮೋಸ ಹೋಗಬಹುದು.ಅವಕ್ಕೆಲ್ಲ ಕಠಿಣ ಶ್ರಮ ವ್ರತ ಬೇಕು. ನೋಡ್ಬಾ ಇರು ಎರಡು ದಿನ ಕಳೆದ್ಮೇಲೆ ಅದೇನು ಸನ್ಯಾಸಿನಿಯ ದಿವ್ಯ ವಾಣಿ ಎಂದೆಯೋ ಅದರ ಅರ್ಪುರ ಎಲ್ಲ ಇಳಿದ್ಮೇಲೆ ನೀನು ಮೊದ್ಲಿನ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಖಂಡಿತ ಬರ್ತೀಯಾ, ನನಗೆ ನಂಬಿಕೆ ಇದೆ. ಹೋಗು ಬಟ್ಟೆ ಬದಲಾಯಿಸು, ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ತಲೆಗೆ ಹಚ್ಚೊಳ್ಳದೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಕಡೆಗೆ ಗಮನ ಕೊಡು” ಎಂದು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಪುಸಲಾ ಯಿಸಿ ಮನಸಿವರು. ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೂ ಕೇಳದೆ ವಿಧಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಮುಂದೆ ಮಾತನಾಡಲು

ಅವಕಾಶ ಕೊಡದೆ ಕಳುಹಿಸಿದರು.

೧೨

ಎರಡೂರು ತಿಂಗಳುಗಳಿಂದ ಪುರುಷೋತ್ತಮ ಇತ್ತ ಬರಲಾರಂಭಿಸಿದ. ಸೂರ್ಯ ಮುಳುಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಗುಡಿಸಲುಗಳಿರುವ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಹತ್ತು ಗುಟಿ ದಾಟಿತೆಂದರೆ ನರಪಿಳ್ಳೆಯೂ ಎಚ್ಚರಗೊಳ್ಳದಂತೆ ಬಿದ್ದುಕೊಂಡಿರುತ್ತಿದ್ದರು. ಕಷ್ಟದ ದುಡಿಮೆ ಮೈಹಣ್ಣಾಗಿ ಸಿದ್ರಾಲೋಕಕ್ಕೆ ಹಾಗೇ ಸೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದರಿಂದ, ಬುಡ್ಡಿ ದೀಪದ ಎಣ್ಣೆಯ ಖರ್ಚು ಉಳಿಸಿ ಒಗ್ಗರಣೆಗೆ ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರಿಗೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಆರ್ಥಿಕವಾಗಿ ಲಾಭವಾದರೆ, ಪುರುಷೋತ್ತಮನಿಗೆ ಹೆಣ್ಣಿನ ಸಂಗದಿಂದ ಲಾಭವಾಗಿತ್ತು. ಬೀದಿ ದೀಪಗಳೇ ಕೆಟ್ಟುಹೋಗಿ ಎಲೆಕ್ಟ್ರಿಕ್ ಅಫೀಸಿನವರು ಅತ್ತ ಗಮನ ಕೊಡದಿದ್ದದ್ದು ಪುರುಷೋತ್ತಮನಿಗೆ ವರದಾನವಾಗಿತ್ತು. ಯೌವನ ಚಿಮ್ಮುವ ದೇಹದಲ್ಲಿ ರುಚಿ ಕಂಡವನು ಸರಿಯಾಗಿ ಹತ್ತುಗಂಟಿಯ ನಂತರ ಬಂದು ಹೋಗತೊಡಗಿದ. ಎಂದಿನಂತೆ ಮುಖ್ಯ ರಸ್ತೆಯ ತಿರುವಿನಲ್ಲಿ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಸಿಗರೇಟು ಎಸೆದು ಕಲ್ಲು ಮಣ್ಣಿನ ರಸ್ತೆಗಳೆದು ಪಂಚೆಯನ್ನು ಮಡಿಚಿ ಕಟ್ಟಿದ, ಬಸವನ ಮನೆಯ ಎದುರಿಗೆ ಬಂದಾಗ ಆ ಕಡೆ ದೃಷ್ಟಿ ಹಾಕಿದ. ಹೊರಗಡೆ ಕಟ್ಟಿಯ ಮೇಲೆ ಕೈ ತಲೆದಿಂಬಿನ ಮೇಲಿಟ್ಟು ಸುಖ ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಬಸವ ಮಲಗಿದ್ದು ಅಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಗೋಚರಿಸಿತು. ಚಿಪ್ಪಲಿಯ ಸದ್ದಾಗದಂತೆ ಕಾಲು ಎತ್ತಿಟ್ಟು ಮುಂದೆ ಸಾಗಿದ.

ಬಾಗಿಲು ನೂಕಿದ, ತೆರೆಯಲಿಲ್ಲ. 'ಆಕೆಗೆ ಎಷ್ಟು ಹೇಳಿದ್ರೂ ಬಾಗಿಲು ಭದ್ರವಾಗಿ ಹಾಕಾಳೆ' ಎಂದು ರೊಚ್ಚಿನಿಂದ ಹಲ್ಲು ಮೆಸೆದು ಬಾಗಿಲು ತಟ್ಟಿದ. ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲೆ ಹೊರಳಾಡುತ್ತ ಮಲಗಿದ್ದ ಸಾಕಮ್ಮಳಿಗೆ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯದಿದ್ದರೆ ರಂಪ ಮಾಡುವನೆನ್ನುವ ಭೀತಿ. ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲದೆ ಮಲಗಿ ಅನುಭವಿಸಿದ ಸುಖಕ್ಕಿಂತ ನೋವು ಹೆಚ್ಚಿತ್ತು. ಬಾಗಿಲು ಬಡಿತ ಹೆಚ್ಚುತ್ತ ಹೋಯಿತು. ಹೆದರಿ ಕಂಗೆಟ್ಟು ಎದ್ದು ಬಂದು ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದಳು. ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ಕಿಡಿ ಕಾರುವ ಅವನ ಕಣ್ಣು, ಉಕ್ಕುವ ಕೋಪವನ್ನು ಬಿಗಿದ ಕೆನ್ನೆಲುಬು. ಏಸುಗುಟ್ಟುವ ಉಸಿರಿನಲ್ಲಿ ಕುಡಿತದ ಗಮಗಮ. ಮಲೆಯ ಕಡೆ ನೋಡಿದ ಮುದುಕಿ ಬಡಿದು ಏಳಿಸಿದರೂ ಎಚ್ಚರಗೊಳ್ಳದಂತೆ ಗೊರಕೆ ಹೊಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಳು. ಬಾಗಿಲು ಮುಚ್ಚುವಂತೆ ಸೂಚಿಸಿ ಅವಳು ದುಲಗುವ ಅಡಿಗೆ ಕೋಣೆಗೆ ಸಹಿದ. ಓದಿನಿಂದಲೇ ಬಂದಳು ಸಾಕಮ್ಮ. ದೀಪದ ಮಿಣಿಮಿಣಿ ಬೆಳಕಿಗೆ ಮುಖ ದೇಹದ ಅಂಗಗಳೆಲ್ಲ

ಕುಂದು ಕೊರತೆಗಳೆಲ್ಲ ನಿವಾರಣೆಯಾಗಿ ಅವನಲ್ಲಿ ಕಾಮದ ಕಿಚ್ಚನ್ನು ಬೆಳಗಿಸಿದಳು.

ಉಮ್ಮಳಿಸುವ ದುಃಖದಿಂದ ಕಾಲಿಡಿದು ಕಣ್ಣೀರು ತಂದು “ನಿಮ್ ದಮ್ಮಯ್ಯ ಅಂತೀನಿ ಪದೇಪದೇ ಹಿಂಗ್ ಬಂದು ತೊಂದ್ರೆ ಕೊಡ್ಬೇಡಿ” ಪರಿಪರಿಯಾಗಿ ಕೇಳಿ ಕೊಂಡಳು.

ವಿಕಾರ ನಗೆ ಹಾರಿಸಿದ ಪುರುಷೋತ್ತಮ “ಏನೇ ನಾನು ಬರ್ಬಾರ್ಡ್? ನಾನು ಬರ್ಬಾರ್ಡ್ ಅನ್ನೋದಾದ್ರೆ ನೀನು ಕುರೂಪಿ ಆಗ್ಬೇಕು. ಆಗ್ಬಿಯೇನೆ ನಿನ್ನ ಮುಖಕ್ಕೆ ಬೆಂಕಿ ಹಾಕಿ ಸುಡ್ಬೇಕು, ಸುಡಿಸಿಕೊಳ್ಳೋನಿ ಅಂದ್ರೆ ಇದತ್ತೆ ಕೊನೆ” ನ್ಯಾಯ ತಿಳಿ ಹೇಳು ಪಂತೆ ನುಡಿದ.

ಕೋಡಿ ಹೊಡೆದ ಕಣ್ಣೀರಿನಿಂದ ಮೂಕ ವೇದನೆ ಅನುಭವಿಸುತ್ತ ಇಲ್ಲವೆಂದು ತಲೆ ಅಲ್ಲಾಡಿಸಿದಳು.

“ಅಂಗೆ ಜಾಣೆ...ಬಾ ಮತ್ತೆ...” ಎಂದು ಕರೆದ. ಬಲಹೀನ ಹಿಡಿತದೊಳಗೆ ಸಿಲುಕಿದಳು. ಅವನಲ್ಲಿನ ಬಯಕೆಯ ಬೆಂಕಿ, ಅಗ್ನಿಯಾಗಿ ಸುಡ ತೊಡಗಿತವಳ ಚೆಲುವ ಮೊಗವ.

ಪುರುಷೋತ್ತಮ ಪಂಜೆ, ಜರ್ಸಿ ತೊಟ್ಟು ಹೊರಬಿದ್ದ ಸಂತರ ಬಳಲಿ ಉಸವಳಿದ ಸಾಕಮ್ಮ ಇನ್ನು ಈ ಜನ್ಮವೆ ಸಾಕೆಂದು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದಳು. ಬಸವನ ಪ್ರೇಮವನುಡಿಗಳು ಬದುಕಿಸುವ ಆನೆ ತೋರಿಸಿದರೂ ಅವನಿಗೆ ಮುಂದೆ ಸಿಗಬಹುದಾದ ಕೆಲ್ಲಕ್ಕೆ ತೊಂದರೆ ಯೋದೀತೆಂಬ ಯೋಚನೆ ಹಿಮ್ಮೆಟ್ಟಿಸಿತು. ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಪುರುಷೋತ್ತಮನು ಕಾಮ ರೂಪಿ ರಾಕ್ಷಸನಾಗಿ ಕಂಡ. ಅವನಂತೂ ಬಿದಲಾರದ ಭೂತ. ಅವನಿಗೆ ಸೋಲುವುದಕ್ಕಿಂತ ಸಾವೇ ಮೇಲು. ಅಡ್ಡಗೋಡೆ ಮೇಲಿನ ಮುರಕಲು ಟ್ರಂಕ್ ಕೆಳಗಿಳಿಸಿದಳು. ಮನ ಮುಚ್ಚುವ ವಸ್ತ್ರ ಕೊರಳ ಬಿಗಿದ ಅಸ್ತ್ರವಾಯಿತು. ಮದುವೆಗೆ ಮುಂಚೆ ಗುಡಿಸಲಿಗೆ ಹಾಕಿಸಿದ್ದ ಹೊಸ ಬಿದಿರು ಹೆಣ ತೂಗಲು ಆಸರೆಯಾಯಿತು. ಕೊರಳಿಗೆ ಉರುಲಿನ ಮೂಲೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಅಡಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಟ್ರಂಕಿನಿಂದ ಚಿಮ್ಮಿದಳು. ನಾಲಿಗೆ ಹೊರ ಚಾಚು

ವುದರೆ ಇಂದಿಗೆ ಪ್ರಾಣ ಪಕ್ಷಿ ಸಂತೋಷದಿಂದ ದೇಹದಿಂದ ಹೊರ ಹಾರಿತು.

ಪುರುಷೋತ್ತಮನನ್ನು ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಎಂಟು ಗಂಟೆಗೆ ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಬಂದ ಬಸವನು ದುಃಖಿಸಿ ತನ್ನ ಕಳೆ ಹೀನವಾದ ಮುಖ ತಗ್ಗಿಸಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ. ತನ್ನ ರೂಮಿಗೆ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ ತಲೆ ಕೊಡವಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಬಂದು “ಏನೋ ಬಸ್ಸು ಇಷ್ಟೊತ್ತಿಗೆ ಬಂದ್ಬಿಟ್ಟಿ?” ಕೇಳಿದ.

ತಲೆ ಎತ್ತಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಮುಖನೋಡಿ ಮನಸ್ಸು ಕಲ್ಲಾಗಿಸಿ “ಅವತ್ತು ನಾನು ಮದುವೆ ಆಗ್ತೀನಿ ಅಂದಿದ್ದೆ ನಲ್ಲ, ಅವು ಹೋಗಿಟ್ಟು ಕಣೋ” ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ನೀರಾಡಿತು.

“ಹೋಗಿಟ್ಟು? ಎಲ್ಲಿಗೆ? ಹೋದ್ರೆ ಬರತಲೆ ಬಿಡು” ಎನ್ನುತ್ತ ಅವನ ಒಲ ಪಕ್ಕಕ್ಕೆ ಕುಳಿತ.

“ಅವು ಮತ್ತೆ ಬರೋ ಆಗಿಲ್ಲ ಕಣೋ, ಸತ್ತೋದ್ದು” ಎಂದು ಮುಖ ಮುಚ್ಚಿ ಕೊಂಡ.

“ಸತ್ತೋದ್ದು? ಯಾಕೆ?” ಅಶ್ಚರ್ಯ, ಪ್ರಶ್ನಾರ್ಥಕ ಒಮ್ಮೆಲೆ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿ ಕೇಳಿದ ಬಸವನು ಇಲ್ಲಿಗೇ ಬಂದಿದ್ದರಿಂದ ‘ಆಕೆ ಸಾಯುವವಳು ನನ್ನನ್ನೆನಾದ್ರೂ ಸಿಕ್ಕಿಸಿದ್ದಾಳೆಯೋ ಎಂದು ಕಳವಳಗೊಂಡ.

“ಯಾಕಂತೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ನೇಣು ಹಾಕೊಂಡಿದ್ದಾಳೆ. ಅದ್ದು ನೋಡೋಕಾಗ್ಗೆ ಬಂದೆ. ಜನಗಳೇನೂ ಯಾವನ್ನೋ ಕಟೊಂಡು ಹೆಚ್ಚು ಕಮ್ಮಿ ಆಗಿದ್ದೇಕು ಅಂತಾರೆ. ಆನ್ಯೆ ನನ್ ಮನ್ನು ಒಪ್ಪಿಲ್ಲ ಕಣೋ. ನಿಜವಾಗಿ ಆಕೆ ಅತವ್ಯಲ್ಲ. ಅವು ಕಷ್ಟ ಏನಿತ್ತೋ ಏನೋ ಯಾರೂ ಅವನ್ನ ಯೋಚ್ಚಿ ಮಾಡೋಲ್ಲ. ಆಕೆಗೆ ಏನೇನೂ ಅಂದು ನಾಲಿಗೆ ತೀಟೆ ತೀರಿಸ್ಕೊಳ್ಳಿದ್ದಾರೆ. ನಾನು ಬಹಳ ಆಸೆ ಇಚ್ಛೊಂಡಿದ್ದೆ ಕಣೋ...” ಕಣ್ಣುಂಬಿದ ನೀರನ್ನು ರೆಪ್ಪೆ ಪಟಪಟನೆ ಬಡಿದ ಇಂಗಿಸಿದ.

“ಪಾಪ ಸಾಯ್ಬೊರ್ಡ್ಲಿತ್ತು. ಜನಗಳ ಬಾಯಿನೆ ಹಾಗೆ, ನಿನ್ನನ್ನಾದ್ರೂ ಆಕೆ ಅರ್ಥ ಮಾಡ್ಕೊಳ್ಳೋದು ಬೇಡ್ಡ? ಹೋಗ್ಲಿ ಬಿಡು ಸುಮ್ಮೆ ಸಾಯಿಕ್ಕೆ ಅವ್ವಿಗೇನು ಹುಬ್ಬಾ? ಗಂಡಿಲ್ಲದ್ದಕ್ಕೆ, ತಾರುಣ್ಯದ ಅಮಲಿನಲ್ಲಿ ತಾನು ಮಾಡೋದೆಲ್ಲ ಸರಿ ಆದ್ಕೊಂಡು ಏನೇನು ಆಟ ಆಡಿದ್ಲೋ? ಏನೋ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಆಗಿರಬೇಕು. ಇಲ್ಲಿದೆ ನೀನು ಪ್ರೀತಿ ಮಾಡ್ಕೊಯ ಅನ್ನೋದು ಗೊತ್ತಿದ್ದೂ, ಮದುವೆಯಾಗ್ಕೊನಿಯಂತ ಹೇಳಿದ್ರೂ ಯಾಕಪ್ಪ ಸಾಯ್ಬೊರ್ಡ್ಲಿತ್ತು? ಹೋಗ್ಲಿ ಯೋಚ್ಚಿ ಬಿಟ್ಟಿಡು ಅವಂತವ್ರ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಜನ ಸಿಗ್ತಾರೆ, ನಾವು ಸರಿಯಾಗಿದೆ. ನೀನಾದ್ರೂ ಯಾಕೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರಿಕ್ಕೆ ಹೋದೆ? ಫೋಲಿಸ್ಕೋರು ಯಾರಾದ್ರೂ ಬಂದಿದ್ರೆ, ಈ ಟೈಮ್‌ನಲ್ಲಿ ಹತ್ತಿರವಿರ ಬೇಕಾದ ನೀನೇ ನಾಪತ್ತೆಯಾಗಿದೆ, ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ಆ ಅಪವಾದ ಹೊರಿಸ್ಪಹುದು. ಹೋಗು ನೀನು ಜೈಲಿಗೆ ಹೋಗುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬರ್ಬಾರ್ಡ್ಲಿತ್ತು ಬಡವರು ಬದುಕ್ಕ ಅಂತ ಏನೆಲ್ಲ ಸಹಾಯ ಮಾಡ್ಲಿ. ಆ ದೇವರು ಅಸುಭವಿಸ್ಕಿಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಡ್ಲಿ ಸನ್ನ ಕಾರ್ಯವನ್ನೇ ವ್ಯರ್ಥಮಾಡಿಟ್ಟು. ಏನ್ಮಾಡಿಕ್ಕಾಗುತ್ತೆ? ಎಲ್ಲ ಹಣೆ ಬರಹ” ಎಂದು ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟು, ‘ತಾನು ನಿರ್ದೋಷಿ’ ಎಂದು ಕಾಣಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ.

ಪುರುಷೋತ್ತಮನು ತರ್ಕಬದ್ಧವಾಗಿ ನುಡಿದು ತನ್ನಲ್ಲಿ ಕನಿಕರವಿರುವುದೆಂದು ತೋರಿಸಲು ತಾನು ದುಃಖಿಸುವಂತೆ ನಟಿಸಿದ. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಬಸವನೂ ಮೌನವಾಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ. ಪುರುಷೋತ್ತಮನ ತಲೆಯೆ ಇಳಿಗೆ ಏನೋ ಮಿಂಚಿತು. ಸಣ್ಣ ಕಣ್ಣುಗಳು ತೀಕ್ಷ್ಣವಾಗಿ ಹೊಳೆದವು. ತಾನೇ ಮುಂದುವರಿಸಿದ “ನನಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಂಶಯ ಬಂದಿದೆ ಬಸವ...” ಎಂದ ಶಂಕೆಯಿಂದಲೆ.

ವೇದನೆಯ ಮುಖ ಎತ್ತಿ “ಏನು?” ಕೇಳಿದ.

“ಬೇಜಾರು ಮಾಡ್ಕೊ ಬೇಡ ಹೀಗೇಳ್ತನಿಯಂತ ..” ಪೀರಿಕೆ ಹಾಕಿದ.

“ಏನೇಳೊ ...?” ದುಃಖದ ಶಮನಕ್ಕೆ ಪರಿಹಾರ ಬಯಸಿ ತೆರೆದ ಹೃದಯ ದಿಂದ ಕೇಳಿದ.

“ಬೇಜಾರು ಆಗಲ್ಲ ತಾನೆ?”

“ಇಲ್ಲ”

ಸಂಪೂರ್ಣ ಭರವಸೆ ಪಡೆದು “ನೀನೇ ಏನಾದ್ರೂ ಪ್ರೇಮ ಪ್ರೀತಿ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಮದುವೆನೂ ಆಗ್ಗಿರಬೇಕಂತ ನಂಬಿಸಿ, ಏನಾದ್ರೂ ಮಾಡಿದ್ದೆಯೇನು?” ಮುಚ್ಚು ಮರೆ ಇಲ್ಲದೆ ನೇರವಾಗಿ ಕೇಳಿದ, ಹಾಗೇನಾದರೂ ಮಾಡಿದ್ದಲ್ಲಿ ಗುಟ್ಟನ್ನು ಹೊರ ತೆಗೆಯಲು ಸಮರ್ಪಕ ಪ್ರಶ್ನೆಯಾಗಿತ್ತು. ಬಸವನನ್ನೂ ಸಿಬ್ಬಿಗಿವು ಚಿಂತೆ ಮೂಡಿತು.

ಬಸವನಿಗೆ ಹೃದಯಘಾತವೇ ಆಯಿತು. ಅಷ್ಟು ಸತ್ತಿದ್ದಲ್ಲದೆ ತನ್ನ ಮೇಲೇ ಅಪವಾದ ಹೊರಿಸುವಂತೆ ಕಂಡಳು. “ಒನಲೋ ಪುರುಷೋತ್ತಮ ಸನ್ಮೇಲೆ ಅಷ್ಟೊಂದು ಅನುಮಾನ ಏನೋ?” ವ್ಯಸನದಿಂದ ನೋಡು ಕೇಳಿದ.

“ಛೇ.. ಛೇ.. ನಿನ್ನ ಮೇಲೇನೋ ನಂಬಿಕೆ ವಿಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ನನಗಿದೆ. ಆದ್ರೆ ಈ ವಯಸ್ಸಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ನಂಬಿಕೆ ಇಲ್ಲ ಅಂತ ದೇವ್ವಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಅದನ ಮೇಲೆ ಮತ್ತಷ್ಟು ಒತ್ತಡ ಹೇರಿದ.

“ನಿನ್ನತ್ರ ಮುಚ್ಚುಮರೆ ಏನು? ಆದ್ರೆ ಒಂದ್ನೂರಿ ಮಾತ್ರ...” ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಮುಖ ನೋಡಿದ.

“ಹುಂ... ಏನಾದ್ರೆ ಹೇಳು?” ಆತುರ ಪಡಿಸಿದ. ತಾನು ಸಿಕ್ಕಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡರೆ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಬಸವನನ್ನು ಸಿಕ್ಕಿಸಲು ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಕಾರಣ ಬೇಕಾಗಿತ್ತು.

“ಯಾರೂ ಇಲ್ಲದಾಗ ಒಮ್ಮೆ ಕಿಸ್ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೆ ಅಷ್ಟೆ ಕಣೋ...”

“ಹೋಗ್ಲಿ ಬಿಡು.ಬರೀ ಕಿಸ್ ಆದ್ರೂ ಕೊಡು,ಬೇರೆ ಏನಾದ್ರೂ ಆಗಿಲ್ಲ ಮೊದಲು ಬಚಾವ್ ಆಗೋದು ನೋಡು. ಹೋಗು ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡ್ಕೊ” ಎಂದು ಬಸವನಿಗೆ ಅಪವಾದದ ಅರ್ಥ ಭಾರ ಹೊರಿಸಿಯೇ ಬಿಟ್ಟ.

ಬಸವರಾಜನಿಗೂ ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಅದೇ ಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಮುಖ ಹೊರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಎದ್ದು ಹೊರಟ,ಅವನತ್ತ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ರಾತ್ರಿ ಆಕೆ ಪದಪದ ಬರ್ಬೇಡಿ ಎಂದು ಕಾಲಿಡಿದು ಕೇಳಿ ಕೊಂಡದ್ದು ನೆನೆದ, ಅವಳ ಸಾವಿಗೆ ತಾನೇ ಕಾರಣವೆಂಬ ಭಯದಿಂದ ನೆಕೆಯಾ ಯಿತು. ಸಿಗರೇಟ್ ಹುಟ್ಟಿ ದಕವಕ ಹೊಗೆ ಬಿಟ್ಟ ಹೃದಯದ ಬಡಿತವನ್ನು ಹಿಡಿತದಲ್ಲಿ

ಡಲು ಯತ್ನಿಸಿದ.

೧೩

ಹೊರಗಡೆ ರಾಜು “ಅಮ್ಮಾ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಟೈಪೂಯ್ಯ ಹೋಗ್ಬರೀನಿ” ಎಂದು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ನಾಲ್ಕಾರು ಬಾರಿ ಕೂಗಿ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಜಾಗೃತಗೊಳಿಸಿದ. ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಸೀರೆ ಪ್ರಿಯವಾದಂತೆ ಬೇರೆ ಬಟ್ಟೆಗಳಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ಕಡಿಮೆಯಾಯಿತು. ಆಕಾಶ ನೀಲಿ ಬಣ್ಣದ ಸೀರೆ ತೊಟ್ಟು ಟೈಮ್ ಟೇಬಲ್ ನೋಡುತ್ತ ಆಯಾ ವಿಷಯಗಳ ನೋಟ್ ಬುಕ್ ತೆಗೆದು ಬ್ಯಾಗ್‌ನಲ್ಲಿ ಇಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ರಘುವಿನ ಆಗಮನದಿಂದ ಮನೆಯಲ್ಲಿರಲು ಬೇಸರ. ಬೇಸರ ಕಳೆಯಲು ಪ್ರೇಮಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಮೂತನಾಡಲು ಅವಕಾಶ ವಿಲ್ಲವಂತೆ ತಾಯಿಯ ಆಡ್ಡಾಗಲು. ನಿರುತ್ಸಾಹದಲ್ಲಿರುವಂತೆಯೆ ಹಿಂದಿನಿಂದ ರಘು “ಹಾಯ್ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೊರಡ್ತಿದ್ದೀಯೇನು? ಆಗಾದ್ರೆ ನಿನ್ ಜೊತೆಗೆ ಸಿನಿಮಾ ನೋಡೋ ಭಾಗ್ಯ ಇಲ್ಲ ಎಂದಾಗಾಯ್ತು?” ತುಂಟತನದಿಂದ ನುಡಿದ.

ರಂಗಾದ ಲಕ್ಷ್ಮಿ “ನನಗೆ ಪಿಕ್ಚರ್ ನೋಡಿ ಅಬ್ಯಾಸ ಇಲ್ಲಿ ಐ ಎಫೆಕ್ಟ್ ಇದೆ” ತಪ್ಪಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಲು ಹವಣಿಸಿದಳು.

“ಏನು? ನಿನಗೂ ಐ ಎಫೆಕ್ಟ್ ಇದೆಯಾ? ನಾನಾಗ್ಲೆ ಲ್ಯಾಂಪ್ ಹಾಕ್ತೀನಿ. ನೀನು ಹಾಕಿದ್ರೆ. ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗೂ ಹುಟ್ಟಿದ್ದಾಗೆ ಕನ್ನಡಕ ಹಾಕ್ತೀಕಾಗುತ್ತೆ” ಎಂದು ಸಗುವಿನಲ್ಲಿ ನುಡಿದ ರಘು.

ರೆ ಇೇಪದಿಂದ ತಲೆ ಎತ್ತಿ ಉರಿ ಕಂಗಳು ಬಿಟ್ಟು ಆವೇಶದಿಂದ “ಓ ರಘು... ಇಂತಹ ಮಾತೆಲ್ಲ ನನಗೆ ಇಜ್ಜೊಲ್ಲ. ಇನ್ನೊಂದನ್ನರಿ ಹೀಗೆ ಮಾತಾಡಿರಾ...” ಭರ್ತ್ಸನೆ ಯಿಂದ ಎಚ್ಚರಿಸಿದಳು.

“ಸರಿ ನಿಮಗೆ ಇಂತಹದು ಇಷ್ಟ ಅನ್ನಿ. ನಾನು ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೆ ಮಾತು ಆಡೋಲ್ಲ” ಶಾಂತವಾಗಿ ಜಾರಿದ ಕನ್ನಡಕ ಏರಿಸುತ್ತ ನುಡಿದ.

“ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಸಂಬಂಧದ ವಿಷಯ ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೆ ಏನಾದ್ರೂ—” ಎಂದಳು.

“ಸರಿ ಸಿನಿಮಾಕೆ ಬರಲ್ಲ ಎಂದ್ರಿ. ಬೀಚ್‌ಗಾದ್ರೂ ಕರ್ರೊಂಡು ಹೋಗ್ತೀರಾ?”

“ಅಯ್ಯೋ ನನಗೆ ಸಮುದ್ರದ ಗಾಳಿ ಅಂತ್ರೆ ಆಗದು ಜ್ವರ ಬಂದ್ವಿಡುತ್ತೆ. ನಾನು ನೋಡೇ ಎಷ್ಟೊ ಪರ್ವಗಳಾವ್ವು. ” ಅಸಹನೆಯಿಂದ ನುಡಿದಳು. ‘ತಾನು. ತನ್ನ ಇನಿಯ ಸುಳಿದಾಡಿರುವ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಇವನೇಕೆ? ಅಧಿಕ ಪ್ರಸಂಗಿ’ ಎಂದು ಉಲಿಯಿತ ವಳ ಮನ.

“ಸರಿ ನಿನ್ನಿಷ್ಟ” ಸೋತ ರಘು ಅಲ್ಲಿಂದ ಸಡೆದ.

ರಘುವಿನಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದಿ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಹಾಕಿ, ರೂಮಿನಿಂದ ಹೊರ ಬಂದು “ಮಮ್ಮಿ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೋಗ್ಬಿತ್ತೀನಿ” ತಲೆತಗ್ಗಿಸಿ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದ ಸಾವಿತ್ರಿ, ತಲೆ ಎತ್ತಿ ದುರುಗುಟ್ಟಿ ನೋಡಿದಳು. ತಾಯಿಗೆ ಇಷ್ಟನಿಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ಗುರ್ತಿಸಿ ‘ತಾನು ಹೇಳಿದ್ದಾಗಿ ಹೋದರಾಯ್ತು’ ಎಂದು ತಿರುಗುತಿದ್ದಂತೆ “ನಿನ್ನೆ ಲಕ್ಷ್ಮಿ!” ಗುಡುಗಿದಳು ತಾಯಿ.

ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮುಖ ಪೆಚ್ಚಾಯಿತು. ಬಾಡಿದ ಮುಖದಿಂದ “ಯೂಕ್‌ಮಮ್ಮಿ ಹೀಗ್ಯಾ ಡ್ತೀಯಾ? ಎರಡು ದಿನ ಆಗಲೇ ಕಾಲೇಜು ತಪ್ಪಿದೆ, ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದು ಏನ್ನಾಡೋದು? ಅಲ್ಲಿ ಪಾಠನೂ ಹಾಳು” ಧೈರ್ಯ ತಂದುಕೊಂಡು ತಾಯಿಯನ್ನೂ ಎದುರಿಸಿದಳು.

“ನೀನು ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೋಗಿ ಹಾಳಾಗಿರೋದು ಸಾಕು. ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದು ರಘುವಿಗೆ ಬೇಜಾರು ಆಗ್ಬಾಕೆ ಮಾಡ್ಬಿರು. ಮುಂದೆ ಅನ್ನ ಮದುವೆಯಾಗ್ಬೇಕಾ ದೋಳು. ನೀನು ಓದೋದು ಬೇಕಿಲ್ಲ” ಎಂದಳು.

“ಆಗ್ಬಿದ್ರೆ?” ತಾನೂ ಕೆರಳಿ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದಳು. ತಾಯಿಯ ಅತಿ ಹರಮಾರಿತನ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ತಾಳ್ಮೆಯನ್ನು ಕೆಣಕಿತು.

“ನಾನು ನಿನ್ನ ತಾಯಿ. ಕೈ ಕಾಲು ಕಟ್ಟಿ ಮದ್ದೆ ಮಾಡ್ಬಿವಿ. ಹಾಳಾದೋಳಿಗೆ ಮದುವೆನೆ ಬೇಡಂತೆ ..” ಅಪಹಾಸ್ಯ ಮಾಡುವಂತೆ ನುಡಿದು ತನ್ನ ಕೆಲಸ ಮುಂದು ವರಿಸಿದಳು.

ತಾಯಿಯನ್ನು ಎದುರಿಸಿ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೋಗಲು ಧೈರ್ಯವಿಲ್ಲದೆ, ಕೂಗಿ ಹೋದ ರಾಜುವನ್ನು ಭೇಟಿಯಾಗಿ ವಿಚಾರ ತಿಳಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದೆ ಉಭಯ ಸಂಕಟಕ್ಕೆ ಸಿಲುಕಿ, ತನ್ನ ರೂಮಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬ್ಯಾಗ್ ಕಿತ್ತೆಸೆದು ಮೌನವಾಗಿ ರೋಧಿಸಿದಳು.

ಹನ್ನೆರಡರ ರಣರಣ ಬಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿ ಕಾಯುತ್ತ ನಿಂತಿದ್ದ ರಾಜು ಖಾಲಿ ರಸ್ತೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಬೆಂಕಿಯಾದ 'ಇನ್ನು ಅವಳು ಬರುವ ಸಮಯ ಮೀರಿಕೆಂದು. ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮೇಲಿನ ಕೋಪವಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಅವಳು ಬಾರದಿದ್ದರೂ ಬೇಸರವಾಗಿ, ಕೋಪ ತಡೆದು ಕೊಳ್ಳಲು ಬೇರೆ ಮಾರ್ಗವಿಲ್ಲದೆ ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ನೋಟ್‌ಬುಕ್ ಶಕ್ತಿಮೀರಿ ದೂರಕ್ಕೆ ಎಸೆದು ದುಡುದುಡು ಮನೆಯ ಕಡೆ ನಡೆದ.

ರಘು ಸಂಜೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಅಡ್ಡಾಡಿಕೊಂಡು ಬರಲು ಹೊರಟಿದ್ದ. ತಾಯಿ ಮಗಳ ಸಂಭಾಷಣೆಯಿಂದ ದೂರ ಇರಲು ಸಾಕಷ್ಟು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಸರಿಯಾಗಿ ತಲೆ ಬಾಚಿಕೊಂಡು, ನೀಳನ್ನಡಿಯ ಮುಂದೆ ನಿಂತು ಹಾಡು ಗುನುಗುತ್ತ ಇನ್‌ಷರ್ಟ್ ಸರಿಯಾಗಿದೆಯೆಂದು ನೋಡಿಕೊಂಡು, ಕನ್ನಡಕ ಮುಖಕ್ಕೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಮೋಹಕವಾಗಿ ಕಾಣುವಂತೆ ಹೊಂದಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ ಸಾವಿತ್ರಿ "ರಘು ಎಲ್ಲಿಗೋ?" ಕೇಳಿದಳು.

"ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತೊಂಡು ಏನ್ಮಾಡೋದು ಅಕ್ಕ? ಪೇಟೆನಾದ್ರೂ ಸುತ್ತಾಡಿ ಬರ್ರೀನಿ"ಎಂದ.

"ನೀನೊಬ್ಬೇ ಹೋಗ್ಬೇಡ ಇರು ಲಕ್ಷ್ಮಿಸೂ ಕಳಿಸ್ತೀನಿ" ಎಂದು ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ "ಅಕ್ಕಾ..." ಎಂದು ಕರೆದ.

"ಹುಂ...?" ಹಿಂತಿರುಗಿ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದಳು.

"ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಬಹಳ ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡ್ಬೇಡಕ್ಕ. ಇಷ್ಟು ಪಟ್ಟು ಬಂದ್ರೆ ಸರಿ. ಇಲ್ಲಿದೆ ಪ್ರೀತಿಗೆ ಬದ್ಲಾಗಿ ದ್ವೇಷಿಸ್ತಾಳೆ" ತನ್ನ ಸಂಭಾವಿತ ಮನೋಭಾವನೆಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ನುಡಿದ.

"ಅಲ್ಲೋ ರಘು ಅತೀ ಪ್ರೇಮಿಸೋರು, ಪ್ರೀತಿನಾ ದ್ವೇಷವ ಮೂಲಕನೇ ಯಂತೆ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸೋದು. ಅವಳ ಗುಣ ನನಗೊತ್ತಿಲ್ಲಾ? ಕೂತಿರು ಕಳಿಸ್ತೀನಿ. ಬರ್ರೆ ಏನು?" ಎನ್ನುತ್ತ ಮಗಳ ಕೋಣೆಗೆ ನಡೆದಳು.

ಕಾಲೇಜಿನ ಯೋಜನೆ ಬಿಟ್ಟು, ಊಟದ ಪ್ರಮಾಣ ಹೆಚ್ಚಿಸಿದ್ದರಿಂದಲೂ ಸಾಕಷ್ಟು ನಿದ್ರೆ ಮಾಡಿದ್ದಳು. ಸಾಯಂಕಾಲ ಐದಾಗುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಎಚ್ಚರವಾಗಿಯೇ ಅಂಗಾತಳಾಗಿ ಮಲಗಿ ಚಿಂತಿಸತೊಡಗಿದಳು. “ಎರಡು ದಿನಗಳಿಂದ ರಾಜನ ಮುಖ ದರ್ಶನವಿಲ್ಲ ಇದರಿಂದ ಅನ್ನೇನು ಭಾವಿಸಿಕೊಳ್ಳಾನೋ ಏನೋ? ಹೇಗಾದ್ರೂ ಎರಡು ನಿಮಿಷವೆ ಭೇಟಿಯಷ್ಟು ಅವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ಸಾಕು. ವಿಷಯವೆಲ್ಲ ಹೇಳಬಹುದು. ಅಲೋಚನೆಗೆ ಕಡಿವಾಣ ಹಾಕುವಂತೆ ಧಡೀರನೆ ಬಾಗಿಲಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಕಾದ ತಾಯಿಯನ್ನು ಇಷ್ಟು ಎಲ್ಲದೆ ನೋಡಿ ನೋಟ ಬದಲಿಸಿದಳು.

“ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಏಳಿ ನಿನ್ನೆಗೊಂದು ಮಾತು” ವಾತ್ಸಲ್ಯ ಲೇಪಿತ ಅಧಿಕಾರವ ಮಾತನ್ನು ಗುರ್ತಿಸಿದ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮಲಗಿಯೆ “ಏನು?” ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದಳು.

“ಮೇಲೇಳು ಹೇಳ್ತೀನಿ”

ಹರಸಾಧಿಸಿ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲವೆಂದು ಗ್ರಹಿಸಿ, ದುಂಚಿದಿಂದ ಇಳಿದು “ಹೂಂ... ಏನೇಳು ಮಮ್ಮಿ. ನಾಳೆಗಾದ್ರೂ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೋಗಬಹುದಲ್ಲ?” ಕೇಳಿದಳು.

“ಹೋಗುವಂತೆ, ಮೊದಲು ಈಗ ರೆಡಿಯಾಗು”

“ಎಲ್ಲಿಗೆ?”

“ರಘು ಪೇಟೆಗೆ ಹೊರಟು ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ತಕ್ಷಣ ತಲೆ ಹರಟಿ ಮಾಡದೆ ಹೊರಡು”

“ನನಗೆ ಇಷ್ಟು ಇಲ್ಲಾಂತ ಎಷ್ಟು ಸಾರಿ ಹೇಳೋಕು ಮಮ್ಮಿ” ವಿರುದ್ಧ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ತಿರುಗಿ ಬೆರಳುಗಳಿಂದ ಲಟಕೆ ತೆಗೆಯಲಾರಂಭಿಸಿದಳು.

“ನನಗೆ ಏನೇ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲದೋದು ? ಅನ್ನಿಗೇನು ಅಂದವಿಲ್ಲ? ಚಂದ ಇಲ್ಲ? ಇನ್ನನ್ನ ಬಿಟ್ಟು ಇನ್ನಾರನ್ನ ಆಗ್ಬೇಕಂತ ಇದ್ದೀಯಾ . ? ನಿನಗಿರೋ ಚಂದಕ್ಕೆ, ಸ್ವಭಾವಕ್ಕೆ ಕೂಲಿಕೆಲಸಗಾರನೇ ಯೋಗ್ಯ ಅನ್ನತ್ತೆ” ತಾಯಿಯು ನುಡಿಹರಿತವಾಗಿತ್ತು.

ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕಣ್ಣೀರು ತುಳುಕಲಿಲ್ಲ, ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ತನ್ನೂ ವಿರೋಧಿಸುವ ಭಾವನೆ ಕೆರಳಿ ನಿಂತಿತು. ಏನೋ ಹೇಳಲು ಹೊರಟಿದ್ದ ನಾಲಿಗೆ. ಆಕೆ ಎಷ್ಟೆಯಾಗಲಿ ತಾಯಿ ಆ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಸ್ವತಃ ಅನ್ನಲು ಬಾರದೆ-ಸುಮ್ಮನಾದಳು.

“ನಾನು ಹೇಳ್ತೀರೋದು ಕೇಳಿಲ್ಲವೇ? ಯಾವನಕ್ಕತ್ರದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ್ದೆ ನೀನು?”

ನೆಮ್ಮದಿಯಿಂದ ನಮಗೂ ಇರಿಕ್ಕೆ ಬಿಡೋದಿಲ್ಲಲ್ಲೆ. ಇನ್ನೂ ಈ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಏನೇನು ಮಾಡ್ಬೇಕೂಂತ ಇದ್ದೀಯಾ ..?”

“ಈಗ ನಾನಾದ್ರೂ ಏನಾದ್ರೂ ಮಮ್ಮಿ? ನಿಮಗೆ ನಾನು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ರೋದ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲ ಎನ್ನಿ, ಬೇಕಾದ್ರೆ ಹೋಗ್ತೀನಿ” ಸಹನೆ ತಪ್ಪಿ ನುಡಿದಳು.

“ಓ.. ಹೋ... ಹೋಗ್ತಾಳಂತೆ. ಬಿಟ್ಟಿಡ್ಡಾಳೆ ಅಂದ್ರೊಂದಾ? ಆ ಸನ್ಯಾಸಿನಿ ಹೇಳಿದ್ದೇನು ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಇಲ್ಲಿಗೇ ಬಾ ಅಂತ? ನಾವು ಹೇಳ್ವೆಗೆ ಕೇಳಿದ್ರೆ ನಿನ್ನಗೂ ನೆಮ್ಮದಿ, ನೀನು ಉಳೊಂಡೆ. ಹರ ಸಾಧಿಸಿ ಹಾಳಾಗ್ಬೇಡ. ಬೇಗ ಹೊರಡು” ಕ್ರೋಧ ಕಾರಿ ಅವಸರ ಪಡಿಸಿದಳು.

‘ತಾಯಿಯಿಂದ ಮತ್ತಷ್ಟು ಈ ತರಹದ ಮಾತುಗಳನ್ನ ಕೇಳುವುದಕ್ಕಿಂತ ಸಧ್ಯದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ರಘುನಿನ್ನೊಂದಿಗೆ ಹೊರಡುವುದು ಉತ್ತಮ ಎನಿಸಿತು. ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ರಾಜನ ಪವಿತ್ರ ಪ್ರೇಮಕ್ಕೆ ದೋಹ ಬಗೆದಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಅದು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ? ಅವತ್ತು ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಪ್ರೇಮದ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ನಾನೇ ವರ್ಣಿಸಿ ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಇದು ಕೇವಲ ಇತರರ ತೃಪ್ತಿಗಷ್ಟೇ’ ಎಂದುಕೊಂಡು ಮುಖತೊಳೆದು, ಬೇಕಾ ಬಿಟ್ಟಿ ತಲೆ ಬಾಚಿಕೊಂಡು ಹೊರಟಳು.

“ರಘು ಬಂದ್ನು ಕಣೋ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಸುತ್ತಾಡಿಸು” ಎಂದು ಹಿಂದಿನಿಂದಲೇ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಮಗಳಿಗೆ ಕೇಳದಂತೆ ಬಾಗಿ ಪಿಸುಗುಟ್ಟಿದಳು. ಸಂತ್ರಸ್ತನಾದ ರಘು ಸಂತೋ ದಿಂದ ತಲೆ ಅಲ್ಲಾಡಿಸಿ ಎದ್ದುನಿಂತು “ಹೋಗಿ ಬರೋಣ ಲಕ್ಷ್ಮಿ?” ಚೇತನದಿಂದ ಕೇಳಿದ.

ಮುಖ ನೋಡಿ ನಿರುತ್ಸಾಹದಿಂದ ದೃಷ್ಟಿ ಬದಲಾಯಿಸಿದಳು. ರಘು ಹೇಳಿದಂತೆ ಮೌನವಾಗಿರುವುದು ಒಪ್ಪಿಗೆಯ ಸೂಚನೆಯೆ ಸರಿ ಎನಿಸಿತು. ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲದೆ ಕಷ್ಟ ದಿಂದ ಗೇಟು ದಾಟಿ ಮುಂದೆ ನಡೆದರು. ರಘುವಿಗಂತೂ ಸ್ವರ್ಗ ಕೈಗೆಟುಕಿದಷ್ಟು ಸಂತೋಷ ವಾಗಿತ್ತು. ಬಲು ಚಿಟುಪಟಿಕೆಯಿಂದ ನಡೆದಿದ್ದ. ಸಾವಿತ್ರಿ ಮಹತ್ಕಾರ್ಯ ಸಾಧಿಸಿದವಳಂತೆ ಪುಷ್ಪುಲ ವದನದಿಂದ ನೋಡುತ್ತ ನಿಂತಳು.

ಬನಿಯನ್, ಪಂಜೆಧಾರಿಯಾದ ರಾಜು ತಾಯಿಯು. ಆದೇಶದಂತೆ ಗಿಡಗಳಿಗೆ

ನೀರುಣಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಪ್ಲಾಸ್ಟಿಕ್ ಒಕೆಟ್‌ನಲ್ಲಿದ್ದ ನೀರನ್ನೆಲ್ಲ ದೊಡ್ಡ ಹೂವಿನ ಗಿಡದ ಪಾತಿಗೆ ಹೆಣೆಯುತ್ತ ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ತಾಯಿಗೆ “ಅಮ್ಮಾ ನಾನು ಎಂದಾದ್ರೂ ಗಿಡಗಳಿಗೆ ನೀರಾಕೆ ದವನ?” ತಾನೇ ಕೇಳಿದ.

“ಇಲ್ಲವ್ವ. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಯಾಕೋ ನಿನಗಾಗುಣ ಬಂತು” ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದಂತೆ “ಹ್ಲಾ... ನೋಡು ಅವೆಲ್ಲ ಸನ್ಯಾಸಿ ಆದನಲ್ಲ ಅವರ ಪ್ರಭಾವ ಕಣಮ್ಮ” ಎಂದು ಬಕೆಟ್‌ನಲ್ಲಿದ್ದ ನೀರನ್ನೆಲ್ಲ ಬಿಸಿದು ನೇರವಾಗಿ ಎದ್ದು ನಿಂತ. ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಜೋಡಿಯ ದೃಶ್ಯ ಕಣ್ಣು ಕುಕ್ಕಿತು. ವಿಷ ಸರ್ಪ ಮೊನಚಾದ ಹಲ್ಲಿನಿಂದ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಭಾಗವನ್ನೇ ಕಿತ್ತಂತಾಯಿತು, ಇನ್ನಷ್ಟು ಮುಂದೆ ಹೋದ ಲಕ್ಷ್ಮಿ, ರಾಜನ ಮನೆಯ ಕಡೆ ನೋಡಿದಳು. ನೋಟದಲ್ಲಿ ನೋವು ತುಂಬಿತ್ತು. ಸನ್ನೆಯೂ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಅತ್ಯಂತ ಕುಪಿತನಾದ ರಾಜ ಏನೂ ಮಾಡಲು ತೋಚದೆ ರೋಷದಿಂದ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಬಕೆಟ್‌ನ್ನು ಸಿಮೆಂಟ್ ಹಾದಿಗೆ ಬಾರಿಸಿದ.

ಕರ್ಣ ಕಠೋರ ಸದ್ದಿಗೆ ಬೆದರಿದ ಮಂಜಮ್ಮ ಏದುಸಿರು ಬಿಡುತ್ತ ತಿರುಗಿ “ಯಾಕೋ ಪಾಪು ಏನಾಯ್ತೋ?” ಮುಖ ನೋಡಿದರು. ಮಗ ಕೊತ, ಕೊತ ಕುದಿಯುತ್ತಿದ್ದ. ಕಂಗಳು ಕೆಂಡದ ಉಂಡೆಯಾಗಿದ್ದವು. ಅವನ ಬಲಗೈನಲ್ಲಿದ್ದ ನೀಲಿ ಬಕೆಟ್ ಛಿದ್ರವಾಗಿದ್ದು, ಛಿದ್ರವಾಗಿತ್ತು.

“ಅದೇಕೋ ಪಾಪು ಇನ್ನೂ ಒಂದು ವಾರ ಆಗಿಲ್ಲ ಅದನ್ನ ತಂದು. ಹೊಡೆದಾ ಕ್ಕಿಟ್ಟಿ?” ತಾಯಿಯ ಯಾವ ಮಾತೂ ಕೇಳಲಿಲ್ಲ. ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಬಕೆಟ್ ಕೆಳಗೆಸೆದು ಒಳಗೋಡಿದ, ಈಗ ಅವನಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಯಿತು. ಎರಡು ದಿನಗಳಿಂದ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮುಖ ಯಾಕೆ ತೋರಿಸಲಿಲ್ಲವೆಂದು.

ಬಟ್ಟೆ ಬದಲಿಸಿದ ಕೂದಲು ಸರಿಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ ಕ್ರೋಧದಿಂದ ಕುದಿಯುತ್ತ ಎರಡೆರಡು ಮೆಟ್ಟಿಲು ಕೆಳಗಾರಿದ. ಎಲ್ಲಿಗೋ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಹೊರಟ ಮಗನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕಣ್ಣಿಂದ ನೋಡುತ್ತ “ಪಾಪು ಎಲ್ಲಿಗೋ?” ಕೇಳಿದಳು.

“ಬೇಗ ಬರ್ತೀನಮ್ಮ” ತಿರುಗಿ ಮುಖ ನೋಡದೆ ದಾಪುಗಾಲು ಹಾಕಿದ. ಅವನು ಉಸಿರು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದ ಮಂಜಮ್ಮಳಿಗೆ ಸಮಾಧಾನಕರವಾಗಿತ್ತು.

ಅಪರಿಬ್ಬರ ಬೆನ್ನತ್ತಿದ್ದ ರಾಜು. ಬಲು ದೂರದಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ನಡೆಯ ಗುರ್ತು

ಸಿಕ್ಕಿತು. ಸಾಕಷ್ಟು ದೂರದ ಅಂತರದಲ್ಲಿ ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದ ರಾಜು. ಮತಷ್ಟು ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಲು ಮನ ಹಿಂಜರಿಯಿತು. ಪ್ರಥಮವಾಗಿ ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮುಖ ಭಾವಗಳನ್ನು ಅಳಿಯುವುದು. ಅದು ಅಸಾಧ್ಯವಾದರೆ ನೇರವಾಗಿ ಹೋಗಿ ಎದುರಿಗೆ ನಿಂತು ವಿಚಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಎಂದು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದ, ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಾಡಿದರು. ರಾಜು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದ, ಅವರನ್ನು ನೋಡುತ್ತಲೇ ಒಬ್ಬನಿಗೆ ಡಿಕ್ಕಿ ಕೊಟ್ಟ ಕ್ಷಮೆ ಸಹ ಯೂಚಿಸದೆ "ಕಣ್ ನೆತ್ತಿ ಮೇಲೆ ಇಟ್ಟೊಂಡಿದ್ದೀರಾ? ಮುಂಗೆ ನೋಡುತ್ತ ಹೋಗ್ರೀ" ಎಂದು ಕತ್ತು ತಿರುಗಿಸಿ ಕೋಪಕಾರುತ್ತ ಮತ್ತೊಬ್ಬನಿಗೆ ಡಿಕ್ಕಿ ಹೊಡೆದು "ಇವ್ವೆಲಿಂದ ಬಂದೋ..." ಗೊಣಗುತ್ತ ಮುಂದೆ ನಡೆದ. ಡಿಕ್ಕಿ ಹೊಡೆಸಿಕೊಂಡವರ ಕೋಪವೆಲ್ಲ ಇವನ ಮುಂದೆ ಲೆಕ್ಕಕ್ಕೆ ಬಾರದೆ ಹೋಗಿತ್ತು. ತಲೆ ಎತ್ತಿದ ಇಬ್ಬರು ನಾಸತ್ತೆ! 'ಅರೆ ಎಲ್ಲೋದ್ರು?' ಅಷ್ಟು ದೂರದಿಂದ ಬಂದ್ರೆ ಕೈ ಕೊಟ್ಟಲ್ಲ' ಎಂದು ಕೊಳ್ಳುವುದರೊಂದಿಗೆ ತನ್ನನ್ನೆ ಶಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ, ಮುಖ ಗಂಟಾಕಿ ಮುಂದೆ ಎರಡೆಷ್ಟೆ ಹಾಕಿ 'ತಾಜ್ ಮಹಲ್' ಹೋಟೆಲ್ ಕಡೆ ತಿರುಗಿದ ಇಬ್ಬರು ಒಳಗಡೆ ಕಂಡರು. 'ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲದೆ ಇದ್ದಿದ್ದೆ ಹೋಗದೆ ಇರಬಹುದಿತ್ತು ಹಾಗಾದ್ರೆ ಅನ್ನಿಗೆ ಇಷ್ಟವಿ ದೆಯೆ? ನನ್ನನ್ನು ಮರೆತೆಳೆ? ಅಷ್ಟು ಸುಲಭವಾಗಿ ಮರೆಯಲಿಕ್ಕೆ ಬಿಡ್ತಿನಾ? ಪ್ರೇಮದ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳೋಕೆ ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದ್ದು? ನೋಡೋಣ ಸರಿಯಾಗಿ ನೋಡದೆ ತಪ್ಪು ವಿವೇಚನೆ ಮಾಡುವುದು ಅವಿವೇಕಿತನ' ಎಂದು ತನ್ನೊಳಗೆ ಅವರಿಗೆ ಕಾಣದಂತೆ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ನೋಟ ತೀಕ್ಷಣಗೊಳಿಸಿದ.

ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ತನ್ನ ತ್ರ ನಡೆದಂತೆ ನಡೆಯುವುದಿರಲಿ ಮಾತೂ ಆಡಿ ದಂತೆ ಸಹ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ, ಅವಳಲ್ಲಿನ ಲವಲವಿಕೆ ಸತ್ತು ಹೋಗಿತ್ತು. ತನ್ನಲ್ಲಿ ತೋರುವ ಬಿಂಕ, ಒನಪು, ವಯ್ಯಾರ ಎಲ್ಲ ಮಾಯ. ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಮನದಾಳದ ನೋವು ಪ್ರತಿ ಫಲಿಸುವ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಗಂಭೀರತೆಯ ಛಾಯೆ. ಅಪನಾರು? ಹೇಗಿದ್ದಾನೆ? ಎಂಬ ಗೊಡವೆಗೂ ಹೋಗದೆ. ಕೆಟ್ಟದ್ದೂ, ಒಳ್ಳೆಯದೂ ಕಣ್ಣರೋದೆ ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಎನ್ನುವಂತೆ ನೋಡಿದ. ರಘು ಮಾತ್ರ ಆಗಾಗ ಅವಳತ್ತಿರ ಬಾಗಿ ಏನೇನೂ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾಗಲೆಲ್ಲ 'ಏನಿರಬಹುದು?' ಪ್ರೇಮದ, ಮದುವೆಯ ಮಾತಿರಬಹುದೆ? ಅಥವಾ ಇನ್ನೇನಾದರೂ ಒಳಗುಟ್ಟಿ' -ತನ್ನ ಯೋಚನೆಗೆ ಕಸಿವಿಸಿಕೊಂಡ.

ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಕಾಫಿ ಮುಗಿಸಿ ಇಬ್ಬರೂ ಎದ್ದು ಹೊರಟರು. ಒರೆಯಾಗಿ ಕುಳಿತು ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮುಖ ದಿಟ್ಟಿಸಿದ. ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ 'ಇದು ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಎಳ್ಳೊಷ್ಟು ಇಷ್ಟು ವಿಲ್ಲದ ಕಾರ್ಯ' ಎಷ್ಟೋ ಸಮಾಧಾನವಾಯಿತು. ಲಕ್ಷ್ಮಿಯಾರನ್ನೂ ನೋಡದೆ ಬಾಡಿದ ಮುಖದಿಂದ ರಘುವಿನೊಂದಿಗೆ ನಡೆವಳು. ಮನೆಯ ದಾರಿ ಹಿಡಿಸಲು, ಕತ್ತಲು ಕವಿಯತೊಡಗಿತು. ರಾಜು ಮತ್ತೆ ಹಿಂಬಾಲಿಸ ತೊಡಗಿದ. ನಿರ್ಜನ ಪ್ರದೇಶ ಅರಂಭ ವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ರಾಜನ ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಮಿಂಚಿನಂತೆ ಯೋಚನೆಯೊಂದು ಹೊಳೆಯಿತು. ಹಿಂದೆ ಮುಂದೆ ವಿವೇಚಿಸದೆ ನಾಲ್ಕೆಜ್ಜೆ ಓಡೋಡಿ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಬರತ್ತ "ರೀ .. ಸ್ವಲ್ಪ ನಿಲ್ಲೀ..." ಎಂದ.

ಇಬ್ಬರೂ ಬೆಚ್ಚಿ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಹಿಂತಿರುಗಿದರು. ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕಣ್ಣು ಅರಳಿದವು. ರಘು ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಇರೋದಿಂದ ಸಂತೋಷ, ಹಿಗ್ಗುಗಳನ್ನು ತೋರುವಂತಿಲ್ಲ ಮತ್ತೆ ಗಂಭೀರ ಮುಖ ಮಾಡಿಕೊಂಡರೂ ರಾಜನ ಆಗಮನದಿಂದ ಪ್ರದಯ ಮಧುರ ಗಾನ ಹಾಡ ತೊಡಗಿತು.

"ಏನಾಗ್ಬೇಕಿತ್ತು ನಿಮಗೆ? ಓಡಾಡೋರಿಗೆಲ್ಲ ತೊಂದ್ರೆ ಕೊಡ್ತೀರಾ?" ಅರೋಪಿ ಸುವುದರೊಂದಿಗೆ ರೇಗಿದ ರಘು.

"ಯಾರ್ರೀ ತೊಂದ್ರೆ ಕೊಡೋದು? ನಾನು ಪ್ರೇಮಿಸಿದ ಹುಡುಗಿ ನೀವು ಜೊತೆ ಯಲ್ಲಿ ಕರೊಂಡು ಓಡಾಡಿದ್ರೆ ನನಗೆಷ್ಟು ತೊಂದ್ರೆ ಆಗುತ್ತೆ ಅನ್ನೋದು ಯೋಚಿಸಿದ್ರಾ."

ರಾಜನ ನೇರ ನುಡಿ ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಇಷ್ಟವಾಗಲಿಲ್ಲ ಇದರಿಂದ ಪ್ರಮೋದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಂಡಾಯಿತು ಎಂದು ಬೆದರಿದಳು. ರಾಜನ ಸಂಕುಚಿತ ಭಾವನೆ ತನಗೆಷ್ಟು ಕಷ್ಟತರವು ವುದೆಂದು ಹೆದರಿ ಕಂಗಾಲಾದಳು. ರಘುವಿನ ಬಾಯಿ ಕಟ್ಟಿತ್ತು.

"ಏನಿ ಮುಖ ನೋಡ್ತೀರಾ? ಇವ್ವು ಲಕ್ಷ್ಮಿ ನನ್ ಲವ್. ಬೇಕಾದ್ರೆ ಅದನ್ನೇ ಕೇಳಿ" ಎಂದು ಅವಳ ಕಡೆ ಕೈ ತೋರಿದ.

ರಘುವಿನ ಎದುರು ಮುಖಭಂಗಿತಳಂತಾವ ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಕಣ್ಣಿನ್ನೀರು ತೇಲಾಡಿತ್ತು. ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿ ನಿಂತಳು. ರಘು ಅವಳನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ಪರೀಕ್ಷಾ ನೋಟದಿಂದ ಅಳಿದ. ರಾಜು ಮುಂದುವರಿಸಿದ "ಎಲ್ಲಾದ್ರೂ ನೀವೇನಾದ್ರೂ ಅವು ಮಮಮಮಮು ಆಕೆ

ಜೀವನ ಪರ್ಯಂತ ಕೊರಗೈಕಾಗುತ್ತೆ. ಆಕೆ ಪಡೋ ಕಷ್ಟಕ್ಕೆ ನೀವು ಕಾರಣ ವಾಗ್ಯೇ ಕಾಗುತ್ತೆ. ನಿಮ್ಮ ಜೀವನವೂ ಹಾಳು. ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲ ನಾನು ಅವಕಾಶ ಕೊಡ್ತೀನಿ ಅಂತನೂ ತಿಳಿಯೋಬೇಡಿ, ನೀನು ನೊಂದ್ಯೋಬೇಡ ಅಕ್ಷಿ. ಬರ್ತೀನಿ” ಎಂದವನೆ ಮನೆಯ ಕಡೆ ನಡೆಯತೊಡಗಿದ.

ರಘುಗೆ ಇದು ‘ಟೂ ವೇ ಲವ್ವು’ ಎಂದು ಅರಿವಾಗುವುದರೊಂದಿಗೆ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ನಡತೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ಅರ್ಥವಾಯಿತು. ಅಪಮಾನವ ಅಂಶವೇ ಆಗಿದ್ದ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿ ಸಣ್ಣಗೆ ಅಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳು ಸನ್ಯಾಸಿನಿ ನಾಟಕವಾಡಿದ್ದು ಏತಕ್ಕೆ? ತನ್ನನ್ನ ಮಾತನಾಡಿಸುವುದಿರಲಿ ನೋಡಲಿಕ್ಕೂ ಇಷ್ಟಪಡದವಳ ವರ್ತನೆ ಮನನವಾಯಿತು. ರಘುಗೆ ತನ್ನ ತಪ್ಪಿನ ಅರಿವಾಗಿತ್ತು. ತಲೆ ಎತ್ತಿ ರಾಜು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಚಪ್ಪಾಳೆ ತಟ್ಟಿ “ರೀ... ಮಿಸ್ಟರ್...” ಕೂಗಿ ಕರೆದ ರಾಜು ಹಿಂತಿರುಗಿ ನೋಡಿದ. ರಘು ಕೈಬೀಸಿ ಕರೆದ.

ಹತ್ತಿರ ಬಂದ ರಾಜು ಗಡುಸಾಗಿ “ಏನು?” ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ.

“ನಿಮ್ಮ ಹೆಸರು?”

“ಏಕೆ?”

“ಕೇಳ್ತೆ...”

“ರಾಜು”

“ಹ್ಲಾ ರಾಜೂನಿಮ್ಮಿಂದ ನನಗೊಂದು ಸಹಾಯ ಆಗ್ಬೇಕಿತ್ತು. ನನಗೆ ಅರ್ಜೆಂಟ್ ಸ್ವಲ್ಪ ಕೆಲಸ ಇದೆ. ನೀವು ಇವ್ರನ್ನ ಮನೆಗೆ ಮುಟ್ಟಿ. ಪ್ಲೀಸ್ ಇದೊಂದು ಸಹಾಯ ಮಾಡಿ” ಕೈ ಹಿಡಿದು ಕೇಳಿಕೊಂಡ.

ರಾಜುಗೆ ಪರಮಾಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. “ಸರಿ ಹೋಗು ಲಕ್ಷ್ಮಿ” ರಘು ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕಡೆತಿರುಗಿ ನುಡಿದ. ರಾಜುಗೆ ಏನಾಡಬೇಕೆಂದು ತೋರದೆ ಬಾಯಿ ಮೂಕಾಯಿತು. ಇಬ್ಬರೂ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವುದು ಕಂಡು ಕಣ್ಣು ಮಸುಕಾಯಿತು. ರಘು ಕನ್ನಡಕ ತೆಗೆದು ರೆಪ್ಪೆ ಹೊತ್ತಿದ.

ನಾಲ್ಕೆಷ್ಟು ಮುಂದೆ ಹೋಗುತ್ತಿರುವಂತೆಯೇ ಲಕ್ಷ್ಮಿ “ರಾಜು ನಿನಗೆ ಯಾವಾಗ ಏನ್ನೂ ಬೇಕು ಅನ್ನೋದು ಗೊತ್ತಾಗೊಲ್ಲ. ಹಾಗ ಮಾತ್ತಾಡೋದು?” ಅಕ್ಷೇಪಿಸಿದಳು.

“ಯಾಕೆ? ನಾನು ಮಾಡಿದ್ದು ತಪ್ಪು ಲಕ್ಷ್ಮಿ, ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಪ್ರೇಮ ಸುಳ್ಳು?”

“ಸುಳ್ಳಲ್ಲ, ನಿಧಾನವಾಗಿ ನಾನೇ ಅವಿಗೆ ಈ ವಿಷ್ಯ ತಿಳಿಸಿದ್ದೆ”

ನೀನು ತಿಳಿಸೋವಷ್ಟರಲ್ಲಿ, ನೀನಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಕೈ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿಯೋ ಅಂತ ನಾನೇ ಹೇಳಿದೆ. ನಾನು ಕಾಯುವಂತಿರಲಿಲ್ಲ ಲಕ್ಷ್ಮಿ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಈಗ ಯಾವ ಚಿಂತೆನೂ ಇಲ್ಲ” ಎಂದ.

“ಅವು ನಮ್ಮ ಅತಿಥಿಗಳು, ಹೀಗ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳೋದು?”

“ಹಾ... ಅತಿಥಿಗಳು!? ನಾನು ಬಂದು ಹೇಳದೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ, ಇಬ್ಬಿಗೂ ತಿಥಿನೇ ಮಾಡಿದ್ದು. ಹೋಗ್ಲಿ ಅವು ಯಾರು?” ಕೇಳಿದ.

“ನನ್ನ ತಾಯಿಯ ತಮ್ಮ. ನಮ್ಮ ಪ್ರೇಮ ರಘುಗೆ ಅರ್ಥವಾಗಿದೆಯಂತ ಕಾಣುತ್ತೆ. ಕ್ಷಮೆ ಕೇಳಿಡು”

“ನಾನೇಕೆ ಕೇಳಬೇಕು? ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಮಧ್ಯೆ ಬಂದ ತಪ್ಪಿಗೆ ಅವು ಕ್ಷಮೆ ಕೇಳಬೇಕು. ನಿನ್ನ ಮನ್ನಿಗೆ ನೋವಾಗದಾದ್ರೆ, ನಿನ್ನ ತಂದೆ ಕ್ಷಮೆ ಕೇಳಬೇಕು ಅಲ್ಲ” ಎಂದು ಧೃಢವಾಗಿ ನುಡಿದ. ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ತುಟಿಯಲ್ಲಿ ನಗೆ ಲಾಸ್ಯವಾಡಿತು. ಹೃದಯ ಸಂಕೀರ್ತನೆ ಉಲಿಯುತ್ತಿತ್ತು.

ಮಾರನೆಯ ದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಹೊರಗಡೆಯ ರೂಮಿನಲ್ಲಿದ್ದ ರಘು ಸೂಟ್‌ಕೇಸು ಭರ್ತಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಕಾಫಿ ತಂದ ಸಾವಿತ್ರಿ “ಏನೋ ರಘು, ಹದಿನೈದು ದಿನ ರಜ ಹಾಕಿದ್ದೀನಿಯಂದೆ ಆಗ್ಲೆ ಹೊರಡೋ ಹಾಗೆ ಕಾಣಿಸ್ತೀಯಾ...” ಕಾಫಿ ಟಿಪಾಯ್ ಮೇಲಿಡುತ್ತ ತಮ್ಮ ಹೊರಟಿದ್ದರಿಂದ ಬೇಸರದ ಎಳೆ ಬೆರಸಿ ಕೇಳಿದಳು.

“ಹೌದಕ್ಕೆ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲ ನನಗೆನಿಸ್ತೆ, ಇಲ್ಲ” ಬಾವುಕನಾಗಿ ನುಡಿದ.

“ಏಕೆ?” ಕೇಳಿದಳು.

ಕೆಲವು ಅರ್ಡೆಂಟ್ ಕೆಲಸದ ಫೈಲನ್ನು ಸಾಹೇಬು ಸಹಿಗೇ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಕೊಟ್ಟನೋ ಇಲ್ಲ ಬೀರ್‌ನಲ್ಲಿ ಟು ಬೀಗ ಹಾಕೋದು ಬಂದ್ಬಿಟ್ಟೋ ಗೊತ್ತಲ್ಲ. ಮರೆತೋಗ್ಬಿಟ್ಟಿದೆ ಅದಕ್ಕೆ ಹೋಗ್ಲಿ ಬೇಕಕ್ಕೆ”

“ಇದೊಂದು ಕಣೋ ನೀನು, ಅಪರೂಪಕ್ಕೆ ಬಂದು...” ಬೇಸರ ತೋರಿದಳು.

“ಏನಾದೋದಕ್ಕೆ, ಈಗ ನಾನು ಹೋಗದೆ ಇರಬಹುದು. ಆದರೆ ಅತ್ತೆನ್ನೇ

ದೊಡ್ಡದನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ನನ್ನ ಡ್ಯೂಟಿಯಿಂದ ತೆಗೆಯಬಹುದು. ಉದ್ಯೋಗ ಉಳಿ ಸೋಕಿಕ್ಕಾದ್ರೂ ಹೋಗ್ಬೇಕಕ್ಕೆ, ನನ್ನ ಪುಣ್ಯಕ್ಕೆ ಈಗ್ಲಾದ್ರೂ ನೆನಪು ಬಂತು. ಇನ್ನೆ ರಡು ದಿನ ಬಿಟ್ಟು ಯೋಜ್ಜಿ ಬಂದಿದ್ರೆ ಕಷ್ಟ ಇತ್ತು.” ಮಾತು ಮುಗಿಯುತ್ತಿದ್ದಂತೆ, ಒಳಗೆ ಬಂದ ರಮೇಶಪ್ಪ “ಏನು ಅಕ್ಕ ತಮ್ಮ ಸೇರೋಂಡು ಭಾರಿ ಭಾರಿ ಮಾತ್ನಾಡ್ತಿ ದ್ವೀರಿ?” ಕೇಳಿದರು. ವಾತಾವರಣ ನೋಡಿ ಗ್ರಹಿಸುವ ಮುನ್ನವೆ ಸಾವಿತ್ರಿ “ನೋಡಿ ಈಗ್ಗೆ ಊರಿಗೆ ಹೋಗ್ಬೇಕಂತೆ ಇವ್ವು” ಎಂದಳು.

“ಹೌದಾ? .. ಯಾಕೆ? ಯಾಕ್ ರಘು?” ತಕ್ಷಣ ಬದಲಾವಣೆಯಿಂದ ಅವಿಗೂ ಅಶ್ಚರ್ಯದ ಬೇಸರ

ಕಾಫಿ ಲೋಟಿ ಖಾಲಿ ಮಾಡಿ. ಅಕ್ಕಳಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ದನ್ನೆ ಭಾವಂಗೂ ಹೇಳಿದ. ಅಲಿ ಸಿದ ರಮೇಶಪ್ಪ “ನೋಡ್ತಾ ಎಂತಾ ಕೆಲಸ ಮಾಡ್ತೆ. ಅಫೀಸ್ ಕೆಲ್ಸನೇಅಷ್ಟು. ಸ್ವಲ್ಪ ಮಿಸ್ಟೇಕ್ ಆದ್ರೂ ಪೂರ್ತಿ ತಲೆ ಮೇಲೆ ಹಾಕ್ತಾರೆ. ನೀನು ಬರೋದು ಬಂದಿದ್ದೀಯಾ ಸರಿಯಾಗಿ ಮುಗ್ಗಿ ಬರ್ಬೇಕಿತ್ತು...” ಎಂದರು.

“ಹೌದು ಏನ್ಮಾಡೋದು ಭಾವ? ಬಂದೆ, ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೂ ಹೇಳಿ ಬರ್ತೀನಿ ..” ಎಂದು ಬಂದ. ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕೋಣೆಯ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ನಿಂತ. ಗಂಡ ಹೆಂಡತಿ ಅವರಿಬ್ಬರ ನಡುವೆ ಹೋಗದಿರುವುದು ಉಳಿತೆಂದು ಬರಲಿಲ್ಲ.

ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮೊದಲಿನಂತೆ ಮುಖ ಊದಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ ಲವಲವಿಕೆಯಿಂದ ಹಾಡೊಂ ದು ಗುನುಗುತ್ತ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ ಒದ್ದೆಯಾದ ತಲೆಗೆ ಬಟ್ಟೆ ಸುತ್ತಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ತನ್ನಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದ ಆಸೆಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಮುರುಟಿದ್ದರಿಂದ ನೊಂದಿದ್ದ ರಘು ರೆಪ್ಪೆ ಪಟಪಟನೆ ಬಡಿದು ಕನ್ನಡಕ ಏರಿಸುತ್ತ “ಲಕ್ಷ್ಮಿ...” ಎನ್ನುತ್ತ ಒಳಗೆ ಬಂದ. ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಗಾನ ತುಂಡು ತುಂಡಾಯಿತು. ಅವಳು ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಬಾಯಿ ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಬಲ್ಲ ರಘು ತಾನೇ ಮಾತು ಆರಂಭಿಸಿದ “ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಇವತ್ತು ನಾನು ಊರಿಗೆ ಹೊರಟಿದ್ದೀನಿ, ನಿನ್ನಿಂದ ನೊಂದು, ಬೇಸರಗೊಂಡು ಹೊರಟಿದ್ದೀನಿಯಂತ ಭಾವಿಸ್ಬೇಡ. ಅರ್ಜೆಂಟ್ ಕೆಲ್ಸ ಇದೆ. ನಿಮ್ಮ ಮತ್ತು ಅವರ ಸಂಬಂಧ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದೆ ಕೆಲವು ಬೇಸರ ತರುವಂತಹ ಮಾತನ್ನಾಡಿದ್ದೀನಿ. ಅವಕ್ಕೆ ಕ್ಷಮೆ ಕೇಳ್ತೀನಿ. ಹ್ಲಾ .. ಆ ಹುಡುಗನ ಹೆಸ್ರೇನು? ಒಳ್ಳೆ ಹ್ಯಾಂಡ್‌ಸಮ್, ಗುಡ್ ಪರ್ಸನಾಲಿಟಿ ನನ್ನ ನಡತೆಯಿಂದ ಅವಿಗೂ ಬೇಸರ ಆಗಿದ್ದಿದ್ರೆ,

ನಂದು ತಪ್ಪಾಯ್ತು ಅಂತ ಹೇಳಿ ಹ್ಯಾ ಹುಡುಗನೇನು?”

“ರಾಜು...” ಎಂದಳು. ಅವನ ಮೂತು ಕೇಳುವಾಗ ಬಾಡಿದ್ದ ಮುಖ ಹೆಸರು ಹೇಳುವಾಗ ಲಜ್ಜೆಯಿಂದ ಕಣ್ಣು ಮಿಂಚಿದವು.

“ಓ... ಗುಡ್‌ನೇಮ್. ಹೇಗಾದ್ರೂ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಪ್ಪಿ ನಿನ್ನ ಇಷ್ಟದಂತೆ ರಾಜುನ ಮದುವೆಯಾಗು ಲಕ್ಷ್ಮಿನಾನು ಬರ್ರೀನಿ” ಎಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆಮಾಡಿ “ನನ್ನಿಂದ ಅತಿಯಾಗಿ ದ್ರೆ ಕ್ಷಮೆ ಇರಲಿ ಲಕ್ಷ್ಮಿ. ಬರ್ರೀನಿ” ಎಂದು ಹೊರಟ ರಘು, ಬಲು ಸೂಕ್ಷ್ಮಮತಿ, ಸಂಭಾವಿತ ಎಂದುಕೊಂಡಳು ಲಕ್ಷ್ಮಿ.

ರಮೇಶಪ್ಪನೂ ರಘುವಿನೊಂದಿಗೆ ಹೊರಟರು. “ಹೇಳ್ವಿ ಅಕ್ಕ ಮತ್ತೆ ಆದಷ್ಟು ಬೇಗ ಬರ್ರೀನಿ” ಎನ್ನುತ್ತ ಬ್ಯಾಗ್ ಹೆಗಲಿಗಾಕಿಕೊಂಡು ಸೂಟ್‌ಕೇಸ್ ಹಿಡಿದ. “ ಇಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲೊಂದು ಕೊಡು” ಎನ್ನುತ್ತ ಸೂಟ್‌ಕೇಸ್ ತಾವು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡರು ರಮೇಶಪ್ಪ.

“ಲಕ್ಷ್ಮೀ... ರಘು ಹೊರಟಿದ್ದಾನೆ ಬಾರೇ...” ಕರೆದಳು ಸಾವಿತ್ರಿ. ಸಂಕೇತ ಬಿಟ್ಟು ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಅವರೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿದಳು. “ಕೇಳಿ ಯಾವಾಗ ಬರ್ರಾನೆ” ಆದೇಶಿಸಿದಳು ಸಾವಿತ್ರಿ.

“ನಾನಾಗ್ಲೇ ಹೇಳ್ವಿಟ್ಟಿದ್ದೀನಕ್ಕ ಯಾವತ್ತು ಬರ್ರೀನಿಯಂತೆ” ಎಂದು ಅರ್ಥಭರ್ತಿ ತವಾಗಿ ನುಡಿದು ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮುಖ ನೋಡಿದ. ಒಳ ಅರ್ಥ ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೊರತು ಉಳಿದ ಇಬ್ಬರಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಗದೆ, ತಮ್ಮ ಮನದಂತೆ ಚಿಂತಿಸಿ ‘ಹಾಗಾದ್ರೆ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ದಾರಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದಾಳೆ ಎಂದಾಗಾಯ್ತು’ ಎಂದುಕೊಂಡರು.

“ಬರ್ರೀನಕ್ಕ, ಬರ್ರೀನಿ ಲಕ್ಷ್ಮಿ...” ಎಂದು ಬಾಗಿಲು ದಾಟಿ ಭಾವನೊಡನೆ ನಡೆದ.

೧೪

ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಮೂರು ಗಂಟೆಯ ಬಿಸಿಲು ಆಕ್ರೋಶದಿಂದ ಕಾಯುತ್ತಿತ್ತು. ಬಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿ ಮುಖ ಇಳಿಬಿಟ್ಟು, ಭವ್ಯ ದೇಹದ ರಾಜು ನಿಧಾನವಾಗಿ ನಡೆದು ಬರುತ್ತಿದ್ದ. ಗುಲಾಬಿ ಬಣ್ಣದ ನಿರ್ಲ ಉಡುಪು ಧರಿಸಿದ್ದಳು ಲಕ್ಷ್ಮಿ. ಕೊರಳ ಸುತ್ತ ಅಂದವಾದ ಪಕ್ಷಿ ಕಣ್ಮಣಿ ಮಾಲೆಯಂತೆ ನೆರಿಗೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಿಂದಲೂ ತದೇಕ ಚಿತ್ತದಿಂದ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಕೈ ಊರಿ ನಿಂತು ದಿಟ್ಟಿಸಿದಳು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತಂದೆ ತಾಯಿಯಿಲ್ಲ ಅವರು ಬರುವುದು

ತಡವೆಂದು ಗೊತ್ತು. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಅನಾಸಕ್ತಿ, ಎಲ್ಲ ರಾಜನ ಪ್ರೇಮದ ಪ್ರಭಾವ. ರಾಜು ತಲೆ ಎತ್ತದೆ ತನ್ನ ಮನೆಯ ಕಡೆ ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ತಡೆಯಲಾರದೆ “ರಾಜೂ...” ಮೆಲು ದನಿಯಲ್ಲಿ ಕೂಗಿದಳು. ಮನೆಯ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಅವಳ ಕೂಗು ಕೇಳುವವರಿಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ, ಕೂಗು ರಾಜನಿಗೆ ತಲುಪಿತು ತಲೆ ಎತ್ತಿ ತಮ್ಮ ಮನೆ ನೋಡಿದ ಬಾಗಿಲು ಭದ್ರವಾಗಿತ್ತು. ಧೈರ್ಯವಾಗಿ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮನೆ ಕಡೆ ತಿರುಗಿದ. ಮೋಹನಾಂಗಿ ತನ್ನ ಪ್ರೇಮಕಾಂತೆ ! ರಾಜನ ಮನ ಹಿಗ್ಗಿತು. “ಬಾ...” ಎಂದು ಕೈ ಸನ್ನೆ ಮಾಡಿದಳು.

ಕೈಮುಟ್ಟಿ ಹಿಡಿದು, ಹೆಬ್ಬೆರಳು ತೆರೆದು “ಏಕೆ?” ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ.

“ಬಾ... ಇಲ್ಲಿ” ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕರೆಯಲಾಗದೆ ಪಿಸುಗುಟ್ಟಿ ಬರುವಂತೆ ಒತ್ತಾಯದ ಸನ್ನೆ ಮಾಡಿದಳು.

ಗೇಟು ತೆಗೆಯುವ ಗೋಜಿಗೆ ಹೋಗದೆ. ಒಂದೇ ನೆಗೆತಕ್ಕೆ ಕಾಂಪೌಂಡ್ ಹಾರಿ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಎದುರಿಗೆ ನಿಂತ “ಬಾ ಒಳಗೆ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ” ಕೈಹಿಡಿದು ಒಳಗೆ ಎಳೆದು ಕೊಂಡು ಬಾಗಿಲು ಮುಚ್ಚಿದಳು.

“ಇದೇನು ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಬಾಗಿಲು ಮುಚ್ಚಿದೆ?”

“ಯಾಕೆ ಹೆದರಿಕೆನಾ?” ನಗುತ್ತ ನುಡಿದಳು.

“ನನಗಿಂತ ಹೆದರಿಕೆ? ಲವ್‌ಲೆಟರ್ ಕೊಟ್ಟು ಲಕ್ಷ್ಮರ್ ಎದುರಿಗೆ ಮೀಸೆ ತಿರುವಿ ನಿಂತವ್ವು” ಹೊಗಳಿಕೊಂಡ .

“ಓ.. ಹೋ ಭಾರಿ ಮೀಸೆ ತಿರುವಿದ್ದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಅಳು ಮೋರೆ ಮಾಡಿದ್ದು” ತುಂಟತನದಿಂದ ಕೇಳಿದಳು.

ನಾನು ಅಳುಮೋರೆ ಮಾಡಿದ್ದು ಲಕ್ಷ್ಮರ್ ಬಯದ್ದಕ್ಕಲ್ಲ. ನೀನು ನನ್ನ ಪ್ರೇಮ ತಿರಸ್ಕರಿಸಿದ್ದಕ್ಕೆ” ಸತ್ಯಾಂಶ ತಿಳಿಸಿದ.

“ಅಂತು ಒಳ್ಳೆ ಆಕ್ಷನ್ ಮಾಡ್ಬಿಟ್ಟೆ. ಹೋಗ್ಲಿ, ಬಾ ಕೂತ್ಕೋ ಎಲ್ಲೋಗಿದ್ದೆ?” ಕೇಳಿದಳು. ರಾಜು ಮಾವನ ಮನೆಯ ಸೋಫಾವ ಮೇಲೆ ಮುಜುಗರದಿಂದ ಕುಳಿತ. ಲಕ್ಷ್ಮಿಯು ತಾಗಿ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಳು.

“ಏನೇಳ್ಲಿ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಅದ್ಯಾವ ಗಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಸನ್ಯಾಸಿ ಆಗ್ತೀನಿ ಅಂದ್ಬಿಟ್ಟೋ... ಅದೆ

ತಪ್ಪಾಯ್ತು” ಎಂದು ಚಿಂತಿಸಿದ.

“ಏಕೆ? ಏನಾಯ್ತು?” ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದಳು.

“ಅವತ್ತಿಂದ ನಾನೇ ತುಂಡಿ ಬೇಡಾಂತ ಬಿಟ್ಟಿಟ್ಟಿ, ಹೋಟ್ಟಿಲ್ಲ ದಿನಾ ತಿನ್ನೋದು ಮನೆಯಲ್ಲಾಗಿದೆ ಎಷ್ಟು ಬೇಕೋ ಅಷ್ಟು ತಿನ್ನಹುದಿತ್ತು. ಈ ಹಾಳಾದ ಶನಿವಾರ ಬಂತು ಅಂದ್ರೆ, ನಮ್ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಪೂಜೆ ಎಲ್ಲ ಮುಗಿಯೋದು ನಾಲಕ್ಕುಗಂಟಿಗೆ, ಆಮೇಲೆ ಊಟ. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ದಿನಕ್ಕೆ ಎರಡೇ ಊಟ. ಸನ್ಯಾಸಿ ಆಟ ಇನ್ನೂ ಆಡಿದ್ದೀನಿ ಲಕ್ಷ್ಮಿ”

“ಹೌದಾ? ಹಾಗಾದ್ರೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ? ದಾರಿಗೆ ಬಂದ್ರಾ?” ಜುರುಕಾಗಿ ತಕ್ಷಣ ಕೇಳಿದಳು.

“ಅಮ್ಮ ಬಂದಿದ್ದಾಳೆ. ಅಪ್ಪಂದೇ ಗೊತ್ತಾಗಲ್ಲ ಲಕ್ಷ್ಮಿ. ಹೊಟ್ಟೆ ಹಸಿವು ಬೇರೆ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಯಿಂದ ಎರಡನೆ ಬಾರಿಗೆ ಹೋಟ್ಟಲ್ಲಿ ತಿಂಡಿ ಆಯ್ತು” ಎಂದ

ಜೋರಾಗಿ ನಕ್ಕಳು ಲಕ್ಷ್ಮಿ. “ನಿನ್ನ ನೋಡಿದ್ರೆ ನಗು ಬರುತ್ತೆ. ನಮ್ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಊಟ ಮಾಡ್ಬಾ” ಕರೆದಳು,

“ನಿಮ್ಮನೆಯಲ್ಲಿ?”

“ಹೌದು. ಯಾಕೆ ಮಾಡ್ಬಾರ್?”

“ಹ್ನು. ನಿಮ್ಮ ಡ್ಯಾಡಿ, ಮಮ್ಮಿ ಎಲ್ಲಿ?”

“ಅಯ್ಯೋ ಇಂತ ಹೊತ್ತಲ್ಲಿ ಅವುದ್ದೇಕೆ ಯೋಚ್ಚಿ? ಇವತ್ತು ಸೆಕೆಂಡ್ ಸಾಟರ್ಡೇ ಅಲ್ವಾ... ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಹೋಗಿ, ಪಿಕ್ಚರ್ ನೋಡಿ ರಾತ್ರಿನೇ ಬರೋದು”

“ಓ... ಅದಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟು ಧೈರ್ಯ ಮಾಡಿದ್ದೀಯಾ. ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆಂದೆ ಯಾರಿಗೆ ಹುಷಾರಿಲ್ಲ?”

“ನಮ್ಮ ತಾಯಿಗೆ”

“ಏನಾಗಿದೆ?”

“ಎಲ್ಲಾ ತಿಳ್ಕೊಬೇಕಾ?” ಹೇಳಲು ಇಚ್ಚಿಸದೆ ಕೇಳಿದಳು.

“ಮತ್ತೆ ಅವು ನನಗೆ ಅತ್ತೆ ಅಲ್ವಾ?”

“ಹೌದು. ನಿನಗೆ ಭಾವ ಅನ್ನುವ ತಮ್ಮನೋ ತಂಗಿಯೋ ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ

ಹುಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ” ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿ ಮುಗುಳ್ಳಗೆಯಲ್ಲಿ ನುಡಿದಳು.

“ಹ್ಲಾ! ಇಷ್ಟು ವರ್ಷಗಳ ಮೇಲೆ...”ಕಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟು ಉದ್ಗಾರ ತೆಗೆದು ಕೇಳಿದ.

“ಯಾಕೆ ಅಶ್ಚರ್ಯನಾ?” ನಗುವಿನಲ್ಲಿ ಹೊಳಪು ಗಣ್ಣಿಂದ ದಿಟ್ಟಿಸಿ ಕೇಳಿದಳು.

“ಹೌದು. ಅಶ್ಚರ್ಯ ಸಂತೋಷ ಎರಡು ಆಯ್ತು. ನಿನಗೂ ಅತ್ತಿಗೆ ಅನ್ನಕ್ಕೆ ನನಗೆ ತಮ್ಮನೋ...ತಂಗಿನೋ ಹುಟ್ಟಿದ್ರೆ ಇನ್ನೂ ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತೆ” ಎಂದು ನಕ್ಕು. ಲಕ್ಷ್ಮಿಯೂ ನಕ್ಕಳು.

“ನೀನು ತುಂಬಾ ಕಿಲಾಡಿ ಬಾ ಊಟ ಮಾಡು” ಎಲ್ಲ ಸಂಗತಿ ಮರೆತು ಬಿಡು ವಂತೆ ಕೈಹಿಡಿದು ಜಗ್ಗಿದಳು.

ಮುಜುಗರದಿಂದಲೇ ಊಟ ಮುಗಿಸಿ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಕೊಟ್ಟ ವಸ್ತ್ರದಿಂದ ಕೈ ಹೊರಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತ “ಯಾರು ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿದ್ದು?” ಕೇಳಿದ.

“ನವ್ ತಾಯಿ. ನನಗೂ ಅಷ್ಟೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಬರಲ್ಲ” ಎಂದಳು.

“ಅಬ್ಬಾ ಎರಡುತುತ್ತು ತಿನೊಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಸಾಕು ಅನ್ನುತ್ತೆ. ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ನವ್ ತಾಯಿ ಮಾಡಿದ್ದು ತಿಂದು ನೋಡು, ನಾಲಕ್ಕು ದಿನಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ತಾಯಿಯ ಹಾಗೆ ನೀನೂ ಆಗ್ರಿಯಾ. ಅತ್ತೆ ಮೇಕಪ್ ಬಹಳ ಮಾಡ್ತಾರೆ ಅಷ್ಟೆ”

“ಹೌದು ನಮ್ಮ ಡ್ಯಾಡಿಗೆ ಅವ್ರಲ್ಲೇ ಇಂಟ್‌ರಿಸ್ಟ್ ಅದ್ರಿಂದ ಮಮ್ಮಿ ಮೇಕಪ್ ಬಂದು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮಾಡ್ಕೊಳ್ಳಾಳೆ.” ಎಂದು ಅವನ ನುಡಿಗನು ಗುಣವಾಗಿ ನುಡಿದಳು.

ಇನ್ನ ನಿನ್ನ ಕಟೊಂಡ್ರೆ ನಾನೇ ಮೇಕಪ್ ನಾನೇ ಅಡಿಗೆಸೂ ಮಾಡ್ಬೇಕುಗುತ್ತೆ” ದಾಸ್ಯ ಮಾಡಿ ನಕ್ಕು. ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಅವನ ಬೆನ್ನಿಗೆ ಗುದ್ದು ಹಾಕಿ ತಾನೂ ದನಿ ಏರಿಸಿ ನಕ್ಕಳು.

“ನನ್ ರೂಮ್ ನೋಡಲ್ವ?”

“ನೋಡೋಣ ನಡಿ” ಹಿಂಬಾಲಿಸಿ “ಅಬ್ಬಬ್ಬ ಈ ಬುಕ್ಸ್ ನೋಡಿದ್ರೆ ಸಾಕಾಗುತ್ತೆ. ಎಲ್ಲ ನಿನ್ನವೆ? ನನ್ನತ್ರ ನಾಲ್ಕು ದು ನೋಟ್ ಬುಕ್ ಅಷ್ಟೆ ಇರೋದು.”

“ನೀನು ಮಹಾ ಬೃಹಸ್ಪತಿ ನೋಡು” ವ್ಯಂಗ್ಯವಾಗಿ ನುಡಿದು “ಹೇಗಿವೆ?” ಕೇಳಿದಳು.

“ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ, ಲೈಬ್ರರಿ ಇದ್ದಾಗೆ. ರೂಮ್ ಹೀಗಿದ್ರೆ ಓರ್ವೇಕು ಅನ್ನುತ್ತೆ” ಮುಖ

ದಿಟ್ಟಿಸುತ್ತ ನುಡಿದ.

“ಸದ್ಯೆ ಆ ಮಾತಾದ್ರೂ ಹೇಳಿದಲ್ಲ ಸಾಕು ಕೂತ್ಕೋ” ಮಂಚವ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಳು. ರಾಜು ಮತ್ತೊಂದು ಬದಿಗೆ ಕುಳಿತ. “ಹೀಗೆ ನಮ್ಮದೇ ಆದ ಒಂದು ಮನೆ ಇದ್ರೆ ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತಲ್ಲ?” ಆಸೆಯಿಂದ ರಾಜುನನ್ನು ಕಣ್ಣಿಲ್ಲೆ ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಕೇಳಿದಳು.

“ನಾನೂ ಅವನ್ನೇ ಯೋಚ್ಚೆ ಮಾಡ್ತಿದ್ದೆ”

“ನಾನು ನಿನ್ನ ಮುಂದೆ ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೋಡ್ಕೊಳ್ಳೋನಿ ಗೊತ್ತಾ?” ಹೃದಯ ತುಂಬಿ ಕೇಳಿದಳು.

ಅಷ್ಟೇನಿರ್ಲಕ್ಷದಿಂದ “ಇಲ್ಲ” ಎಂದ.

“ಫೂ ನಿನ್ನ ಹುಂ... ಅಂದ್ರೆ ಏನಾಗುತ್ತೆ?” ಪುಸಿ ಮುನಿಸಿನಿಂದ ಹಿಂದೆ ಸರಿದು ನುಡಿದಳು.

“ಸುಳ್ಳೇಗೆ ಹೇಳೋದು? ತೋರಿಸಿದ್ರೆ ಒಪ್ಪೊಳ್ಳೋನಿ” ಸವಾಲಿನಂತೆ ನುಡಿದ.

ಲಜ್ಜೆಯಿಂದ ರಂಗಾವ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮೌನಕ್ಕೆ ತಾನೇ ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಹಾಕಿದ. “ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮದುವೆಯಿಲ್ಲದ ಪ್ರೇಮ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲದ್ದು. ಮದುವೆಯಾಗಿ ಪ್ರೀತಿಸ್ತೀಕು ಅಂತಾರಲ್ಲ ನಿಜನಾ?” ಕೇಳಿದ.

“ಇನ್ನೊಂದ್ನಾರಿ ಹೇಳು?”

“ಮದುವೆ ಇಲ್ಲದ ಪ್ರೇಮ ಅರ್ಥವೇನವಂತೆ, ಮದ್ದೆ ಮಾಡ್ಕೊಂಡು ಪ್ರೀತಿಸ್ಸೆ ಕಂತೆ...” ಮರಳಿ ನುಡಿದ.

ಅದನ್ನೆ ಎರಡು ಮೂರು ಬಾರಿ ತನ್ನಲ್ಲಿ ಹೇಳಿಕೊಂಡ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಕೋಪಗೊಂಡು “ಯಾರು ಹೇಳಿದ್ದು? ಯಾರೋ ಪ್ರೀತಿ ಮಾಡ್ಲಿಕ್ಕೆ ಧೈರ್ಯವಿಲ್ಲೋರು ಈ ಮಾತು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ ಅಷ್ಟೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಅರ್ಥ ನನ್ನ ತ್ರ ಇದೆ” ಎಂದಳು ಧೃಢವಾಗಿ.

“ನಿಜವಾಗಿಯೂ?” ಸಂಶಯದಿಂದ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ.

“ಬಾ ಎದ್ದು, ನೇರವಾಗಿ ನಿಲ್ಲು” ಎಂದಳು .

ಇಬ್ಬರೂ ಮಂಚದಿಂದ ಕೆಳಗಿಳಿದು ಎದುರಬದರು ನೇರವಾಗಿ ನಿಂತರು. ರಾಜು ಅರ್ಥವಾಗದೆ ಮುಖ ನೋಡಿದ. ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಒಂದು ಅಡಿಯ ಅಂತರ.

ನನ್ನ ಮುಖನ ರೆಪ್ಪೆ ಬಡಿಯದಾಗೆ ನೋಡು, ನನ್ನ ದೇಹದ ಕಣಕಣದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಸಂಚಾರ ಆಗ್ಗೇಕು. ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ನಾನು” ಗಡುಸಾಗಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ನುಡಿದಳು. ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ತೀಕ್ಷಣವಾಗಿ ದಿಟ್ಟಿಸುತ್ತ ನಿಂತರು. ಎಲ್ಲೋ ತೇಲುವಂತ ಹೊಸ ಅನುಭವ. ಮಾನಸಿಕವಾಗಿ ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ಅವರಿಸಿ ಬೆರೆತರು. ಇಬ್ಬರ ಕಣ್ಣು ಕೆಂಪಾಗುತ್ತ ಹೋಯಿತು. ತುಟಿ ಕಂಪಿಸಿದವು. ಒಬ್ಬರ ಪ್ರತಿಬಿಂಬ ಒಬ್ಬರಲ್ಲಿ ಕಂಡರು. ಒಬ್ಬರ ಬಿಸಿಯುಸಿರು ಒಬ್ಬರಿಗೆ ತಾಕಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಹೊಡಲಲ್ಲಿ ಮಧುರ ಕಂಪನ, ದೇಹ ಕೊಬ್ಬಿದಂತೆ ಭಾರ, ಎದೆ ಬಿರಿದಂತೆಯೇ ಭಾಸ. ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಸೋತಳು “ಇಷ್ಟು ರಾಜು ಅರ್ಧ ಮಾಡೋ” ಆವೇಗದಿಂದ ನಲ್ಲನ ತಬ್ಬಿದಳು. ತೋಳಿಗೆ ಬಲ ಬಂದಂತೆ ಕಾಲು ಶಕ್ತಿ ಹೀನವಾದವು.

೧೫

ಮಂಜಮ್ಮ ಹೂ ಕಟ್ಟುತ್ತಿರುವಂತೆ ಧಾವಿಸಿದ ರಾಜು ಕುರ್ಚಿಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತ. “ಅಮ್ಮಾ ಆ ಹೂ ದೇವಿಗಿಂತ ಹೆಣ್ಣುಕೃಳಿಗೆ ಮುದ್ದಿದ್ರೆ ಚಂದ ಅರ್ಪ್ಪೇನಮ್ಮ?”
 “ಹೌದು ನೀನೇನು ಮದುವೆಯಾಗಂಗಿದ್ದಿಯೋ?” ಕೇಳಿದರು.

ತಾಯಿ ಇಷ್ಟು ದಿನಕ್ಕೆ ಅಷ್ಟು ಬಾಯಿ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದ ಅನಿರ್ವಾಚನೀಯ ಸಂತೋಷ ವಾಯಿತು. “ಆಗ್ಗುಹುದಿತ್ತು. ಆದ್ರೆ ಎಂತವು ಗೊತ್ತೇನಮ್ಮ?” ತಾನೆ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ.
 “ಏನು ಮನ್ನ ಬದ್ಧಾಯಿಸಿದ ಪಾಪು?” ಅಚ್ಚರಿಯಿಂದ ಕೇಳಿದರು.

“ಹಣ್ಣು ನಮ್ಮ. ನಾನು ಮದ್ದೆಯಾಗೋ ಹೆಣ್ಣು ಹೇಗಿರಬೇಕು ಗೊತ್ತಾ?”

“ಹೇಳೋ ಪಾಪು ಅವನ್ನೇ ತಂದು ಮಾಡ್ತೀವಿ. ಬೇಗ ಹೇಳೋ ..” ಅತ್ಯಾಸು ದದಿಂದ ಕೇಳಿದಳು.

“ಪಕ್ಕದ್ದನೆ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಇದ್ದಾಳಲ್ಲಮ್ಮ ಅವಳಾಗಿದ್ರೆ ಸಾಕು. ಅವಳಾಗೇನು? ಅವ್ವೇ ಆದ್ರೂ ಪರವಾಯಿಲ್ಲ ಅಮ್ಮ” ಆಸೆಯಿಂದ ನುಡಿದ ಹೃದಯದ ಬಡಿತ ಹೆಚ್ಚಿತು.

ಮಂಜಮ್ಮ ಶಂಕೆಯಿಂದ ಉಬ್ಬು ಗಂಟಾಕಿ ಕಣ್ಣೆಂಚಿನಿಂದ ಮಗನನ್ನು ದಿಟ್ಟಿಸಿದರು. ಮಗ ಬಲು ಹಿಗ್ಗಿನಲ್ಲಿರುವಂತೆ ಕಂಡ.

“ನನ್ನ ಮನ್ನ ಬದಲಾಯಿಸಿದವೂ, ಅವ್ವೇಕೂಮ್ಮ ಇಲ್ಲಂದ್ರೆ ಈ ಜೀವನ

ಪರ್ಯಂತ ಸನ್ಯಾಸಿಯಾಗಿದ್ದು ಎತ್ತವರ ಹೊಟ್ಟೆ ಉರಿಸ್ಬೇಕೆಲ್ಲ ಅಂತ ಯೋಚನೆ ಆಗಿತ್ತು. ನೀವೂ ಇದೆ ಧ್ವಂಸ ಮಗ ಮದುವೆಯಾಗಿಲ್ಲಾಂತ ಹೇಳೋಂಡು, ಕಂಡಕಂಡ ವರೆದುರಿಗೆಲ್ಲ ಕಣ್ಣೀರಿಡೋದು ನನಗೆ ಇಷ್ಟವಾಗಿಲ್ಲಮ್ಮ. ಅಮ್ಮಾ ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೂ ನಂಗೂ ಮದ್ದು ಮಾಡ್ತಮ್ಮ” ಎಂದ.

ಮಂಜಮ್ಮ ಪ್ರಶಾಂತವಾಗಿ ಕೇಳಿ ‘ಆಯ್ತು ನಿಮ್ಮಷ್ಟಂಗೂ ಹೇಳ್ಬಿಡು’ ಎಂದು ತನ್ನ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಕಳೆದುಕೊಂಡಳು.

“ನಿನಗಿಷ್ಟ ತಾನೆ?”

“ನೀನು ಏನಾಡಿದ್ರೂ ಇಷ್ಟ” ಎಂದು ಮಾತು ಮುಗಿಸುವಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಬಂದ ವೆಂಕಟಯ್ಯ “ಮಂಜೀ ಕೇಸರಿಬಾತ್ ಆಯ್ತೇನೇ?” ರೂಮಿನಿಂದ ಬರುತ್ತ ಕೇಳಿದರು.

“ಆಯ್ತು ಕೋಡ್ತೀನಿ ಬರಿ” ಎನ್ನುತ್ತ ಹೂವಿನ ಹಾರ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಒಳಗೆ ನಡೆದಳು.

ಮಗನ ಎದುರಿಗೆ ಕುಳಿತ ವೆಂಕಟಯ್ಯ “ಹೇಗೆ ಸನ್ಯಾಸಿಯವರ ಜೀವನ?” ತಂದೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಗಂಭೀರವದನನಾದ ಮಗನಿಗೆ ಕೇಳಿದರು.

‘ಮೊದಲು ಕಷ್ಟ ಅನ್ನಿಸಿತ್ತು ಅಪ್ಪೆ’ ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಮುಂದಿನವನ್ನು ತಾವೇ ಹೇಳಿದರು “ಈಗ ಆರಾಮವಾಗಿದ್ದೀಯಲ್ಲ” ವ್ಯಂಗ್ಯವಾಗಿ ನುಡಿದರು. ಅರ್ಥಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳದ ರಾಜು ಸಂತೋಷದಿಂದ ‘ಹೂ’ ಗುಟ್ಟಿ ಜೋರಾಗಿ ತಲೆ ಹಾಕಿದ.

ಮಂಜಮ್ಮತಂದ ಕೇಸರಿಬಾತ್ ಫ್ರಾಣೀಂದ್ರಿಯವನ್ನು ಕಣಕುತ್ತ ಟೀಪಾಯ್ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತತ್ತು. ಎರಡೇ ಪ್ಲೇಟು ರಾಜುಗೆ ಇಲ್ಲ.

“ಪಾಪು ತಿಂತಿಯೆನೋ?” ಕೇಳಿದಳು ಮಂಜಮ್ಮ.

ರಾಜು ತನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ತಿಳಿಸುವ ಮುನ್ನವೇ “ಅವ್ವು ಸನ್ಯಾಸಿ ಕಣೇ ತಿನ್ನಲ್ಲ. ನೀನು ತಿನ್ನು” ಎಂದರು ಪತ್ನಿಗೆ. ಮೂಗು ತಿರುವಿದ ರಾಜು—“ನಾನು ರಾತ್ರಿಗೆ ಊಟ ಮಾಡೋಲ್ಲ ಅದಕ್ಕೆ ಈಗ್ಗೆ ಕೇಸರಿಬಾತ್ ತಿಂತೀನಿ” ಹಠ ಹಿಡಿದವನಂತೆ ನುಡಿದ,

‘ಲೋ ಬಡ್ಡಿ ಮಗನೆ ನಿನ್ನಾಟ ನನಗೊತ್ತಿಲೇನೋ?’ ಮಗನೆ ಕಡಗೆ ತಿರುಗಿ ವ್ಯಂಗ್ಯವಾಗಿ ನುಡಿದರು.

‘ಏನಪ್ಪೆ ಅಮ?’ ಸಾವರಿಸಿಕೊಂಡು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ.

“ಲೋ ಅವತ್ತು ಸನ್ಯಾಸಿ ನಾಟ್ಯ ಮಾಡ್ಲಿಕ್ಕೆ ಆರಂಭಿಸಿವಲ್ಲ ಅವತ್ತೇ ಗೆತ್ತಾ ಯ್ತು ಕಣೋ... ಅವತ್ತು ತಿಂಡಿ ಬಿಟ್ಟು ಒಂದು ಹುಡುಗಿಯೊಂದಿಗೆ ಹೋಟ್ಟಲ್ಲಿ ಪಟ್ಟಾಗಿ ಹೊಡೆದದ್ದು ನೋಡ್ಲೆ, ಸನ್ಯಾಸಿ ತಿಂಡಿ ಬಿಟ್ಟು ದುಡ್ಡು ಕಿತ್ತ. ನಾನೂ ಕಿತ್ತಷ್ಟು ಕೊಟ್ಟಿ ಯಾಕೆ? ನೀನು ಅಡೋ ಆಟ ನೋಡ್ಲಿಕ್ಕೆ ಹೇಗೆ ಹೋಟ್ಟು ತಿಂಡಿ?” ಛೇಡಿಸಿ ದರು ಮಗನನ್ನು.

ರಾಜು ಸಿಕ್ಕಾಕಿಕೊಂಡ, ಹೇಗೆಗೋ ಆಯಿತು. ಅಪಮಾನ ಸಹಿಸಲಾರದೆ ತಾಯಿಯ ಕಡೆ ತಿರುಗಿ “ಅಮ್ಮಾ...ನೋಡಮ್ಮ ಅಪ್ಪನ್ನಾ...” ಎಂದು ನಾಚಿಕೆಯಿಂದ ಮುಖ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡ .

ಮಂಜಮ್ಮ ಜೋರಾಗಿ ನಕ್ಕಳು. ವೆಂಕಟಯ್ಯ ಸಮಾಚಾರವೆಲ್ಲ ಹೇಳಿದ್ದರೂ ಅರಿಯದವಳಂತ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದಳು. “ಹೋಗ್ಲಿ ಸುಮ್ಮಿರ್ರಿ..ನಾಚ್ಯೊಂತಾನೆ” ನಗುತ್ತ ಮಗನ ಕೆನ್ನೆ ಸವರಿ ಹೇಳಿದಳು.

“ಹಾ...ಹಾ...ನಾಚಿಕೆ? ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಎಷ್ಟು ದಿನ ಹೋಗಿದ್ದಾನೆ ಕೇಳು? ಕಾಲೇ ಜಿನಲ್ಲಿ ಅಟೆಂಡೆನ್ಸ್ ಎಲ್ಲ ತೆಗಿಸಿ ನೋಡಿದ್ದೀನಿ” ಎಂದರು.

ರಾಜ ಪ್ರಾಟ ಸಂಕಟಕ್ಕೆ ಸಿಲುಕಿದ. “ಅಪ್ಪ ನನಗೆ ವಿದ್ಯೆ ತಲೆಗೆ ಅತ್ತಿಲ್ಲ ಅದಕ್ಕೆ ಓದಿಲ್ಲ. ಯೌವನ ಚೆನ್ನಾಗಿ ದೇಹ ಹತ್ತಿತ್ತು ಪ್ರೇಮಿಸಿದೆ. ತಪ್ಪಾ? ಅದು ಸರಿ ನಾವು ಪ್ರೇಮಿಸ್ತಿದ್ದೀವಿ ಅಂತ ಗೊತ್ತಿದ್ದೂ ನೀನೇಕೆ ಸುಮ್ಮಿದ್ದೆ?” ಕೇಳಿದ.

“ಸುಮ್ಮಿರೆ ಏನ್ನಾಡ್ಲಿ ಹೇಳು? ರಾಜು, ನಮಗೆ ಹುಡುಗಿ ಹಿಡಿಸಿದ್ದು ಕಣೋ... ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ನೀನು ಇಷ್ಟ ಪಟ್ಟಿದ್ದೀಯಾ. ನೀನು ನಮ್ಮನ್ನ ಬಿಟ್ರೂ ಅಪ್ಪನ್ನ ಬಿಡಲ್ಲ ಅನ್ನೋದು ಗೊತ್ತು. ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯಾಗಿ ಈ ಮನೆಗೆ ಬಂದ್ರೆ ನಾವ್ಯಾಕೆ ಬೇಡ ಅನ್ನಿ ಹೇಳು? ನಿನ್ನ ಸುಖನೇ ನಮ್ ಸುಖ, ಎರಡು ಲಕ್ಷ ದುಡ್ಡು ಮಾಡಿಟ್ಟಿದ್ದೀನಿ. ಸದುಪಯೋಗ ಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬದುಕೋ ದಾರಿ ನೋಡು” ಎಂದರು ವೆಂಕಟಯ್ಯ ಗಂಭೀರರಾಗಿ.

ರಾಜನಲ್ಲಿ ನರಗಳ ಮಿಡಿತ ಆರಂಭವಾಯಿತು. ಎದ್ದು ಕುಣಿಯುವ ಬಯಕೆ ತಡೆದು “ಅಪ್ಪಾ ಹಾಗಾದ್ರೆ ಮದುವೆ ವಿಷಯ ಮಾತಾಡ್ಬಿಡಿ” ಎಂದ.

“ನೋಡ್ಲೆನೆ ಇನ್ನಿಗೆ ನಾಚಿಕೆ ಎಂದೆ. ಅದಿಲ್ಲದೆ ಹೇಗೆ ಮದ್ದೆ ಮಾಡ್ಬಿ ಅಂದಿದ್ದಾನೆ”

ಹೆಂಡತಿ ಕಡೆ ತಿರುಗಿ ನುಡಿದು ಮತ್ತೆ ಮಗನಿಗೆ “ಇವತ್ತು ಅದೇವಿಷಯ ಮಾತ್ನಾಡ್ಲಿಕ್ಕೆ ಅವ್ರ ಮನೆಗೆ ಹೋಗ್ತೇವೆ, ಹೋಗೋಕ್ಕುಂಟೆ ನಮ್ಮ ಸಂತೋಷಕ್ಕೆ ಈ ಸಿಹಿ ತಿಂಡಿ” ಎಂದರು.

ಹಾಗಾದ್ರೆ ಅಪ್ಪಾ ನನಗೆ ಸ್ವೀಟ್ ಬೇಡಾ, ನನ್ನದನ್ನೂ ನೀವೆಹಂಚ್ಚೊಂಡ್ ತಿನ್ನಿ ಆ...ಹಾ ..ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೂ ನಂಗೂ ಮದುವೆ ಓ. ಹೋ...” ಸಂತೋಷ ತಡೆಯಲಾರದೆ ಅಬ್ಬರಿಸಿನೆಗೆದ. ರಾಜು ಚಪ್ಪಾಳೆ ಹಾಕುತ್ತ ನರ್ತಿಸತೊಡಗಿದ.

“ನೋಡ್ಲೇನೆ ಅವ್ವ ಸಂತೋಷನಾ, ಹೇಗೆ ಕುಣಿದಾಡ್ತಾನೆ...” ಪ್ರೀತಿಯಿಂದಲೆ ನುಡಿದರು ವೆಂಕಟಯ್ಯ.

“ಹೌದು ಹೀಗೆ ಇರಬೇಕು. ಅಲ್ಲೋಡಿ”ಎಂದು ಕುಣಿವ ಮಗನ ಕಡೆ ಕೈ ತೋರಿ ಗಂಡನೊಂದಿಗೆ ತಾನೂ ಕೇಸರಿಬಾತ್ ತಿನ್ನತೊಡಗಿದಳು.

ರಾಜು ಮನದಲ್ಲೆ “ನಂಗೂ ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೂ ಮದ್ದೆ”ಎನ್ನುತ್ತಲೇ ಮೇಲು ಮೇಲಕ್ಕೆ ಹಾರಿದ, ಸಾಕಷ್ಟು ಕುಣಿವು ಆಯಾಸದಿಂದ ಬೆವರು ಮೂಡಿದಾಗ ನಿಧಾನಗೊಳಿಸಿ ಕುಣಿತ ಮತ್ತೆ ಜೋರುಗೋಳಿಸಿದ. ನೆಗೆತಗಳು ಒಂದು .ಎರಡು ..ಮೂರು .. ಮುಕ್ತಾಯ.ನಿಲ್ಲಿಸಿ,ಮಂಕನಂತೆ ನಿಂತ.ಮುಖವೆಲ್ಲ ಬಿಳಿಚಿಕೊಂಡಿತು. ಕಣ್ಣು ಗರಗರನೆ ತಿರುಗಿ ನಿಂತವು.ತೂಗುಯ್ಯಾಲೆಯಲ್ಲಿ ತೂಗಿದಂತಾಯಿತು. ತಲೆಯೊಳಗೆ ಸಿಡಿಲಿನಂತೆ ಆಸ್ಪೋಟನೆ, ನೇರವಾಗಿ ನಿಲ್ಲಲಾರದೆ ಬಾಗಿನಿಂತು ಬಲಿಷ್ಟ ತೋಳುಗಳಿಂದ ಕಿವಿಯ ಮೇಲ್ಪಾಗಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧ ದಿಕ್ಕಿನಿಂದ ಒತ್ತಿ ಓಡಿದ.ನಿಲ್ಲವ ವಿಚಿತ್ರ ಸನಿತ ಬೆರೆತ ನೋವು ಗಂಡ ಹೆಂಡತ ಇದಾವುಮ ಅರಿವಿಲ್ಲದೆ ತಿಂಡಿ ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು.

ಒಮ್ಮೆಲೇ “ಅಮ್ಮಾ ..” ಮದಡಿಯೆ ಹಾರಿ ಹೋಗುವಂತೆ ಕೂಗಿ ಕುಸಿದ. ಕೈ ಕಾಲು ಸೆಟೆದುಕೊಂಡವು. ಗಂಟಲಿನಿಂದ ‘ಹಾ .’ ಎಂಬ ವಿಚಿತ್ರ ಉದ್ಗಾರದ ಕೂಗು ಹೊರ ಬಿದ್ದಿತು.

ಆತಂಕದಿಂದ ಗಂಡ ಹೆಂಡತಿ ಮುಖ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಎದ್ದು ಓಡೋಡಿಬರುತ್ತ “ಯಾಕೊ ಪಾಪು ಏನಾಯ್ತು?”ಏಕೆ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಕೇಳಿದರು. ಹತ್ತಿರ ಬಂದು ಹಿಡಿಯುವ ದೃಶ್ಯ ನೆಲ ಕಚ್ಚಿ ದ್ವವನನ್ನು ಕಾಲ ಮೇಲೆ ಎಳೆದುಕೊಂಡ ಮೂಜಮ್ಮ “ಗೋಳೋ” ಎಂದು ರೋಧಿಸತೊಡಗಿದಳು. “ಅಯ್ಯೋ ನನ್ ಕಂದ ಏನಾಯ್ತೋ? ಅಯ್ಯೋಹೋಗ್ರಿ

ನೀರು ತರ್ರೇ” ಮಗನ ವಿಕಾರ ಮುಖ ನೋಡುತ್ತ ಮುಖ ಸವರಿ, ತಲೆ ಕೂವಲಲ್ಲಿ ಬೆರಳಾಡಿಸಿದಳು. ಬೆವತ ಮುಖಕ್ಕೆ ಸೆರಗಿನಿಂದ ಗಾಳಿ ಬೀಸುತ್ತ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಅತ್ತಳು.

ವೆಂಕಟಯ್ಯನಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಯಿತು, ಬಾಲ್ಯದ ರೋಗ ಮರುಕಳಿಸಿತು. ಹೆಂಡತಿ ಹೇಳಿದಂತೆ ನೀರು ತಂದಿಟ್ಟು “ವಾಸು ..ಪಾಪು ” ಗದ್ದದಿತ್ತರಾಗಿ ಮೈ ಕೈ ಮುಟ್ಟಿ ದುಃಖಿಸಿದರು.

ಹೃದಯ ಛಿದ್ರವಾಯಿತು. ಗತಿಸಿದ ದಿನಗಳು ಮನಚಿಕ್ಕುವಿನ ಮೇಲೆ ಮೂಡಲಾರಂಭಿಸಿದವು.

ಹತ್ತೊಂಬತ್ತು ಇಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಗಂಡ ಹೆಂಡತಿ ಐದು ವರ್ಷದ ಮಗ ರಾಜನೊಂದಿಗೆ ಧರ್ಮಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಬೇಟಿ ಇತ್ತಿದ್ದರು. ಮಂಜನಾಧನ ಮಹಿಮೆಯ ಮಂಗಳ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ದಂಪತಿಗಳಿಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಇಲ್ಲದ ನೆಚ್ಚು, ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಹೋಗುವ ಮುನ್ನ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಗುವ ನೇತ್ರಾವತಿ ಪುಣ್ಯ ನದಿಯಲ್ಲಿ ಮಿಂದು ದೇಹದ ಭಾರ ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಅಂತರಂಗದ ಶುದ್ಧಿಗೆ ಸ್ವಾಮಿಯ ಸನ್ನಿಧಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕು. ಸ್ನಾನದ ಜಾತ್ರೆಯೆ ಅಲ್ಲಿ ನೆರೆದಿತ್ತು. ಬಸ್ಸಿನಿಂದ ಗಂಡ ಹೆಂಡತಿ ಮಗ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಇಳಿದರು. ತಂದಿದ್ದ ಸೂಟ್‌ಕೇಸ್, ಬ್ಯಾಗ್ ತಲಾಗೊಂದೊಂದು ಹಿಡಿದು ಪ್ರೇಮ ಪುತ್ರನ ಕೈ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಹೊರಟರು. ಮೈಕ್‌ನಲ್ಲಿ ಭಕ್ತರಿಗೆ ಆದೇಶ ನೀಡಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು. “ಕಳ್ಳ ಕಾಕರಿಧಾರೆ, ನಿಮ್ಮ ಬಂಗಾರದ ಒಡವೆಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟು ಹೋಗುವುದು. ಹಿಂತಿರುಗಿ ಹೋಗುವಾಗ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದು” ಎಂದು ಒಂದೇ ಸಮನೆ ಆದೇಶಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

ಉಲ್ಲಾಸದಿಂದ ಮೂವರು ನೀರಿನ ಕಡೆ ಧಾವಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ ವೆಂಕಟಯ್ಯ ಪ್ರೀತಿಯ ಮದದಿಗೆ “ಮಂಜಿ ಮದುವೆ ಆದ್ಮೇಲೆ ಒಂದ್ನಾರಿ ಬರ್ಪೇಕೂಂತ ಇವ್ವೆ. ಇಷ್ಟು ದಿನ ಕಾಯ್ದೇಕಾಯ್ತು” ಎಂದ ದರ್ಪಚಿತ್ತದಿಂದ.

ಅಗಿನ ಬಟ್ಟಲ ಗಣ್ಣಿನ ಮಂಜಮ್ಮ “ಹೌದ್ರಾ? ಇನ್ನೊಂದು ಮಗು ಆದ್ಮೇಲೆ ಮತ್ತೆ ಖರೋಣ ಸುದ್ದಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಮತ್ತೊಂದು ಮಗುವಿನ ಬದುಕೆ ತೊಂದಳು.

“ಅಯ್ಯೋ ಮೆಲ್ಲಗೆ ಮಾತಾಡ, ಸ್ವಾಮಿ ಇಲ್ಲೇ ಇದ್ದಾನೆ. ಕೇಳಿಸ್ಕೊಂಡಾನು” ಹಾಸ್ಯಮಯವಾಗಿ ಓಸುಗುಟ್ಟಿದಾಗ, ನಾಚಿಕೆಯಿಂದ ಮಂಜಮ್ಮ ಗಂಡನೊಂದಿಗೆ ನಕ್ಕಳು. ಅರ್ಥವಾಗದೆ ರಾಜು ಇಬ್ಬರೂ ನಕ್ಕಿದಕ್ಕೆ ತಾನೂ ಕೇಕೆ ಹಾಕಿ ನಕ್ಕ.

“ಹಾ...ಇಲ್ಲೇ ಸ್ನಾನ ಮಾಡ್ತೀ. ಮುಂದಕ್ಕೋದ್ರ ನೀರಿನ ಸೆಳೆತ” ಎಚ್ಚರಿಸಿ ಬ್ಯಾಗ್ ಕೆಳಗಿಟ್ಟಳು.

“ನೀನು?”

“ನಂಗೆ ಬೇಡ ಕೈಕಾಲು ಮುಖ ತೊಳತೀನಿ ಸಾಕು” ಎಂದು ನೀರಿನಿಂದ ಸೋಪೆಚ್ಚಿ ತೊಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆ, ಪಂಕಟಯ್ಯ ಮೊಳ ಕಾಲವರೆಗಿನ ಪಟ್ಟಿ ಚಡ್ಡಿ ಯಲ್ಲಿ ಹೊರಟ. “ಬಾರೋ ಪಾಪು ನೀನು ನನ್ ಜೊತೆ, ತಲೆ ತೋಯಿಸಿ ಕೊಳ್ಳೇಡ, ಇರು ನಾನು ಒಂದು ಮುಳುಗು ಹಾಕ್ತೀನಿ” ಎಂದು ನೀರಿಗೆ ಇಳಿದ. ಸುತ್ತಲು ಭಕ್ತಾದಿ ಗಳು ಕೂಗಾಟ, ನಗು, ಗೇಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಏಕತಾನವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ದಡದಲ್ಲಿ ಕೈಕಾಲು ಹೊರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಮಂಜಮ್ಮಳಿಗೆ “ಅಮ್ಮಾ...ಅಮ್ಮಾ...ಅಪ್ಪನ್ ನೋಡು” ಚಪ್ಪಾಳೆ ತಟ್ಟುತ್ತ ನಗುತ್ತ ತೋರಿಸಿದ. ನೋಡಿ ಮಗನ ಸಂತೋಷಕ್ಕೆ ತಾನು ನಕ್ಕಳು.

“ಹೋಯ್ ಪಾಪು ಮತ್ತೆ ಮುಳುಗ್ತೀನಿ ನೋಡು” ಎಂದು ಮೂಗು ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ಮತ್ತೆ ಮುಳುಗಿ ಏಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ವಿಸ್ಮಯದಿಂದ ಕಿಲಕಿಲ ನಗುತ್ತ ಚಪ್ಪಾಳೆ ತಟ್ಟಿದ. ಹೀಗೆ ನಾಲ್ಕಾರು ಬಾರಿ ಮುಳುಗು ಹಾಕಿ ಪತ್ನಿ ಪುತ್ರರಿಬ್ಬರಿಗೂ ರಂಜಿ ದರು.

“ಏನ್ರಿ ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗಲ್ವ ಮಗನ ಜೊತೆ ಆಟ ಹಾಡ್ತಾ ಕುಲತ್ರಲ್ಲಿ? ಅವಸರ ಪಡಿಸಿದಳು ಮಂಜಮ್ಮ.

“ಆಯ್ತು. ಬಾರೋ ಪಾಪು” ಎನ್ನುತ್ತ ದಡಕ್ಕೆ ಬಂದು ಮಗನ ಕೈಹಿಡಿದು ಹೊರಟರು “ಅಪ್ಪ ಅಪ್ಪ ನಾನು ನಿನ್ನಂಗೆ ಮುಳುಗ್ತೀನಿ” ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ನುಡಿದ ಪುಟ್ಟ ರಾಜು.

“ಬೇಡಪ್ಪ. ತಲೆ ಸ್ನಾನ ನಿಂಗಬೇಡ” ಎಂದು ಪುನಃ ಮಾಡಿ ಸೊಂಟ ಮುಟ್ಟಿದ ನೀರಿನಿಂದ, ಬೇಕೊ ಬೇಡವೋ ಎಂದು ನೀರಿಗೆ ಸೋಂಕಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಭಯದಿಂದ ಕಿಟಾರನೆ ಚೀರಿದ ರಾಜು. ಅರ್ಥ ಮುಳುಗಿ ಭೀತಿಯಿಂದ “ಯಾಕೊ ಪಾಪು

ಏನಾಯ್ತೋ?”ಕೇಳಿದ. ಮಗನಿಂದ ಮಾತಿಲ್ಲ,ಕತೆಯಿಲ್ಲ. ದೇಹ ಪೆಡುಸಾಗುತ್ತ ಹೋಯಿತು.ದಡದಲ್ಲಿ ವೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಮಂಜಮ್ಮ “ಅಯ್ಯೋ ಏನಾಯ್ತು?” ತಾಯಿ ಕರಳು ಅಬ್ಬರಿಸಿತು .

ಸುತ್ತಲಿನ ಹತ್ತಾರು ಜನ ನೋಡಿದರು.ವೆಂಕಟಯ್ಯಕ್ಕುಗ್ಗಿದ ಮುಖದೊಂದಿಗೆ ಮಾತಿಲ್ಲದೆ ಮಂಜಮ್ಮನ ಕೈಗೆ ಹಾಕಿದರು ಮಂಜಮ್ಮಳ ದೊಡ್ಡ ಬಾಯಿ ನಾಲಾರ್ಕು ಜನರನ್ನು ಹತ್ತಿರ ಸೆಳೆಯಿತು. ಮಗನನ್ನು ತೊಡೆಯ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡ ಮಂಜಮ್ಮಳ ಆಕ್ರಂದನ ಮುಗಿಲ ಮುಟ್ಟಿತು. ದುರ್ವಿಧಿಯನ್ನು ಅಳಿಯುತ್ತ ವೆಂಕಟಯ್ಯ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತರು.ಸುತ್ತಲೂ ಕವಿದ ಜನರ ದೊಡ್ಡ ಗುಂಪು‘ಏನು? ಏನು?’ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿ ಮನ ಮಿಡಿವ ದೃಶ್ಯಕಂಡು ಸುಮ್ಮನಾದರು. ನದಿಯ ನೀರೊಂದಿಗೆ ಬೆವರ ಹನಿಯನ್ನು ಮುಖದಿಂದ ಇಳಿಸುತ್ತ ಯಾತನೆ ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದರು ಪತಿ,ಪತ್ನಿಯರು.

ಗಿಡ ಮೂಲೆಕಿಗಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದ ಜಡೆಯ ಸನ್ಯಾಸಿ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿದ್ದವರಿಗೆ ಏನೆಂದು ವಿಚಾರಿಸಿ,ವಿಷಯ ತಿಳಿದು “ಎಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಜಾಗ ಬಿಡಿ” ಎನ್ನುತ್ತ ಜಾಗ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಮುಂದೆ ಬಂದು ನಿಂತು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಬಾಲಕನನ್ನು ದಿಟ್ಟಿಸಿ“ಇವರ ತಂದೆ ಯಾರು?” ಮೆಲು ದನಿಯಲ್ಲಿ ಕೇಳಿದರು.

“ನಾನು ಸ್ವಾಮಿ” ದುಃಖದಿಂದ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದ ವೆಂಕಟಯ್ಯ ಆ ನತದೃಷ್ಟ ತಾನೆ ಎಂಬಂತೆ ನುಡಿದರು.

ಒಮ್ಮೆ ಮುಖ ನೋಡಿ ಬಾಲಕನ ಕಡೆ ನೋಡಿದ ಸನ್ಯಾಸಿ ಏನೋ ಹೇಳ ಬಯಸಿದ, ರಾಜು ಭೇತರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದದ್ದು ಕಂಡು ಸುಮ್ಮನಾದ.ಅನಂತರ ತಾನೇ“ ನೋಡಿ ಇಲ್ಲೇ ನಮ್ಮ ಗುರುಗಳು ಇದ್ದಾರೆ.ಔಷಧಿ ಕೊಡ್ತಾರೆ, ನೀವು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ್ರೆ ಸರಿಯಾಗ್ಬುದು.ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲ ಚಿಂತಿಸ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ” ಎಂದ.

“ಸ್ವಾಮೀ... ಇದು ಇತ್ತೀಚಿನದಲ್ಲ ಹುಟ್ಟಿದ್ದಿಲ್ಲಂದ್ರೂ ಆಗಾಗ ಬರ್ರಾ ಇರುತ್ತೆ”

“ಏನೇ ಆಗ್ಲಿ ಬಂದು ಹೋದರೆ ನಿಮಗೊಳ್ಳೆಯದಾ, ಬರುವುದಾದರೆ ಈಗ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಹೊರಡಿ” ಎಂದ.

ಸನ್ಯಾಸಿಯ ಭರವಸೆಯ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಬೆಳಕು ಕಂಡ ವೆಂಕಟಯ್ಯನಿಗೆ ಆಸೆ ಮೂಡಿತು. ಹೋಗಿಬರುವುದೇ ಉತ್ತಮ ಎಂದು ಪಂಜೆ ಸುತ್ತಿಕೊಂಡ, ಎಚ್ಚರಗೆ ಒಂಡ ಮಗನನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೊರಟರು. ಮುಂದೆ ಸನ್ಯಾಸಿ, ಮಧ್ಯೆ ವೆಂಕಟಯ್ಯ, ಹಿಂದೆ ಬ್ಯಾಗು ಸೂಟ್‌ಕೇಸ್ ಹಿಡಿದ ಮಂಜಮ್ಮ.

“ನನ್ನ ಮಗಂಗೆ ಹೀಗಾಗಿ ಅನ್ನ ನೀರು ಸೇರಲ್ಲ ಸ್ವಾಮಿ. ಯಾವ ಪಾಪಕ್ಕೆ ನನಗಿ ಶಿಕ್ಷೆ ಕೊಟ್ಟೋ ದೇವ್ರು. ಪ್ರಾವಣ್ಯ ಕೆಲ್ಸ ಮಾಡಿ ಕೊಂಡಿದ್ದವನು, ಮುಂದಿನ ನನ್ನ ಮಗನ ಭವಿಷ್ಯಕ್ಕೆ ಲಂಚ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ತಗೊಂಡು ಕೆಲ್ಸ ಮಾಡ್ತೀನಿ. ಮೊದ್ಲ ನಾನು ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡ್ಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ರೆ ದೇವ್ರು ನಂಗೆ ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡಿದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಫಲ ತಗೊಳ್ತೀನಿ ನಾನು ಲಂಚ ತಗೊಳ್ಳಕ್ಕೆ ಅವ್ವೇ ಕಾರಣ” ಎಂದು ಮನದ ವೇದನೆ ನಿವೇದಿಸಿಕೊಂಡ.

ಅಲಿಸಿದ ಸನ್ಯಾಸಿ “ಇದಲ್ಲ ಮನುಷ್ಯ ಸಾಮಾನ್ಯರಿಗೆ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿನ ವ್ಯಾಮೋಹ ಇದು ಕ್ಷಣಿಕವಷ್ಟೆ. ಉದ್ಧಾತ್ತ ಮನೋಭಾವನೆಯಿಂದ ಬಾಳುವುದರಲ್ಲಿ ಸುಖ, ಶಾಂತಿ, ನೆಮ್ಮದಿ ಹುಡುಕಬೇಕು” ಎಂದೇಳಿ ಮೌನಪಾದ.

ಮತ್ತಷ್ಟು ದೂರ ನಡೆದ ಮೇಲೆ ಅಲದ ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಕುಳಿತ ಬಿಳಿಗಡ್ಡೆ, ಕಾವಿ, ರುದ್ರಾಕ್ಷಿ ಸರದ ಮುದಿ ಸನ್ಯಾಸಿ ಜಪ ಮಾಡುತ್ತ ಕಣ್ಮಿಚ್ಚಿದ್ದ. ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ತರುಣ ಸನ್ಯಾಸಿ ನಿಂತಿದ್ದ.

ಸದ್ದಿಲ್ಲದೆ ಗಂಡ ಹೆಂಡತಿ ಅಡ್ಡ ಬಿದ್ದು ಅಶೀರ್ವಾದ ಬೇಡಿದರು. ಯಾರೇ ಇರಬಂದ ಸದ್ದಿಗೆ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಕಣ್ಮೆರೆದು. ಎದುರಿಗೆ ಕಂಗೆಟ್ಟ ಮೂರು ಮುಖಗಳನ್ನು ನೋಡಿ, ಕರೆದು ತಂದ ಸನ್ಯಾಸಿ ಕಡೆಗೆ ಪ್ರಶ್ನಾರ್ಥಕ ನೋಟ ಬೀರಿದ.

ಶಿಷ್ಯ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಹೇಳಿದ, ಕಣ್ಣಾರೆ ಕಂಡ ರೋಗ ಲಕ್ಷಣವನ್ನು ಕೇಳಿ ತಿಳಿದು ಕೊಂಡ ನಂತರ ವೃದ್ಧ ಮುನಿ. ಹಿಂದಿನಿಂದ ದೊಡ್ಡ ಗಂಟು ಬಿಚ್ಚಿ ಅವರಿಂದ ಹತ್ತಾರು ಸಣ್ಣ ಚೀಲ ತೆಗೆದು ಹೊರಗಿಟ್ಟ ಎಲ್ಲಾ ಬೇರೆ, ಬೇರೆ ಬಣ್ಣದ ಚೀಲಗಳು. ಹಳದಿ ಬಣ್ಣದ ಚೀಲ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಗಂಟು ಬಿಚ್ಚಿ, ಹಚ್ಚ ಹಸಿರು ತಲೆತಲಿಯಾದ ದುಂಡನೆ ಗುಳಿಗೆ ಕೈಗೆ ಸುರಿದುಕೊಂಡು ನೀಡುವಂತೆ ಮುಂದೆ ಚಾಚಿ. “ತಗೊಳ್ಳಿ ಈ ಗುಳಿಗೆ ಎರಡು ದಿನಕ್ಕೊಂದು ಕೊಡಿ. ಕಾಯಿಲೆ ಬರಲ್ಲ. ಬಂದ್ರೆ ಮತ್ತೆ ಕೊಡಿ” ಎಂದರು.

“ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಇದು ಮುಗಿದ್ಮೇಲೆ?” ಎನಯದಿಂದ ಕೇಳಿದ ವೆಂಕಟಯ್ಯ.

“ಮುಗಿದ್ಮೇಲೆ ತರಿಸೋಬೇಕು. ಬೇಕಾದ್ರೆ ನಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯ ವಿಳಾಸ ಕೊಡ್ತಾನೆ. ನಾನು ಸತ್ತ ಮೇಲೆ, ನನ್ನ ಶಿಷ್ಯರನ್ನು ತರಪೇತುಗೊಳಿಸಿರೋದ್ರಿಂದ ಕೊಡ್ತಾರೆ. ಶಂಕೆ ಇಲ್ಲದೆ ಕೊಡಿ ಆರೋಗ್ಯನೂ ಸುಧಾರಿಸುತ್ತೆ” ಸ್ವಾಮೀಜಿಯ ದನಿ ಗುಡೆಯೊಳಗಿನಿಂದ ಬಂದಂತಿತ್ತು. ಬಲು ವೋಹಕ ಮೆದು ದುಫುರ ಸ್ವರ.

“ಸ್ವಾಮಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಿನ್ನ, ತಾವು ಬಯಸಿದ್ದಲ್ಲಿ, ತಾವು ಅಪೇಕ್ಷಿಸಿದರೆ ಬೆಲೆ ಕೂಡಲು ಇಷ್ಟ ಪಡ್ತೀನಿ. ಇದು ಈ ದೌರ್ಭಾಗ್ಯನ ಕಾಣಿಕೆಯೆಂದು ಭಾವಿಸಿ” ಕೈ ಮುಗಿದು ಕೇಳಿಕೊಂಡ ವೆಂಕಟಯ್ಯ.

ಮುಗುಳ್ಳಗೆ ತೇಲಿಸಿದ ಸ್ವಾಮೀಜಿ “ಗುಳಿಗೆಯ ಬೆಲೆ ಕಟ್ಟಬಹುದು. ಕಾರ್ಯದ ಬೆಲೆ ಕಷ್ಟವಾದೀತು. ಕಾಯಿಲೆ ವಾಸಿ ಮಾಡಲು ಅವಕಾಶ ನೀಡಿದ ನಿಮಗೂ ನಮ್ಮ ಸತ್ಕಾರ್ಯದ ಫಲದಲ್ಲಿ ಭಾಗವುಂಟು. ಹೋಗಿ ಬನ್ನಿ, ನಾವಿರುವುದೇ ಇದಕ್ಕೆ, ಹಣದ ಲೋಭಕ್ಕೆ ಬಲಿಯಾದರೆ ಕೊಡೊ ಕಶಾಯ ವಿಷವಾದೀತು. ಅಂಚೆ ವೆಚ್ಚದ ಏನು ಒಂದು ಕಾಸು ಮುಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲ. ಹೋಗಿ ದೇವರು ಒಳ್ಳೆಯದು ಮಾಡಲಿ” ಎಂದರು.

ಹೆಚ್ಚು ಮಾತನಾಡಿದರೆ ಸ್ವಾಮಿಯ ಮನ ಮುರಿದೀತು ಎಂದು ಬೆದರುತ್ತಲೇ ಅಡ್ಡ ಬಿದ್ದು ಆಶೀರ್ವಾದ ಬೇಡಿದರು. ಸ್ವಾಮೀಜಿಯ ದಿವ್ಯ ಸ್ವರ ಮಂತ್ರ ಹೇಳಿತು. ಹೊರಡುವಾಗ ಶಿಷ್ಯನಿಂದ ವಿಳಾಸ ಪಡೆದು ದೇವರ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ನಡೆದರು.

ಅಂದಿನಿಂದ ಮರುಕಳಿಸದ ರೋಗ ಇಂದು ತಲೆದೋರಿತು. ಪ್ರತಿ ತಿಂಗಳು ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರ ಆಶ್ರಮದಿಂದ ಆಶೀರ್ವಾದ ಹೊತ್ತು ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಗುಳಿಗೆ ರಾಜನಿಂದ ಅಲಕ್ಷಕ್ಕೆ ಹೀಡಾಗಿ ಖಾಲಿಯಾಗದೆ ಉಳಿದವು. ಎರಡು ಮೂರು ತಿಂಗಳಿಂದ ಮಾತ್ರ ಸೇವನೆ ಮಾಡದವನಿಗೆ, ಅದರ ನೆನಪು ಮಾಡಲು ಹೊರಟಂತೆ ಇತ್ತು.

ನಿಧಾನವಾಗಿ ಚೇತರಿಸಿಕೊಳ್ಳತೊಡಗಿದ ರಾಜನ ಮೈ ಸಡಿಲಗೊಳ್ಳ ತೊಡಗಿತು. ಸರಳವಿಕೆಯಿಂದ ಎಚ್ಚರಗೊಂಡ, ತಾಯಿಯ ಗೋಳಿನ ಸ್ವರ ದೂರದಲ್ಲಿಂದ ಕೇಳಿ ಬರುತ್ತಿತ್ತು, ಮುಖದ ಮೆಲೆ ಕೈ ಸವರಿದಳು, ಮಲಗಿಯೆ ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಜ್ಞಾಪಿಸಿಕೊಂಡ. ವ್ಯಥೆಯೂಯಿತು.

“ಏನಾಯ್ತೋ ರಾಜು ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಾಗ? ಚನ್ನಾಗಿದ್ದೀ ಏನೋ?” ಅಳುವಿನಲ್ಲಿ ಕೇಳಿದಳು ಮಂಜಮ್ಮ.

ನಿಧಾನವಾಗಿ ಎದ್ದು ಕುಳಿತು “ಯಾಕೋ ತಲೆಯೊಳಗೆ ಸಿಡಿಲು ಹೊಡೆದಂಗಾ ಯ್ತಮ್ಮ, ಆವೇಲನಾಯ್ತೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಏನಾಯ್ತಮ್ಮ?” ಕೇಳಿದ.

“ಅಯ್ಯೋ ಇದು ಮೂರ್ಛೆ ಕಾಯಿಲೆ...?” ವೆಂಕಟಯ್ಯ ಸನ್ನೆ ಮಾಡಿ ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚುವಂತೆ ಸೂಚಿಸಿದರೂ ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಶಬ್ದ ಹೊರಬಿತ್ತು.

“ನನಗೆ ಮೂರ್ಛೆ ಕಾಯಿಲೆ...?” ವ್ಯಾಕುಲಗೊಂಡ ರಾಜನ ಮನ ಹುಣ್ಣಿಮೆಯ ಕಡಲಂತೆ ಬೋರ್ಗರೆಯ ತೊಡಗಿತು. ತಾನೇ ನಂಬದೆ ಕಲ್ಲಂತೆ ಕುಳಿತ. ‘ತಾನಿನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಒಡನಾಡಿಯಾಗಲು ಅಯ್ಯೋಗ್ಯ’ ಎಂಬ ಚಿಂತನೆ ಚಿಗುರೊಡೆಯ ತೊಡಗಿತು.

ಅಂದಿನಿಂದ ರಾಜು ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಮುಖ ತೋರಿಸದೆ ತನ್ನ ರೂಮಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿರುತ್ತಿದ್ದ. ಅನೀವಾರ್ಯ ಪ್ರಸಂಗದಿಂದ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯು ತಂದೆ, ತಾಯಿಯವರೊಂದಿಗೆ ಉಡುಪಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾದುದರಿಂದ, ರಾಜನಿಗಾಗಿ ಕಾಯ್ದು ಸಾಕಾಗಿ, ಬೇಸತ್ತು ಹೋಗಿದ್ದಳು. ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಊರು ಬಿಟ್ಟು ಒಂದು ವಾರದ ಮೇಲಾಗಿತ್ತು, ಅವಳು ಕಾಣದಿದ್ದದ್ದು ಒಂದು ವಿಧದಲ್ಲಿ ಸಮಾಧಾನಕರವಾಗಿತ್ತು. ಕುಳಿತಲ್ಲೇ ಅನ್ನ ನೀರು ಬಿಟ್ಟು, ಧಾಡಿ ಬೆಳೆಸಿದ್ದವನು ಅರೆ ಹುಚ್ಚನಾಗಿದ್ದ. ಕೃಶವಾದ ದೇಹ, ಅಳಕ್ಕಿಳಿದ ಕಣ್ಣು, ನಗು ಮೂಡದ ನಿರ್ಜೀವ ತುಟಿಗಳು. ಮಂಕು ಕವಿದು ಕುಳಿತಿದ್ದ ಅವನೊಂದಿಗೆ ತಂದೆ ತಾಯಿಯರೂ ಅರ್ಧಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಇಳಿದು ಹೋಗಿದ್ದರು.

ಹೊರಗೆ ರಿಕ್ಷಾ ಬಂದ ಸದ್ದಾಯಿತು. ತಡೆಯಲಾರದೆ ಎದ್ದು ಬಂದು ಕಿಟಕಿಯ ಎಡಕ್ಕೆ ಕಣ್ಣು ಹಾಯಿಸಿದ. ಲಕ್ಷ್ಮಿಯೊಂದಿಗೆ ಅವಳ ತಂದೆತಾಯಿಯವರು ಇಳಿದರು. ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಸೊರಗಿದಂತೆ ಕಂಡಳು. ತಾನು ಮುಖ ತೋರಿಸದಿದ್ದರಿಂದ ಇರಬಹುದು ಎಂದುಭಾವಿಸಿದ. ಇನ್ನು ಈ ಮುಖ ಹೀಗಿರಲು ಅವಕಾಶ ಕೊಡಬಾರದೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದ, ಅದಷ್ಟೋ ಬಾರಿ ಗಡ್ಡ ತೆಗೆಯಲು ಹೇಳಿದರೂ ಗಮನ ಕೊಡದೆ ಇದ್ದವನು ತಾನೇ ಶೇವಿಂಗ್ ಮಾಡಿಕೊಂಡ.

ಬಹಳ ಹೊತ್ತಿನಿಂದ ಹಿಂಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ರಾಜನಿಗಾಗಿ ಕಾಯ್ದು ಕುಳಿತ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ನಿರಾಶೆಗೊಂಡಳು. ಇನ್ನೇನು ನಿಟ್ಟುಸಿರಿಟ್ಟು ಒಳಗೋಗುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯಿತು. ತನ್ನ ಕಣ್ಣು ತಾನೇ ನಂಬದಾದಳು, ರಾಜು ಸೊರಗಿ ಹೋಗಿದ್ದ. 'ತನ್ನ ರಾಜು ವಿರಹ ವೇದನೆಗೆ ಸಿಲುಕಿ ಸೊರಗಿದನೆ? ಛೇ ತಾನು ಹೋಗುವಾಗ ಹೇಳಬಾರದಿತ್ತೆ?' ಅವನ ನಿಸ್ತೇಜ ಕಣ್ಣು ಅಪರಿಚಿತರನ್ನ ನೋಡುವಂತೆ ನೋಡಿದವು. ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮತ್ತಷ್ಟು ಗಾಬರಿಯಾಗಿ ಉಗುಳು ನುಂಗಿ ಹತ್ತಿರ ಬರುವಂತೆ ಕರೆದು, ತಾನು ಕಾಂಪೌಂಡ್ ಬಳಿಗೆ ಓಡಿ ಹೋಗಿ ನಿಂತಳು. ರಾಜನೂ ಹತ್ತಿರ ಬರುತ್ತಿದ್ದಂತೆ "ರಾಜು ನಿನ್ನತ್ತ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಾತಾಡ್ಯೇಕು ಬೀಚ್ಗೆ ಹೋಗೋಣ ಬರಿಯಾ?"

"ಬರಿಯೆ". ಅವನ ದನಿಯೇ ಬವಲಾಗಿತ್ತು.

ಇಬ್ಬರೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಾಗಿ ಹಿಂತಿರುಗಿದರು.

ರಿಕ್ಷಾ ಹತ್ತಿ ಕುಳಿತು "ಬೀಚ್ಗೆ ಬಿಡ್ರಿ ಡೈವರ್" ಎಂದ. ಇಬ್ಬರ ನಡುವೆ ಮೌನವೇ ಮಾತು. ತನ್ನ ಯೋಚನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ 'ಪರಸ್ಪರ ಎಷ್ಟೋ ದೂರ ಇದ್ದೇವೆ' ಎನಿಸಿತು.

ಇಬ್ಬರೂ ರಿಕ್ಷಾ ಹತ್ತಿದ್ದು ಬಸವನ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಅವನಷ್ಟೇ ಆಗಲಿ ತನಗೆ ಅಸಮಾನ ಮಾಡಿದ ವೈರಿ, ಅನ್ನಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಕಲಿಸ್ತೇಕೆಂದು ಅಂಗಡಿಯ ಬಳಿ ಇದ್ದ ಪುರುಷೋತ್ತಮನ ಬಳಿಗೆ ಓಡಿದ. ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಬಾಳೆ ಹಣ್ಣು ತಿಂದು ರಸ್ತೆಗೇ ಎಸೆದು ಸಿಗರೇಟು ಹಚ್ಚುತ್ತಿದ್ದ ಪುರುಷೋತ್ತಮ. ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಇವನ ಸರಿಸಮಾನರಾದ ಇನ್ನಿಬ್ಬರು ಸ್ಯೂಟರ್ ಸವಾರರಿದ್ದರು, ಅವರೂ ಹಣ್ಣು ತಿಂದು ಸಿಪ್ಪೆ ಸರಸ್ತಿಗೆ ಎಸೆತರು. ಸಿಗರೇಟು ಹಚ್ಚಿ ರಸ್ತೆ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಓಡಾಡುವ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕೆಣಕುತ್ತ ನಿಂತರು.

ತೇಗುತ್ತ ಒಂದೇ ಸಮನೆ ಓಡಿ ಬಂದ ಬಸವ ಮೂರದಿಂದಲೇ "ಗುರೂ .. ಗುರೂ... ಕಳ್ಳು ಸಿಕ್ಕಾಕೊಂಡು. ಅವತ್ತು ನನ್ ಮಾತು ನಂಬಿಲ್ಲ" ಎಂದ ಏಮುಸಿತು ಬಿಡುತ್ತ. ಉಳಿದಿಬ್ಬರು "ಏನು? ಏನು?" ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸುತ್ತ ಹೊಗೆ ಬಿಟ್ಟರು.

"ಏನಂದ್ರೆ .. ನಮ್ಮ ವೈಸ್ ಪ್ರೆಸಿಡೆಂಟ್ ರಾಜು ಮತ್ತೆ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಲವ್ ಮಾಡ್ತಿದ್ದಾರಂದ್ರೆ ಇವ್ನು ಕೇಳ್ತಲ್ಲ. ಗುರೂ ಇವತ್ತು ನಾನು ಚಾಲೆಂಜ್ ಮಾಡ್ತೀನಿ" ಎಂದ.

“ಚಾಲೆಂಜ್? ನಿನ್ನತ್ರ ಏನೈತೆ? ಇದ್ದವು ಒಬ್ಬು ಸತ್ತು .ನಿನ್ನಂತ ಬಡಪಾಯಿ ಏನು ಕೊಡಾನೇಳು? ಅದು ನಿಜವಾದ್ರೆ ಮಿಲ್ಕಿ ಹೋಟ್ಲಲ್ಲಿ ಗ್ರಾಂಡ್ ಪಾರ್ಟಿ” ಎಂದ ಪುರುಷೋತ್ತಮ.

“ಆಗಲಿ” ಎಂದರು ಉಳಿದಿಬ್ಬರು.

“ಬೇಗ ಸ್ಯೂಟರ್ ಹತ್ತಿ ಹಿಡಿಯೋದು ಕಷ್ಟವಾದೀತು” ಎಂದು ಅವಸರ ಪಡಿಸಿದ ಬಸವ.

ಮರು ಮಾತಿಲ್ಲದೆ ನಾಲ್ವರೂ ಸ್ಯೂಟರ್ ಹತ್ತಿದರು. ಬಸವ ಪುರುಷೋತ್ತಮ ಒಂದು ಬೈಕ್, ಉಳಿದಿಬ್ಬರದು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಬೈಕುಗಳು ರಿಕ್ಷಾ ಹೋದ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಓಡಿದವು.

ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ಮೌನವಾಗಿ ಮುನ್ನಡೆದು “ನಮ್ಮ ಹಳೇ ಜಾಗಕ್ಕೆ ಹೋಗೋಣ ಬಾ ಲಕ್ಷ್ಮಿ. ನಿನಗೆ ಒಂದೇ ಒಂದು ವಿಷ್ಯ ತಿಳಿಸ್ಬೇಕು” ಎಂದು ನುಡಿದು ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ದಲ್ಲಿದ್ದ ಕರೀ ಬಂಡೆಯ ಮೇಲೆ ಬಂದು ಕುಳಿತರು. ಮೊದಲಿನ ತುಂಟತನವಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟಿ ಮುದ್ದಾಡುವ ಕಾತರವಿಲ್ಲ. ಬರೀ ಚಿಂತನೆ, ಬೇಸರ, ಚಿಗುಪ್ಪೆ, ನಿರುತ್ಸಾಹ ತುಳುಕು ತಿತ್ತು.

“ರಾಜು ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಇಷ್ಟವಂತೆ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ನೀನು ಕೈ ಬಿಡಲ್ಲ ತಾನೆ?” ಆನಂದ್ವೇಗದಿಂದ ಗದ್ಗುರಿತಳಾಗಿ ಕೇಳಿದಳು.

ರಾಜನ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ತಡವಿಲ್ಲದೆ ನೀರು ತುಂಬಿ, ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಚಿತ್ರ ಮಸಕು ಮಸಕಾ ಯಿತು. ನಗುವಿನಿಂದ ತಡೆಯುವವನಂತ ಒತ್ತಾಯದಿಂದ ತುಟಿ ಹಿಗ್ಗಿಸಿ “ನಾನು ಕೈ ಬಿಡಲ್ಲ ಲಕ್ಷ್ಮಿ. ಆದರೆ ವಿಧಿಯೇ ಬಿಡಿಸಿಕ್ಕೆ ಆತುರಪಡಿದೆ”

ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಕಣ್ಣು ಕತ್ತಲುಗಟ್ಟಿತು. ಸಾವರಿಸಿಕೊಂಡು “ವಿಧಿ? ಯಾವ ವಿಧಿ ನೀನೇಳ್ತ ರೋದು ರಾಜು? ನೀನೆ ನನ್ನ ವಿಧಿ. ನಮ್ಮ ಪ್ರೇಮದ ಹೊರತು ಉಳಿದದ್ದೆಲ್ಲ ಶೂನ್ಯ ವಲ್ಲ? ಮರೆತೆಯಾ ..? ನಾನು ಊರಿಗೆ ಹೋಗ್ಬೇಕಾದ್ರೆ ಹೇಳಿ ಹೋಗಿಲ್ಲಾಂತ ಕೋಪನಾ...?” ಕೈ ಹಿಡಿದು ಕೇಳಿದಳು.

“ಕೋಪ ಇಲ್ಲ ಲಕ್ಷ್ಮಿ. ಪ್ರೇಮ ಅಮರ, ಅದು ಉಳಿಯುತ್ತೆ. ನಾವು

ಒಂದುಗೂಡಿಸಿ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಲಕ್ಷ್ಮಿ. ಈ ದೇಹ ಸೊರಗುತ್ತಿದ್ದು ನನ್ನ ಆತ್ಮ ಮಾತ್ರ ಯಾವತ್ತೂ ಸೊರಗಲ್ಲ ಲಕ್ಷ್ಮಿ. ನಾನೇಳಬೇಕಾದ ವಿಷಯ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಇದ್ದಷ್ಟು ನನ್ನ ಕೊಲ್ಲುತ್ತೆ, ನಿನ್ನನ್ನೂ ಕೊಲ್ಲುತ್ತೆ. ಆದ್ರೆ ನೀನು ನನ್ನ ಮರೆತು ಬದುಕೋಕು ಲಕ್ಷ್ಮಿ. ಹೆಚ್ಚು ನಿನಗೆ ಸತಾಯಿಸಲು ನನಗಿಷ್ಟು ಇಲ್ಲ. ನಾನೊಬ್ಬ ಮೂರ್ಛ ರೋಗಿ..." ಕಂಠ ಹೊಡೆಯಿತು. ಮುಖ ತಿರುಗಿಸಿ ವೇದನೆ ಅನುಭವಿಸತೊಡಗಿದ.

ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ರಾಜನ ನುಡಿಯಿಂದ ಒಂದು ಕ್ಷಣದ ಅಘಾತವಾಯಿತಷ್ಟೆ. 'ಅವನ ನೋವಿನಲ್ಲಿ ತಾನೂ ಭಾಗಿಯಾಗಿ ದುಃಖಿಸಿವರೆ, ರೋಗ ಅವನಿಗೆ ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ತೋರ ಬಹುದು, ಆಗ ಅವನು ಜೀವಕ್ಕೆ ಅಪಾಯ ತಂದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಅವನ ಕಾಯಿಲೆಗೆ ಸಿಸ್ಟೊಪಥ ನಾನೇ ಆಗಿರಬೇಕಾದ್ರೆ ನನಗೇಕೆ ದುಃಖ?' ಎಂದು ವನದಲ್ಲೆ ಚಿಂತಿಸಿ ನಗು ನಗುತ್ತಲೇ ಮೂಡಿದ್ದಕ್ಕಣ್ಣೀರು ಹೊರೆಸಿಕೊಂಡು. ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಭುಜವ ಮೇಲೆ ಕೈ ಹಾಕಿ "ಅಯ್ಯೋ ಇಷ್ಟೇತಾನೆ? ಇದ್ಯಾವ ಮಹಾಕಾಯಿಲೆ ರಾಜು?" ಎಂದಳು

ರಾಜು ಅರ್ಥವಾಗದ ಮುಖ ತಿರುಗಿಸಿ ನೋಡಿದ. ಮುಖದಲ್ಲಿ ವೇದನೆಯ ಭಾರ ಇಳಿಯುತ್ತಿತ್ತು. "ನೀನು ಏನೇಳ್ತಿದ್ದೀಯ ಲಕ್ಷ್ಮಿ?" ಕೇಳಿದ.

"ಹೌದು ರಾಜು. ನೀನೇ ಹೇಳಿದೆಯಲ್ಲ ಆ ವಿಧಿ ಅನ್ನೋದು ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಪ್ರೇಮ ಸಹಿಸಲಾರದೆ, ನೀನು ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಎಲ್ಲಾ ಮರೆತು ಬಿಡ್ಲಿ ಅಂತ ಕಾಡ್ತೀವೆ ಅಷ್ಟೆ. ಇದು ನಿನ್ನ ಕಾಯಿಲೆ. ಆದ್ರೂ ಪ್ರೇಮದಲ್ಲಿ ನಾವೇ ಗೆದ್ದಿದ್ದು ರಾಜು ನಾನು ನಿನ್ನ ಇಷ್ಟು ಪ್ರೀತಿಸ್ತೀಕಾದ್ರೆ ನೀನು ಸುಖಿಯಿರುತ್ತೀಯಲ್ಲ. ನಾವು ನೋಲೊದು ನಿನಗೆ ಇಷ್ಟೇನಾ?" ಲಕ್ಷ್ಮಿ ತನ್ನ ತ್ವ ವಶಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಕೇಳಿದಳು.

ರಾಜನಿಗೆ ಇದ್ದ ಸಂಶಯ ಪೂರ್ತಿ ನಿವಾರಣೆಯಾಯಿತು. "ಲಕ್ಷ್ಮಿ ನಿನ್ನ ಮರೆ ಯೋದೆ? ಇಲ್ಲ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚುಗೂ ಪಾರ ಕಲಿಸೋ ಪ್ರೇಮ ದೇವತೆ ನೀನು" ಆಸಂದ್ವೇಗದಿಂದ ತಬ್ಬಿಕೊಂಡು ಬಂದೆಯ ತುದಿಯಿಂದ ಮರಳಿಗೆ ಉರುಳಿದ.

ಪ್ರೇಮದಲ್ಲಿ ಮೈ ಮರೆತು ಚುಂಬಿಸುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಆ ನಾಲ್ವರು ಧಾವಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

"ನೋಡ್ಡ ಗುರು ನನ್ ಮಾತು ಕೇಳ್ತೀಲ್ಲವಲ್ಲ?" ಬಸವನಂದ.

"ಹೌದು ಕಣೋ ಬಸ್ಸ..." ರೊಚ್ಚಿನಿಂದ ನುಡಿದು ಹಲ್ಲು ಮಸೆದ

ಪುರುಷೋತ್ತಮ ಕಾಳಿಂಗ ಸರ್ಪವಾಗಿದ್ದ.

ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಬಂದು ಅಡಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಚುಂಬಿಸುತ್ತಿದ್ದ ರಾಜುಗೆ "ಹೇ ಲೋಫರ್ ನನ್ನಗನೆ ಏಳೋ ಮೇಲೆ" ಅರ್ಭಟಿಸಿದ. ನಾಲ್ವರೂ ಸುತ್ತುವರಿದು ನಿಂತರು ಎಚ್ಚಿತ್ತ ರಾಜು ತಲೆ ಎತ್ತಿ ನೋಡಿ ಏಳುತ್ತ "ಓ ಪುರುಷೋತ್ತಮ" ಎಂದ.

ಲಕ್ಷ್ಮಿ ನಾಲ್ವರ ಕಣ್ಣಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವಂತೆ ನೆರಗು ಬಿಗಿಯಾಗಿ ಹೊದ್ದು ದೂರ ನಿಂತಳು.

ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಿಂದ ಹಿಗ್ಗನಲ್ಲಿದ್ದ ರಾಜು "ಪುರುಷೋತ್ತಮ ನಾನೂ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಪ್ರೀತಿಸಿದ್ದೀವಿ. ನಮ್ಮ ಮದುವೆಗೆ ನೀವೆಲ್ಲರೂ ಖಂಡಿತಾ ಬರಬೇಕು. ನೀವೂ ತಪ್ಪದೆ ಬರಬೇಕು" ಉಳಿದವರ ಕಡೆ ತಿರುಗಿ ನುಡಿದ ಅವನ ಹೃದಯ ತುಂಬಿ ತುಳುಕುತ್ತಿತ್ತು.

"ನೀವು ಮದ್ದೆ ಆಗೋವರೆಗೆ ನಾವು ಕಾಯಂಗಿಲ್ಲಮ್ಮ. ಅದಕ್ಕೆ ನಾವು ಈಗ್ಗೆ ಮದ್ದೆ ಮಾಡೋಕೆ ಬಂದಿದ್ದೀವಿ" ಎಂದ ವ್ಯಂಗವಾಗಿ ಪುರುಷೋತ್ತಮ.

"ಹೌದು ನಿವಾದ್ರೂ ಕಾಯೋದೇನಿದೆ? ಯಾವತ್ತೋ ಮನಸ್ಸಿನ ಮದುವೆ ಆಗಿದೆ. ನೋಡೋರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಶಾಸ್ತ್ರ ಆಗ್ಬೇಕಲ್ಲ" ಎಂದ.

"ನಾವು ಆ ಶಾಸ್ತ್ರ ಮಾಡ್ಲಿಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದೀವಿ ತಿಳೋ .. ಅವತ್ತು ಬ್ಯಾನರ್ ನಾನು ಸುಟ್ಟಾಕಿದ್ದೇನೊ ನಿಜ. ಅದಕ್ಕೆ ಅಪಮಾನ ನನಗೊಬ್ಬನಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಪುರುಷೋತ್ತಮ ಆ ಕೆಲ್ಲ ಮಾಡ್ಲಿದ. ಅವಿಗೇಕೆ ಅಪಮಾನ ಮಾಡ್ಲಿಲ್ಲ?" ಗ್ವೀಷದಿಂದ ಕೇಳಿದ ಬಸವ.

"ಆ ತಾಕತ್ತು ಈ ನನ್ನಗನಿಗೆ ಇರಬೇಕಲ್ಲ?" ಮೀಸೆ ಮೇಲೆ ಕೈ ಹಾಕಿ ನುಡಿದ ಪುರುಷೋತ್ತಮ.

"ಯಾಕೆ ಮಾಡ್ಲಿಲ್ಲ? ಎಲೆಕ್ಷನ್ ನಲ್ಲಿ ಮಣ್ಣು ಮುಕ್ಕಿ ಹೋದ್ದಲ್ಲ ಸಾಲ್ದಾ?" ಅವರು ಕಾಲ್ಕೆರೆದು ಜಗಳಕ್ಕೆ ನಿಂತಾಗ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಹಂಕಿಸಿದ ರಾಜು.

"ನಮಗೆ ಸಿಟ್ಟು ಬರಿಕ್ಕೆ ಇದೊಂದು ಮಾತು ಸಾಕು" ಹಿಂದಿನಿಂದ ನುಡಿದ ನೊಬ್ಬ ತಲೆಯ ಕೆಳ ಭಾಗಕ್ಕೆ ಬಲವಾಗಿ ಗುದ್ದಿದ. ರಾಜು ತತ್ತರಿಸಿ ಹೋದ.

"ರಾಜೂ..." ಎಂದು ಚೀತ್ಕರಿಸಿ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಸಹಿಸಲಾರದೆ ಅವನ ಬಳಿಗೆ

ಧಾವಿಸಿದಳು.

“ಏಯ್ ಸಾಯೋನತ್ರ ಏನು ಸುಖಿ ಸಿಗುತ್ತೆ? ನನ್ನತ್ರ ಬಾರೆ” ಕೈ ಹಿಡಿದು ಎಳೆದು ನಿಲ್ಲಿಸಿದ ಪುರುಷೋತ್ತಮ.

“ಪುರುಷೋತ್ತಮಾ ಬೇಡಾ ಅಕ್ಕ ಕೈ ಬಿಡು. ಬಿಡ್ತಿಯೋ ಇಲ್ಲೋ?” ಸಹನೆ ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಅಬ್ಬರಿಸಿದ ರಾಜು.

ಉಳಿದ ಮೂವಾರು ರೋಷಜ್ವಲದಿಂದ ಕುದಿಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಪುರುಷೋತ್ತಮನ ಕಪಿಮುಖ್ಯಯಲ್ಲಿ ಬಂಧಿಯಾದ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕೊಸರಾಟ, ಗೋಗರೆದುದೆಲ್ಲ ವ್ಯರ್ಥ.

“ಅವ್ವಿಗೆ ಒಂದು ಕೈ ನೋಡ್ಕೊಳ್ಳೋ, ನಾನು ಇವ್ವಿಗೆ ಬಾರೆಲೆ ಹಕ್ಕಿ, ಬಣ್ಣದ ದಕ್ಕಿ ಪದ್ಯ ಹೇಳ್ಕೊಡ್ತಿನಿ” ಹಾಸ್ಯಮಯವಾಗಿ ನುಡಿದ.

ಮೂವರ ಹೊಡೆತಕ್ಕೆ ಸಿಲುಕಿದ ರಾಜನನ್ನು ಇಬ್ಬರು ನೇರಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡರೂ ‘ಬೇಡ ಬಸವಾ .. ನೀವು ಗಂಡಸ್ರೆ ಆಗಿವ್ರೆ ಒಬ್ಬಬ್ರೇ ಬ್ರೀ .. ಧೂ ಪುಂಡ ನನ್ನಕ್ಕೆ ಳಾ’ ಎಂದು ಕೂಗಿದ.

“ನೀನು ಪೂರ್ತಿ ನೆಲಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದ ಮೇಲೆ ಒಬ್ಬಬ್ರೇ ಬ್ರೀವಿ. ಈಗ ಬಾ ಹೊಡೆತ ತಿನ್ನು” ಬಸವ ತನ್ನ ಕೂಡಿಟ್ಟ ದ್ವೇಷಕಾರತೊಡಗಿದ.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಪುರುಷೋತ್ತಮ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ದೂರಕ್ಕೆ ಎಳೆದೊಯ್ದಿದ್ದ. ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಕೊಸರಾಡಿ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು “ರಾಜು. .” ಎಂದು ದೂರ ಓಡಿದಳು.

“ಇವ್ವಿಗೆ ಹಣ್ಣುಗಾಯಿ ನೀರುಗಾಯಿ ಮಾಪ್ರೇ. ಅವ್ವಿಗೆ ನಾನು ವಿಚಾರ್ಪಿ ಕೊಳ್ತೀನಿ” ಎಂದವನೆ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಬೆನ್ನತ್ತಿದ.

ಬಂಧಿತನಾದ ರಾಜನ ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಕೈ ಕಾಲಿನಿಂದ ಒಂದೆ ಸಮನೆ ಬಸವ ಹೊಡೆದ ಮೇಲೆ. ರಾಜು ಕಣ್ಣು ಕತ್ತಲು ಕಷ್ಟಿ ಸ್ವಲ್ಪ ತಪ್ಪಿ, ನೆಲಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ಓಡಿದ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ದೂರಳು ರಾಲಿಯಿಂದ ತಗ್ಗಿಗೆ ಓಡುವಾಗ ಕುಸಿದು ಬಿದ್ದಳು. ಬೆನ್ನಟ್ಟಿದ ಪುರುಷೋತ್ತಮ ಬಿದ್ದವಳ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ಸೊಂಟವ ಮೇಲೆ ಕೈ ಇಟು ಗಹಗಹಿಸಿ ನಗುತ್ತ “ ಏನೇ ಅದತ್ತ ಕ್ಯಾನ್‌ವಾಸ್ ಮಾಡ್ತಂತ ಬಂದು, ಸಸ್ ವಿರೋಧವಾಗಿ ಪ್ರಚಾರಮಾಡಿ ಸೋಲುವಂತೆ ಮಾಡಿದ್ದಾ ?”

“ಇಲ್ಲಾ ಇಲ್ಲಾ .” ಕಣ್ಣಿಂದ ಬೆವೆತು ಕಂಗೆಟ್ಟು ತಲೆ ಅಲ್ಲಾಡಿಸಿದಳು. ತುಟಿ ಕಂಪಿಸುತ್ತಿದ್ದವು.

“ಹಾ...ಹಾ...ಮಲ್ಲಿ ಅಂವ್ರೆ ನೀನು ಕಣೆ. ಅವಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಫಲ ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ಅತ್ಯಾಚಾರ ನಡೆಯಲೇ ಬೇಕು. ಕ್ಯಾನ್‌ವಾಸ್ ಒಬ್ಬಿಗೆ ಮಾಡ್ತೆ. ಬೇರೆ ಒಬ್ಬ ಹೇಗೆ ಗೆದ್ದನೋ...? ಹಾಗೆ ನಿನ್ನ ಮದುವೆ ಆಗೋನೊಬ್ಬ. ಕೆಡೋನೊಬ್ಬ. ನಾನಂತೂ ಕೆಡೋನು, ಹ ..ಹ್ಹ..” ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ನಕ್ಕ.

ಕಾಲು ಚಾಚಿ ಬಿದ್ದವಳ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಬೂಟ್ ಕಾಲಿನಿಂದ ತುಳಿದು, ಸೊಂಟದ ಮೇಲಿನ ಕೈ ತೆಗೆಯದೆ ನಿಂತು ಕ್ರೂರ ನಗೆ ನಕ್ಕ.

“ಪ್ಲೀಸ್ ಬೇಡಾ ..ಬೇಡಾ...ಹಾ . ರಾಜೂ ..” ಸಹಾಯ ಬಯಸಿ ಕೂಗಿದಳು. ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕೂಗು ಕೇಳದಂತೆ ಭೋರ್ಗರೆದವು ಸಮುದ್ರದ ಅಲೆಗಳು. ರೋದದಿಂದ ಉಕ್ಕುವ ಕಡಲೇ ಆಗಿದ್ದ ಪುರುಷೋತ್ತಮ. ಸೆರೆಗಿಡಿದು ಜಗ್ಗಿ ಗಾಳಿಗೆ ತೂರಿದ. ಸತ್ತು ಹಣವಂತಾದ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮೇಲೆ ಸಂತೋಷದ ಕೇಕೆ ಹಾಕಿ ಬಿದ್ದ.

ಬಸವನು ಹೊಡೆತದಿಂದ ಪ್ರಜ್ಞೆ ತಪ್ಪಿದ ರಾಜನ ಮುಖ ನಿಟ್ಟಿಸುತ್ತಲೇ ಕುಳಿತಿದ್ದ. ರಾಜನು ನರಳಾಟದಿಂದ ಒದ್ದಾಡಿದ. ತೀಕ್ಷಣವಾಗಿ ಅವನನ್ನು ನೋಡಿದ, ಸ್ನೇಹಭರಿತ ಮುಖವದು ಎನಿಸಿರು ಅವಕ್ಕೆ ಕೆ ನುಸು ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡದಿಟ್ಟಿ. ಅವನ ಬ್ಯಾಸರ್ಸ್ ಸುಟ್ಟಾಕ್ಕಿದ್ದರಲ್ಲಿ ನನ್ನದಾದ್ರೂ ಸರಿನೇ? ರಾಜನ ಮುಖ ಕರುಣೆಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತ ಕಣ್ಣುಚ್ಚಿ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತಕ್ಕೆ ತಡಕಾಡಿದ.

ಉಳಿದಿಬ್ಬರ ಕಿತ್ತಾಯದಿಂದ ಅತ್ತ ತಿರುಗಿದ “ಹಾ ಹಾ . ಏನ್ ಮಜನಮ್ಮ ಪುರುಷೋತ್ತಮಂಗೆ. ಅನ್ನ ಬಂದ ತಕ್ಷಣ ನಾನು ಹೋಗೋದು” ಎಂದ ದೊಡ್ಡ ದೇಹದವನು.

“ಧೂ ಸೂಳೆ ಮಗನೆ ನಿರಗಿಂತ ಒಂದು ವರ್ಷ ನಾನು ದೊಡ್ಡೋರು ಅದ್ದಿಂದ ನಾನು ಮೊದ್ಲ” ಸ್ವಲ್ಪ ಪೀಚಲು ದೇಹದವನೆಂದ.

“ಯಾಕಲೇ ಬಾಡಿ ನೋಡು. ನಾನು ದೊಡ್ಡೋನು. ಅವಕ್ಕೆ ಮೊದ್ಲ ನಾನು, ಆಮೇಲೆ ನೀನು ಹೋಗೋದು. ಇಲ್ಲಿದ್ರೆ ಇದೇ ಒಂದೇ ಹೊಡೆತಕ್ಕೆ ಇಲ್ಲಾ ಅನ್ನಿ ಬಿಡ್ತೀನಿ” ಎಂದು ಕೈ ಎತ್ತಿದ.

“ಯಾವನೂ ಅಲ್ಲ. ಸಾಕು ಸುಮ್ಮಿರೋ. ” ಅಬ್ಬರಿಸಿದ ಬಸ್ಸು.

“ಯಾಕೋ ನೀನು ಹೋಗ್ಬೇಕು? ನೀನು ನಾಯಿ ಕಣೋ. ಪುರುಷೋತ್ತಮದು

ನಮ್ ಗುರು ಮೊನ್ನೆ ಅವ್ನು ತಿನ್ನೇಕು. ನಾವು ಭಿಕ್ಷುಕರು. ಅವ್ನು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದು ತಿನ್ನೋರು. ನೀನು ನಾಯಿ ಭಿಕ್ಷುಕರು ತಿಂದು ಬಿಟ್ಟು ಎಲೆ ನೆಕ್ಕೋನು” ಎಂದ ಭವ್ಯ ದೇಹದವನು.

“ಧೂ ಸೂಳೆ ಮಕ್ಕಳಾ, ಎಷ್ಟು ಜನಕ್ಕೆ ಹೀಗೆ ಹಾಳ್ಮಾಡಿದ್ದೀರೋ? ಫ್ರೆಂಚ್‌ಷಿಡ್ ಅನ್ನೋಂಡು ನಿಮ್ ಜೊತೆಗೆ ತಂದೆ ತಾಯಿಯರ ಕಷ್ಟ ಸುಖ ಚಿಂತಿಸ್ತೆ ನೀವು ಕುಣಿಸ್ತುಗೆ ಕುಣಿವೆ. ಹೃದಯವೇ ಇಲ್ಲವವನಂತೆ ನನ್ನ ಮನುಷ್ಯತ್ವವನ್ನೇ ಕೊಂದಿರಲೋ. ಕಾಲಿ ಮಾತಿ ತಿವರೂ ಚಿಂತೆ ಇಲ್ಲ ನಿಮ್ಮ ನನ್ನ ಯೂ ಇವತ್ತು ತೀರು. ಇನ್ನೂ ರಾತ್ರೂ ಅನ್ನ ಹತ್ತ ಹೋದ್ರೆ ಹುಷಾರ್... ಇದೇ ಈ ಕಲ್ಲುಗಳಿಂದ ಕೊಂದಾಪ್ಪಿ ದ್ವೀನಿ” ಎಂದು ಎರಡು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು ಕಲ್ಲಿಡಿದು ಹೊಡೆಯಲು ಸಿದ್ಧನಾಗಿ ನಿಂತ. ಇಬ್ಬರು ಗೆಳೆಯರು ಅನಿರೀಕ್ಷಿತವಾಗಿ ಬಸವನನ್ನಿ ಉಚ್ಚಾವ ಬದಲಾವಣೆಗೆ ದಂಗಳಾಗಿ ಅಸವ ಮುಖವನ್ನು ವೆಚ್ಚಾಗಿ ನೋಡಿದರು. ಇಬ್ಬರ ಕಾಮನ ಅಬ್ಬರವೆಲ್ಲ ಇಳಿದು ಹೋಯಿತು.

ಬಸವನ ಮೂತುಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಕೇಳುತ್ತ ನಿಂತ ಪುರುಷೋತ್ತಮನು ತಾನೂ ಒಂದು ಕಲ್ಲು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಕಾಣದಂತೆ ಹಿಡಿದು “ಏನೋ ಬನ್ನಾ” ಎನ್ನುತ್ತ ಬಂದ.

“ಪುರುಷೋತ್ತಮನು ನಾವು ಮಾಡಿದ ಕೆಲ್ಲ ನನಗೆ ಹಿಡಿಸ್ಲಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಕಿಂಚಿತ್ ದ್ವೇಷಕ್ಕೆ ಅದರ ದವಿತ್ರ ಶ್ರೇಯಸ್ಸಲ್ಲಿ ಕೈ ಹಾಕೋದು ಮನಾಪಾಯ. ನಮ್ಮ ತೀಚೆಗೆ ಬಯ್ಯೋದಿಲ್ಲ ಎರಡು ಏಟು ಹಾಕಿದ್ದು ನಾಕಾಗಿತ್ತು ಅತ್ಯುಚಾರ ಮಾಡ್ಬಾರ್ಡಿದ್ದು. ಏನಾದ್ಲಿ ನನಗೆ ಹುಚ್ಚ ಅಪೇಶ ಬುದ್ಧಿ. ನಾನು ಮಾಡಿದ ತಪ್ಪಿಗೆ ಯಾರಿಗೆ ಹೊಡಿ ಲೇಳು” ರೋಷವಿಂದ ಮಾತನಾಡ ತೂಡಗಿದ.

ತಾಳ್ಮೆಯಿಂದ ಮುಗುಳ್ಳುಕು “ಬೇರೆಯವಿಗೇಕೆ? ನನಗೇ ಹೊಡೆದ್ದಿದು” ಎಂದ ಪುರುಷೋತ್ತಮನು.

“ಮೊನ್ನೆ ಅವಿಗೆ, ಆಮೇಲೂ ಮನ್ನಣೆ ಛೇಜ್ ಆಗ್ಗಿದ್ರೆ ನಿನಗೂ ಹೊಡೆತೀನಿ” ಎಂಬುದಾಗಿ ಅಪರಿಚ್ಛರ ಕಡೆಗೂ ಹಾರಿ ಒಂದೊಂದು ಹೊಡೆತಕ್ಕೆ ನೆಲಕ್ಕುರುಳಿಸಿದ.

ಪುರುಷೋತ್ತಮನಿಗೆ ಭಯವಾಯಿತು 'ಇನ್ನು ಇವ್ವು ನಮ್ ಮಾತು ಕೇಳೋನಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಬಿಟ್ಟು ನಮ್ಮ ವ್ಯಸಹಾರವೆಲ್ಲ ಬಹು ಉಮಾಡಾನೆ' ಎಂದು ಕೊಂಡ. ಬಸವ ಪುರುಷೋತ್ತಮನಿಗೂ ಹೊಡೆಯಲು ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಮೊದಲೇ ಸಿದ್ಧನಾದ್ದ ಪುರುಷೋತ್ತಮ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕಲ್ಲಿನಿಂದ ಬಸವನ ತಲೆಗೆ ಬಾರಿಸಿದ. ಚೇತರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗದ ಹೊಡೆತ. ತಲೆ ಗಿವೊಂದಿತು. "ಅಪ್ಪಾ...ಅಮ್ಮ" ಎಂದು ಕೂಗಿದವನೆ ನೆಲ ಕಚ್ಚಿದ.

"ಏಯ್ ಏನು ನೋಡ್ತೀರಾ ..ಬಂದು ನಾಲಕ್ಕು ತಟ್ಟಿ.ಅತ್ತಿಗೆ ಇವ್ವು ಕೆ ಮುಗಿಸೋ, ಇಲ್ಲಿದ್ರೆ ಈ ದ್ರೋಹಿ ನಮ್ಮ ಕತೆ ಮುಗಿತ್ತಾನೆ" ಎಂದವನೆ ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ದಪ್ಪ ಕಲ್ಲುಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಎದೆಯಮೇಲೆ ಚೆಚ್ಚಿದ. ಉಳಿದಿಬ್ಬರೂ ಎದೆ, ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಕಲ್ಲುಎತ್ತಾಕಿದರು. ಚಿಮ್ಮಿ ಹರಿಯಲಾರಂಭಿಸಿದ ರಕ್ತ ಮರಳಿಗೆ ಹರಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಪುರುಷೋತ್ತಮನ ಹಣತೆಂದು ಬದುಕಿದ ಬಸವ ಮಹಾ ಕೆಲಸಕ್ಕಲ್ಲನೆ ಕೇವಲ ದುಷ್ಕೃತ್ಯಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಣ ತೆತ್ತಿದ್ದ.

"ಸಾಕು ಇನ್ನು ಯಾರಾದ್ರೂ ನೋಡಾರು, ಸಂದರ್ಭ ಬಂದಾಗ ಸ್ವೇಲಿಸ್ತೀ ರತ್ರ ನಾನು ಮೊತ್ತಾಡ್ತೀನಿ.ನೀವು ಬಾಯ್ತುಡ್ತೀಂಡು ಸುಮ್ಮಿರೀ...ಹ್ಲಾ ಹೊರಡಿ" ಎಂದವಸರಪಡಿಸಿದ.

"ಲೋ ಅವಿಬ್ರಹ್ಮ ಹಾಗೇ ಬಿಡೋದ?" ಎಂದನೊಬ್ಬ.

"ಮತ್ತೇನು ಮಾಡ್ತೀಯೆ? ಅಪ್ರನ್ನು ಕೊಲ್ಲೋವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಯಾರಾದ್ರೂ ನೋಡಿದ್ರೆ? ಬೇಗ ಹೊರಡಿ ನಾನೇಳ್ತಾ ಕೇಳಿ ಅಷ್ಟೇ" ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ನುಡಿದ ಪುರುಷೋತ್ತಮನ ನುಡಿಗಿ ಇಬ್ಬರೂ "ಸರಿ. ಸರಿ..." ಎಂದವರೇ ಸ್ಕೂಟರ್ ಬಳಗಿಹಿಡಿ, ಅಲ್ಲಿಂದ ಜಾಗ ಖಾಲಿ ಮಾಡಿದರು.

ದೇಹದಲ್ಲೆಲ್ಲ ನೋವು ತುಂಬಿದ್ದರಿಂದ ಮೇಲೇಳಲಾರದೆ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಒಂದೇ ಸಮನೆ ದುಃಖಿಸಿ, ತನ್ನ ದೇಹದ ಮೇಲೆ ದೃಷ್ಟಿ ಬೀರಿದಳು. ದುಃಖ ಮತ್ತಷ್ಟು ಒತ್ತರಿಸಿ ಬರತೊಡಗಿತು. ಒಳಗಿನ ಲಂಗ ಪದರು ಪದರಾಗಿತ್ತು. ರವಿಕೆ ಹರಿದು ಚೋತಾಡುತ್ತಿತ್ತು, ಜಿಗುಪ್ಸೆಯಿಂದ ಎದೆಯಮೇಲೆ ಕೈ ಅಡ್ಡ ಹಾಕಿದಳು.

ಎಷ್ಟೊ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಎದ್ದ ರಾಜು "ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಲಕ್ಷ್ಮಿ...ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಲಕ್ಷ್ಮಿ..." ಎಂದು ಸುತ್ತಲೂ

ನೋಡಿದ. ತನ್ನ ಹೊರತು ಬೇರಾರು ಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅತ್ತ ಇತ್ತ ನಾಲಕ್ಕು ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕಿದ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲೇ ಶವ ಗೋಚರಿಸಿತು, ಭಯದಿಂದ ಮರಳ ದೊಡ್ಡ ರಾಶಿಯ ಬಳಿ ಬಂದ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕ್ಷೀಣ ದನಿ ಕಿವಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಕಾಲು ಚುರಕುಗೊಳಿಸಿದ ಮರಳಿನಲ್ಲಿ ಮುಕ್ಕಾಲು ಭಾಗ ಸೇರಿದ್ದ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಅವಸ್ಥೆ ಕಂಡು “ಲಕ್ಷ್ಮಿ..” ಗದ್ಗದಿತನಾಗಿ ಚೀತ್ಕರಿಸಿದ. ಬಳಿಗೆ ಸಾರಿ ಕೈ ಹಿಡಿದು ಮೇಲೆತ್ತಿದ. ಆಯಾಸದಿಂದ ತೂರಾಡವಂತೆ ನಿಂತಳು. ತೆರೆದ ಎದೆ ನೋಡಲಾರದೆ ತನ್ನ ಅಂಗಿ ತೆಗೆದು ತೊಡಿಸಿ ದೇಹ ಮುಚ್ಚಿದ. ಇಬ್ಬರ ಕಣ್ಣಿಂದ ಧಾರಾಕಾರವಾಗಿ ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಯುತ್ತಿತ್ತು.

ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ಅಪ್ಪಿ ನಿಂತರು.

“ಮಾನ ಕಳೆದೋದ ದೇಹಕ್ಕೆ ಮಾನ ತರ್ಲಿಕ್ಕೆ ನೋಡ್ತೀಯಾ? ಎಲ್ಲ ವ್ಯರ್ಥ ಬಿಡು ರಾಜು. ನೀನು ಒಂದು ಕೆಟ್ಟ ಮಾತು ಹೇಳ್ಲಿಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಹಿಂಜರಿಯುತ್ತಿದ್ದೆ, ನನ್ನ ಕೆನ್ನೆಗೆ ಎಷ್ಟು ಹಿತವಾಗಿ ಮುದ್ದಿಸಿದ್ದೆ. ಈಗ ನೋಡು ಆ ರಾಕ್ಷಸ ಹೇಗೆ ಕಚ್ಚಿಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ” ಉದರದ ಸಂಕಟವೆಲ್ಲ ಮುಗ್ಧತೆಯಿಂದ ಹೇಳಿದಳು.

ತೋಳಿಂದ ಬಳಸಿಯೆ ಸಮೀಪದ ಬಬಗೆನ್ನೆ ದಿಟ್ಟಿಸಿದ. ಗರಗಸದಂತ ಹಲ್ಲಿನ ಗುರುತು ಕೆನ್ನೆಯನ್ನು ಕೊಯ್ದು, ರಕ್ತ ಚಿಮ್ಮಿ ಒಣಗಿತ್ತು. ಹಿಡೀ ಕೆನ್ನೆ ಊದಿಗಪ ಗಪ ಉರಿಯುತ್ತಿತ್ತು.

“ಹಾಗೆಲ್ಲ ಮಾತಾಡ್ಬೇಡ ಲಕ್ಷ್ಮಿ. ಸುಮ್ಮಿರು ಕ್ಷಣಕ್ಷಣಕ್ಕೂ ಪ್ರೇಮದ ಅಂಶ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿದೆ. ಇದೊಂದು ಕೆಟ್ಟ ಗಳಿಗೆಯಷ್ಟೆ ದೇಹದ ಬಂಧನ ಬೇರ್ಪಡಿಸ್ಸಿ ಹುದು ಲಕ್ಷ್ಮಿ. ಆತ್ಮ ಮಾತ್ರ ಯಾವತ್ತೂ ಒಂದೆ”

“ನನಗೊತ್ತು ರಾಜು ನೀನು ಎಂತವನೆಂದು. ರಾಜು ಹೀಗೆ ಮನೆಗೆ ಹೇಗೆ ಹೋಗೋದು?” ಕೇಳಿದಳು.

ಹೋಗೋಣ ಕತ್ತಲು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ, ಬಾ ಮುಖ ತೊಳೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಡೋಣ” ಎಂದ ರಾಜು.

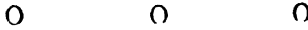
ನಡೆಯಲಾರದ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಬಳಸಿ ಸಮುದ್ರದ ಕಡೆಗೆ ನಡೆಯ ತೊಡಗಿದ.

ಸೊಂಟದ ಉದ್ದ ನೀರಿನ ಮಟ್ಟಕ್ಕಿಳಿದರು. ಒಂದು ಕ್ಷಣ, ಲಕ್ಷ್ಮಿ ನೀರು ಮುಖಕ್ಕೆ

ಎರಚಿಕೊಂಡಳು. ಉಪ್ಪು ನೀರಿಗೆ ಕೆನ್ನೆ ಉರಿಯತೊಡಗಿತು. “ರಾಜೂ ಕೆನ್ನೆ ಮತ್ತೆ ಜೋರಾಗಿ ಉರಿಯುತ್ತಿದೆ” ಎಂದು ಅವನ ಮುಖ ನೋಡಿದಳು.

ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮಾತು ಕಿವಿಗೆ ಬೀಳಲಿಲ್ಲ. ರಾಜನ ತಲೆಯೊಳಗೆ ನೋವು ಮರುಕಳ ಸಿತು. ಮುಖ ಕಿವುಚಿದ. ನೀರು ಅವನನ್ನು ತೂಗಿತು ಹಾ...” ಉದ್ಗಾರ ತೆಗೆದ ರಾಜನಿಗೆ ರೋಗ ಮರುಕಳಿಸಿತು. ಮುಖ ವಿಕಾರಗೊಂಡಿತು. ನೀರಿಗೆ ಉರುಳಿ ದಅವನ ದೇಹದಭಾರವನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಮಿ ತಾನು ಹೊತ್ತಳು. ದೇಹ ಸೆಟೆಯಿತು “ಅಯ್ಯೋ ರಾಜೂ” ಎಂದರಚಿದಳು. ಶಕ್ತಿಹೀನ ಕೈಗಳಿಂದ ಇಂಚಿಂಚು ನೀರಲ್ಲಿ ಮುಳುಗ ತೊಡಗಿದ. ಮೇಲೆ ಎತ್ತಲು ಶಕ್ತಿಮೀರಿ ಯತ್ನಿಸಿದಳು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ನೀರಿನ ಅಡಿಯಿಂದ ಬುಳುಬುಳು ಗುಳ್ಳೆ ಬರತೊಡಗಿದವು “ಹಾ ..ರಾಜೂ ನಾನು ಬರ್ತೀನಿ ನಿನ್ ಜೊತೆಗೆ”- ದಡಲಿನ ತಾನು ಮುಳುಗಿ ನೀರೊಳಗೆ ಅವನ ದೇಹ ಬಿಗಿಯಾಗಿ ತಬ್ಬಿದಳು.

ಕಪ್ಪು ಬೆಟ್ಟದಂತೆ ಹಸಿದ ಭಾರಿ ಅಲೆಯೊಂದು ಈ ಪ್ರೇಮಿಗಳು ನನ್ನ ಉದರ ದೊಳರಲಿ ಎಂದೆದ್ದು ಬಂದು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡಿತು.

ಕಡಲ ತೀರದಲ್ಲಿ ಗುರ್ತಿಸಲಾಗದಂತೆ ಕೊಳೆತು ನಾರುತಿದ್ದ ಮೂರು ಹೆಣ್ಣುಗಳು ದೊರೆತಿದ್ದವು. ಅಂದಾಜು ವಯಸ್ಸಿನೊಂದಿಗೆ, ಕರಣಿಯ ದೇಹವು ದೊರೆತಾಗ ಕಂಪ್ಲೀ ಟುಇತ್ತಿದ್ದ ವೆಂಕಟಯ್ಯ, ರಮೇಶಪ್ಪನವರಿಗೆ ಹೊ ಗುರ್ತಿಸಲು ಪೋಲಿಸ್ ರಾಣಿಯಿಂದ ಕರೆ ಹೋಯಿತು. ಬಿಳಿ ಬಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಮುಚ್ಚಿದ್ದ ದೇಹ ಗುರ್ತಿಸಲು ತೊಟ್ಟಿ ಬಟ್ಟೆಯ ನ್ನು ನೋಡಬೇಕಿತ್ತಷ್ಟೆ, ಮುಖ ನೋಡಲಾರದಷ್ಟು ಕೆಟ್ಟು ಹೋಗಿದ್ದವು. ಇವರೆಲ್ಲರೂ ಹೋಗುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಬಸವನ ತಂದೆ ತಾಯಿಯರಾಗಲೇ ಅಲ್ಲಿ ಹೆಣದ ಮುಂದೆ ಕುಳಿತು ರೋದಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರ ಸಣ್ಣ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡವನು ಅಳುತ್ತಿದ್ದರೆ ಉಳಿದಿಬ್ಬರು ಅಲ್ಲೆ ಆಟವಾಡತೊಡಗಿದ್ದರು. ವೆಂಕಟಯ್ಯ ಮಂಜಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಎದುರಿಗಿದ್ದ ಹೆಣದ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದ ಮಗನ ವಾಚನ್ನೆ ದಿಟ್ಟಿಸಿದರು. ಬಟ್ಟೆ ಸರಿಸುವುದು ಬೇಕರಲ್ಲ. ಮಂಜಮ್ಮ ಆರ್ತನಾದ ಆರಂಭಿಸಿ ಹಿಂದಕ್ಕೂರಗಿದಳು. ವೆಂಕಟಯ್ಯ ಹಲ್ಲು ಕಚ್ಚಿ, ಕನ್ನಡಕ ತೆಗೆದು ತನ್ನ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನೆ ಕತ್ತಲು ಮಾಡಿಕೊಂಡ. ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ರಮೇಶಪ್ಪ ಸಾವಿತ್ರಿಯರ ಆಕ್ರಂದನ ಆರಂಭವಾಗಿ ಗಗನ ಮುಟ್ಟಿತು.

ಗೆಲ್ಲಬಲ್ಲವರು

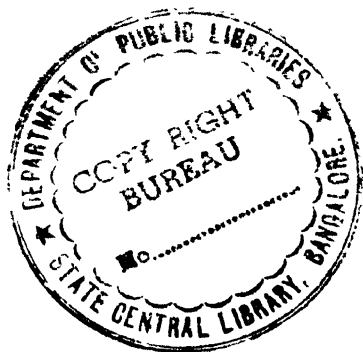
ಪುರುಷೋತ್ತಮ ಎದುರಿಗೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಇನ್ಸ್‌ಪೆಕ್ಟರ್‌ಗೆ “ಸಾರ್ ಈ ಸಾವಿನಬಗ್ಗೆ ಹೇಳಿಕೆ ಕೊಡ್ತೀನಿ” ಎಂದ. ಇನ್ಸ್‌ಪೆಕ್ಟರ್ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಇತ್ತ ನಂತರ “ಸಾರ್ ಇದಕ್ಕೆ ಮೂರು ಜನ ಮಧ್ಯದೊಳಗಿನ ಪ್ರೇಮ ಕಾರಣ ಇರಬಹುದು. ಅಂದ್ರೆ ರಾಜು ಎಲೆಕ್ಷನ್ನಿನಲ್ಲಿ ನನೆಯದು ನಿಂತಾಗ ಲಕ್ಷ್ಮಿ, ಬಸವರಾಜ ಇಬ್ಬರೂ ನನ್ನ ಪರವಾಗಿ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಕ್ಯಾನ್‌ವಾಸ್ ಮಾಡಿದರು. ಈ ವಿಷಯ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯ್ತು. ಆಗಾ ಅವಿಬ್ರೂ ಪ್ರೇಮಿಗಳು ಅನ್ನೋದು ನನಗೆ ಮಾತ್ರ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಸ್ವಲ್ಪ ದಿನಗಳ ನಂತರ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಬಸವನ ಬಿಟ್ಟು ರಾಜನ ಪ್ರೇಮಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದಳು. ಮದುವೆಯಾಗುವ ಯೋಚನೆಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾಗ ಹಳೇ ಪ್ರೇಮಿಯಾದ ಬಸವನಿಗೆ ಈ ವಿಷಯ ತಿಳಿಸು ಕೊಲೆ ಪುಡ್ತೀನಿ ಅಂತ ಕೂಗಾಡಿದ್ದೆ. ಬಹುಶಃ ಆ ಯತ್ನದಲ್ಲಿ ತಾನೇ ರಾಜು, ಲಕ್ಷ್ಮಿಯಿಂದ ಕೊಲೆಯಾಗಿದ್ದೇಕು. ಈ ಕೊಲೆಯ ಭಯದಿಂದ ರಾಜು, ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡ್ಕೊಂಡಿದ್ದೇಕು” ಧೈರ್ಯವಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕಾದುದನ್ನು ಹೇಳಿದ.

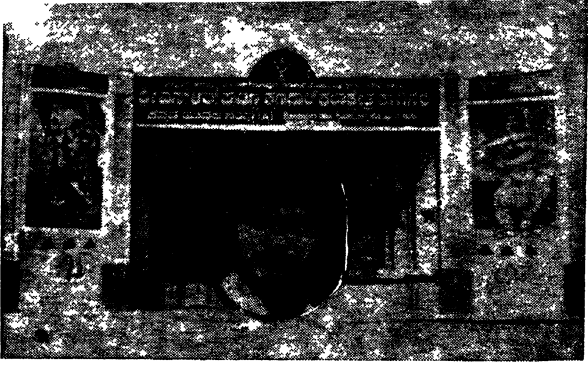
“ಹೌದು ಇರಬೇಕು. ನೀವು ಬಂದು ಹೇಳಿಕೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದು ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷ” ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದನೆಲ್ಲ ಬರೆದಿಟ್ಟುಕೊಂಡ.

ಅದೇ ದಿಟ್ಟತನದಿಂದ ನಡೆದು ಹೊರ ಬಂದ ಪುರುಷೋತ್ತಮ, ಒಮ್ಮೆ ವಕ್ರನಗೆಯಿಂದ ಮೂರು ಹೆಣ್ಣುಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಬೈಕು ಹತ್ತಿ ಹೊರಟ.

ಪ ರಿ ಚ ಯ

‘ಗಲ್ಲಬಲ್ಲವರು’ ಶ್ರೀ ಸುವಂತರಾಜರ ಮೊದಲ ಕೃತಿ. ಬಡುಕು ಕೂಡ ಸಿನಿಮಾದಂತೆಯೇ ಸಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಭ್ರಾಮಕ ಲೋಕದಲ್ಲಿರುವ ಹದಿಹರಿಯದ ಓದುಗರಿಗೆ ಇಲ್ಲಿನ ರಾಜ ಮತ್ತು ಲಕ್ಷ್ಮಿಯರ ಪ್ರೇಮದ ದುರಂತ ಕತೆ ಪ್ರಿಯವಾಗಬಲ್ಲದು. ಕಾಲೇಜಿನ ಯುವಕ ಯುವತಿಯರ ಹದಿಹರಿಯದ ಕನಸುಗಳು, ಕೆಲಸಗಳು ಸಿನಿಮಾದ ಕತೆಯಂತೆ ಇಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತವೆ. ಓದುಗರಿಗೆ ಯಾವ ಶ್ರಮವನ್ನೂ ಕೊಡದೆ ನಿರೀಕ್ಷಿತ ಅಂತ್ಯವನ್ನು ತಲುಪುತ್ತವೆ. ಸುವಂತರಾಜರ ಬರೆಯಬೇಕೆಂಬ ಹಂಬಲ ಮೆಚ್ಚುವಂಥದ್ದು. ಅವರು ಭಾಷೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಇನ್ನೂ ತುಂಬ ಎಚ್ಚರವಹಿಸಿ ಸಾತ್ಪಚಿತ್ರಣ, ಸನ್ನಿವೇಶ ನಿರ್ಮಾಣಗಳಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಗಮನ ಕೊಟ್ಟರೆ ಇನ್ನೂ ಉತ್ತಮ ಕೃತಿಗಳು ಅವರಿಂದ ಬರಬಹುದೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ತಮ್ಮ ಉತ್ಸಾಹ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡು, ಅಧಿಕ ಪರಿಶ್ರಮದಿಂದ ಒಳ್ಳೆಯ ಕಾದಂಬರಿಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವಂತಾಗಲೆಂದು ಹಾರೈಸುತ್ತೇನೆ.

— ಓ. ಎಲ್. ನಾಗಭೂಷಣಸ್ವಾಮಿ.
 ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಉಪನ್ಯಾಸಕರು
 ಸಹ್ಯಾದ್ರಿ ಕಲಾ ಕಾಲೇಜು, ಶಿವಮೊಗ್ಗ.

